5

MLÁDÍ HÁJZLU

MLADÍK POD PANTOFLEM

Deník Nicka Twispa

C.D. PAYNE

JOTA

C. D. PAYNE

MLÁDÍ V HAJZLU

DENÍK NICKA TWISPA

KNIHA PÁTÁ

BRNO / 2006

MLADÍK POD PANTOFLEM

© C. D. Payne, 2005
Translation © Tamara Váňová, 2005
Cover Illustration © Jiří Mičkal, 2005
© Nakladatelství JOTA, s.r.o., 2005
ISBN 80-7217-382-0

KVĚTEN

ÚTERÝ, 11. KVĚTNA

Sem ženatej!
Sem na útěku!
Sem za mořem!

Momentálně si to pádím přes Belgii s falešným pasem v kapse, objemnýma svazkama stodolarovejch bankovek poschovávanejma různě po těle. Vedle mě se pohodlně uvelebila žena, která (ne zrovna nejtoužebněji) očekává mé dítě. Sheeni si s naprostou samozřejmostí zabrala místo u okna našeho extranóbl autobusu, ačkoli se nezdá, že by ji belgická krajina příliš fascinovala. Ani se jí nedivím. Pokud sem zatím stihl zaregistrovat, Evropa jako by z oka vypadla americkýmu Středozápadu s úzkostlivě dodržovanýma zákonama proti odhazování odpadků a agresivníma prodavačema zahraničních aut. Všichni tu řídí jak šílenci včetně naší podsaditý řidičky. Kdybych nebyl hrůzou bez sebe, asi bych prožíval šílenej běs.

Moc mi to nemyslí, ale počítám, že sem vzhůru skoro čtyřicet hodin. Od tý doby, co sme opustili Yazoo City v Mississippi, blahoslaveném to místě slavnostního vyhlášení právoplatně uzavřeného sňatku mezi snoubenci Sheeni Saundersovou a Rickem Hunterem, sem ani oka nezamhouřil. Chytli sme autobus do Atlanty a pak naskočili na letadlo do Bruselu. Neletěli sme přímo do Paříže v obavě, že by Sheenin taťka zalarmoval francouzský úřady. Moje mazaná ženuška soudí, že na hraničním přechodu z Belgie budou francouzští celníci méně ostražití.

Kéž by měla pravdu! Na belgický celnici sem se šíleně bál, ale Sheeni rozpálila svůj šarm na maximum a mě si nikdo ani nevšim. Díky bohu, na žádný prohledávání zavazadel ani prohlídku intimních tělesných dutin nedošlo. Zatím sem nenarazil ani na žádnou jazykovou bariéru, protože Belgičani sou v angličtině jako doma. Ani se jim nedivim, dyť tý svý řeči (vlámštině? marťanštině?) ani nemůžou rozumět.

Kručí mi v břiše. Od včerejška sem nejed nic než ten žvanec v letadle. Nevzpomínám si, kdy sem se naposledy vyprázdnil. Jak to tak pozoruju, asi fakt nejsem stvořenej pro cestování. Zato Sheeni jen kvete. V letadle se stočila do klubíčka, složila nohy pod sebe a s prťavým polštářkem pod hlavou spala, jako by byla ve svý vlastní panenský posteli. Nechápu, jak to dělá. Po deseti minutách v týhle pozici bych zůstal nadosmrti zmrzačenej. Po dvaceti minutách by se přidala gangréna. K mýmu zdravotnímu stavu nepřispívají ani dva tmavovlasí Belgiči za náma, co vypalují zobák jednu od druhý. Nechápu, ze je v tak stísněným prostoru dovoleno kouřit. Jen si zkuste v kalifornským autobusu zapálit. Do dvou vteřin letíte z okna jak namydlenej blesk. Všim sem si, že jeden z nich má na ruce hodinky Bradavičnice. Jen doufám, že je to náš taiwanskej originál a ne nějakej levnej čínskej šunt.

Podle ukazatele je to k francouzským hranicím už jen 10 kiláků. Můj další zápis, milý deníčku, bude možná z vězeňský cely ve Francii.

10:50 Sme v Paříži! Sem příliš utahanej na to, abych se dvakrát rozepisoval. Moje maličkost vzbudila značnej rozruch mezi francouzskýma celníkama. Byl sem podělanej strachy (škoda že ne doslova), ale ulevilo se mi, když sem pochopil, že středem jejich zájmu je moje chirurgicky upravená belmondovská vizáž. Moje okouzlující manželka obratně odrazila záplavu francouzskejch otázek. Bůh ví, co jim navykládala. Jeden z nich chtěl dokonce můj autogram pro tetičku (zřejmě velkou fanynku Jeana-Paula Belmonda). Naštěstí sem se nezapomněl podepsat jako Rick S. Hunter, což je můj nejnovější pseudonym (ne že bych jich už neměl celou řadu). V obou našich pasech teď září oficiální celostránkovej

hologram, na kterým je napsáno, že vízum je platný na tři měsíce pro jeden vstup do země. Sheeni je tu úplně legálně, já napůl: vízum je pravý, akorát pas je falešnej.

Z našeho pařížskýho taxikáře se vyklubal ještě větší pirát silnic, než byla ta belgická autobusačka. Paříž je zatím jen rozmazaná šmouha světel podbarvená troubícíma klaksonama a skřípěním pneumatik. Konečně sme dorazili do polorozpadlýho dvouhvězdičkovýho hotelu, který Sheeni, nechápu, jak se jí to povedlo, objednala z telefonní budky v Yazoo City. Podlízavej recepční, další Belmondův fanoušek, žádný problémy nedělal.

Konečně sem teda oficiálně na líbánkách v Paříži!

To mi připomíná, že nesmím zapomenout sehnat měnič napětí pro laptop. Tahle pitomá země má naprosto ujetý zásuvky.

Roztoužená manželka chce jít na obhlídku města. Tak to ani náhodou. My půjdeme pěkně do hajan.

STŘEDA, 12. KVĚTNA

Prvních pětačtyřicet minut dnešního rána sem strávil zalezlej v naší mrňavý, nevětraný koupelně. Na první pohled je jasný, že svůj život začala před mnoha staletími jako kumbál. Od tý doby se v ní moc nezměnilo, až na to, že přibyla plechová vana ve tvaru rakve, miniaturní umývadlo a podivnej francouzskej záchod.

Když sem se z jejích útrob vynořil, šlo se mi mnohem lehčeji. Moje Láska seděla na parapetu a pozorovala cvrkot venku. Pokrčila svůj nosík: „Cos tam dělal tak dlouho?“

„Balil speciální dárek pro francouzskej národ. A jak sme na tom s počasím?“

„Nádhera. Nemůžu uvěřit, že jsem opravdu v Paříži.“

Posadil sem se na rozházenou postel, abych si obul boty. „A uvědomuješ si, že kdyby nebylo mě, miláčku, tak bys teď zápasila s příkladama z algebry v jakýmsi zapadlým Ukiahu?“

„Hm, a kdyby nebylo tebe, Nicku Twispe, tak by se mi zrovna teď nechtělo zvracet.“

„Hele, vždyť tys byla ten frajer, kdo řek, že se na kondom vykašlem.“

„Kéž bych tak skutečně byla *frajer*, Nickie. Ti zažívají pocity na zvracení, jen když vypisují šek na výživné. Teprve teď mi dochází, jak je celý proces lidského rozmnožování vůči ženám nefér.“

Co na to říct. Má samozřejmě pravdu. Jak už to kdesi nesmrtelně vyjádřila Barbra Streisandová, porod je jako protlačit piano světlíkem. Nám chlapům (alespoň většině) se naštěstí podařilo tyhle prekérní situaci vyhnout.

Přešel sem k ní, políbil ji a vyhlédl z okna. Za ním spousta nefalšovaně starobylejší kamenech budov a v dáli se leskla jakási voda.

„Co je to tam za vodu?“ zeptal sem se.

„To je Seina, ty trdlo. A támhle jsou věžičky Notre-Damu.“

„A mají tady taky fotbalový mužstvo?“

„Mě fakt klepne. Nickie, ty jsi tak neuvěřitelně omezený.“

„Říkej mi Ricku. Hele, déme se najíst.“

19:25 Sem grogy. Museli sme nachodit aspoň tisíc kilometrů. Bůhví kolik je teď vlastně v Americe hodin. V hlavě mi hučí a oči mě pálí, jako by si do nich francouzští intelektuálové típali cigarety. Sheeni má, jako vždy, spoustu energie. Člověk by si myslel, že ji ten mrňous trochu zpomalí. Můj názor na chození po památkách je tento. Když už si člověk přečetl všechny ty průvodce, proč se ještě vláčet až na místo? Dyť už přece k čertu víte předem, co tam na vás čeká. Moje dokonalá twispovská logika však Sheeni jako obvykle nepřesvědčila. Šprtá všechno o Městě světla ode dne jeho založení. Zná každou významnou památku a její historii až do roku 508 př. n. 1. Každou z nich má v úmyslu DŮKLADNĚ si prohlédnout. Nohy mě bolí až za krkem. Pokud si je nechci zmrzačit, musím si urychleně sehnat pohodlnější boty.

První zastávka po snídani byl hotelovej prodejní pult, kde sem zakoupil transformátor napětí a mohutný sluneční brýle. Zdá se, že Jean-Paul Belmondo je v Evropě mnohem známější než v Ukiahu. Než sem dožvýkal zadarmo nabízenej croissant v zavlhlý hotelový jídelně, zastavili se u našeho stolu dva filmoví nadšenci. Oba mluvili

německy, takže sem se moh akorát tak přiblble usmívat a pokyvovat hlavou, zatímco oni nadšeně povídali něco, co mi znělo jako nesrozumitelný chrochtání. Sheeni je ostentativně ignorovala, neboť si rychle osvojila typicky francouzský pohrdání německou kulturou.

Při procházce bulváry sem si za tmavými brýlemi připadal jako fakt slavná osobnost, ale v potemnělých historických interiérech sem klopýtal jak zrakově postiženej. V Louvru spousta veleděl, včetně Mony Lisy. Musím uznat, že vypadala o něco propracovaněji než na těch omalovánkách, který se můj kamarád Levák snažil ve čtvrtý třídě pokrýt barvama podle čísel. Značně trpím, že sem vyrost tak rychle: Sheeni má do francouzských muzeí vstup zdarma, kdežto ještě o něco mladší Rick S. Hunter, kterej má v pasu uvedenej věk 18 let, musí vystát dlouhý fronty, aby moh zaplatit předraženej dospěláckej lupeň.

Celkově považuju Louvre za pastvu pro oči, ale ta pitomá skleněná pyramida na dvoře by měla zmizet. Když se do ní opře slunko, je v ní příšernej pařák. Teď už vím, jak se asi cejtili ti mravenci, když sem se je, ještě coby dítě, snažil trochu upéct pod lupou. K demolici bych taky navrhoval Pompidou Centre. Z restaurace, kde sme si venku objednali něco k jídlu, na něj byl otřesnej pohled.

Sheeni tvrdí, že Paříž je ten nejvelkolepější výtvor lidské rasy: „klenot planety Země“. Docela bych tomu věřil, ale nechápu, proč se za poslední půlstoletí zástupy stavitelů tak vehementně snaží, aby ji zošklivili. Osobně si myslím, že by se ti arogantní architekti měli pověsit za palce, a bylo by dobré pořádně jim natlouct těmi jejich výtvory. I Sheeni musela uznat, že ty monstrózní vyskáče rýsující se v dálce kazí celkový dojem.

V romantické Paříži sem už dvacet čtyři hodin a ještě ani jednou sem si nešvihl. Párkrát sem se pokusil svý kouzelný novomanželce učinit nestoudné návrhy, ale ona trvá na tom, že nejdřív si musíme dát večerní šálek *café au lait*. Utrácíme tuny eur. Musím někde zjistit, jak je to s přepočtem. Zdá se, že hodnota eura je asi tak 10 americkejch centů. Chvála bohu, že sme si přivezli silnej americkej dolar.

ČTVRTEK, 13. KVĚTNA

Třikrát, milý deníčku. Dvakrát v noci a jednou dnes ráno. Ale bez ohledu na dlouhé koupele nohou mě puchýře pořád příšerně bolí. Co se týče situace na frontě konzumace manželství, Sheeni zatím úspěšně odráží mé útoky. Tvrdí, že má měsíčky, ale já sem měl vždycky za to, že těhule je nedostávaj. Vysmála se mi a řekla, že to sou babský tlachy. Připomněl sem jí, že sme sem přijeli na líbánky a že muži na takovýto akce jezděj s jakýmsi očekáváním. Odsekla mi na to, že v Paříži se toho dá vidět a dělat podstatně víc než se jen válet v posteli se čtrnáctiletým sexuálním maniakem. „Je mi skoro patnáct," zabručel Francois Dillinger, moje druhý já, který v poslední době značně sexuálně strádá a není radno si to s ním rozházet, protože pak střílí bez varování. Společně sme se odebrali do trpasličí koupelny a tam sme s OLE (olbřímí erekcí) naložili odpovídajícím způsobem.

17:20 Čapy konečně daly pokoj. Francois narazil na skvělej obchůdek s botama na bulvár St Germain a trval na tom, aby Sheeni přerušila svý pečlivě připravený turistický plány. Sundal si brýle a rozhihňané prodavačky mu věnovaly láskyplnou péči. Před módníma italskýma sandálama dal přednost neobvyklýmu rumunskýmu dovozu se sedmicentimetrovejma gumovejma podrážkama. Nepochybuju o tom, že mezi hornikama ve východní Evropě je to hit. Vykračuju si teď jako ve vatě! Nohy v pohodě. Sheeni zhnusena. Prohlásila, že do Francie je zřejmě dovezli omylem. Řekla, že vypadám jako hobit, který dorazil na prázdniny ze Středozemě. Ani prodavačky se příliš zdvořile nevyjadřovaly, pokud ovšem můžu věřit Sheenině překladu. Protesty se ale nepřijímají. Boty sou super kauf, pouhých 180 eur. A jako bonus sem díky vysokým podrážkám opticky vyšší. Sem teď skoro stejně vysokej jako bývalej Sheenin přítel Trent Preston. Manželka byla natolik znechucena, že si zakoupila hned dva páry bot. Nemusím zdůrazňovat, že mnohem dražších než ty mý a bez rumunskýho rukopisu.

Ještě pod vlivem rauše z nákupů sem hned vedle zahlíd McDondu. Francois měl chuť na hambáče, ale Sheeni trvala na obědě v další z

opravdových pařížských kaváren s nesrozumitelným jídelním lístkem, arogantníma číšníkama a přehnaně vysokýma cenama. Věřte tomu nebo ne, ale restaurace ve Francii mají tu drzost napočítat zákazníkům povinnejch 15 % dýška. Není divu, že s váma pak číšníci zacházejí jako se psem. Bylo tam narváno a všichni zběsile kouřili gauloisky a marlbora. Určitě to přispívá k řešení amerického exportního deficitu, ale zdraví dbalý turisty to přivádí k šílenství. Objednal sem si chutně vyhlížející grilovaný párky, ale pak se ukázalo, že sou pravděpodobně vyrobený z částí zvířat, který civilizovaný lidi normálně házou do smetí. Alespoň že příloha – hranolky a salát – byla k jídlu. Sheeni mi sdělila, že její slávky byly „neuvěřitelně lahodné“. Během oběda mladý číšník Leonine nestydatě flirtoval s mou ženou. Přál sem si rozumět francouzsky. Co když ji žádal o telefonní číslo? A já tam jen tak dřepěl na zadku a snažil se ovládnout svůj vztek, zatímco on se ji snažil sbalit. A pak mě ještě donutila dát mu *extra* dýško. To mi ještě tak scházelo. Později přiznala své velké zklamání z toho, že poznal, že je Američanka.

„Je to hrozný zjistit, že mluvíš francouzsky s cizím přízvukem,“ lamentovala při procházce Lucemburskými zahradami, které shodou okolností nejsou v Lucembursku, ale v samém centru Paříže. „Tvoje francouzština je skvělá,“ ujišťoval sem ji. „Jak to zrovna ty můžeš poznat?“ chtěla vědět. „Nebudeme si nic namlouvat, Nicku nebo Ricku nebo jak se vlastně jmenuješ. V této zemi se tvé jazykové dovednosti pohybují na úrovni batolete. Myslím si, že by ses měl naučit francouzsky. A to rychle.“

„Ale na co? Máme přece vízum jen na devadesát dní.“

„Jenže já se vrátit nehodlám. A nemusím ti snad připomínat, že jsi na útěku před spravedlností? Překročení platnosti víza ti zas tak velký rozdíl v trestním rejstříku neudělá.“

Sakra. Zůstanu trčet v zemi, kde nemůžu konverzovat ani s předškoláky. Neodvážil sem se jí říct, že mám za sebou testy, který vědecky dokazují, že naučit se druhý jazyk prostě nejsem schopen. Oui, sem v pěkný bryndě.

23:35 Odpočívám v hotelovým pokoji ještě rozhicovanej žhavým orgasmem. Popíjím nepravý šampáňo a cucám bonbony. Sheeni se z menstruace rychle vzpamatovala a rozhodla se, že uskuteční svůj dívčí sen, což je ztráta panenství s krásným Francouzem v přepychovým apartmá pařížskýho hotelu Ritz. Celou dobu měla zavřený oči a francouzsky šeptala něžnůstky nějakýmu žabožroutovi ménem Philippe. Bylo mi to fuk. Její panenský vzdechy mohly možná patřit Philippovi, ale já byl ten Arnik, kterej si užil zbytek.

PÁTEK, 14. KVĚTNA

U snídaně šok jak blázen. Zatímco sem jako obvykle snídal zdarma nabízenej croissant v hotelový jídelně (slaninu a vajíčka v tyhle zemi zřejmě neznaj), náhodou sem štrejchl pohledem o *International Herald Tribune*, jediný noviny srozumitelný i pro našince. Titulek říkal: „Americký dolar vůči euru klesá ještě níž.“ To znamená, že moje rumunský hornický boty výhodně zakoupený za 18 doláčů vlastně stojí přes 200. A ten tarte aux pommes, kterej sem měl včera na svačinu, mě stál skoro 10. Deset babek za zatracenej kousek jablečnýho štrúdlu!

„No, Ricku,“ poznamenala Sheeni a usrkávala přitom z plechovky džusu (taky v ceně), „a kdo říkal, že Evropa je levná? Proto si potřebujeme najít bydlení. Máš vůbec ponětí, kolik nás stojí hotel?“

„To mi ani neříkej. Nechci to vědět!“

„Nebude to jednoduché,“ pokračovala Sheeni, „já si můžu udělat vlasy a vypadat na dvacet, ale ty ani v těch vzácných dospěláckých momentech zdaleka nevypadáš na ten věk uvedený v pase. Možná bych tě mohla vydávat za svého mladšího bratra.“

„Ani nápad. Jednou sme pan a paní Rick S. Hunterovi a to taky budeme mít napsáno na dveřích.“

„Ach jo. Asi jsem si vzala neandrtálce. No, aspoň se tolik neusmívej. Francouzi tyhle bezduché úsměvy nechápou. Budou si myslet, že jsi buď blázen nebo mentálně zaostalý.“

„Já si vo nich myslím to samý.“

„Přirozeně, jsou pouze určité *arrondissements*, ve kterých jsem ochotná bydlet.“

„Co to je?“ zeptal sem se.

„To jsou různé pařížské čtvrti. To máš jako v Bay Area. Tam jsou taky určité vyhledávané oblasti jako třeba San Francisco nebo zase naopak jiné jako například Oakland.“

„No ták! Já sem se v Oaklandu narodil a vyrůstal tam.“

„Jo, přesně to jsem chtěla říct.“

14:15 Sme zase zpátky v hotelu. Musíme se převlíknout, abysme vypadali co nejdospělejc. Sme na stopě možnýho bydlení. Sheeni dostala nápad zajít na Sorbonnu a omrknout inzeráty s podnájmy na nástěnce. Pokud si představujete univerzitu jako nádvoří, přes který proudí zástupy urostlejch studentů obou pohlaví k břečťanem zarostlejm posluchárnám, pak pro vás bude nejstarší univerzita Francie pěknej šok. Spíš se podobá zaneřáděný, středověký chudinský čtvrti. Nikde není vidět žádnej vysokoškolskej klub ani fotbalový hřiště. Aspoň že je tu plno pěknejch holek, z nichž spoustu by Francois ohodnotil jako oslnivě krásnejch. Možná to vysvětluje všechny ty kavárny se zahrádkou. Znám horší způsoby, jak zabít čas, než usrkávat koňak na pařížským bulváru a pozorovat, jak kolem chodí vzrušující galský krasavice. Určitě je to lepší než sledovat, jak do sebe na hřišti buší dvaadvacet surovců v helmách.

Kupodivu sme opravdu narazili na nástěnku, a zrovna když si Sheeni poznamenávala pár adres, přátelsky ji oslovil nějakej vytáhlej žabožrout ve vlněným svetru, kterej vypadal jen o něco málo lip než Trent Preston. Orlí nos dával světu jasně najevo, že jeho nositel má aristokratickej původ. Ještě ho měl doplněnej jednou z těch brad, který vypadaj, jako by je někdo vytesal ze žuly. Celou věčnost se spolu bavili francouzsky a nechybělo u toho ani pomrkávání, nevědomý uhlazování vlasů a bezdůvodný úsměvy. Celkem vzato, dalo by se říct, že to byl jasnej případ nestydatýho flirtování. Nikdo z nich se neobtěžoval vtáhnout do hovoru (nebo aspoň vzít na vědomí přítomnost) mračícího se Američana ve slunečních brýlích a podivnejch botách. Když se ten frajer konečně odtrhnul od mojí

ženy, dozvěděl sem se, že „Alphonse“ má spolubydlícího, kterej co nevidět vyklidí podnájem ve čtvrti Montparnasse.

„Chceš říct, že ten podlejzavej Alphonse chce, abysme se nastěhovali k němu?“ zeptal sem se šokované. Copak Francouzi nemají ani špetku úcty k instituci manželství?

„Ale ne, hlupáčku,“ odpověděla Sheeni. „Jeho kamarád má zařízený podnájem ve stejném domě jako Alphonse. V neděli se stěhuje. Alphonse říká, že nájem je přijatelný a jeho *aubergiste* je velice svobodomyslná.“

„To je jeho milenka?“

„Nickie, tvoje nechápavost mě nepřestává překvapovat. *Aubergiste* znamená bytná. A zrovna tahle je ochotná brát studenty, Alžířany a dokonce i Američany. Pro nás by to byla skvělá šance.“

Hm, odtušil Francois temně, a pro toho Žabožrouta by to taky nebylo k zahození.

17:17 Z bytu se vyklubala jednopokojová půdní garsonka s výklenkem pro postel a s plechovou vanou v přilehlý kuchyňce. Chybějící záchod sme objevili v uzounké komoře. Poškrábaný zdi a šikmej nízkej strop naposled malovali, když Jean Gabin ještě nosil plínky. Bylo to pět pater a o výtahu sme si mohli nechat leda zdát. Aspoň že výhled přes všechny střechy v Paříži a přes komíny (a satelity) stál za to. Nájem byl 900 eur měsíčně, což se Sheeni zdálo přijatelný, protože byt byl v malebný uličce poblíž avenue du Maine. Ale Madame Ruzicka, postarší „liberálně smýšlející“ paní domácí, si nás prohlížela značně skepticky. Dlouze Sheeni vyslýchala ve svým zatuchlým bytě a pak ji vykázala do předsíně, aby si mohla v klidu promluvit se zamlklým zástupcem silnějšího pohlaví. Sjela mě pohledem od hlavy až k patě, zatímco na zasviněným bidýlku si rozčepýřenej zelenej papoušek něco brebentil francouzsky.

„Nu, mladý muži, proč nosíte ty sluneční brýle?“ vyptávala se skvělou angličtinou. Přízvuk měla jakoby odněkud na východ od Francie. „Berete snad drogy?“

Sundal sem si brýle.

„Ach, na první pohled vypadáte jako jeden filmový herec. Určitě s tím máte potíže, ale možná, že na mladá děvčata to zabírá. To není vaše sestra, že ne?“

„Ne, je moje manželka.“

„Hm, to zní trochu věrohodněji než její verze. A kolikpak jste

říkal, že vám je let? „Říkám, zeje mi 18.“ „Velmi zvláštní. A vaši rodiče?“

„Po smrti.“

„Tak to byste měl informovat svou manželku. Zdá se, že o jejich smrti ještě neví. A vzali jste se kde?“

„Minulý týden v Mississippi. Naprosto legálně. Můžu vám ukázat oddací list, pokud chcete.“

„Legálně sezdáni v Mississippi. Jak neobvyklé. Ale pokud vím, celý ten váš Jih je poměrně výstřední oblast. A proč jste přijeli do Francie?“

„Sheeni, moje žena, touží žít v Paříži. Miluje všecko, co je francouzské.“

„Snad z těch ideálů brzy vyroste. A vědí vaši rodiče, kde jste?“

„Rodiče nad námi zlomili hůl. Sou strašně úzkoprsí. Vykopli nás.“

„Slyšela jsem, že to američtí rodiče často dělávají. Zvláštní. A z čeho budete žít? Pracovat ve Francii legálně je velice těžké.“

„Vynalezl sem nový typ hodinek, které sou velice oblíbené mezi mladými lidmi. Dostal sem za ně skoro milion dolarů. Říká se jim Bradavičnice. Možná ste o nich už slyšela.“

„Možná jsem opravdu zahlédla tento hodinářský výrobek mrzačit zápěstí jednoho z nájemníků. Jeho přitažlivost se vymyká mému chápání. A teď přede mnou stojí jeho hrdý autor vynálezce a pyšní se svým objevem.“

„Vy ste se mě ptala, jak budu platit nájem,“ odpověděl sem uraženě. Mně ta představa, jak šplhám pět pater pokaždý, když si budu chtít zajít pro časák, vůbec nebyla po chuti. Člověk by si myslel, že za tu cenu by sem taky mohli dát výtah.

„Děkuji vám, mladý muži. Bylo to pro mě velmi poučné. Teď můžete jít. Zavolám vám, pokud se pro vás rozhodnu.“

21:47 Od tý zvědavý *aubergiste* žádná zpráva. Zašli sme si pro změnu na večeři do jedny z těch vietnamskejch restaurací, kterejch je v Paříži požehnaně a který sou, jak tvrdí Sheeni, dědictvím koloniálních neúspěchů v Indočíně. Jídlo bylo dobrý a za rozumnou cenu a taky bylo příjemný, že sme nemuseli klečet, když sme říkali číšníkovi o účet.

Můj čtvrtej den v Paříži a Eiffelovku sem ještě ani nezahlíd. Možná není tak impozantní, jak všichni říkaj, nebo ji rozšroubovali a dali někam očistit.

SOBOTA, 15. KVĚTNA

Sem ženatej přesně jeden týden. A potom že náctiletá manželství nic nevydrží.

„Přemýšlela jsem o tom a myslím si, že se potřebuješ totálně vnořit," oznámila mi novomanželka ráno při výroční snídani. Možná právě pro tuto speciální příležitost byly každodenní croissanty nahrazeny minibagetkami. Dostali sme je opět zdarma a ještě s plátky másla a drobounkými čtverečky izraelské marmelády. Žádné nákladné bílkoviny, jako vždy. Umínění Němci kolem nás se mručivě dožadovali párků.

„Totálně vnořit," opakoval sem toužebně. „Do čeho? Do tvého rozkošného těla?"

„Do francouzštiny," odpověděla. „Myslím, že je to jediná cesta, jak tě naučit francouzsky. Od této chvíle s tebou budu mluvit jen francouzsky. Bude to tak pro tebe nejlepší, miláčku."

Řekla pak toho ještě víc, ale – snad to až tolik nepřekvapí – pro mne její poznámky přestaly být srozumitelné. Ano, taky mi to připadá poněkud znepokojivé, když se jediná osoba, kterou tady člověk zná v okruhu desetitisíců kilometrů, jednostranně rozhodne opustit společnou řeč. *Merde!*

Dnes sme se s mou novou, zcela francouzskou ženou vydali metrem do dalšího muzea: Orsay. Tato přestavěná železniční stanice nebyla plná zaprášenejch starožitností jako ten honosnej Louvre na

druhý straně řeky. Ve druhým patře, místnost za místností, si tam jen tak visely překrásný impresionistický obrazy. Tihle borci fakt věděli, jak malovat, i když neznali meze. Já obdivoval Cézanna, Sheeni spíš dávala přednost Renoirovi, ačkoliv možná jen obdivovala lesk pozlacených rámů. A pěknej šok nás čekal, když sme zašli za roh a střetli se tváří v tvář s mateřským zklamáním navždy souženou *Whistlerovou matkou*.

Obědvali sme pod obrovskýma dekadentníma freskama v nóbl restauraci nahoře. Tamním francouzským kuchařům, přestože byli zavaleni turistama, se i tak dařilo připravovat docela stravitelná jídla. Sheeni souhlasně pokyvovala hlavou a něco nad svým pstruhem povídala. Třeba mě prostřednictvím svýho filé sváděla k nějakýmu zvláštnímu sexuálnímu rituálu. Neměl sem ani tuchu, co říká. Doufám, že ji todleto brzy přestane bavit, protože cítím, že poklidnému manželskému životu to zrovna nenapomáhá.

22:47 Právě sme se vrátili z průzkumu knihkupectví na bulváru St Michel. Příjemně teplej večer, ale vztahy s mou nekomunikativní manželkou začínají být čím dál mrazivější. V jednom z obchodů bylo anglické oddělení, takže sem se alespoň na okamžik moh znovu shledat se svým mateřským jazykem. Ne nadlouho. Sheeni mi vytrhla z ruky časopis o počítačích a nahradila ho posledním vydáním Paris Match. Moc se mi líbila ta všudypřítomná nahota ve francouzských reklamách, ale pochybuju, že to rozvoji mý slovní zásoby dvakrát pomohlo.

Stále žádná zpráva od Madame Ruzicka a po Eiffelovce ani památky. Pouze rozladěná manželka, která právě odstrčila mou ruku šmátralku ze svýho přitažlivýho těla a pronesla přitom několik působivejch oznamovacích vět. Francois se jen modlí, aby se neuchýlila ke krajní lingvistický zbrani; žádný sex, dokud se nenaučím francouzsky!

NEDĚLE, 16. KVĚTNA

V 6:14 nás nemilosrdně vzbudil vyzvánějící telefon. Bál sem se, že by to mohla být FBI, a tak sem se maskoval zavrčením „bonjour“. Byla to Madame Ruzicka, která nám chtěla sdělit, že ten byt může být náš, pokud o to stále stojíme. Stáli sme o to. Ale dokonce ani tato dobrá zpráva nezrušila naši tichou domácnost. Manželka nadšeně vyskočila z postele, naházela na sebe šaty a přitom mě neustále pobízela: Mám spěchat? Nebo se postavit na hlavu? Vylézt nahý z okna? Každý batole ve Francii ví, co Sheeni říká, jen já sem jako obvykle nerozuměl ani slovo.

14:48. Už sme se přestěhovali! Doteď sem vyšel ty mramorový schody devětkrát – z toho čtyřikrát s těžkýma kuframa. U toho se člověk pořádně zadejchá. Za pár týdnů bych moh mít plíce a svaly na nohách jako nějaká alpská koza. Díkybohu za ty odpružený rumunský bagančata. Předpokládám, že možná i Sheeni si je brzy půjde koupit.

Madame Ruzicka uplatňuje při obsazování bytů v nejvyšším patře přirozený výběr. Pouze ti mladí v nejlepší fyzické kondici to zvládnou. Vypadá to na pěkně živé patro, soudě podle toho, co sem zatím viděl.

Přes chodbu bydlí tři svalnatí borci. Vedle nás je snědej „zakrslík“ s knírkem jako Clark Gable a šátkem jako Norma Shearerová. Nechtělo by se mi šlapat všechny ty schody s tak krátkýma nohama. Dům z 19. století, kde bydlíme, se zvenku honosí kamennými ozdobami, ale interiér je nic moc: úzké schody, těsné chodby, opadávající omítka a ponuré osvětlení. Parukářská firma zabírá celou přední část přízemí. Nemají žádné laciné paruky ze „zázračného vlákna“, jaké nosívala Carlotta. Podle Madame Ruzicka prodávají pouze ručně šité paruky z pravých vlasů a na místě je upravují. Vyrobit jednu takovou paruku může trvat měsíc nebo i víc. Zní to jako ještě nudnější práce než některý z mejch bývalejch ducha otupujících a mizerně placenejch jobů. A jen o tři století poté, co byla paruka na vrcholu svý slávy.

Přemrštěný nájemný a zálohy způsobily děsivý zmenšení našich štosů stodolarovejch bankovek. A ještě k tomu se objevil předchozí nájemník a požadoval 500 eur za vetchý kuchyňský vybavení a spotřebiče. Zdá se, že vše, co paní domácí nabízí, je jen kapající dřez. Nakonec se spokojil s 300 USD v bankovkách, protože mi bylo jasný, že zas nebude tak žhavěj tahat minikamna a ledničku po schodišti dolů. Budu muset co nejdřív získat finanční injekci z Sheeninejch tajnejch kont!

Základní vybavení bytu je v ceně, ale Sheeni odešla s Alphonsovou roztomilou přítelkyní Babette koupit ručníky a povlečení. Přestože její jméno zní francouzsky, Babette je červenolící anglická holka – a mluví tím nejkrásnějším jazykem světa s kouzelným welšským přízvukem. Mám takovej pocit, že jeden z nich nebo oba mají eur jako slupek. Bydlí v elegantním bytě ve třetím poschodí na stejný chodbě jako paní domácí. (Poznámka: Sheeni mi řekla, že Francouzi říkají třetímu patru druhé a druhému první. Copak ten národ neumí ani počítat?)

Musím se o to s někým podělit. Spočítal sem to špatně. Pater je nutno vyšlapat šest, ačkoliv jenom sám bůh ví, v kterým patře vlastně bydlíme.

16:35. Topíme se v egyptský bavlně. Náš byt možná není nic moc, ale ložní prádlo máme hodné Rothschilda. Když byla Sheeni pryč, dal sem holý matraci galej testík odpoledního zdřímnutí (a osamělé masturbace). V obou případech se ukázala jako docela postačující. Také máme pár stolků, psací stůl z imitace borovice, pár obyčejnejch lamp a opotřebovanou pohovku ne horší než tu, co sem měl u staré paní DeFalcové v Ukiahu. Nemáme ani rádio, ani televizi – jak jen vyplníme ty tichý hodiny?

Zatímco naše domácí vybavení se pomalu dává dohromady, naše manželství se začíná pomalu rozpadat. Manželka mi právě předala tuto děsivou zprávu:

Nicku/Ricku

Když se tě někdo zeptá, řekni mu, že ti je 18. A prosím tě, nezmiňuj se o tom, že jsme svoji. Proč mluvíš španělsky???

Sheeni

Proč? Protože tyhle hry, milá zlatá, můžeme hrát oba. Ano, oprášil sem svou primitivní školskou španělštinu. Pokaždé když na mě Sheeni promluví, odpovím: *Habla Ingles, porfavor*. Tato taktika se však může obrátit proti mně. Právě sem si všim, že Sheeni si sundala snubní prsten. Zas mi někdo dává najevo, že sem vzduch. A tentokrát je to moje milující manželka!

PONDĚLÍ, 17. KVĚTNA

Uprostřed noci mě vzbudil záhadnej zvuk. Vystopoval sem ho až do koupelny, kde mi v kufru cvrlikal můj zapomenutej mobil. Zavřel sem dveře, sedl si na záchodovou desku a hovor přijal. Byla to moje spolubojovnice v milostných zápasech Connie Krusinowská, která uvízla v hrozným provozu na dálnici 405 v Los Angeles.

„Ricku, proč ses neozval?“

„Promiň, Connie. Nenapadlo mě, že by tady můj telefon moh fungovat.“

„To víš, že nemohl. Ale vynalézavá Connie ti zaplatila paušál a zařídila přepnutí na mezinárodní hovory.“

„Díky, Connie. Co nového s Sheeninými rodiči?“

„Zatím můžeš být klidný, Ricku. V současné době pročesávají Mexiko, kde hledají svou nezvěstnou dceru.“

„Mexiko! Proč zrovna tam?“

„Jednoduše, amigo. Poslala jsem svou služebnou Benecii do Tijuany s drobným úplatkem. Dala zapsat podezřelé manželství Huntera a Saundersové do veřejných záznamů.“

„Connie, to je geniální.“

„Jo, i na mě to bylo pěkně vymakaný. Tak kde jste, člověče?“

Zasvětil sem ji do událostí minulýho týdne. Nepotěšilo ji, když slyšela, že Sheeni už nenosí snubní prsten.

„Ježíš, Nicku, nestraš. Je to nadlidský výkon dovléct některého ze Saundersových k oltáři. Neříkej mi, že si mám začít dělat hlavu s tím,

že ani po svatbě to nebudu mít jistý.“ Connie měla v plánu uhnat Sheeninýho staršího bráchu Paula, kterej hraje jazz a momentálně je v bezpečí za katrem.

„Sou fakt nevypočitatelní, Connie. Je to, jako když se snažíš ochočit divokou kočku. Zvažuju, že pořídím deset snubních prstenů – na každej prst jeden. A co u vás?“

Connie to shrnula tak, že všechno se vyvíjí skvěle, až ji to děsí. Právníci rodičů se mydlí nad rozvodovým vyrovnáním, otec se zasnoubil s Lacey (atraktivní bej válkou Paula a ještě předtím mýho taty). Ona (Connie) chodí pravidelně Paula navštěvovat do lochu (odsouzen za držení marihuany), on (Paul) je návštěvu od návštěvy čím dál přátelštější.

„Už tě požádal o ruku?“

„No, to ještě ne. Ale je to jen otázka času. Já mám v tomto bodě naprosto jasno. Jsi má inspirace, Ricku.“

„Díky, Connie. Oceňuju veškerou tvou pomoc, jaks Sheeni vytáhla z toho zajateckýho tábora pro svobodný matky.“

„Rádo se stalo, chlapče. No a kolik hodin denně s ní trávíš?“

„Přibližně tak čtyřiadvacet. Sme přece na líbánkách!“

„To je moc, Ricku. To je očividně tvůj problém. Na žádného Saunderse se nemůžeš lepit. Uvědom si, že každý chce to, co mít nemůže. Musíš být trochu nedostupnější.“

„OK, Connie. Pokusím se.“ Slíbil sem, že zůstaneme v kontaktu, a zavěsil.

Po chvíli rozmýšlení sem se rozhodl začít opravdu šprtat španělštinu. Románští muži, připomíná mi Francois, sou přímo vyhlášení svou nedostupností – zvláště ve vztahu ke svým manželkám.

19:48 Další den v jazykovým pekle. Je pondělí, takže dnes se žádný muzea nekonaly, protože většina z nich je zavřená. Sheeni ponořila svůj rozkošný nosík do tlustý francouzský bichle. Doufám, že je to kniha péče o novorozence a nikoli průvodce rozvodovým řízením. Abych se trochu pocvičil v nedostupnosti, vydal sem se nakoupit něco k jídlu a vyprat prádlo, který se nám tu za deset dnů posbíralo. Copak v Paříži nejsou supermarkety? Nakoupil sem

nezbytný potřeby po malých specializovaných kšeftech, kde se vám sice údajně má dostat osobní péče, ale ať už vám k něčemu je nebo není, zaplatíte za ni jako mourovatý. Vodtáh sem vypraný prádlo a dvě kabele potravin šest pater. V našich předpotopních hrncích sem připravil večeři. Moc bych se divil, kdyby nebyly přetavený z nějakýho napoleonskýho děla. Co nejdřív musíme pořídit teflon. Manželka si přidala maso z pekáče a vyslovila se, doufám, že pochvalně, o kvalitě jídla. Pravděpodobně nikdy neslyšela o pravidle, že ten, kdo nevaří, umývá nádobí. Rozdělení domácích prací sme si měli domluvit tenkrát, když se u nás ještě mluvilo anglicky. A protože sem nevěděl, jak se španělsky řekne: „Hele, je tu hromada nádobí, měla by se umýt," raději sem je umyl sám.

Už sem pochopil, že se toho mám v manželství ještě hodně co učit. Zdaleka to nejsou čtyřiadvacetihodinový sexuální radovánky. To by mě zajímalo, kdo tento mýtus vymyslel. Potřeba zůstat v odměřený vzdálenosti je v přímým konfliktu s potřebou sexuálního sblížení. Musím se zříct svý potřeby toho, co Sheeni není ochotná dát, a to proto, aby ona pak chtěla to, co mít nemůže. Teď mi začíná docházet, proč ženatí muži vyhledávají prostitutky. Je mnohem jednodušší si za to zaplatit v hotovosti.

ÚTERÝ, 18. KVĚTNA

Další noční telefonát. Budu zřejmě muset poslat Connii rolexky nastavený na pařížskej čas.

„Opět ucpaná dálnice?" zívl sem.

„Je to běs, Ricku. Další policejní zátah. Neuvěřitelný, co někteří lidi neudělaj pro to, aby se dostali do bedny. Neznáš někoho jménem Joan Twispová?"

„Jasně. To je moje ségra," odpověděl sem, teď už docela probuzenej.

„Napadlo mě, že to nebude jen shoda jmen. Tolik Twispů zas po světě neběhá. Chci říct, že je to trochu směšný méno."

„A proč ji honili poldi?" chtěl sem vědět.

„Cože? Nee, nehonili. Ale byl o ní článek v novinách. Porodila dítě.“

„Jo, to sedí. Teď někdy to mělo být, pokud si dobře vzpomínám.“ Opět sem zívl.

„Víš, Ricku, tvá sestra se s tím dostala na první stránky novin.“

Opět to známý zachvění ve spodní části šourku. Proč musej být všechny zprávy o mý rodině vždycky spojený s nějakou katastrofou?

„Co se jí stalo?“

„Slečna Twispová porodila gorilu. Vylezlo z ní devítikilové monstrum.“

„Kecáš, Connie,“ řek sem nepřesvědčivě.

Je fakt, že když sem svou sestru viděl naposled, podobala se čím dál víc vzducholodi.

„Nekecám. V novinách byla fotka toho obra. Pěkná nestvůra. Dala mu jméno Tyler Twisp. Bylo dost evidentní, že personál porodnice by z toho rád udělal senzaci, ale byli trochu zaskočeni tím, že matka není vdaná.“

„Já vím, Connie. Další ze skandálních odhalení Twispovic rodokmenu.“

„Otcem je jakýsi Dimby. Ženatý odborník na kosmický výzkum. Odmítl to na kameru jakkoli komentovat. Chceš, abych mu to manželství rozbila?“

„Nech to plavat, Connie. Ten chlap je strašnej chcípák. Sestře je bez něj mnohem lip.“

„Zdá se, že jeho ostatní děcka jsou normální, spíš menší. Tak se má za to, že za Tylerovu velikost zřejmě můžou geny z matčiny strany.“

„Devět kilo! Je to aspoň světověj rekord?“

„Ani zdaleka. Do toho jí chybí asi dvě a půl kila. Ale i tak. Stejně by se mi nechtělo vytlačit meloun této velikosti.“

Zopakuj mi to ještě jednou: takže Twispáci sou nositeli genu obřího vzrůstu! Škoda jen, že se ten gen nijak nevyrazil do velikosti mýho penisu. Člověk by si myslel, že tolik let neutuchající masturbace už mohlo spustit nějaký to zhoubný genetický bujení.

„Kdo to byl?“ ospale blábolila Sheeni, když sem se vrátil do betle.

„Connie,“ oznámil sem. „Stal sem se strýcem.“

„To je príma,“ vzdychla a spala dál.

Další podrobnosti příběhu si asi nechám pro sebe. Nemyslím si, že by zrovna Sheeni musela vědět, že u Twispů se vyskytují predispozice k miminům obří porodní váhy.

Probudil sem se do monotónního bubnování deště na plechovou střechu. Ze západu se táhnou těžký mraky. Sou to tytéž mraky, z kterých před pár hodinama lilo na jazykově spřízněný Londýn. Tam bych si aspoň moh roztáhnout deštník a plynulým jazykem objednat fazolovej toust. Místo toho se tísním s Sheeni v miniaturní koupelně, mydlím její obdivuhodné křivky těla, zatímco ona mě zkouší z francouzských číslovek. Říká, že bych se moh naučit aspoň číslovky, abych v obchodě nemusel nabízet prodavači plnou hrst bankovek a chtít po něm, aby si vybral.

„Víš, Nickie, ne každý ve Francii je poctivý,“ vysvětlovala.

To mi povídej! Samozřejmě sem se jí ani slovem nezmínil o tom, že ten poslední kousek camembertu, se kterým sem se připlahočil šesti patrama z místního kvelbu, mě stál přes 40 eur.

Dnes ráno sem svý milovaný připravil velkej talíř slaniny s vajíčkama. Jako zázrakem jí tento kulinářskej návrat k anglosaskejm kořenům obnovil schopnost mluvit rodným jazykem.

„Nickie, tak takhle to dál nepůjde.“

Ztuhl sem a vidlička mi zůstala trčet ve vzduchu. „Co dál nepůjde?“ vydechl sem.

„To tvoje vnoření do francouzštiny. A víš proč?“

„Proč, miláčku?“

„Protože se nesnažíš. A já bych ráda věděla proč!“

Přitlačen k lingvistický zdi zrovna ve chvíli, kdy sem se třepal na poslední sousto slaniny, přiznal sem barvu. Je vědecky dokázáno, sdělil sem jí, že není v mejch silách naučit se jakýkoli cizí jazyk. Mám na to papír.

„Ale to je příšerné!“ vykřikla. „Proč jsi mi to neřekl dřív?“

Usrkl sem trochu kávy. „Já nevím. Sem prostě chlap.“

„Jo, Nicku, to připouštím. Protože ale já chlap nejsem, mohl bys mi to prosím vysvětlit?“

„Víš, miláčku, když se chlap žení, chce být... hrdina. Chce, aby ho manželka obdivovala a byla na něj pyšná. Stydí se dát najevo jakoukoli slabinu.“

„Ale mluvit ve Francii mizernou španělštinou – to je podle tebe v pořádku, jo?“

„No, to zrovna ne,“ přiznal sem.

„Ale co tady budeš dělat, když se nemůžeš nikdy francouzsky naučit. Jak to tady chceš přežít?“

„Nemáš nějakou jednodušší otázku? Proto sem taky navrhoval, že když se usadíme v Topece, budem na tom s penězma mnohem lip.“

Sheeni si povzdechla a sesunula se na židli. „Ale Nickie, to je příšerné.“

„To vím taky,“ připustil sem. „Kdyby byl býval Hemingway trpěl stejným syndromem jako já, nikdy by nepotkal Gertrudu Steinovou.“

Zdeptanou manželku povzbudila aspoň zpráva, že rodiče intenzivně pročesávají Mexiko. Třeba se jim podaří najít konečně Ambrose Bierce. Na udobřenou sme dnes navštívili jen jedno muzeum (*Musee de Cluny* s dalším středověkým harampádím – od moly prožraných tapiserií po suspenzor Karla Velikého) a zbytek odpoledne sme strávili v posteli. Po chvíli váhání sem se opatrně odvážil nadhodit otázku, proč jí z ruky zmizel snubní prsten.

„Nicku, manželství je přece ryze soukromá záležitost.“

„Fakt? A já myslel, že to je spíš veřejný vyhlášení vzájemný a láskyplný věrnosti.“

Sheeni se nad tím hluboce zamyslela, zatímco já se mazlil s prostorem, do kterýho bylo kdysi zapovězeno vstoupit všem s výjimkou zákonnejch manželů. Škoda, že dnešní době sou tyto chvályhodný tradice jen k smíchu.

„Nickie, právě se nacházíme v jednom z nejkultivovanějších měst na světě. I ty musíš uznat, že být v patnácti zbouchnutá a vdaná je poněkud declassé.“

„Spousta slavnejch lidí se vdávala a ženila, když byli mladí, miláčku.“

„Prosím tě, Nicku, nechci znovu poslouchat o tom tvém Máhatmá Gándhím a jeho mladičké nevěstě. Myslím, že bychom naše manželství měli utajit do té doby, než budeme starší.“

„A co když po tobě půjdou nějací frajeři?“

„Nicku, jsem ve Francii, abych se učila, a ne kvůli randění s atraktivními a úchvatnými Francouzi.“

Tento argument mě ale moc neuspokojil.

Dnes už žádná kultura. Venku je příliš mokro. Sheeni si četla, já se učil číslovky a koukal naším podkrovním, deštěm zacákaným oknem ven. Před deštěm se tam schovali pařížští holubi. Tváří se, že tu sou doma, a přitom neumí o nic víc francouzsky než já. Baráky naproti vypadají v šedém světle netečně vznosné. Sou to všechno veledíla dávno mrtvejch stavitelů, kteří věděli, jak na to. V dálce se tyčí osamělej mrakodrap – nejvyšší ve městě – , dnes vypadá pod nízkýma mrakama, jako by ho kus ustřihli. Moje žena mě informovala, že místňáci mu říkají krabice, ve který přivezli Eiffelovku. Takže ošklivou krabici sem už viděl, ale její slavnej obsah mi furt uniká.

Z bytu svalnatejch chlápků naproti přes chodbu se celej den ozývají příšerný zvuky. Hlasitý rány, tlumený údery, mohutný hýkání. Že by grupáč? Je fakt, že voblíkání chodí hodně extravagantně. Ale podle toho, jak pohledem svlíkaj moji ženu, kdykoli je na chodbě potkáme, řek bych, že unisex grupáč to spíš nebude. Sheeni má za to, že to sou italští kameníci, kteří v obýváku tesaj náhrobní kameny.

Konečně paprsek sluníčka. Usměvavá Babetta zaklepala na dveře a pozvala nás na večer do „le jazz clubu“. Bohužel, Alphonse jde taky.

23:53 Už sme z klubu zase doma. Furt ještě leje. Všichni čtyři sme se namačkali do Alphonsova twinga, takovýho zakrnělýho skrčka. Paříží se honí spousta takových hračiček. Ta velikost je praktická, protože jen auto těchto rozměrů můžete zaparkovat na neexistujících parkovacích flecích. Ale jinak je to děs a hrůza, protože pokud do něčeho narazíte, smrt je jistá. Přijeli sme do rušnýho klubu na rue de Lappe. Neptejte se mě, kde to je. Pařížský

ulice na člověka číhají v nečekaných úhlech a sledovat cestu je naprosto nemožný. Sluneční brýle sem raději nechal doma, abych svý choti tající manželství dal pocit větší sledovanosti. Ve frontě na nehorázně vysoký vstupný sem zaslechl pár narážek na Belmonda, ale pařížští návštěvníci nočních klubů sou příliš vycepovaní, než aby se nestydatě vtírali celebritám do přízně. Přetrpěl sem tisíce hodin v davu opírsingovanejch milovníků jazzu mladší generace. Že já si taky pár náušnic nevzal.

Sklepní jazzovej klub byl napakovanej upocenejma kroutícíma se tělama všech ras. Jedovatěj vzduch byl otrávenej deseti tisícema gauloisek. Čtveřice Severoafričanů vydávala intenzivní ryk. Zřejmě si spletli jazz s heavy metalem. I tady ve Francii sem si uvědomil, že na zlatej věk sem se narodil o mnoho desítek let později. Kde ste, Sidney Bechete a Edith Piaf, posteskl sem si v duchu, když sem kupoval první rundu pití od sličný servírky s hlubokým výstřihem. Bylo to pichet červenýho vína a neředěný diablo menthe pro nastávající matku, která na mě vrhla pohled plný výčitek. Už sem na to zvyklej. Omluvil sem se a šel na záchod. Zjistil sem, že „záchod“ je jen smrdutá díra v zemi. No to je ale kultura!

Vmísil sem se do davu freneticky tančících v rytmu ohlušujících úderů bubnu, přestože Francois je přesvědčen, že nefalšovanej požitek z této činnosti mi bude navždy odepřenej. Možnost, že bych se uvolnil, je prakticky nulová. Tenhle prototyp bílýho posery v polstrovanejch botách je výsledkem tisíců let přirozenýho výběru. A na další generaci stejnýho chcípáka je už zaděláno. Na pár tanečků sem si šel sednout a snažil se překřičet ten rámus při konverzaci s Babbetou, zatímco Alphonse balil mou ženu francouzsky. Oba studují biologii. Oba sou z doktorských rodin a oba si plánují pracovat v rodinný firmě.

„A co děláte v Paříži vy?“ křičela Babetta.

Dobrá otázka. Moje vyšetřovatelka měla jiskřivě modrozelený oči, rty provokující k líbání a rozkošně malej nosík.

„Sme tady na líbánkách,“ odpověděl sem. Kdosi mě nakopl pod stolem.

„Jak romantické!“

„Je to jen manželství na zkoušku," začal sem improvizovat. Cítil sem, jak mi víno stoupá do hlavy. „To je teď v San Francisku velmi populární. Odtud pocházíme. Studenti se popárují na střední a vezmou se. Už žádný chození. To se dnes už nenosí."

„Opravdu zvláštní," okomentovala to Babette. „Vy Američané jste tak progresivní. A s promocí budete žádat o rozvod?"

„Doufám, že ne. Zvlášť teď, kdy je to malé na cestě." Obdržel sem další kopanec.

V ten moment mě ladně tvarovaná rusovláska, zjevně podnapilá a vlhká potem, chytla za košili, něco sexy (z čehož sem zachytil pouze „Belmondo") mi pošeptala do ucha a odtáhla mě na taneční parket. Že by i tento úzkoprsej hochštapler šel na dračku ve sklepě našlapaným opírsingovanejma mlaďochama!?

STŘEDA, 19. KVĚTNA

Uprostřed noci začal někdo hrát na akordeon. Starý vály se linuly něžně a truchlivě jako osamělý šepot ve tmě. Poslouchám to tady už několikátou noc. Smutný melodie se do člověka vkrádají a sotva neznatelně ho probudí jako hudební doprovod snu. Ležíte, posloucháte a přemejšlíte o všech těch hlubokomyslnostech, co vás tak napadají, když se ocitnete sami ve tmě cizího města. Chvílemi hudba umlká a já si představuju, že akordeonista si zapaluje cigaretu. Pak se znovu rozezní s ještě tesknější, srdcervoucí melodií. Člověk se otočí a snaží se nebulet a přemejšlí o tom, jak se to všechno vyvrbí dál.

Když sem se probudil, překvapilo mě, že si pamatuju všechny francouzský číslovky od *un* po *cent*. Možná že nakonec přece jen nebudu tak beznadějnej případ, jak sem si původně myslel. Tajemství úspěchu je možná v tom, nesnažit se zvládnout všechno najednou, ale odříznout kousíček a zaměřit se pouze na něj. Dnes si například plánuju naučit se říkat všemi možnými způsoby: „Pracky pryč od mý ženy, hulváte!"

K snídani sem připravil horkou ovesnou kaši s teplou smetanou, což má milovaná přijala chladně. Je naštvaná, že odmítám odstranit ze svýho prsteníčku snubní prsten a že sem vyžvanil sousedům naše intimní tajemství. No, možná, že by neměla naslouchat, když se dva spolu baví, i když Babetta a já sme museli řvát, co nám jen hlasivky dovolily.

Vzhledem k tomu, že náš vztah je už beztak napjatý, rozhod sem se, že nemám co ztratit, když opět nahodím jisté citlivé finanční otázky.

„Co budeme dělat, až nám dojde hotovost? Nemyslíš, že bychom mohli vzít mé peníze z prodeje těch hodinek Bradavičnic a založit společný účet?“

„Ale Nickie, to by bylo krajně pošetilé. Francouzské banky nejsou zdaleka tak diskrétní, jak by tvé postavení osoby na útěku před rukou zákona vyžadovalo. Copak chceš, aby ti *všechny* peníze zabavili?“

Nebyl sem si jist, zda tohle není přesnej popis toho, co se už tak jako tak stalo, ale na druhou stranu sem si uvědomoval, že v této situaci musím postupovat opatrně a s taktem.

„Jak ale potom zaplatíme účty, miláčku? Tušíš vůbec, kolik sme minulej týden zaplatili jen za sýr?“

„Nic si z toho nedělej, Nickie. Nějak to zvládnem. Možná bys mohl pouvažovat o nějakém zaměstnání.“

A co bych tak dělal? Učil anglicky pařížský holuby?

„Víš, drahá,“ zkoušel sem to z druhý strany, „teď když sme svoji, všechny peníze na tvých tajných účtech se přece staly naším společným majetkem.“

„No, obávám se, že nemáš přesné informace, miláčku. Společné jmění manželů je tvořeno movitým i nemovitým majetkem nabytým některým z manželů nebo oběma společně v době trvání manželství s výjimkou majetku, který měl jeden z manželů ve vlastnictví již před uzavřením manželství nebo který získal dědictvím nebo darem.“

Skvělý. Proč zrovna já sem si musel vzít dceru slizkýho právníka.

Slunko ani dnes nevylezlo, alespoň přestalo pršet. Kulturní turistika opět v plným proudu. Nejdřív sme navštívili starou operu. Velkolepá budova ve tvaru svatebního dortu zdobená smyslností

hraničící s obscénností. Její tvůrci se na pozlacených andílkách pěkně vyřádili. Samozřejmě, Paříž má i novou operu, ale tam se nikdo nenamáhá chodit, protože je k smrti nudná. Pak sme se prošli po historický čtvrti Marais až na Pláce Vendóme, navýsost elegantní části města, která se orientuje hlavně na ty nejmovitější. Sheeni se zastavila u výkladní skříně Cartier a obdivovala diamantovej náhrdelník, na kterej by si i Donald Trump musel vzít splátkovej režim. Paříž je bezesporu skvělý město, ale člověk by musel mít v bance něco kolem miliardy, aby se mu otevřely dveře ke skutečně bezstarostnýmu životu.

Na oběd sme si dali kebab na pouličním stánku. Finančně znejistělej Rick S. Hunter nyní trvá na úsporným režimu. Nechal ale doma sluneční brýle, což se mu vymstilo. Třikrát ho na ulici zastavili vilní Žabožrouti a pouštěli se do sáhodlouhejch rozhovorů s Sheeni na téma mýho vzhledu. Jeden z nich si dokonce psal podezřelý poznámky do svýho palmtopu, k čemuž se mi přesvědčivýho vysvětlení nedostalo. Ani dnes sme Eiffelovku nezahlédli. Začínám mít podezření, jestli ta slavná věž není jen fikce.

ČTVRTEK, 20. KVĚTNA

Mám práci. Madame Ruzicka mi nabídla, že bych moh pracovat na poloviční úvazek jako všestrannej otrok, domovník a že nám za to sníží nájemný na polovinu. Mám vynášet popelnice, zametat nekonečný schodiště, vytírat podlahu ve vstupní hale, zkrátka starat se o celej barák. No a protože vlastně k žádnýmu předávání peněz nedojde, vyhneme se tak všem byrokratickým nepříjemnostem ohledně pracovního povolení. Paní domácí ušetří euráče a ještě baráku zajistí věhlas tím, že zaměstnává domovníka, kterej se podobá Jeanu-Paulu Belmondovi.

Pěkně sme si v jejím bytě popovídali, zatímco moje milovaná šla s Babettou k holiči nechat si udělat elegantní pařížský účes. Madame Ruzicka ráda piluje svou angličtinu a já sem zase kdykoli ochotnej požvanit s osobou, na níž závisí, zda se stanu houmlesákem nebo ne.

Dnes je to skoro k nevíře, ale kdysi bývala slavnou českou cirkusovou hvězdou. Pak ale musela jednoho dne seskočit z visuté hrazdy a ve spěchu opustit zemi, protože je přijeli osvobodit Rusové. Načež jezdila s francouzskýma cirkusama, ale zestárla a ztloustla a už nemohla lítat vzduchem v nadýchaný sukýnce. Dodnes je u cirkusu spousta jejích příbuzných, protože rodina Růžičků (tak se to píše v jejím rodném jazyce) se už několik generací rodí s pilinama manéže v krvi. Ukázala mi svou starou fotku, když byla na vrcholu kariéry. Byla sexy, pružná, bez jediného uvolněného svalu na dokonalým těle. Ani ten knírek tenkrát neměla.

Pozdějc, voblečenej do špinavý šedý zástěry, sem vytahoval popelnice před barák a při tyhle bohulibý činnosti se na mě obrátili s dotazem dva nájemníci. Jediný, co sem moh, bylo pokrčit ramenama a říct „Sorry, I don't speak French". Ještě štěstí, že francouzsky neumím. Třeba by po mně chtěli, abych jim něco v bytě opravil. Já si ale neplánuju, že tady v baráku budu dělat votroka úplně všem!

Ze svýho novýho zaměstnání sem byl tak psychicky na dně, že se nade mnou Sheeni slitovala a vzala mě do kina. Taky proto, aby mohla provětrat svůj novej účes (vypadá skvěle, samozřejmě). Vzhledem k tomu, že francouzský filmy sou tady bez titulků, trval sem na tom, že půjdem na něco americkýho (poslední výpravnej akční film s Nicholasem Cagem, kterej ještě nestihli nadabovat). Nechal sem se unášet na vlnách touhy po domově i přes všechny ty výbuchy a automobilový honičky. Nemoh sem věřit svým očím, všichni kolem nás hulili ostošest. Kdyby to zkusili v Kalifornii, pak v hledišti nastane ještě větší krvák než na plátně.

PÁTEK, 21. KVĚTNA

Hned po snídani sem se navlík do zástěry a mazal dolů, abych se vypořádal s ještě čerstvými graffiti, který tam zůstaly po poslední studentský manifestaci. Kdykoli se v tomhle štatlu votočíte, vždycky najdete bandu protestujících studentů s transparentama. Škoda, že tam něco nenapíšou anglicky, abysme i my cizinci byli v obraze.

Nemám ani tuchu, proti čemu protestujou. Taková militantnost je v Americe takřka neznámá. Kdyby francouzský školy zavedly povinnej tělák, možná by na takový pochodový cvičení nezbývalo dost energie.

Zrovna sem seškrabával nápisy ze zdi, když tu z domu vyšel Alphonse s Babettou. Překvapila je moje nová funkce. Zvláště Alphonse vypadal rozpačitě, protože mu asi bylo trapný, že se společensky zahazoval s proletariátem. Ještě víc ho překvapilo, když nás jeho přítelkyně pozvala na večeři. Přijal sem pozvání bez sebemenšího zaváhání. Spížka doma nám zeje prázdnotou a nemám chuť začít znovu oblítávat kvelby, protože sem všechny francouzský číslovky už zase zapomněl.

Zatímco sem zametal chodník, moje milovaná se vydala na nákupy a zjistit, jaké má možnosti studia. Nepochopím, jak se někdo může zajímat v květnu o školu. Ty zářijový hrůzy tady budou cobydup. Další tři nájemníci se na mě obrátili o pomoc. Jeden z nich, bohužel, byl zde usazený Američan. Chtěl po mně, abych se mu podíval na vzdorující pojistky, což sem odmítl s poukazem na přísné odborářské předpisy. Povzdechl si a zeptal se mě, jestli si nechci přivydělat tím, že bych dvakrát denně věnčil jeho foxteriéra Maurice. Souhlasil sem, ale vymínil sem si, že za úklid po něm dostanu ještě něco navíc. Poukázal na to, že ten pes váží jen čtyři kila. Já sem zase oponoval, že i tak toho může hodně vyprodukovat. Zamyslel se a pak řek, že jo, ale že mu budu muset ukázat ty sáčky. Zařadil sem si ho do kategorie držgrešlů.

16:30 Vzal sem Maurice na procházku a ztratili sme se. Zpackal sem to a odešel z bytu bez mapy. Nejdřív sem byl zoufalej, ale pak sem Mauricovi předal velení a on nás přivedl přímo domů. Docela chytrej čokl, vezmeme-li v úvahu, že jeho mozek nemůže být větší než ořech. Maličkej Maurice funguje taky jako docela dobrej magnet na baby. Spousta pěknejch Francouzek se s námi zastaví, aby si ho pohladily a poklábosily s jeho belmondovským pánečkem. Já jen důstojně přikyvuji a říkám *Oui* na cokoli, co říkají. Sem trochu nesvůj, i když sáček na výkaly mám pořád po ruce, ale Francouzi na

to sbírání přej moc nejsou. Člověk si musí dát pozor, kam šlape, protože pařížští psi toho přej vyprodukují na šestnáct tun denně.

22:45 Tak sme po večeři zase doma. Sheeni měla na sobě elegantní pařížský model, jehož cenu sdělila ustaranému manželovi v záplavě dalších francouzských slov. Většinu pokrmů vynikající francouzské kuchyně připravoval Alphonse. Babette nám vysvětlila, že její přítel nenávidí všechno anglické, takže její vaření nepovažuje za hodno nabízení návštěvám. Souhlasně přikývl a dál si nabíral polévku z darů moře. Zdá se, že anglicky aspoň trochu rozumí, ale mluvit nebude. Bylo by to pod jeho důstojnost. Babetta ho ráda dostává do rozpaků prozrazováním osobních informací. Říkala například, že Francouzi sou tak odměření, že by nikdy nepozvali na večeři někoho, s kým se právě seznámili. Takže proto se iniciativy musela chopit ona.

„Pařížani jsou v tomto směru nejhorší," řekla při nalévání vína. Mé milované dala jen symbolickou kapku. „Intenzivně pohrdají každým novým. Musíte dokázat, že si jejich společnost zasloužíte."

Alphonse se nijak nenamáhal s tímto výrokem nesouhlasit. Místo toho se pustil do nevázané filozofické přednášky, která trvala po celou dobu následujícího chodu (dušené jehněčí, zapékané brambory se sýrem a chřest). Francouzi zřejmě rádi monopolizují konverzaci. Kdyby to jídlo nebylo tak skvělý, určitě bych se jeho postojem cejtil trochu rozladěnej. Někdo by měl napsat počítačovej program, kterej by hovor u stolu okamžitě překládal. Moh bych si vzít svůj laptop, na obrazovce by mi jely titulky, abych aspoň přibližně moh vědět, o čem se baví. Z chřestu sem sněd pouze stopky, což – jak se obávám – mi bude opět připočteno jako další k celkovýmu výčtu americkýho buranství.

Následující chod byl salát. Vzhledem k tomu, že Francouzi mají evidentně morbidní hrůzu z krájení hlávkovýho salátu, člověk musí nejdřív ten obrovskej list poskládat na vidličku a narvat si ho do pusy dřív, než se zahradní origami opět rozloží. Ale jinak to nemělo chybu: Francois by se klidně s naší hostitelkou i vyspal, jen aby mu prozradila tajemství octové zálivky svýho přítele.

Na sýr sme se přesunuli do prostornýho obýváku, kde sme se rozdělili do dvojic podle upřednostňovanýho jazyka. Nad kouskem smetanovýho sýra, kterej smrděl jako šuplík s ponožkama Dwayna Cramptona, sem se zeptal Babetty, jestli jí nevadí, kolik pozornosti její přítel věnuje mé manželce.

„Francouzi už jsou takoví, Ricku. Jsou naprogramováni flirtovat. Nikdo to nebere vážně. Někdy je to nesnesitelné, ale dívám se na to jako na součást francouzské radosti za života. Samozřejmě, pokud je objekt flirtování pohledný, reprezentativní a neklade příliš velký odpor, pak jsou víc než ochotni jej svést. Člověk vždycky musí tady s těmi drobnými poklesky počítat."

„To bych nesnesl."

„Jasně, vy Američané byste už tasili pistole."

Nemoh sem si pomoct a zčervenal sem. Je fakt, že sem zrovna nedávno někoho zastřelil.

„Čímž ale nechci říct," pokračovala „že by Američané neflirtovali."

A sakra. Že by Francois příliš často civěl na ten její pěkně tvarovanej svetřík s nápisem LSU?

„Máš nějaký zvláštní vztah k Louisianě?" zeptal se jí, aby změnil téma hovoru.

„Je to moje veliká láska. Alphonse mě letos vzal do New Orleansu na Mardi Gras."

Umím si představit, že takovej týden alkoholickejch radovánek s rozkošnou Babettou rychle dokáže uvolnit pozkouškovou tenzi každýho chlapa. Výbuch smíchu z míst, kde seděli ti dva. Letmý pohled tím směrem mi stačil na to, abych si všim, že hostitel spočívá svou pěstěnou rukou na holém koleně mé manželky.

„Alphonse, nedáme si kávu?" zasáhla pohotově Babetta.

Vrátil se do role hostitele. Dostali sme kalíšek silnýho presa. Copak ve Francii ještě nefrčí káva bez kofeinu? Pár dnů z toho nebudu spát. Francois aspoň bude mít víc času vymejšlet strašlivý pomsty pro toho, však víte koho.

SOBOTA, 22. KVĚTNA

Tak už sem ženáč druhý týden. Oslavili sme to lehkou souloží před snídaní. Vypracoval sem se do pozice, která umožňuje zvýšené tření Sheenina spouštěcího knoflíku. Zdá se, že to oceňuje. Sem tak rád, že už sme se zbavili těch slast umrtvujících kondomů, ačkoli byly asi tím jediným způsobem, jak sem moh oddálit bouřlivý vyvrcholení až do doby, než byli všichni zúčastnění uspokojeni. Snažím se nemyslet na to, kudy vlastně klouže moje pulzující OLE. Nebo co laskají mý prsty. Nebo co oždibujou mý rty. Jó, to je ale ironie osudu být mužem. Zdá se, že ti musí dělat všechno proto, aby potlačili každej smyslovej vjem, kdežto ženy se musí urputně snažit dát do kopy dostatečnou stimulaci, aby jim celá ta záležitost vůbec stála za to.

Sheeni se zmínila o tom, že četla v nějakým časáku, že ženy prožívaj bohatší sexuální život s neobřezanýma partnerama. Vysmál sem se tomu a řek, že nechápu, jak by mohla nepřítomnost předkožky hrát jakoukoli roli. Ale na klidu mi to dvakrát nepřidalo, zvláště ve městě plným tří milionů obřízkou nezatíženejch Žabařů. A jak je vlastně vůbec možné, že se mnou toto novorozenecký mrzačení nikdo nekonzultoval dřív, než k němu došlo? Je divný, že se zatím nenašel žádnej osvícenej právník, kterej by pořádnou kauzou rozvířil světový mínění na obranu milionů skalpovanejch ptáků.

Vzduch byl ráno trochu chladnej, a tak se Maurice – podobný miniaturní kopii Humphreyho Bogarta – vydal na ranní procházku v bezovým baloňáčku. Je to neuvěřitelně roztomilý, ale nic moc chlapskýho se v tom najít nedá. Zastavilo nás pár podivnejch mlaďochů a zkoušeli s náma konverzovat. Bůh ví, za jakým účelem. S Mauricem rádi chodíme očumovat pařížský výkladní skříně. Člověk tam najde francouzskej svéráz jako na dlani: exotický potraviny, bizarní spodní prádlo, podivný starožitnosti, excentrický kancelářský vybavení, dokonce u optika sme narazili na obrovskou oční bulvu, která vypadala, jako by ji zapůjčila samotná Godzilla. Můj psí ochránce ze sebe při spatření tyhle ohavnosti vydal zavrčení

a štěk. Jeho baloňák má naštěstí kapsy, takže Maurice si moh sám nést fekální sáček. Ještě ho musím naučit, aby to do něj po sobě uklízel.

Po návratu mě Madame Ruzicka vyslala s naléhavým úkolem koupit ptačí zob pro jejího papouška Henriho. Napsala mi to na lístek, abych v obchodě nemusel sehrát pantomimickej výstup před zraky nechápajícího prodavače. Henri je pěkný čuně, co se žrádla týče. Po návratu sem vytáh starej dýchavičnej vysavač a zlikvidoval ten svinčík kolem klece. Henry je adoptovanej: Madame Ruzicka ho zdědila po jednom z nájemníků, takže ani neví, kolik je mu vlastně let.

„Není to s ním lehké," varovala mě, když mu plnila misku. „Moc se k němu nepřibližujte. Rád kouše do ucha."

„Jak dlouho už ho máte?" zeptal sem se z bezpečný vzdálenosti. Henri si mě měřil podezíravým pohledem.

„Příliš dlouho. To jste ještě dávno nebyl na světě. Nechal mi ho tu jeden cikán spolu s nezaplacenou činží. Už dávno jsem z něj měla uvařit polívku."

Henri si protáhl péra a vybral si jedno ze zrníček, těžko říct podle jakýho klíče. Pokud mu představa polívky dělala starosti, nedával to najevo.

Zajímalo mě, jestli existoval nějakej Monsieur Ruzicka. „A váš manžel byl také u cirkusu?" zeptal sem se.

„Nikdy jsem vdaná nebyla."

„Jak to?"

Zaostřila na mě přes horní okraj brýlí. „Vy Američani jste skoro tak dotěrní jako Češi. Můj cheri už jednu ženu měl – a dobrou katoličku. Už jsou oba dávno mrtví. Pochybuju, jestli si je vlastní děti ještě vůbec pamatují."

„To je ale smutný."

„A co vy, Ricku, vy na své rodiče myslíte?"

„Pokud se tomu můžu vyhnout, tak ne," připustil sem.

„Já si ty své připomínám s velkou láskou. Měla jsem krásné dětství. Ale tenkrát byla jiná doba."

Když sem se odplahočil nahoru, zjistil sem, že moje milovaná je v čudu a nenechala mi ani vzkaz, kde je. Slupl sem skrovnej oběd a vydoloval mobil ze skříně. Neměl sem ani tuchu, kolik hodin může být na opačným konci světa, ale – po vzoru Connie – sem se tím nenechal odradit.

Frank (Hároš) Defalco, kámoš z Ukiahu, zvedl telefon už při druhým zazvonění. „Ricku! Kde seš?“

„Tak různě.“

„Panebože, Ricku, máš tady pěknej průser. Přišijou ti spousty neomluvenejch hodin!“

„Tak to mě momentálně fakt nepálí.“

„Teda, Ricku, ty seš skoro stejnej průserář jako můj kámoš Nick Twisp. Celá škola je plná toho, žes přej unesl Sheeni Saundersovou z jakýhosi pasťáku pro těhule, a její rodiče sou na tebe tak nasraný, že na tebe vypsali odměnu. Živýho, nebo mrtvýho.“

Polkl sem, ale pak sem si uvědomil, že na Redwoodský střední se odjakživa přehánělo.“

„Tak to pochybuju, že by chěli nechat zavraždit svýho zetě.“

„To chceš říct, že ses voženil?!“

„Jo. Grilovali sme se v Tijuaně. Sezdávající mluvil anglicky, takže je to stopro legální.“

„Páni, Ricku. To je k nevíře, kolik děcek se dnes griluje. Doufám, že se to Lana nedozví, určitě by mě chtěla taky uhnat.“

Hároš mi pak doplnil mezery v přehledu svýho milostnýho života, kterej je podle všeho pěkně vášnivěj. Ale mě, abych řekl pravdu, mnohem víc zajímal jinej pár: Trent Preston a jeho rozkošná polovička Apurva Joshi.

„Celá škola nedělá nic jinýho, než že mluví jen o nich. Nechápu, že se vedle toho ještě někdo stihne věnovat učení. Soňa Klummplatzová roznáší po škole, že se jí Trenta podařilo dostat do postele. Je to k nevíře, ale ukazovala Laně trende, který od něj přej dostala jako suvenýr. Ale nejsou podepsaný, takže těžko říct, čí vlastně sou. Ale zase na druhý straně se zmiňovala o jistejch anatomickejch detailech, jestli víš, co tím chci říct. Ať tak či onak,

Trent jí řek, aby držela hubu, takže Soňa vystřihla Apurvě dramatickou scénku ve školní jídelně.“

„A co se stalo?“

„No, Soňa jí řekla, že si to rozdala s jejím manželem a že to dokazuje, že on miluje ji a ne Apurvu, a že by to Apurva měla vzít na vědomí a udělat jedinou rozumnou věc: sbalit si saky paky a vodtáhnout do Indie.“

„Panebože. A co na to Trent?“

„Trent tam nebyl. Plaval zrovna finál krajskýho přeboru. Proto si přece Soňa taky k útoku vybrala zrovna ten den.“

„A co Apurva? Pustila se do ní?“

„Ne. Jen tam hystericky bulila. Ale Candy Pringleová vobrátila svůj podnos s obědem Soni na hlavu, takže ty dvě se tam pěkně pomlátily. Zdá se mi, že Candy a Apurva to teď spolu táhnou, protože sou bez sebe z toho, jak se k nim ti jejich borci zachovali. Hlavní cheerleaderka Candy Pringleová má za sebou dlouhý průserový období s hvězdou školního týmu Brunem Modjaleským.“

„To sou věci, Franku. Držím Apurvě palce.“

„No, všechny tři dostaly podmíněný vyloučení. Trent a Apurva přej navštěvují manželskou poradnu.“

Díkybohu. Já bych si teď v žádným případě nemoh dovolit letět zpátky a nějak to tam urovnávat. Ale nutně potřebuju, aby to manželství vydrželo!

„Jen doufám, že víš, co děláš, Ricku.“

„Co tím chceš říct?

„Jestli Nick Twisp někdy přijde na to, že sis vzal Sheeni, seš mrtvej.“

„Uklidni se, Franku. Ten člověk se mě nemůže ani v nejmenším dotknout.“

Další lež. Dotýká se mě a pořád. Zrovna dnes odpoledne se mě dotýkal, a to bez ohledu na dvě ranní seance s mou rozkošnou manželkou. Proč proboha mají chlapi na mysli jen jednu jedinou věc?

20:13 Zrovna připravuju večeři a hlídám Maurice, když tu se nahoru doplahočila moje milovaná. Nevím, nevím, jak všechny ty

schody zvládne za pár měsíců s devítikilovým plodem naší lásky. Tuto choulostivou záležitost oba zatím necháváme choulit se bez povšimnutí. Sheeni zatím taky ještě nenašla zálibu v Mauricovi, přestože je asi osmtisíckrát milejší, než byl ten její idiotskej pes Albert. Tak například doteď se u něj neprojevil ani náznak chuti udat mě místním poldům.

Chytl mě záchvat žárlivosti, když se mi přiznala, že strávila celej den v Musée Rodin. Ne že bych jí záviděl očumování nudnejch soch, ale že přej se jí při cestě zpátky podařilo narazit na Eiffelovku. Vůbec přej nechápe můj zájem o tu kolosální konstrukci.

„To vůbec není dokonalé umělecké dílo vytvořené tvůrčím géniem srovnatelným s Rodinem. Je to jen produkt strojírenského průmyslu. Něco jako Golden Gate Bridge. U něho taky nechápu, jak se lidi můžou plahočit přes půl světa očumovat dálniční most."

Cítil sem potřebu obhajovat pamětihodnosti svýho rodnýho města. „Víš, Sheeni, když seš uprostřed, je vodtam krásnej výhled na město."

„Jo, pokud máš štěstí. Většinou je tam mlha, která by se dala krájet. To Eiffelovka má aspoň nahoře příjemnou restauraci."

„Fakt? A proč tam někdy nezajdeme?"

„Zveš mě? Cena jídel se pohybuje od 300 eur nahoru."

Panebože, a to sem si myslel, že San Francisco bere turisty pěkně na hůl.

NEDĚLE, 23. KVĚTNA

Dnes sme absolvovali náročnou cestu metrem až k porte de Clignancourt, abysme si prošli Marché aux Puces – slavnej pařížskej bleší trh. To jejich metro je přej plný zlodějů a kapsářů, tak sem byl po celou dobu až paranoicky obezřetnej. Ale nikdo mě předem neupozornil, že část cesty se musí jít pěšky. Přesedání z trasy na trasu vobnášelo mašírování nekonečnýma podzemníma chodbama. Připadal sem si jako na pochodu smrti. Aspoň že tam byla spousta neskrývaný nahoty na billboardech, takže člověku to dodalo trochu

vzpruhy, když už definitivně klesal na duchu. Samotnej bleší trh je obrovskej – roztahuje se přes mnoho ulic a baráků. Najdete tam všehochuť od šmejdů vytažených z popelnic až po elegantní starožitnictví s vyřezávaným nábytkem, který stál majlant. Pořídili sme si pár pěkných porcelánových talířků (s drobným kazem), pár skleniček, který sou možná ručně broušený, hru Scrabble, přenosný rádio s kazeťákem a jednu použitou pánvičku jen s jedním škrábancem na teflonovým povrchu. Bylo tam taky pár cenově dostupných televizorů, ale francouzská vláda nutí všechny majitele beden platit monstrózní sumu na podporu veřejný televize. Jó, to v Americe! Tam veřejný televize prosí o prachy, ale všichni je zdvořile ignorujou. Jeden kšeft se specializoval na starý francouzský plakáty, který sou mnohem větší a živějc vyvedený než jejich americký verze. Ve výkladní skříni se skvěl obrovskej plakát na film A bout de souffle – jo přesně ten, kterej pod lidským názvem U konce s dechem hrál tak důležitou roli v historii našeho vztahu. Byl zbrusu novej, tak sem návrh, že by neškodilo zajít dovnitř zeptat se na cenu, ale Sheeni řekla „pf“, protože ona už přece tohoto filmu má „pokrk“.

Sakra! Jen doufám, že to nebylo myšleno jako vyjádření opovržení vůči Jeanu-Paulu Belmondovi.

K obědu sme si dali kořeněnej kuskus na stánku a vydali se na obhlídku další blešácký ulice. To nebyl dobrej tah. Sheeni si všimla starýho psacího stroje s řadou extra klapek na francouzský znaky. Byla u vytržení. A že je přej mnohem lepší než ten její starej v Ukiahu, protože je vyrobenej ve Francii. To je toho. Snažil sem se ji přesvědčit, že kupovat si dneska psací stroj je jako pořídit si koňskej chomout nebo osmistopý stereo, ale jako obvykle si nedala říct. Dokonce ani nesmlouvala (považuje to za neomalenost) a zaplatila přešťastnýmu prodavači plnejch 50 euráčů. A vsadím se, že neuhodnete, kdo se s tím krámem musel vláčet zbytek dne.

Já osobně si myslím, že Francouzi by už pomalu mohli překonat snobský okouzlení těma svým aksánama. Jen tím zbytečně zaplňují stránku a nepochybně se to negativně odráží na rychlosti psaní.

V přeplněným metru po cestě domů sem nezahlíd ani jednoho kapsáře. A nikdo se ani nepokusil čmajznout ten psací stroj, přestože

sem se o něj chvílema ostentativně nestaral. Trochu sem si po návratu domů pohrál s tím radiokazeťákem (bohužel nemáme ani jednu kazetu). Šla naladit spousta naprosto nesrozumítelnejch, užvaněnejch programů a stanice za stanicí francouzskýho rapu. To byl ale nářez. Myslím, že sem objevil nejnižší hudební formu na světě.

20:47 Podařilo se mi konečně chytit Mauricova prohnanýho papínka a vyrazit z něho všechny ty prachy za věnčení psa. Zaklepal sem na jeho dveře a k mýmu velkýmu úžasu přišla otevřít dokonalá Miss Bette Davis – včetně tý rozmáchlý pravý ruky se zapálenou cigaretou.

„A tady máme toho nesmlouvavého obchodníka," řekla a z jazyka si odstranila smítko tabáku. „Čekala jsem Paula Henreida, ale asi budu muset vzít zavděk i vámi."

Pan Hamilton není, jak sem předpokládal, suchej zástupce firmy, kterýho americkej zaměstnavatel odložil do Paříže. Je to slavnej imitátor ženskejch postav, kterej šestkrát týdně vystupuje v nočním klubu na Pigalle. Samozřejmě, že nedůvěřivá Carlotta si už dřív všimla, že na typickýho muže středních let má až příliš upravený obočí. Jeho ztvárnění Carol Channingový miluje pět kontinentů. Je taky slavnej v roli skrblický Joan Crawfordový.

PONDĚLÍ, 24. KVĚTNA

Po baráku je spousta smetí po bouřlivým víkendu. Když sem zametal v pátým patře, zaslechl sem odněkud z hloubky schodiště těžký kroky, jak se někdo štrachal nahoru. Ňákej dýchavičnej osmdesátník, napadlo mě. Ale když se mi ten šourač dostal do zornýho pole, ukázalo se, že jde o holku (nemohla bejt starší než já) s obrovským barevným ptákem v kovový kleci. Zarputile se dívala na zbývající schody, ale když mě uviděla, usmála se.

„*Bonjour*. Vy asi musíte být ten nový americký *protégé* mé tety, že?"

„Jsem Rick," odpověděl sem spisovně, odhodil smeták a přispěchal jí na pomoc. „Můžu vám to vzít?"

„Kdyby se vám chtělo, Ricku, bylo by to od vás velice laskavé." Když mi klec předávala, pták vztekle zaskřehotal. Holčina se sice nákladu zbavila, ale i tak se do schodů dostávala pracně, a když mě vedla chodbou ke svýmu bytu, viditelně kulhala. Z kabelky vytáhla klíč a otočila jím v zámku. Spustilo to kakofonii ptačích skřeků odněkud z útrob bytu. V rohu malýho obýváku seděla ve veliký drátěný kleci další čtveřice barevných ptáků a všichni byli štěstím bez sebe, že ji vidí.

„Bonjour, my babies!" pozdravila je, převzala ode mě klec a postavila ji na stůl. „Děkuji, Ricku. A ty, Jiří, buď už konečně zticha!" Jednomu z nich podala semínko z kapsy košile a uvřeštěnej pták sklapl. Usmála se na mě a podala mi ruku.

„Jmenuji se Reina Veselá. Omlouvám se za ten nepořádek."

Potřásli sme si rukou a Reina začenichala jako pes. „Doufám, že to tu moc nepáchne. Pět ptáků umí pěkně zasmradit. Sama to už nevnímám."

„Ne, fakt ne," lhal sem. Na delší než jednoslabičný slova sem se nezmoh. Byla naprosto odzbrojujícím způsobem nádherná. Pod kaskádama vlasů tmavě bronzový barvy světlá pleť míšeňskýho porcelánu, aristokratický lícní kosti, jemný rysy v nadpozemský harmonii.

„Po tom výstupu padám žízní. Nedal byste si se mnou trochu citronády?"

Mému uchvácenýmu mozku chvíli trvalo, než mu došlo, že krasavice nenabízí společnou bylinkovou koupel. „Rád."

V její kuchyňce byly skutečný skříňky na rozdíl od našich naskládaných dřevěných bedýnek. Naplnila dvě vysoký sklenice perlivou tekutinou a jednu z nich mi podala.

„Na zdraví," řekla, přiťukla si se mnou a zhluboka se napila. „Mívám pocit, že ty schody jsou čím dál příkřejší."

„Znám ten pocit. Copak níž žádné byty nebyly?" Úsměv jí rozzářil nezvykle šedé oči. „Jsem jako ti moji ptáci, Ricku. Jsem ráda

co možná nejblíž nebi. Kromě toho tyhle schody jsou pro mou nohu dobrá terapie.“

„Máte, hm, nějakou chorobu?“

„Ne, byla to nehoda. Před dvěma roky. Teď už je to mnohem lepší. Celý dům nemluví o nikom jiném než o vás a vaší krásné paní.“

„Už ste se s Sheeni seznámila?“

„Ne, ale potkaly jsme se na schodech.“

„Takže vy ste neteř Madame Ruzicka?“

„Jsme spřízněné jen duchovně. Obě pocházíme z Česka. Přátelila se s mým dědečkem a teď je mou laskavou dobrodinkou.“

„Je to milá stará dáma.“

„Moje nejdražší přítelkyně. Zachránila mi život. Ale s tím příběhem vás nebudu unavovat. Jak se vám líbí v Paříži, Ricku?“

Popovídal sem jí o svých zatím jen velmi skromných pařížských zážitcích.

„Ale Ricku, na Eiffelovku se přece musíte jít podívat! A musíte se dostat až nahoru. Je to tam úžasné. Ale možná jen proto, že jsem zrozena pro výšky.“

Tak o tom nepochybuju. Nic než to nejvyšší by v tvém případě bylo proti přírodě, krasavice.

18:33 Moje milovaná se právě vrátila ze spanilý jízdy po turistických lákadlech s několika odbočkami do obchodů s hadrama. Tvrdí, že člověk žijící v Paříži prostě nemůže vystačit s šatníkem zakoupeným v mississippským zapadákově. Něco na tom bude, ale pokud si ještě něco na sebe pořídí, budem potřebovat mapu, abysme v tý komoře našli záchod. Zaujalo ji, že sem se seznámil se slečnou Veselou.

„To je vždycky smutné, když někoho tak pohledného potká takové neštěstí.“

„Zdá se ti hezká? Ani sem si nevšim.“

Už dávno sem se rozhod, že si vemu ponaučení z chyb svýho idiotskýho taty. Člověk NIKDY nechválí jinou ženu v doslechu vlastní manželky.

„Ano, je bezesporu docela přitažlivá. Zajímalo by mě, co se jí to vlastně stalo.“

„Nejspíš ji na ulici srazil nějakej šílenec v twingu. Máme vždycky s Mauricem co dělat, abychom se při přecházení dostali ve zdraví na druhou stranu.“

„Musíš být opatrný, Nicku.“

Takže, moje milovaná si dělá starosti o mé zdraví!

„Vždyť ten pes patří Američanovi,“ pokračovala. „Kdyby se mu něco stalo, určitě by nás žaloval.“

„Ach tak, jasně, Sheeni. Předpokládám, že srovnávání turistů se zemí je tady na denním pořádku. U nás doma většinou řidiči dávaj chodcům na přechodu přednost.“

„Motoristé v Kalifornii jsou skutečně ohleduplnější,“ připustila. Překvapilo mě to. Že by moje milovaná přece jen ucítila něco jako záchvěv touhy po domově?

ÚTERÝ, 25. KVĚTNA

Nečekaná tragédie v Los Angeles. Ve dvě hodiny třicet tři minut mi Connie oznámila šokující zprávu. Její otec, významnej průmyslník Bernard H. Krusinowski byl stižen těžkou mozkovou příhodou. Prognóza není dobrá. Skonal. Connie je úplně bez sebe.

„Jak se to stalo, Connie? Kde? Kdy? Jak?“

„Hned po obědě, Ricku. Právě si s Lacey užívali siestu.“

„V posteli s Lacey?!“

„Jo. A zřejmě když byli v tom nejlepším, náhle se vzepjal a ochabl. Chci říct, tělo mu ochablo.“

„Jasně, Connie, chápu. To je ale strašný.“

Tragický konec rušného života. Ale abych řekl pravdu, příjemnější přechod na věčnost asi neznám.

„Jak to snáší Lacey?“

„Je úplně vyřízená, Ricku. Pod práškama. A pro Ritu je to taky rána.“

Rita Krusinowská je Conniina matka a údajná milenka mýho tchána.

„Dělám si výčitky, že jsem ho zabila já, Ricku. Myslím, že ho skolil ten stres kolem rozvodu."

„Neblázni, Connie. Tvůj otec byl ambiciózní dříč. Stal se obětí americký posedlosti úspěchem, tučným žrádlem a velkými auty. Chodil vůbec někam pěšky?"

„Nikdo přece v L. A. nikam pěšky nechodí. Vždyť by ho smog zabil."

„A co všechny ty doutníky, co vykouřil?"

„Hm, kubánské doutníky ty on rád. Myslíš, že můžou za jeho zkornatění tepen?"

„Tak o tom vůbec nepochybuju. Říká se jim přece Castrova pomsta. Tvůj otec byl chodící časovaná puma. Už se chystá pohřeb?"

„Jo, Rita, jako obvykle, se ujala velení. Chce ho nechat pochovat v Palm Springs, ale já jsem proti."

„A proč, Connie?"

„Do Palm Springs se jezdí na víkend, Ricku. Není to správné místo, kde se má zůstávat na věčnost."

Řek sem Connii, ať se přestane obviňovat a ať mi zavolá, kdykoli by potřebovala citově podpořit. Když si vzpomenu, že před pár měsícema sem byl nahej v horký lázni s tím bohatým starochem, kterej je dneska tuhej... Jen doufám, že sem se od něj nenakazil nějakým bacilem, co způsobuje mozkový příhody.

19:12 Dnes sem ve všech svejch zaměstnáních požádal o dovolenou a vydali sme se vlakem do Versailles. Celý sme to nestihli, protože mou milovanou rozbolely nožičky. Snad ji to odnaučí ušklíbat se nad praktickou rumunskou obuví. Možná že francouzština nabízí dostatečný superlativy k přiléhavýmu popisu příměstský zástavby Ludvíka XIV., ale já ta správná slova ve svým rodným jazyce nemám a pociťuju to jako příkoří. V každým případě jde o zářnej příklad toho, co všechno může dokázat maník, pokud je absolutistickým vládcem nejbohatší země v Evropě, má k dispozici miliony rolníků, kteří řádně platěj daně, rozkazuje nejlepším řemeslníkům na světě, chce si pozvat na pár dnů dvacet tisíc

aristokratickejch kámošů, není zastáncem strohýho dánskýho umění a nemusí se zalamovat šimlama z úřadu pro územní plánování a stavební inspekcí. Když už si myslíte, že nic honosnějšího a úžasnějšího snad ani bejt nemůže, zahnete za roh a zjistíte, že ste teprve v hostovských pokojích. Ani na zahradách Ludvík neškudlil. Jen tak odhadem sem si spočítal, že kdybych tam měl posekat všechnu trávu, zabralo by mi to několik životů. Pazoury mě bolí jen při pohledu na ty kilometry geometricky stříhaný zeleně. Francouzi zřejmě berou zahradničení ještě přísněji než Japonci.

To byl ale šok vrátit se z tý pozlacený nádhery zpátky do naší skromný barabizny. Ale pustil sem rádio a v tu ránu obývákem řvala celá kapela rapovejch vozembouchů. To je zase luxus, kterej si Ludvík XIV. nikdy nemoh dovolit.

STŘEDA, 26. KVĚTNA

Dnes sem se představil našemu miniaturnímu sousedovi. Když sme se potkali na chodbě, byl v skromným vycházkovým oděvu, kterej se skládal z červený saténový peleríny a turbanu odpovídající barvy i materiálu. Z pravého ucha házel ohnivý záblesky obrovskej červenej drahokam (že by rubín?). Menuje se Señor Alfredo Nunez, měří 132,5 cm a pochází z Mexika, přesněji ze San Miguel de Allende. Je zaměstnanej jako klaun v nejproslulejším pařížským cirkuse. V Paříži je přej několik stálejch cirkusů. Señor Alfredo Nunez mě informoval, že ti divocí kameníci odnaproti sou jeho spolubavičí: skupina italskejch bratrů-akrobatů, kteří si říkaj *Les Boccata*.

„A mohu se vás, prosím, Ricku, pozeptat, jaká jest vaše oblíbená píseň?“

Señor Nunez hovoří velmi formální a poněkud květnatou angličtinou. Ale hlavně že angličtinou.

Přiznal sem se k závislosti na Sinatrově verzi *My One and Only Love*.

„Ach ano, znám tuto píseň velmi dobře," odpověděl. „Nejednou jsem se v dobách nepřízně osudu usilovně snažil napodobit eleganci vašeho Mr. Sinatry. Ale možná že vy dáváte přednost monsieur Belmondovi. Ne?"

Ujistil sem ho, že Frank navždy zůstává na nejvyšším stupni mýho panteonu kulturních osvícenců.

Señor Nunez byl tak potěšen, že mi předal dvě vstupenky do cirkusu zdarma.

Dnes žádná turistika. Moje milovaná odpočívá. Její božsky dokonalá pravá nožka je zohyzděna bolavou načervenalou bulkou na malíčku. Sheeni jí říká otlačení, ale mně připadá, že se podezřele podobá rodícímu se kuřímu voku. Je naprosto nepřijatelný, aby se takovej hnusnej vřed uhnízdil na jinak geneticky dokonalý bytosti. Moje milovaná se teď musí rozhodnout, co zvítězí: její touha poznávat Paříž, nebo módní obuv. Doufám, že toto dilema brzy vyřeší, protože je momentálně nesnesitelně rozmrzelá.

Nálada se jí příliš nezvedla ani poté, co sem se zeptal, zda se už zamyslela nad nějakou tou prázdninovou brigádou.

„A co bys tak chtěl, abych dělala?" chtěla vědět. „Mám se opřít o kandelábr na rue Saint-Denis a svádět tlusté německé obchodníky?"

Navrhl sem jí, aby se šla zeptat, zda by ji nevzali v parukárně. „Mohla by to být docela příjemná práce," tvrdil sem. „Je to vhodně umístěná provozovna a určitě si tvý nohy aspoň odpočinou."

Vrhla na mě pohled, kterej by vypálil všechny bradavice najednou.

Maurice i já sme byli rádi, že můžeme z toho pekla vypadnout a dát si osvěžující procházku do naší oblíbený kavárny na rue Delambre. Podávají tam tarte tatin takový kvality, zeje z toho člověku až mdlo. Číšník, zřejmě Belmondův fanda, mě vždycky bleskově obslouží a při počítání útraty se často dopouští do očí bijících chyb ve svůj neprospěch. Ani jednou si nepřipočítal povinný dýško. Po takový tepny zanášející sváči chodíváme s Mauricem po opuštěnejch cestičkách Cimetiere Montparnasse. Je neuvěřitelný, kolik cennýho prostoru v přelidněný Paříži věnují Francouzi mrtvejm. Některý z těch zazobanějších mrtvol obývaj miniaturní

kamenný chrámy s prapodivnou vnější výzdobou. Řemeslníci si tu vesele pouští fantazii na plný obrátky, zřejmě proto, že pracují pro klienty, kteří si už nemůžou stěžovat. Moje oblíbená hrobka je jakéhosi Charlese Pigeona. Je vyzdobená sousoším, který znázorňuje, jak si Charles lenoší v posteli se svou manželkou. Nazí sice nejsou, aleje to stejně zvláštní představa, že se tu bude navždy povalovat tenhle podivnej pár ve svým nejlepším bronzovým pyžamu.

19:10 – Když sem se vrátil z věnčení Maurice, překvapilo mě, že Sheeni není sama. Na gauči seděl sličný Alphonse v nepříjemný blízkosti mý milovaný. Mojí přítomnosti si vůbec neráčili všimnout a dál si to brebentili medovým jazykem, jehož každej foném navozuje atmosféru nemravný prostopášnosti, i pokud se mluví o počasí. Když pak vetřelec konečně výpad, poštěkali sme se.

„Proč bych během rekonvalescence nemohla přijímat návštěvy?“ chtěla vědět.

Poukázal sem na to, že má kuří oko a ne nádor na mozku. Manželkám přece nepřísluší vybavovat se s atraktivními muži v manželově nepřítomnosti.

„A co ta tvoje aféra s papoušci fetišistkou?“

Odpověděl sem, že pomáhat nájemníkům je součástí mý práce domovníka. A taky sem jí řek, že už mě nebaví ji furt obskakovat. „Sem tvůj manžel, Sheeni, ne nějaká tvoje služka!“

Řekla, že kdybych byl její služka, dávno bych dostal padáka. Taky řekla, že pokud sem chtěl být „pánem domácnosti“, pak sem si měl vzít svou „předchozí přítelkyni“ Soňu Klummplatzovou.

To byla rána pod pás. To, že člověk veme holku na ples a nechtěně dojde k sexu, přece ještě neznamená, že ji má rád.

Ale boj pokračoval dál. Sheeni řekla, že nemá v úmyslu trávit život s rukama napuchlýma od umývání nádobí.

Poradil sem jí, aby si sehnala gumové rukavice.

Zeptala se mě, jestli vím, kam si mám ty gumový rukavice strčit. Stěžovala si, že jediné, co mě zajímá, je vybavovat s „nedomrlým podvraťákem“, kdežto to nejbohatší kulturní prostředí na světě„totálně ignoruji“.

Řekl sem jí, že se mi v Paříž líbí, akorát že bysme se měli snažit dostat trochu pod kontrolu svý finance.

Řekla, že pro ni je to životní šance a že z ní hodlá vytřískat maximum – i kdyby to mělo odnést její tělo a to „takzvané manželství“.

Po dalším ohňostroji ošklivých slov a řadě prásknutí jediných dvou dveří, který sme k tomuto účelu měli, sme dospěli k jakémusi kompromisu. Souhlasila s tím, že sem tam „trochu utře prach“ a bude nakupovat „jídlo a další nezbytnosti“. A já se pokusím ze sebe vymáčknout víc nadšení při objevování „tohoto kouzelného města“. Ne, návštěva cirkusu zdarma se mezi to NEPOČÍTÁ.

Sheeni je jako vyjednávačka značně tvrdá a neústupná. Francois se nicméně nedal a odmítl veškerá ultimáta k odložení našich rumunských bot do popelnice. Uzavřel to tím, že jeden mrzák v rodině stačí.

ČTVRTEK, 27. KVĚTNA

Nad ránem se opět ozval osamělej akordeonista a tklivě hrál můj oblíbenej vál. I Frank by jeho verzi *My One and Only Love* zatleskal.

S povzdechem sem přes okraj polštáře pozoroval spící osobu po mém boku, tak žádoucí v měkkým měsíčním světle. Stejně jako Frank i já sem se cejtil okouzlenej, ztrápenej a nevěděl, co dál. Napadlo mě, že to asi nevěstí nic dobrýho, když svou ženu nejvíc miluju, když spí.

10:55 Dějou se divný věci. Během snídaně zazvonil mobil. „Ahoj Connie,“ řek sem. „Tak jak je na dálnici?“ Jenže to byl nějakej Žabožrout a mluvil jen žabožroutsky. Předal sem telefon Sheeni, která s ním vedla sáhodlouhý a velice živý rozhovor. Zdá se, zeje to ten chlápek, co sme ho minulej týden potkali na ulici a on si tenkrát něco zapisoval do palmtopu. Máme se s ním zítra sejít. Jediný, co sem byl schopnej vyrazit ze svý ženy, která se najednou proměnila v tajemnou sfingu, bylo cosi o tom, že by nám možná moh pomoci „při vyřizování víz“.

15:14 A mám další zaměstnání. Reina si mě najala, abych jí pomoh s transportem klecí s ptákama po schodech. Má s nima nacvičený jakýsi číslo, který předvádí v jednom malým cirkusu v severní části města. Může to dělat jen v menších manéžích, kde publikum nesedí moc daleko. Na těch větších (a lip placených) představeních by se ptáci nevyjímali – lidi by z nich nic neměli. Navíc svý „bejbata“ cvičí teprve pár let a zatím nemá jistotu, zda to nepokazí. Teoreticky by měli házet balony do koše, jezdit na motocyklu, mávat francouzskýma vlajkama a dělat další úžasný triky. Ale sou temperamentní a někdy dost nesoustředěný.

„A co děláte, když se to nepovede?“ zeptal sem se, když sem cpal cestovní nosiče do jejího stařičkýho mercedesu plnýho pestrejch rekvizit.

„Vynadám jim, Ricku. A předstírám, zeje to součástí šou. V publiku jsou většinou děti a těm to tolik nevadí. Majitel cirkusu mi vyhrožuje, že mě propustí, ale zatím to neudělal. Je trochu hrubián.“

„A neobtěžuje vás sexuálně?“

„Každý den, Ricku. Ale dá se to zvládnout. Vrátím se asi o půl jedenácté. Nebude vám vadit, že je to tak pozdě?“

„Určitě ne, Reino. V Americe je tou dobou odpoledne.“

Potřásli sme si rukou a já se pak dlouze díval za odjíždějícím fárem.

Něco není v pořádku. Ach ano. Cejtím se zanedbávanej. Nedala mi chutný semínko z kapsy.

18:45 Sheeni se zkusmo vydala protáhnout svůj bolavěj malíček a vrátila se, s nákupem potravin, mezi nimiž sem objevil i celou, neporušenou, slizkou a mírně zapáchající rybu. Sheeni očekává, že jí utnu hlavu a pak vykuchám. Je neuvěřitelný, o co všechno se manželé musí dohadovat. Když sme spolu ještě chodili, nikdy nás nenapadlo prodiskutovat použití gilotiny jako kuchyňskýho nářadí. Pak sem zjistil, že sice máme rybu, ale chybí nám citron, takže sme se museli pohádat o to, kdo zvládne všechny ty schody a poběží ho koupit. Nemusím snad zdůrazňovat, že volba padla na toho s pohodlnýma botama. A jak je možný, že jeden pitoměj citron stál pět

euráčů? Fakt si budu muset nabouchat ty francouzský číslovky do mozku.

O deset minut později: Sheeni oddychující jako parní lokomotiva je zpátky s drobnýma. A toho zlodějskýho prodavače pěkně zpucovala.

23:30 Už sem zase zpátky z toho tahání klecí s ptákama. Brzy budu mít svaly jako ti udělaní akrobati odnaproti. Reina mě představila svým uměleckým spolupracovníkům: tlustozobý Jiří je tukan, Radek a Milena sou modrozlatí papoušci ara, lososově zbarvenej Damek je papoušek kakadu a přátelská Zuza je zelenokřídlá ara. Reina je všechny vychovává od dětství (takový dětství by se mi taky líbilo).

Reina mě pozvala na šláftruňk. Mám za sebou první zkušenost s brandy. Tak nějak asi chutná bezolovnatej benzin, řek bych. V Reinině bytě ani stopa po milujícím příteli. Je to k nevíře. Vždyť ten byt zas tak strašně nepáchne. Člověk by čekal, že ti vilní akrobati budou nocovat před jejíma dveřma. A co teprve ten osamělej Señor Nunez!

Sheeni nebyla zrovna nadšená, že tahání pěti ptáků šesti patry nahoru zabralo skoro hodinu. A to ještě neví, že Francois přijal Reinino pozvání na nedělní projížďku po Seině při západu slunce. Pozvání se jaksi na partnery nevztahovalo. Budu to muset nějak navlíct, aby celá ta záležitost vypadala čistě pracovně. Nebude to nic snadného ani pro konspirátora mýho kalibru. Ale naštěstí neděle je ještě hodně daleko.

PÁTEK, 28. KVĚTNA

Uprostřed noci opět zacvrlikal mobil. Modlil sem se, aby to byla Connie. Byla.

„Ricku! Další tragédie!“

„Jakže? Tvýho otce ještě nepochovali?“

„To víš, že pochovali. Na funus ve Forest Lawn přišlo přes 200 truchlících, včetně Paulova otce, kterej utěšoval mou matku – ne že

bych ještě o jeho služby stála. Ten starej prďola by už mohl natáhnout bačkory. Ale bylo to velice dojemné.“

„Nechalas tedy otce pohřbít v Glendale?“

Přišlo mi, že mezi tím a Palm Springs žádnej velkej rozdíl není.

„Je to fakt prestižní flek, Ricku. Jen pár set metrů of krypty Marilyn Monroe. Představ si Ricku, otec změnil poslední vůli!“

„Jo? A je to moc špatný, Connie?“

Nějak sem vytušil, že na mě s nějakým tím obnosem asi nepomyslel.“

„Odkázal Lacey deset milionů dolarů!“

Fíha. Takže Lacey je teď nejen sexy a krásná, ale ještě i bohatá. To je ale dost přitažlivá kombinace vlastností.

„Ale Connie, vždyť byli zasnoubeni a měli před svatbou, ne?“

„Ale z kterýho dílu si myslíš, že ty prachy šly? Z dílu mý matky ani náhodou, to tě ujišťuju.“

„Ach bože, Connie! Seš najednou bez peněz?“

„To né, Ricku. Ale jde o to, že Lacey je teď bohatá a volná. Je mi jasný, že půjde zase po mým Paulovi.“

„Ale Paul přece není takovej materialista, Connie.“

„Já vím, že ne, ale i v tom nejspirituálnějším chlapovi je někde hluboko ukrytý přání vědět, odkud se mu dostane příštího pokrmu. Ricku, musíš zavolat svýmu otci.“

„Cože!“

„Musíš mu říct, že jeho bývalá je milionářka a že by ho chtěla zpátky.“

„Ale Connie, Lacey mým tatou pohrdá.“

Ještě víc než já, a to už je co říct.

„Momentálně je Lacey citově na dně, Ricku. V takovýchto situacích se bývalí milenci vždycky jeví v trochu jiným světle. Ale to nebude trvat dlouho. Šance tvýho otce mají jen pomíjivej charakter. Musíš trvat na tom, aby se do toho obul teď hned a okamžitě.“

„Panebože, Connie, já fakt nevím...“

„Ricku, kdo vás dostal z Crescent City?“

„Tak jo, Connie,“ povzdechl sem si. „Zavolám mu.“

Sakra. To mám znovu dělat dohazovače tomu debilovi? Co kdy pro mě udělal jinýho, než že dodal defektní sperma?

15:10 Ze záhadnýho setkání s Žabožroutem sem to tak tak stih, abych moh pomoct Reině odnosit ptáky do auta. A chudák Maurice to musel celý dopoledne udržet, protože jeho papínek vyspává po noční šichtě.

Ale nejdřív všechno popořadě. Ráno sme to vzali metrem do Belleville, exotický, trochu zpustlý čínsko-africký čtvrti. Udaná adresa byla bývalá továrna na kolíčky na prádlo přestavěná na moderní kanclíky. Řada kanceláří pana Denisa Bonneta byla ve třetím patře.

Jeho vysoká anorektická sekretářka měla na sobě hadry, jako by ji před nedávném přestěhovali z Marsu. Nabídla nám šumívej bylinkovej nápoj, pak se objevil pan Bonnet a opět si vážně pohovořil s Sheeni. Divnej patron, s přemírou energie. I jeho elegantní černý kvádro vypadalo, že je nadopovaný adrenalinem. Věk bych mu odhadoval tak na řičet.

Do kanclu pak vstoupily tři uhihňaný školačky oblečený jak prostitutky. Vypískly, když mě uviděly, a poskakovaly a navzájem se objímaly, jako kdyby byl rok 1964 a ony právě uviděly Ringo Starra. Toto představení trvalo nekonečně dlouho. Přemýšlel sem, proč nejsou ve škole nebo pod práškama. Pak tam přišli další lidi. Většina byla výstředně oblečená, každej kouřil, mluvili jeden přes druhýho a prohlíželi si mě jako kus dobytka. Jeden rádobyumělec ve žlutejch hedvábnejch mrkváčích mi nabídl malej doutník z krabičky stlučený ze starejch východoněmeckejch poznávacích značek. Člověk by čekal, že takoví světáci budou umět aspoň trochu anglicky, ale každej tlachal jen tou žabožroutštinou. Srkal sem bylinkovej drink a poslouchal rozvážný odpovědi mý milovaný. Sám bůh ví, co jim to říkala. Pak si najednou všichni začali podávat ruce a líbat se na obě tváře. Školačky byly odvedeny (zpět do svých vypolstrovaných cel?) a schůze byla rozpuštěna.

Pan Bonnet nás představil dalšímu chlápkovi v obleku, jakémusi panu Petitoví, kterej nás doprovodil do svý kanceláře, kde nás posadil, zatímco studoval naše pasy. Vším sem si, že něco vykřikl a

několikrát se plácl do čela, zatímco zpovídal Sheeni ohledně mejch dokumentů. Bylo to pro mě špatný znamení. Taky si párkrát zatelefonoval a všechny telefonáty zněly hodně naléhavě. Že já sem vůbec do tyhle zpropadený země lezl.

Ale nakonec i tato schůzka skončila a my sme se vrátili do přijímací kanceláře, kde mě sekretářka vyfotila ze všech možnejch úhlů. Pak už sme konečně byli opět na schodech směrem k východu. Celá ta věc byla jen o něco horší, než když se nevydaří operace zubů.

Moje milovaná ještě pořád nepustila chlupa, o co že to vlastně jde. Říká, že nemá smysl pouštět se do dlouhých spekulativních diskusí, protože v tomto bodě zatím „není nic jistého".

Informoval sem ji, že sem samozřejmě otevřenej jakýmkoli nabídkám, ale rád bych, aby bylo někde zaznamenáno, že co se mě týče, „úplná nahota" je komplet mimo diskusi.

„Já se prostě svlíkat nebudu," trval sem na svým. „Zvlášť ne před těma potrhlýma holkama."

„Jsi zkrátka chorý jedinec," zněl její jedinej komentář.

21:30 Dál se to už protahovat nedalo. Zavolal sem tatovi do kanceláře v Ukiahu. Spočítal sem si, že už bude zpátky z oběda a bude nachystanej nad klávesnicí k dalším pokryteckým vystoupením z titulu svý funkce mluvčího dřevařský firmy.

„Ahoj," nasadil sem nonšalantní tón. „Tady Nick."

„Který Nick?" chtěl vědět.

Další zdrcující ukázka rodičovský lhostejnosti. Už sem si zvyk.

„Nick Twisp. Vzpomínáš si? Tvůj syn."

„Nick! Kde zas seš, sakra? Voláš z lochu? Hele, jestli čekáš, že za tebe zaplatím kauci, tak na to zapomeň."

„Nejsem ve vězení. Mám se dobře, všechno je v pořádku."

„Jo? Předpokládám, že se potuluješ po ulicích a prodáváš svý tělo, jen abys sehnal prachy na drogy."

„Kdepak, táto. Mám tři skvělý zaměstnání. A dogy neberu. Mám se fakt skvěle."

„Panebože, Nicku. V životě mě nenapadlo, že takhle dopadneš. Měl jsem tě umlátit hned po té tvé první drzé poznámce."

To mi byly tři roky a tata na mě vzal řemen.

Ale bojoval sem dál při vědomí, že to všechno dělám pro Connii. „Tati, mám pro tebe celkem zajímavý zprávy. Lacey právě pochovala svýho přítele a ten jí odkázal deset milionů dolarů."

„Tak na ty svý lži mě nenachytáš, Nicku. Přece není možný, aby ten její drogovej hornista po sobě nechal takový prachy."

„Nemluvím o Paulu Saundersovi. Lacey ho pustila k vodě, když ho zavřeli. Byla teď zasnoubená se starším mužem, kterej měl firmu na výrobu pérování do náklaďáků v L. A. Klepla ho pepka a odkázal jí balík. Možná si o tom čet v *L. A. Times*. Menoval se Bernard Krusinowski."

„Deset melounů? To je fakt hodně lupenů."

„To jo. No a Lacey je teď úplně vyřízená. Možná bys jí moh zavolat a trochu ji utěšit."

„Ty jsi s ní mluvil? Chce mě vůbec?"

„Samozřejmě, tati. Slyšel sem, jak říká jedny svý kamarádce, žes byl její životní láskou."

Nechápu, že do mě neudeřil blesk za takovou lež.

„No jo, Nicku. Spousta mých bývalých přítelkyň to tak cítí."

To je ale namyšlenej vůl. Dal sem mu Laceyno číslo a popřál mu hodně štěstí. Neřekl mi, ať se zase ozvu. Já mu zas neřekl, aby si trhl a brzy zdechl. Tak sme si asi kvit.

SOBOTA, 29. KVĚTNA

Můj třetí týden ženatého života. Já vím, že se říká, že první rok je nejtěžší. Myslím, že už sem si s tou svou starou (ačkoli nevím, jestli je tento termín pro patnáctiletou zrovna ten nejvhodnější) docela užil. Oba sme přišli na to, že intenzivní soulož je nejlepší způsob, jak překonat frustraci. Kdyby tomu tak nebylo, obávám se, že by rozvodovost dosáhla 99,5 procent. A stejně tak by se pravděpodobně zvedl počet vražd. Vzhledem k tomu, že Sheeni nemá ráda lepitlapky, neříkám jí, že ji miluju, ačkoli bych to asi připustil, kdyby se mě zeptala. Ona se ale neptá. Stejně se ani slovem nezmiňuje, že by milovala ona mě. Zdá se, že v manželství je spousta témat, o

nichž se prostě nemluví. Tak například dnes ráno, když už sme to dělali potřetí, napadlo mě, na co asi Sheeni myslí. Je duchem v tom nebo už myslí na snídani. Často se při třetím kole cítím hrozně divně. Jako bych nějakým způsobem překračoval svý tělesný funkce. Vyvrcholení sem sice dosáhl, ale cítil sem, že moje prostata je už trochu naštvaná.

Neuvěřitelně teplý a nádherný den. Musím říct, že Paříž opravdu ví, jak udělat jaro. Maurice, plný energie, mě potahal po okolí. Zastavili sme se na křižovatce bulváru Raspail, abysme si prohlídli obrovitou sochu, která, jak se ukázalo, patří Honoré de Balzakovi, slavnému literárnímu nebožtíkovi. Předpokládám, že až se jako spisovatel proslavím, mé rodné město Oakland mi taky postaví sochu. Doufám jen, že nějakou hezčí. Pan Balzac v holuby zasviněným bronzu vypadá, jako by právě procházel hlubokou tvůrčí krizí. Anebo si právě přečetl obzvlášť kritickou recenzi svýho díla.

Když sem se vrátil z věnčení, moje manželka právě servírovala kávu a něco k snědku bratrům *Les Boccata*. Představila nás. Za odměnu mi každej z nich málem rozmačkal ruku: Baldo, Bartolo a Bernardo Boccatových. To sou ale svaly! Při tolika šlachách v jednom malým obýváku mě brzy chytla klaustrofobie. Zvláště při jejich nutkavý snaze žonglovat se vším, co jim přišlo pod ruku. Nikdy mě nenapadlo, kolik našich věcí může najednou lítat vzduchem. Komunikace vázla, protože jejich angličtina byla minimalistická a jejich francouzština na tom byla zřejmě ještě o něco hůř. Moje milovaná dělala, co mohla.

„Odkud jste," zeptala se.

Je samozřejmě moc dobře vychovaná, takže se neozvala, ale vycítil sem její úzkost, když pozorovala, jak vzduchem krouží její milovanej francouzskej psací stroj.

Baldo, ten nejstarší, byl vybrán, aby odpověděl. Ukázal otevřenými dveřmi na chodbu směrem k jejich bytu.

„Myslela jsem, jako odkud jste v Itálii?"

„Pisa!" pronesl Bartolo, ten nejchlupatější z nich, zatímco všichni tři se vychýlili do dramatickýho úhlu a pokračovali v žonglování.

Okouzlená Sheeni začala tleskat, mně se podařilo vyloudit rozpačitej úsměv.

„Vy Američani?“ zjišťoval Bernardo. Měl na sobě upnutý triko a elasťáky. Bylo vidět, že je vyvinutej úplně všude. „Ano,“ odpověděla moje žena. „Ze San Franciska.“

„San Francisco!“ zvolat Baldo. „Nord piča! Nord piča!“ Naježil sem se. Tak jestli si tihle kreténi představují, že budou mou manželku urážet přímo v mém domě, tak to teda...

„Tak, tak North Beach,“ přikývla Sheeni. „Často tam chodíme, viď Nickie.“

„No, už sme tam dlouho nebyli, pokud se nepletu.“

„Nickie, představ si, že tihle milí hoši nám dali zadarmo lístky do cirkusu. Jdeme zítra večer.“

Eeehm. Vzpomněl sem si, že už něco na zítřek mám. Sakra!

„Dělat jako balon,“ řekl Bemardo a práskl sebou na zem. „Vyhazovat vás a točit.“

„No, snad příště,“ odpověděl sem a pozoroval, jak sebou všichni mrskli na podlahu a obscénně vztyčili nohy do vzduchu.

„Ne, fakt, teď nemůžu,“ trval sem na svým. „Měl sem pořádnou snídani.“

Ale bratři i moje kdysi milovaná žena trvali na svým. Stočil sem se do klubíčka, pevně sevřel kolena a schoval mezi ně hlavu, abych si chránil svůj křehkej mozek. Moji sadističtí sousedi mě uchopili a rotovali se mnou sem a tam vzduchem.

Prostě další slunnej den v Paříži!

NEDĚLE, 30. KVĚTNA

A další krásný ráno. Jak jinak, než že se tu srocují nekonečný hordy turistů lačných poznat toto starobylý město. Jako uspěchanej místňák si samozřejmě přeju, aby šli někam jinam. Vídeň je přej taky pěkný město. Nikomu z nás se nechtělo do kostela, tak sme se rozhodli navštívit Puces de Vanves, místní bleší trh. Sheeni prohlásila, že už „další den bez struhadla na sýr nepřežije“. To sou

ale divný touhy. Že by těhotenský chutě? Vždyť 98 procent vaření obstarávám já a ještě sem potřebu strouhat sýr nepocítil. Madame Ruzicka nás požádala, abychom se jí podívali po „náhubku pro papouška“. To má být fór? U těch starých dam člověk nikdy neví.

Alphonse nás tam zavezl ve svým twingu. Vzhledem k tomu, že sem pozval Señora Nuneze jako svýho finančního rádce a počítače drobných, bylo v autě těsněji než obvykle. Moje milovaná si nárokovala místo vedle řidiče s ohledem na svůj bolavý malíček. Señor Nunez je sice malého vzrůstu, ale o to víc si to vynahrazuje šířkou ramen. Aby se tam vešel, musela Babetta skoro sedět Francoisovi na klíně. Tuto vynucenou intimní blízkost koncentrovanýho velšskýho ženství sem neshledával nikterak nesnesitelnou. Překrásně voněla a její rozkošná šíje, jen pár centimetrů od Francoisových roztoužených rtů, volala po přisátí. Bylo to velmi stimulující, ale naštěstí sem byl ušetřenej trapný OLE, protože moje prostata se pořád ještě nevzpamatovala z toho včerejšího cvičení.

Jedna z výhod nakupování s trpaslíkem je ta, že člověk může vypadat jako sám velkej Elvis, ale nikdo si ho ani nevšimne. Všichni čumí na to malý pivo. A to i přesto, že dnes se Señor Nunez oblíkl opravdu usedle do sportovní mikiny a modrých bermud. On a Alphonse spolu soutěžili o titul největšího svůdce naší výpravy. Snažili se ukecávat všechny pěkný prodavačky, zatímco cílevědomej Francois koncentroval veškerej svůj šarm směrem k půvabný Babettě. Dobře sme se bavili předstíráním nadšení z prapodivnejch předmětů vystavenejch na stánkách.

„Ach, tahle zarámovaná fotka Charlese de Gaulla,“ švitořila Babette. „Jak dlouho už takovou sháním!“

„Velmi povedená,“ souhlasil sem. „A tady ten prorezlej klepač koberců! Myslím, že by se ti hodil na Alphonse.“

Koupil sem si hrozivě ostrou řeznickou kudlu německý výroby na budoucí stínání ryb. Moje milovaná vyhrabala obstojný struhadlo na sýr, kterej obstarožní prodavač ocenil na sedm eur. Señor Nunez přispěchal na pomoc a dramaticky cenu srazil. Přesvědčil totiž prodavače, aby mu struhadlo přihodil jako bonus ke koupi starý

tamburíny. Nemilosrdnej vyjednávač dostal oba předměty za pouhých pět eur, což oslavil improvizovaným tancem do rytmu tamburíny. Ten chlap ale umí přitáhnout pozornost davu. Podle Reiny je ve svý profesi opravdovej kumštýř.

Haldy použitýho dětskýho prádla způsobily, že si mě Babette vzala stranou.

„Ricku, pokud tvoje žena opravdu čeká dítě, měla by jít na kliniku na těhotenské vyšetření."

„A nemohla bys jí to říct ty. Mě totiž neposlechne."

Později sem si všim, jak spolu o něčem vážně rozprávějí, zatímco si zkoušely boty u stánku s výprodejem módní obuvi. Sheeni si koupila pár, který už měl k pohodlným borům docela blízko. Chodila v nich pak po celej zbytek dne a mělo to na ni pozitivní účinky. Dala mi svý starý boty, abych jí dělal nosiče. „Omylem" sem je někde zapomněl. Její následnej zlostnej výlev sem přijal jako další oběť svý manželský lásce.

Po cestě domů sme museli dlouho objíždět blok, než sme našli místo k zaparkování. To věčný pohupování a drncání s Babettou skoro na klíně probudilo k životu mou podřimující prostatu a snadno předvídatelnej výsledek se brzy dostavil. Pokud si něčeho všimla, je natolik dobře vychovaná, že to nekomentovala. Ale je fakt, že by se o člověka neměla tak důvěrně opírat, ani když vyhlíží oknem vhodný místo k zaparkování. Nemusím snad zdůrazňovat, kde při tý příležitosti skončilo její pravý ňadro.

17:15 Moje milovaná právě odešla ve společnosti bratrů Boccatových do cirkusu. Bratři tam musí přijít včas, aby se stihli převlíct, upravit suspenzory a všechno pěkně podvázat. Předpokládám, že i svalnatci jejich kalibru se musí chránit před podvrtnutím nebo kýlou, pokud sebou navzájem házou tak, jako to včera předvedli s mou maličkostí. Dnes sem se aspoň moh vymluvit na příšernou bolest hlavy způsobenou vším tím včerejším točením. Neochotně sem byl omluven. Jeli metrem, takže očekávám, že se sourozenci porvou o to, kdo z nich bude sedět vedle mý manželky. Nějak mě to neznepokojuje. Tihle tři hovězí Taliáni mi přijdou mnohem míň nebezpeční než jeden jedinej intelektuálskej Žabák.

22:45 Návrat z „pracovního“ výletu s Reinou. První půlhodinu sem byl tak nervózní, že sem opět upadl do stádia jednoslabičných slov.

Její krása zmohla i Francoise. Místo vyjížďky jedním z luxusních parníků pro turisty sme se rozhodli pro loď veřejný hromadný dopravy. Je to lacinější, jak poznamenala Reina, a taky se vyhneme „těm protivným komentářům z reproduktorů“. Nalodili sme se na přístavišti naproti Notre-Dame a v poklidu se plavili řekou. Ani v Disneylandu nenabízej tak okouzlující zážitek, jako je projížďka srdcem Paříže na vlnách zelený řeky pod nejmodřejší z obloh. Nábřeží, stromy a honosný domy (všechno zalitý zlatem zapadajícího slunce) každou chvíli střídal ozvěnu vracející chlad podmostních prostor. Tepla večerního nábřeží si užívali běžci, rodinky i milenci. Z míjejících lodí Bateaux-Mouches nám mávali turisti. A pak se najednou nad střechama jižním směrem vynořila Eiffelovka! Neuvěřitelně vysoká a celá ozářená světlem. Teda!

„Umíte si představit, jak to muselo na lidi v roce 1889 působit?“ zeptala se Reina. „Nejvyšší věž světa postavena přímo uprostřed Paříže?“

„Velmi působivé,“ bylo to jediný, na co sem se zmoh. Napadlo mě: „Běž se vycpat, ty slavnej Golden Gate Bridgi.“

Cesta zpátky po proudu byla stejně čarokrásná: tmavomodrá Seina lemovaná po obou stranách stuhami pouličních lamp, proti čím dál temnějšímu nebi se rýsovaly zdobný, zdola osvětlený fasády nábřežních domů, míjející parníky rozzářený jako vánoční stromek olizovaly nábřeží neposednýma reflektorama. A mně po boku vzrušující, zneklidňující, nervy bičující přítomnost Reiny Veselé.

Povečeřeli sme v malým, neturistickým bistru kousek od Pont Neuf a nábřeží des Augustins. Začínám oceňovat skutečnost, že Francouzi to všechno berou tak nějak v poklidu. Vo co vlastně de. Komu vadí, když se číšník trochu pomýlí a sousedi vypouštějí jedovatý nikotinový oblaka. Nesmíte být tak nervózní, vy uspěchaní, ambiciózní Američani. A taky svíčky. Nesmíme nikdy zapomenout zapálit při večeři svíčky. Pochybuju, že by se v historii veřejnýho

stravování našel někdo, kdo by vypadal úchvatnějc než Reina Veselá ozářená světlem svíčky?

Někde v těchto místech sme přirozeným vývojem přešli na tykání. Povyprávěla mi o tý nehodě. Snažila se jít ve šlépějích rodinný tradice a od dětství akrobatila na visutý hrazdě. Jezdila s otcem a starším bratrem po celý Evropě. (Její matka zemřela na meningitidu, když jí bylo devět.) Před několika lety se jejich cirkus za mizernýho počasí přesouval z Toulouse do Arles.

„Většinou jsme vystupovali v uzavřených veřejných prostorách, ale v Arles jsme měli šapitó," řekla a zamyšleně si míchala café creme. „Přijeli jsme pozdě, všechno bylo uspěchané, a přestože otec všechny lana a plachty zkontroloval jako obvykle, tenkrát na to neměl dost času. Zkrátka a dobře, když se bratr vyšvihl na rampu, kde jsem stála, jeden z řemenů praskl. Z nevysvětlitelných důvodů nebyl ničím jištěný. Celá rampa se zřítila, Dušan si zlomil vaz a byl na místě mrtvý. Moje zranění nedávala mnoho nadějí, že bych ještě někdy mohla chodit."

„Copak ste neměli záchrannou síť?"

„Měli, ale nebyla napnutá pod celou plošinou. Částečně samozřejmě zpomalila můj pád, ale hodila mě zpátky a já jsem přistála na pravé noze."

„Ale to muselo být strašné, Reino."

„Byla jsem na to moc špatně. Dlouho jsem se nemohla vzpamatovat ze smrti bratra a stejně tak chudák otec. Tříštivá zlomenina mě na dlouhých sedm měsíců znehybnila. Teta byla tak laskavá, že mi zaplatila nemocnici a všechno kolem toho."

„Co si celý ty měsíce dělala?"

„Zpočátku nic. Nemohla jsem ani číst, ani šít. Byla jsem zkrátka vyřízená. Koukala jsem do zdi. Pak tetu napadlo věnovat mi moje první bejby Jiřího. Spolu s ostatními miláčky mi vrátili smysl života a já se začala pokoušet znovu chodit."

„A otec?"

„Nechal cirkus cirkusem. Vyčítá si, že za to neštěstí může on. Ale podobné nepříjemné situace se v naší profesi zkrátka někdy přihodí. Proto k nám taky lidé chodí. Aby se nějak vyrovnali se svým

vlastním strachem. Pozorují muže v kleci s tygry nebo ženu, jak tančí s medvědem, nebo nás akrobaty, jak vysoko nad nimi předvádíme své kousky. A na moment si diváci zprostředkovaně prožijí hrůzy, kterými by jen neradi procházeli ve skutečném životě.“

„A kde je teď?“

„Vrátil se do Prahy. Živí se natíráním sloupů dopravního značení na dálnicích. Výšky mu nevadí.“

Zasmála se a zkontrolovala čas na hodinkách.

„Už je pozdě, Ricku. Nechceme přece, aby tvoje trpělivá manželka musela mít o nás strach, že ne.“

Nevím, jak se jí to povedlo, ale číšník byl s účtenkou u stolu do třiceti vteřin. Pak mě zahanbila, protože trvala na tom, že platit bude ona. V metru při cestě domů se mi svěřila s tím, že dodneška ještě neměla vážnou známost, jen jeden platonickej vztah před pár lety. Ten trouba byl hornista. Nechtělo se mi tomu věřit. Ano, měla už řadu nabídek na tuto pozici, ať už od dobrovolníků z našeho domu nebo od známých z cirkusu či chovatelů papoušků i z řad českých emigrantů, ale zatím se doposud nikomu nepodařilo této mety dosáhnout.

„Mám i tak dost práce přinutit ptáky, aby dělali, co chci,“ smála se. „Umíš si představit, jak by to další vztah zkomplikoval? A co tvoje žena, nepůsobí ti starosti?“

„Nekonečný,“ přiznal sem se.

„Hned jsem si to říkala. To máš za to, že ses oženil s krásnou ženou. Ty nikdy člověku nedají ani na moment klid.“

Podvědomě sem cejtil, že do toho výroku zahrnuje i sama sebe.

Když sem se doplahočil po schodech nahoru, moje milovaná si už čistila svý dokonalý zuby.

„Kdes byl Nickie? Už jsem se začínala o tebe bát.“

„Jo, a copak že tak najednou,“ zeptal sem se opatrně.

„Napadlo mě, jestli se ti ta bolest hlavy nezvrhla v něco horšího.“

Takže moje milovaná má o mě opravdickou starost!

„Když nemáme to zdravotní pojištění,“ dodala. „Bylo by to vydání, které si asi nemůžeme dovolit.“

Znovu sem si to v hlavě musel přerovnat. „Byl sem dole a vysával byt naší bytný. Tak jakej byl cirkus?“

„Trochu moc dlouhý. Skutečně mě tam zaujal jen jeden artista.“

„Doufám, že to nebyl Bernardo Boccata.“

„Jsou to nesporně výborní akrobaté, ale člověku stačí vidět jedinou pyramidu z lidských těl, a jako by je viděl všechny. Ne, mě nejvíc nadchl jiný náš soused. Ten Señor Nunez je opravdu geniální. Dostala jsem z něho hysterický záchvat smíchu.“

Ať se o to snažím sebevíc, neumím si svou rezervovanou manželku představit, jak se nechá přemoct nespoutaným veselím. Má co dělat, aby byla schopna moje žerty aspoň tolerovat. Možná bych měl zařadit do svýho repertoáru pár klaunovských čísel k popukání.

„Nickie, táhne z tebe parfém a cigarety. Kdes byl?“

„Hm,“ zamyslel sem se a v hlavě mi to šrotovalo. „U Madame Růžička byl dnes pokerovej dýchánek. Na to, že šlo o pár starých dam, to tam pěkně roztočily.“

Sakra. Sheeni se tady tahá s třema italskýma muskulama, ale zase sem to já, kdo dostane trojku z chování.

PONDĚLÍ, 31. KVĚTNA

Další povíkendový ráno plný horlivýho zametání schodů a tahání popelnic. Soudě podle flašek od vína, v tomhle baráku se teda vážně chlastá. A jak to, že nás nikdo na žádnou party nepozval? Když sem se vrátil s nákupem pro Madame Ruzicka, požádal sem ji, aby v případě, že se moje žena bude vyptávat, řekla, že včera večer u ní byla početná sešlost.

„Samozřejmě,“ odpověděla a strčila mi navíc pět eur. Hodná.

Zatímco sem se drbal s prostorem ve vstupní hale, zastavil se u mě pan Hamilton (Mauricův taťka) a pozval mě do parukárny, abych se seznámil s personálem. Právě mu dodělávají zakázku kopie kadeří Judy Garlandový z filmu *Meet Me in St Louis*.

Tělnatá Madame Lefébvre a její stárnoucí čistě dámská osádka překypovaly radostí, že mě poznávají. A to navzdory nepřekonatelný

jazykový bariéře a mýmu podřadnýmu postavení domovníka. Starobylá majitelka nasměrovala svou mladistvě vyhlížející podřízenou, aby nám všem nabídla kávu z vomlácenýho a úplně zčernalýho kávovaru. Usmíval sem se a rozhlížel zaskládanou dílnou. Pro vlasovýho fetišistu upínej ráj: na policích až ke stropu proutěný koše plný vlasů všech odstínů. Další koše narvaný vlasama stály na stolech vedle vejcovitých hlav s rozdělanýma parukama v různým stádiu vzniku. Celé to prostředí mě naplňovalo zvláštní úzkostí. Že by podvědomej strach z plešatosti? Osvětlení dílny zajišťovalo jen pár umolousaných oken a ubzučených zářivek. Napadlo mě, zda si ty dámy uvědomujou, že přišíváním milionů pramínků vlasů při takovýmhle mizerným osvětlení brzy oslepnou.

Usrkával sem kafe a rudl pod náporem lichotek, který mi pan Hamilton jednu za druhou pečlivě překládal. Vstupní hala nikdy nebyla takhle čistá. A jak jsou pečlivě poskládané popelnice! Moje žena je opravdu krásná. A jak je mladá! A jak jsem galantní vůči té ubohé Mademoiselle Veselé. A jak se chovám k Mauricovi! Moje boty vypadají velice pohodlně. A nepochybně něco vydrží. A jak roztomile zápasím s francouzštinou! A tak dále a tak dále. Docela mi to zvedlo sebevědomí, přestože vůbec nechápu, odkud ten příliv popularity pramení.

Pak mě napadlo, že když tu tak ty ženský v mizerně osvětlený dílně měsíc za měsícem a rok za rokem sedí a prošívají si prsty až na kost miliony vlasovejch pramínků, tak jim už asi všechny konverzační témata došly. Takže mají radost, že se jim naskytl novej předmět: mladej americkej domovník. Panebože, ty určitě budou znát každou podrobnost mýho rande s Reinou. A nepochybně probraly i to, zda náhodou nepálím za Babettou. Pro zdejší parukářky je můj život otevřená kniha.

Matronovitá servírka kávy se zahiňala a utrousila poznámku, na kterou vzápětí začaly všechny ostatní bouřlivě reagovat. Pan Hamilton mi to vzápětí přeložil: „Než se zase vrátíš ke své práci, Ricku, chtějí pusu.“

Tady nebylo úniku. Chytly mě, nadšeně si mě přimáčkly na okorzetovaný ňadra a zasypaly polibky. Za takřka patnáct let svýho

života na tyhle planetě nebyl Nick Twisp ještě nikdy takhle populární. A pak že sou Francouzi odměření a chladní!

13:30 Zrovna sem otevíral tuňákovou konzervu, když tu do bytu vtrhla moje milovaná s novinama v ruce. Podstrčila mi výtisk *Libèration* pod nos a ukazovala na krátkej odstaveček dole na první straně.

„Přečti si tohle!“ vyštěkla.

„Ale miláčku, přece víš, že sem spontánně asi těžko získal schopnost číst francouzsky.“

Sheeni nezbylo než to přeložit. Titulek zněl: „Strašidlo v Montparnasse?“ Návštěvníci Cimetière du Montparnasse v poslední době vídají mladého muže, který se nápadně podobá Jeanu-Paulu Belmondovi, potulovat se v blízkosti hrobu Jean Sebergové.

„A kdo je sakra ta Jean Sebergová?“ zeptal sem se.

„Nehřej si na úplnýho pitomce, Nickie. Přece víš, že Jean Sebergová byla Belmondovou partnerkou v *A bout de souffle*.“

„Promiň, ale to méno sem v životě neslyšel. Ani sem nikdy neviděl ten film. Takže to mám chápat tak, že ona je tam pohřbená?“

„Jo. FBI ji uštvala k předčasné smrti kvůli jejímu propojení na Černé pantery. Nickie, je ti jasné, že tady máme být co nejmíň nápadní?“

„No, promiň, že vůbec žiju. Myslel sem, že hřbitov je bezpečný místo k procházkám. A píšou něco o Mauricovi?“

„Ano. Svědci tvrdí, že muže doprovází malý pes v baloňáku, což může symbolizovat detektivy, kteří Belmonda pronásledují během celého filmu.“

Nechám to na těch Žabožroutech, ať si lámou hlavu nad interpretacema postavy Maurice v baloňáku na hřbitově. Zamíchal sem tuňákovej salát a znovu svý manželce vysvětlil, proč je ze mě opět cejtit parfém.

16:12 Zrovna když sem pomáhal Reině vynášet ptáky před dům, potkali sme mou manželku. Zamumlal sem vzájemný představení. Když se seznámí dva chlapi, potřesou si rukou, řeknou si „Hi“ a to je všechno. Ale když sou takhle přivedeny dohromady dvě atraktivní

ženy, i chlap je schopen vycítit, že tak jedno procento následnýho mezilidskýho diskursu se odehrává na verbální úrovni.

„Ráda vás poznávám," řekla Reina. „Váš manžel je velice laskav, že mi pomáhá."

„Ach ano," odpověděla Sheeni vlídně. „Rick... opravdu je čas od času použitelný."

„Všichni v domě ho mají moc rádi," dodala Reina.

„A zvláště vy, předpokládám. Váš parfém, slečno Veselá, je velice příjemný."

„Říkejte mi Reino. Musíte mi prozradit, kam se chodíte stříhat. Moc vám to sluší."

„Samozřejmě. Rick mi povídal, že cvičíte své ptáky k neuvěřitelným věcem."

„Papoušci jsou docela inteligentní ptáci. Reagují na lásku a trpělivé vedení."

„Užitečná strategie i při mnoha jiných lidských snaženích," usmála se moje milovaná. „Někdy se musíme jít na vaše představení podívat."

„Bude mi potěšením."

„No, už vás dva nebudu déle zdržovat," řekla Sheeni. „Nepochybuji, že toho máte ještě hodně na práci. *Au revoir*, Reino."

„*Au revoir*, Sheeni."

Tak to nebylo tak špatný. Možná sem naivní optimista, ale zdálo se mi, že ty dvě si docela pěkně káply do noty.

18:45 Právě volal dynamickej pan Bonnet. Sme objednaní do nemocnice v Ménilmontant na jakýsi vyšetření. Že by Francouzi vyžadovali těhotenský vyšetření i u budoucích otců? Možná budou chtít vzorek spermatu, aby ho vyšetřili na genetický anomálie. Myslím, že v minulosti to bývalo lepší. Lidi na to hopli jak králíci a vzali zavděk vším, co vylezlo na světlo boží.

ČERVEN

ÚTERÝ, 1. ČERVNA

Někdy před svítáním mě moje milovaná šťouchla do žeber.

„Nickie, spíš? Slyším hudbu.“

„Když na mě pomyslíš?“

„Cože?“

„Promiň. Ještě spím.“ Zaposlouchal sem se. Někde poblíž se akordeon snažil z paměti vyloudit prchavý tóny melodie *Time after Time*.

„To je akordeon, drahá.“

„To poznám taky. Ale kdo myslíš, že hraje?“

„Já bych to tipoval na Señora Nuneze. Touhle dobou často hrává.“

„Ty už jsi ho někdy slyšel?“

„Mockrát.“

„Proč jsi mě nevzbudil?“

„Nikdys nedala najevo sebemenší zájem o noční akordeonový recitály.“

„Je to tak krásné... a tak smutné.“

„Tak romantické?“

Taky že bylo. Vlítli sme na to jak králíci. Pak sme leželi v propletenci a sdíleli společný tělní tekutiny až do doby, než se pařížští ptáci rozhodli hromadně přivítat další svítání. Moje milovaná možná přemýšlela o osamělým hráči na akordeon, já si lámal hlavu, z čeho dnes zaplatím nájem.

14:15 Dnes sem konečně dostal oficiální potvrzení podepsaný francouzským lékařem o mým zdravotním stavu. Na rozdíl od

spousty jinejch dokumentů jde o zcela pravej a nefalšovanej papír. Překvapilo mě, že přísnýho doktora z kliniky v Ménilmontant vůbec nezajímalo, že čekáme novýho občana týhle republiky. Jediný, co zjišťoval, byl rozsah havárie, po níž museli rekonstruovat ksicht v takovým rozsahu. Během toho, co mi strkal prst v gumové rukavici do míst, kam se většina (snad s výjimkou Dwayna Cramptona) neodváží, zmínil sem se mu o nehodě na skateboardu. Celá ta procedura moc příjemná nebyla. Pokud je srovnatelná s tím, co cítí ženy při souloži, tak se vůbec nedivím, že mají na muže tak spadeno. Kdybych byl holka, asi by mi tento zážitek bohatě stačil, aby ze mě byla stoprocentní lesba.

16:30 Dnes tedy žádný hřbitovy a jejich kontroverzní obyvatelé. Mauricem sme si to dnes namířili do parku Montsouris, příjemného kopcovitého terénu s jezírkem, umělým vodopádem a klikatýma cestičkama k malebným jeskyňkám. Potkali sme tam spoustu pokojových psíků Mauricovy velikosti přivázaných k půvabným ženám. Jedna nich, elegantní krasavice jen o málo hezčí než Fanny Ardantová, by /la ráda využila mezidobí, než se dostatečně očuchaly zadnice, k tou, aby si se mnou popovídala. Stál sem tam jako sloup a vůbec nechápal, jak je možný, že jí nemůžu odpovědět v jejím rodným jazyce. Cítím, že mám k francouzštině přirozenej sklon, jen ta slovní zásoba i nějak dělá potíže.

Vrátili sme se akorát tak, abysme se s rozkošnou Reinou podělili trochu citronády před taháním klecí do auta. Dostala na léto nabídku cestovat po Francii s malým, ale vysoce uznávaným cirkusem. Možná na dlouhý měsíce neuvidím!

„Miluju život na cestách," připustila. „A bude to výborná zkouška :o moje bejbata."

„Nejsem si jistej," řek sem skepticky. „Papoušci se vyznačují silným teritoriálním cítěním. Taháním z města do města možná dvakrát nadšeni nebudou."

„Ale Ricku, ptáci přece často létají tisíce a tisíce kilometrů. Rádi poznávají nová místa."

Při konverzaci v jejím aromatickým obydlí sem si udělal rychlou iventuru svejch citů, který nosí každej Twisp hodně hluboko v duši.

Musel sem si přiznat, že toužím sevřít ji v náručí a dlouze líbat její jemný rty. Tyto nepřijatelný touhy musím pečlivě ukrývat před chlípným Francoisem, protože vycházejí z hloubi srdce.

17:52 Všichni mě opouštějí. Po návratu z namáhavýho tahání klecí sem našel vzkaz od svý manželky. Vydala se se Seňorem Nunezem do Musée ďArt Moderně de la Ville de Paris. Pokud velikost názvu odpovídá rozlehlosti provozovny, možná ji pár dnů nespatřím. V každým případě na ni dnes nemám čekat s večeří. K čertu, proč si nemůže pěstovat nějaký přítelkyně. Teď musím žárlit i na trpaslíka.

22:10 Po mý rozmarný ženě ani vidu, ani slechu. Odnesl sem peníze za nájem Madame Ruzicka, která mě pozvala, abych se s ní a s Henrim díval na bednu. Dávali starej film s Catherine Deneuveovou, kterej moje hostitelka doplňovala sporadickým překladem a komentářema. Znuděná novomanželka Catherine to nemohla se svým pohledným a váženým manželem vydržet, a tak si našla zaměstnání jako prostitutka a specializovala se na groteskně odpudivý zákazníky. Nejhorší z nich byl degen s hubou plnou kovovejch zubů. Cudná Catherine se do něj zabouchla. Hrůza a běs. Takovej film zřejmě nebyl natočenej proto, aby uklidnil člověka, jehož manželka se zrovna tahá po městě s cizím chlapem. Zvlášť když pak strádající manžel skončil paralyzovanej na invalidním vozejku.

STŘEDA, 2. ČERVNA

Žena se vrátila domů v jednu hodinu čtyřicet dva minut po půlnoci. Připadá mi to trochu pozdě na patnáctiletýho frocka. Seňor Nunez si mě vzal stranou na kus chlapskýho slova a omluvil se za pozdní hodinu jejich příchodu. Byl příliš zdvořilej, než aby to řekl naplno, ale já sem z toho pochopil, že to byla jeho společnice, kdo se neměl k návratu domů. Podle všeho šli na večeři do vyhlášený restaurace na Saint-Germain-des-Prés a pak do klubu na jedné ze

seinských výletních lodí, kde se scházejí trpaslíci a pidilidi. Paříž je město, kde se skutečně najde pro každýho něco.

Zatímco si Sheeni čistila chrup zubní nití, jen tak mezi řečí se zmínila o tom, že se na schodech se svým společníkem líbala.

„Hm," odpověděl sem a snažil se zůstat úplně klidnej, „po ergonomický stránce je to asi k líbání trpaslíků to nejpraktičtější místo."

„Je to zcela mimořádný muž, Nickie. Má za sebou neuvěřitelný život. Zdalipak víš, že je vynikajícím tanečníkem flamenka."

To nebyla zrovna představa, kterou bych chtěl rozebírat uprostřed noci. Zhasl sem a šli sme spát. Poprvé od svatby sem na dobrou noc nepolíbil rty, který líbaly, však víte koho.

10:12 Skutečně mizerný ráno. Moji rodiče měli takovejch rán požehnaně, ale nějak sem doufal, že mý manželství se jim vyhne. U snídaně vládlo uražený mlčení. V poslední době sem si všim, že Sheeni ž tak často nezvrací. Předpokládám, že je to pro naši zygotu dobrá práva. Začínám chápat příčiny domácího násilí. Normálně, když se na i dívám, mě zalije vlna sympatií, ale dnes sem měl chuť jí pořádně ;dnu vrazit. Tyhle citový výkyvy sou těžko pochopitelný. Víc už psát nemůžu, příliš trpím.

21:35 Telefonát s Connie. Tata dorazil do L. A. Už se s ním setkala, e poměrně skeptická ohledně toho plánu, že by se Lacey vrátila k tonu „naprosto ztracenýmu případu". Vyjádřila naději, že plešatějící George Twisp není ve skutečnosti tak hroznej jako na první dojem, lek sem jí, ať s tím nepočítá. Dobrá zpráva: magistrát v L. A. musí řešit hlubokou finanční krizi. Zvažuje předčasný propouštění kriminálníků, co sedí za nenásilnou trestní činnost. Že by Paula už brzo ústili?

Connie si z Sheenina líbání trpajzlíka nic nedělá. Považuje to za očividnou provokaci. Říká, že sem zřejmě zabodoval ve svý snaze vypadat nedostupně. Odmítla mý obavy, že u Sheeni jde o projev chorobnýho posunu v erotických preferencích: od vysokýho Trenta prese mě až k trpaslíkovi. Koho bude líbat příště, ptal sem se. Křečka? Connie je optimistická. Radila mi, abych se uklidnil a odolal všem nutkavým tendencím k hádkám a lepitlapkovství.

Tak tyto tendence mě momentálně opravdu netrápí. Manželka odjela s Alphonsem neznámo kam v jeho twingu. Začínám litovat, že sem zakoupil ten německej řeznickej nůž.

ČTVRTEK, 3. ČERVNA

Další setkání s panem Bonnetem v Belleville. Zdá se, že sem úspěšně prošel konkurzem. Smlouva už je skoro přichystaná k podpisu. Při cestě domů mi v metru Sheeni konečně vysvětlila, o co jde. Chtějí se mnou natočit hudební video. A mají tam bejt i ty uhihňaný školačky!

„Hm, a já myslel, že chceme bejt co nejmíň nápadní."

„Vždyť taky budeme, Nickie. S tím si hlavu nelam. Celá ta záležitost je jen soukromý podnik. Nikdo to neuvidí."

„Co tím chceš říct?"

„Ty tři holky jsou Holanďanky. Říkají si *De Drie Magdas* – víš, jako Tři Magdy. Všechny tři se zřejmě jmenují Magdy a mají nacvičených pár nudných písniček. Jejich ambiciózní rodiče zase mají víc peněz než rozumu, tak si zaplatili Monsieur Bonneta, aby jim natočil hudební video, do kterého potřebují mladou belmondovskou postavu."

„Ale já přece neumím zpívat."

„To nevadí. Zpívat budou ty holky."

„Já nevím, Sheeni..."

„Nickie, ale to je obrovská příležitost. Monsieur Bonnet a jeho právníci nám pomohou sehnat *Carte de Sejour*."

„Co to je zase za nesmysl?

„To je povolení k pobytu, které nám umožní zůstat tady legálně."

„A proč?" chtěl sem vědět. „Aby ses mohla tahat s Alphonsem a tím geniálním Señorem Nunezem? A to už vůbec nemluvím o bratrech Boccatových."

„Neměl bys být tak žárlivý, Nickie. Já ti také nevyčítám, když si vyjdeš se slečnou Veselou. Já aspoň nelžu, kde jsem byla."

Podivuhodně dobře informovaná, jako obvykle. To by mě zajímalo, kdo mě práskl. Že by ty parukářky?

„Nikdy sem se s ní ale nelíbal," upřesnil sem ji.

„To ráda slyším," řekla a stiskla mi ruku. „Slib mi, že to video natočíš, miláčku."

„Řekni mi ještě jeden jedinej důvod, proč bych měl."

„No, za jeden den natáčení ti zaplatí 3000 eur."

Tak to už je docela pádnej důvod. Souhlasil sem, ale vymínil si, že tohle trpasličí líbání musí okamžitě přestat.

„V tom případě si ale ani neškrtneš, maličký," mrkla na mě.

Za tuto poznámku zaplatila. Trvalo to víc než hodinu. Dnes odpoledne v posteli.

PÁTEK, 4. ČERVNA

Z Ricka S. Huntera bude co nevidět obskurní filmová hvězda. Dnes ráno sem v kanceláři pan Bonneta podepsal smlouvu. Pak sme šli do kanceláře pana Petita, kde sme vyplnili formuláře zdravotního pojištění. Francie zjevně nechce mít co do činění se zdravotně závadnýma Flákačema. Pan Petit stále ještě hledá řešení pro můj podezřelej pas. Zeptal se mě, jestli mám něco proti tomu, že bych se stal občanem Estonska. Řek sem, že ne, ale jedině pod podmínkou, že se ode mě neočekává, že budu umět estonsky. Pak nás odvezl na pařížskou policejní prefektům, kde sme vyplnili další štos formulářů, předložili zdravotní osvědčení a další papíry. Byl sem hrozně nervózní, protože se to tam poldama jen hemžilo. Celou dobu sem sluneční brýle ani na okamžik nesundal, což v utrápených byrokratech vyvolávalo notnou dávku podezíravosti. Ještě že nás doprovázel náš dobře placenej právník. Za dva měsíce si máme přijít pro definitivní rozhodnutí našich žádostí. Dostat se do Francie je mnohem komplikovanější než vstup do USA. Tam člověku stačí být ochotnej přeplavat Rio Grande.

Vzhledem k tomu, že MTV málokdy vysílá můj oblíbený druh hudby, nejsem velkej fanda tohoto kanálu. Tudíž ani nevím, co

natáčení takovýho videa obnáší. Jediný, co si v paměti vybavuju, je přešlapující Michael Jackson s mohutnou rukavicí a věčným svíráním rozkroku. Klidně si o mně myslete, že sem prudérní, ale asi bych se něco takovýho styděl dělat. Doufám, že strach před kamerama se mi nevyrazí na ksichtě. Pochybuju, že by byl pan Bonnet nadšenej, kdyby měl zaplatit tři tisíce euráčů za hvězdu s plnou hubou jebáků. Zkusil sem si pro každej případ taky pár hitů od Sinatry. Mý chirurgicky upravený hlasivky mají tendenci z ničeho nic přeskakovat do nelibozvučných tónů úplně mimo stupnici. Rvalo mi to uši. Ale samozřejmě vím, že neschopnost zpívat není překážkou v meteorickým útoku na nejvyšší příčky světovejch hitparád.

Abych nějak oslavil začátek svý nový kariéry a konec manželskýho odcizení, pozval sem svou manželku na večeři do restaurace na bulvár du Montparnasse, kde se scházívali Hemingway, Picasso a další významný osobnosti ochotný platit obrovský sumy za nezdravou kuchyni. Byla rozlehlá, elegantní, s mohutnýma lustrama, sametovýma boxama, akrama ozdob z leštěný mosazi a samozřejmě blahosklonným číšníkem, jak už se při takových cenách dá očekávat. Bez zaváhání sem si objednal steak, zatímco moje milovaná si dala *petit-gris*, což, jak sme zjistili, je talíř odpornejch slimáků. Tvrdila, že jí to chutná, ale já si myslím, že člověk musí bejt naprostej trotl, aby zaplatil 35 eur a pak vybíral hmyz posbíranej mezi plevelem. Nezaregistrovali sme ani jedinou filmovou hvězdu, ale Sheeni měla pocit, že zahlídla Romana Polanskýho, dalšího umělce na útěku před rukou zákona.

22:45 Reina mě po tahání klecí z auta pozvala na frťana brandy, což sem zdvořile odmít. Musím si uvědomit, že teď, když sem ženatej muž, nemá smysl se intenzivně stýkat s atraktivníma sousedkama, zvláště pokud jediným výsledkem je to, že má žena bude vehnána do náruče trpaslíka. Znám borce, kteří sou geneticky naprogramovaní široce rozsévat své sémě, ale Francois bude muset toto nutkání potlačit, zvláště když už oba máme v troubě na jednu buchtu zaděláno.

SOBOTA, 5. ČERVNA

Čtvrtej týden manželskýho života. Sem úspěšně ženatej už skoro měsíc! To je mnohem dýl, než zvládne značná část hollywoodských celebrit bez ohledu na slávu a prachy.

Dnes ráno se v šatně zastavil režisér Piroque. Není mi úplně jasný, jestli je to jeho křestní méno nebo příjmení. Tentokrát měl na sobě karmínově zbarvený hedvábný mrkváče a ty stejný zablácený kanady. Zřejmě se musí denně prodírat močálama. Dnes svý malý doutníčky vytahoval z kabelky zhotovené z pneumatiky skútru značky Vespa. Ještě dobře, že se uchytil jako režisér hudebního videa, protože s ohledem na způsob oblíkání by to asi měl v každým jiným zaměstnání těžký.

Yvette, atraktivní garderobiérka, mě přinutila se svlíknout a bez velkých rozpaků přikročila k pokrývání mýho téměř nahýho těla. Naštěstí od vysilujícího výročního sexu neuplynula ani hodina, takže sem neměl sebemenší problém se svou obvyklou topořivou reakcí, ani když mi napínala poklopec u gatí. Ale bylo to, jak jinak, velmi vzrušující. V kostýmu se podobám starodávnýmu francouzskýmu námořníkovi: proužkovaná košile, kalhoty do zvonu a přimáčknutá čapka, jako by na ni někdo šlápl. Ohon hnědý paruky mám ozdobenej veselou červenou mašlí v barvě košile. A na obranu proti pirátům sem dostal zdobnou šavličku.

Po řadě dloubanců Piroque prohlásil, že je s mým zevnějškem spokojenej. Sheeni mi překládala jeho instrukce, jak mám hrát. Nejdůležitější bylo, abych se nezapomněl tvářit dostatečně netečně, ať už by se kolem dělo cokoli. Chtěl, abych se nenechal hudbou příliš unášet. Řek sem, že to nehrozí.

Až byl se mnou hotovej, šel vedle dohlídnout na přípravu Señora Nuneze. Vzhledem k tomu, že jim zoufale chyběl trpaslík, Sheeni doporučila našeho souseda. Moc sem tím nadšenej nebyl, ale moje pohotová žena mě uchlácholila sdělením, že za to dostane deset procent jeho gáže.

Zbytek dne byl v pohodě. Musím hodně odpočívat, abych byl pro svůj videovej debut čerstvej. Zítra pro nás ze studia pošlou vůz. Hodně brzo. V maskérně začínáme už ve čtyři ráno.

NEDĚLE, 6. ČERVNA

Byla ještě tma, když nás řidič prostornýho citroenu odvážel od domu. Možná bych si na tento život ve velkým stylu zvykl, ale asi k tomu nedostanu příležitost. Señor Nunez se ze všech sil snaží distancovat od předchozích trapností. Se mnou se pozdravil velice srdečně a jen chladně pokynul hlavou směrem k mé ženě. Taktéž odolal veškerejm Sheeninejm pokusům vtáhnout ho do konverzace a předstíral, že nevidí, jak mě Sheeni dloubla loktem poté, co sem se jí zdvořile zeptal, zda v noci „cítila, jak dítě kope".

Právej břeh Seiny překypoval činorodostí, když sme zaparkovali před Hotel de Sens, středověkou budovou zdobenou věžičkama. (Poznámka na okraj: k totálnímu zmatení turistů ve Francii slouží i to, že hotel je jen málokdy skutečnej hotel.) Mr. Bonnet opět rozehrál svý dlouhý prsty a podařilo se mu zajistit uzavírku části elegantní rue du Figuier a přilehlýho nábřeží quai des Célestins. V těchto místech se tísnila nákladní auta s natáčecí technikou, zásobovací vozy, mobilní šatny a obrovskej karavan, kterej nabízel hýčkaným hvězdám ženský části hereckýho týmu veškerej možnej přepych. Skupiny techniků běhaly sem a tam s různým náčiním podle toho, jak Piroque pískal na policajtskou píšťalku nebo řval způsobem, že sem se vždycky lekl, že dostal nervovej záchvat. Señora Nuneze a mě se rychle ujala Yvette, zatáhla nás do maskérny, zatímco moje milovaná odkráčela posnídat k zásobovací dodávce.

Piroque si zřejmě rozmyslel pojetí mý role, a tudíž i kostýmu. Neúnavná Yvette strávila dozajista celou noc přišíváním blýskavých červených flitrů k mý košili. A ještě ji musela zkrátit, takže mi končila vysoko nad pasem. Nechápal sem, jak může někoho zajímat pohled na vyzáblý, sněhově bílý twispovský břicho. Na pravou míru to brzy uvedla profesionální péče Josette. Sexuálně nejatraktivnější

francouzská maskérka mi natřela břicho jakýmsi hnědým mořidlem a umnýma tahama na ně nanesla jemný stíny, který vykouzlily svaly v místech, kde nikdy nebyly. Nejdřív mi ale upravila ksicht. Už nikdy asi nebudu vypadat tak božsky: oční linky, jemně zvýrazněný lícní kosti, rtěnka, řasenka, prostě dokonalost sama. Škoda, že Carlotta neměla k dispozici podobný servis. Určitě by se mnohem víc kluků předhánělo v tom, kdo ji pozve na vánoční ples.

Mezitím na vedlejší židli probíhala přeměna Señora Nuneze z připrclýho civila na admirála francouzský flotily. Celej zářil zlatýma prýmkama a lesklýma knoflíkárna. Sametová páska přes oko mu dodávala na zajímavosti. Pak Piroque nakoukl dovnitř, aby zkontroloval, jak to jde. Něco Yvette zašeptal. Vzala si mě stranou a diskrétně mi nacpala srolovaný fusakle do kalhot. Tyhle francouzský holky se zřejmě značně vyžívají v prostoru pánskýho poklopce.

Skoro už svítalo, když sem našel svou milovanou, jak srká kafe a flirtuje se zvukařem. Zamračila se a sjela mě pohledem od hlavy k patě.

„Jak vypadám, Sheeni?“

„Jako někdo, kdo je na útěku ze sultánova harému. A co se ti to tam vzdouvá v gatích?“

„To všechno sem já.“

„Tak o tom pochybuju. Dali ti něco k snídani? Stařešinové od Magd museli investovat do občerstvení neuvěřitelný sumy.“

„Mám zakázáno cokoli jíst či pít. Pod hrozbou smrti si nesmím pokazit svůj mejkap. Sem tak nervózní!“

O chvíli pozdějc sem znervózněl ještě víc, a to když se zdivočelý Magdy vyřítily ze svýho karavanu. Byly voblečený v identickejch upnutejch duhovejch lamé trikotech, který ve mně vzbuzovaly vzpomínky na dávno už nepoužívaný prezervativy. Žádná z nich samozřejmě nedisponovala ani náznakem něčeho, co by bylo vhodný upínat. Když mě spatřily, nadšeně zařičely v decibelech, který musely naráz vzbudit všechny turisty v, Paříži, a přidupaly ke mně.

„Ahoj Ricku,“ zahihňala se jedna z Magd, zřejmě zvolená jako jejich mluvčí.

„Dobré ráno, dámy. Vám to ale sluší,“ lhal sem.

Další zahihňání.

„Ahoj Ricku," řekla další z nich s mejkapem, kterej by vyděsil i mrtvýho.

„Ahoj."

„Ahoj Ricku," zvolala poslední Magda. „Tak co?"

„Nic moc."

Obávám se, že touto konverzací sme vyčerpali veškerou jejich zásobu angličtiny. Přihlouple se usmívaly a prohlížely si mě pohledem, kterej sem nemoh interpretovat jinak než jako předpubertální chtíč. Ještě štěstí, že holky většinou z toho úděsně odpudivýho vzhledu dvanáctek vyrostou. Jinak by lidský plémě už dávno vyhynulo.

Piroquet se rozhodl zachytit na kameru nefalšovaný pařížský svítání, a tak nechal spustit generátory mlhy a natáčení bylo brzy v plným proudu. Mým úkolem bylo opírat se do vesel, zatímco duhový Magdy stály na přídi a otevíraly pusu do textu ryčný odrhovačky *Heee, Lekker Ding*, která v mohutném playbacku duněla z amplionů. Naše loď byla vyzdvižena nad ulici pomocí plošiny na kolech, k níž bylo přidělaný široký zrcadlo, který svíralo s chodníkem úhel 45 stupňů. Sloužilo k zamaskování kol a k dojmu, že loď se vznáší na polštáři mlhy nad úrovní ulice. Zatímco já se snažil „veslovat" jedním směrem, admirál Nunez se lopotil taháním lodi na lesklým hedvábným laně směrem opačným. Mezitím nejrůznější komparsisti – oblečení do stylovejch kostýmů z 18. století a v napudrovanejch parukách – skotačili před středověkýma budovama, kolem kterých sme se plavili. A tohle se natáčelo znovu a znovu. Jednou to bylo proto, že jedna z Magd dostala záchvat smíchu, jindy sem se rozkašlal, protože mě chomáč mlhy málem udusil, nebo Señor Nunez uklouzl na olejový skvrně, případně se na nás slétl podívat zvědavej holub. A tak podobně. Z ustavičnýho zvedání těžkých vesel mě začala bolet ramena a do mozku se mi spolu s nemastnou neslanou melodií zavrtával text písně *Hij het niet leuk vindt als een meisje het van hem wint*.

Konečně byl Piroque spokojenej a my se mohli pustit do dalšího záběru. V něm sem měl předstírat, že zachraňuju trylkující Magdy z

Hotel de Sens a „zápasím“ přitom s admirálem Nunezem. Můj protivník byl samozřejmě profesionální klaun, kterej věděl, jak padat na tvrdej chodník, aniž by ho to bolelo. Škoda, že já sem nebyl stejně šikovnej. Na můj vkus byl až příliš surověj. Mnohem surovější, než bejt musel, zvláště s ohledem na to, že o výsledku už bylo rozhodnuto a statečnej námořník měl ve scénáři napsáno, že nakonec zvítězí. Zrovna když sem mu chtěl strhnout pásku přes oko a proklát ho svou šavličkou, režisér dal pokyn, že je to konec záběru. Herci i technickej personál zatleskali, mašiny přestaly chrlit dusivou mlhovinu, Magdy se do sebe zahákly a skákaly nahoru a dolů a Señor Nunez mi srdečně potřásl pravicí. Možná, že to celé byla nakonec opravdu velká legrace. Pozitivní je aspoň to, že – pokud budu mít to štěstí – v životě už tuhle odrhovačku neuslyším.

„Tak jaké to bylo, drahá?“ zeptal sem se svý milovaný ženy, když se vynořila z kouřový clony.

„Shrnula bych to asi tak, že Steve McQueen může klidně odpočívat v hrobě.“

Vzal sem to jako upřímnej kompliment.

Poté co sem se zase převlík do civilních hader a setřel většinu mejkapu, vyhledali sme s Sheeni pana Bonneta, abysme vyinkasovali slíbenou hotovost. Barevně vyvedenejch euráčů byla celkem úctyhodná kupa. Můj zaměstnavatel byl z natáčení celej rozradostěnej, ale možná to bylo jen tím, že už nemusel poslouchat tu příšernou „hudbu“. Trval na tom, že se musíme zúčastnit závěrečnýho večírku v přecpaným karavanu. Hned jak sme tam přišli, nalepily se na mě ty tři Magdy, nadšeně něco brebentily v holandštině a cpaly do mě exotický nizozemský pamlsky vrchem spodem. Moh sem jen zoufale zamávat na druhej konec karavanu svý ženě, která právě odcházela v doprovodu našeho souseda. Kromě problémů vyplývajících z jejích pletek s trpajzlíkem mě trápí i skutečnost, že jako obvykle sbalila všechnu hotovost.

PONDĚLÍ, 7. ČERVNA

Probudil sem se s úporným kašlem způsobeným tou včerejší umělou mlhovinou. I Sheeniny dokonalý plíce sou mírně chycený. Ještě horší je to, že hlavou mi dokolečka dokola zní ta příšerná písnička jako nekonečná zvuková smyčka, kterou používali nacističtí trýznitelé k tomu, aby své oběti připravili o rozum. Moje žena ten problém nemá, protože ji předem varoval zvukař a navíc jí půjčil klapky na uši. Vzhledem k naprosto zanedbatelnýmu přínosu Holanďanů do pokladnice světový pop-music mi připadá dost nefér, že mi přitom zasvinili plíce i mozek takovým neřádstvem. Aspoň že se mi podařilo vyrazit ze svý chamtivý polovičky ty těžce vydřený prachy z natáčení. „Uložili“ sme si je ke společnýmu použití vedle čím dál tenčího balíku americkejch zelenejch lupenů.

9:15 Před chvílí sem vtrhl Bernardo Boccata s dnešním výtiskem *Libèration*. Dole na první stránce je fotografie oflitrovanýho námořníka, jak se pere s miniaturním admirálem. Horlivýmu reklamnímu oddělení pana Bonneta se zřejmě podařilo protlačit pár záběrů ze včerejšího natáčení mezi novináře. Sheeni přeložila bulvárně znějící nadpis: „Přízrak z Montparnasse filmovou hvězdou?“ Naštěstí žádnej článek. Jen obrázek opatřenej popiskem se základníma údajema o mladým Američanovi Rickovi S. Hunterovi a jeho videovým debutu.

„Ty slavnej,“ poplácal mě Bernardo po zádech.

„Bohužel,“ odtušila Sheeni.

„To je katastrofa,“ udělalo se mi mdlo. „Já toho idiota Bonneta uškrtím.“

Moje milovaná si povzdychla a jala se fotku studovat.

„Nechápu, jak mohou publikovat tak výrazně homosexuální materiál.“

„Počkej, co tím chceš říct?“

„Vždyť se na to podívej!“

Vytrhl sem jí noviny z ruky a pečlivě si začal obrázek prohlížet.

Nešťastně dopadající světlo zdůraznilo vycpávku v poklopci. Vypadalo to, jako okázalá OLE, k níž došlo při zápolení s trpasličím

homosexuálem. To je ale trapný. Teď si celá Paříž bude myslet, že sem nějakej ujetej trpaslíkofil.

15:46 Můj život slavnýho domovníka pokračuje. Nájemníci se na mě usmívají a mávají mi, když jim vynáším smetí. Babette na mě spiklenecky mrkla, když s Alphonsem kolem mě vycházeli z domu. Dámy z parukárně se shromáždily ve vstupním prostoru a spontánně mi zatleskaly. Je to od nich moc milé, ale to sakra nemohly počkat, až ta čerstvě umytá podlaha uschne? Señor Nunez mi poděkoval za reklamu zdarma, akorát si stěžoval, že na popisku nebylo zmíněno jeho jméno a profese. Řek sem mu, že s tím nemám nic společnýho, ale že chápu oprávněnost jeho rozmrzelosti. Po návratu z věnčení Maurice se na mě pan Hamilton podíval pohledem plným uznání a dovolil mi, že mu už nemusím dávat k nahlédnutí sáčky s posbíranýma hovňousama. Ve snaze využít mou právě získanou slávu mě Madame Ruzicka vyslala na pochůzky po celým okolí. Akorát její rozkošná neteř se ke mně začala chovat poněkud odměřeněji. Při vláčení klecí sem si uvědomil, že nemám možnost, jak Reině tu šílenou fotku vysvětlit bez toho, že bych vypadal jako úplnej degen. Člověk prostě nemůže vytahovat téma vycpaných poklopců před tou nejsličnější pannou Francie.

„Už se těším, až uvidím to tvoje video," řekla tiše, když sme doskládali všechny věci do auta.

„Je příšerný," vzdychl sem a uhnul pohledem. „Dělal sem to jen pro peníze."

Zlehka mě pohladila po ruce. „Opatruj se, příteli. A hezký den."

„Tobě taky," popřál sem jí.

Ta se teda umí dostat člověku pod kůži. Dokonce i ti její ptáci si mě poslední době docela oblíbili. Už dlouho se mě žádnej z nich nepokusil klovnout. Zuza dnes odpoledne dokonce řekla: „Ahoj, Ricku. Seš tak kr-r-r-rásnej." To by mě zajímalo, kdo ji to naučil.

ÚTERÝ, 8. ČERVNA

Další noční telefonát od zničený Connie Krusinowski. Setkala se s mou sestrou Joanii a synovcem Tylerem. Potkala novopečenou maminku a obří mimino v místní věznici. Byli navštívit Sheenina bratra Paula.

„Cože!“ zvolal sem. „Vždyť moje ségra se s ním ani nezná!“

„Teď už zná, Ricku. Paulo četl ten článek v novinách a poslal jí blahopřání k porodu, který podepsal „tvůj švagr Paul Saunders“. Tak si ho našla. Panebože, co já jen budu dělat: tvoje sestra chce uhnat mýho Paula!“

„Hele, Connie, nedělej ukvapený závěry. Vždyť nic s určitostí nevíš.“

„Zaregistrovala jsem všechny neklamný známky.“

„Uklidni se, Connie. Moje ségra zase není tak přitažlivá. Paul by ji nikdy nechtěl.“

„Tak na to bych nespoléhala, Ricku. Všichni muži podvědomě chtějí ženy, které jsou schopné mít děti, aby s jejich pomocí mohli reprodukovat své geny. Proto je tak přitahují široký boky a mohutný kozy. A proto tam taky přišla s tím svým monstrózním faganem. Je svobodná, je k maní a už dokázala, že je schopná vyprodukovat velkej genetickej balík. Cítila jsem, jak hluboce to na Paula zapůsobilo. A pánbu ví, že tvá sestra zoufale potřebuje manžela.“

„Connie, děláš z komára velblouda.“

„Tak zaprvé, Tyler není žádnej komár, Ricku. Je to fenomenální hříčka přírody! A zadruhé, všechny ženy jsou podvědomě přitahovány k mužům v lochu.“

„Fakt?“

„To je vědecky dokázaný. Jak jinak bys vysvětlil, že odsouzenci na smrt dostávají tolik nabídek k sňatku? A to je důvod, proč musíš zavolat svý sestře, aby dala pracky pryč od mýho Paula.“

„Connie, buď soudná.“

„Poslyš Ricku. Vždycky jsem byla na tvý straně. Riskovala jsem kvůli tobě vlastní krk. Ale pokud se *tvý* příbuzní začnou nabourávat do *mýho* života, pak si buď jistej, že se to obrátí proti tobě. A brzy.“

„Connie! Ty bys mě fakt chtěla předhodit federálním poldům?“

„Není to tak, že bych chtěla. Ale budu muset, pokud mi tvoje sestra nepůjde z cesty.“

Do postele sem se už nevrátil. Seděl sem na prkýnku a chvíli klel. Pak sem vyťukal číslo v L. A. Vzala to hned při třetím vyzvánění a zdálo se, že mě docela ráda slyší.

„Joanie, co je to za nechutný mlaskavý zvuky?“

„Kojím Tylera, Nicku. Je pořád hladový.“

Fuj, hrůza i po telefonu. Rozhod sem se, že to vydržím. Popsal sem jí situaci a přesně reprodukoval Conniina slova. Na mou sestru to nijak zvlášť nezapůsobilo.

„Takže ta bohatá svině si nepřeje, abych navštěvovala jejího přítele, jo? To má ale holka smůlu. Nickie, proč jsi mi neřekl, že tvoje přítelkyně má tak sympatickýho bratra? A co jsem to slyšela o tom, že ses oženil?“

„Jo, zpytlíkovali sme to v Tijuaně. Teď žijeme tady v Mexiku. Dávám si *tacos* ke každýmu jídlu. Joanie, na Paula musíš zapomenout. Není to typ na ženění. A ženský s děckama už vůbec nejsou jeho gusto.“

„A to má být ten hlavní důvod, proč chceš, abych ho nechala plavat, jo?“

Jako obvykle do mě ségra vidí jako rentgen.

„Connie vyhrožuje, že mě práskne federálům.“

„Je vidět, že se obklopuješ opravdu kvalitními přáteli. A to nemluvím o tom, že ses oženil s osobou, která tě už jednou udala.“

„Jak ses o tom dozvěděla?“

„Paul mi to řekl.“

„To bylo všechno jen nedorozumění. Neudělala to schválně.“

Joanie si povzdychla. „OK, Nicku. Možná, že nějaký kompromis by se našel.“

Taky mě mohlo napadnout, že dřív nebo později dojde na sourozenecký vydírání.

„A co by to jako mělo být.“

„Já vím, že tě to asi nezajímá, ale naši matku čeká příští měsíc soud.“

Moje vražednická matka se v nestřeženým okamžiku zmocnila služební pistole Laňce Weskotta (mýho odpornýho poldovskýho otčíma) a našila mu to do rozkroku, za což momentálně kysne v oaklandský vazbě.

Joanie pokračovala. „Nevypadá to pro ni moc dobře. Plastika se nepovedla a Laňce je říčnej."

Celkem jeho naštvání chápu. Ale dobře mu tak. Měl si pořádně rozmyslet, než si to s Nickem Twispem rozházel. Já už sem se z jeho nářezu dávno vylízal, ale on bude muset při chcaní do smrti sedět.

„A co teď Laňce vůbec dělá?"

„Prodal náš dům a jeho matka získala do péče malého Noela."

Noel Lance Wescott je můj malej brácha, kterýho sem svýho času omylem upustil na zem.

„Ale vždyť Laňce ani není jeho otcem!"

„Jenže jeho jméno stojí na Noelově rodném listě. A to tomu pitomýmu soudci úplně stačilo. Je to snad ještě horší rodina než ta naše. Je mi Noela fakt líto. Takže abych to zkrátila: potřebujeme peníze na matčiny právníky. Budeš nám muset poslat takových 25 tisíc dolarů."

„Cože?"

„Já vím, že ty peníze máš, Nicku. Nebo aspoň tvoje žena je má. Takže ty mi pošleš šek a já nechám plavat jejího okouzlujícího bratra. A v Paříži si to užívejte."

„To ti řekl Paul, že sme v Paříži?"

„Paul mi nemusí nic povídat. Pošli ty prachy!"

Řek sem, že zjistím, co se s tím dá udělat, a zavěsil sem. Sakra, proč sou všichni Twispovi takový proradný bestie? Není divu, že se svý rodině vyhýbám, jak jen to jde. Jak jen mám ze svý milovaný ženy vytáhnout 25 táců? To už by se mi spíš podařilo vytáhnout na hladinu *Titanic!*

11:25 Poté co Sheeni zvedla kotvy a odplula směrem k Musée Marmottan Monet, podrobil sem náš byt zevrubný domovní prohlídce.

Vzhledem k tomu, že šlo o hlubší čmuchání než obvykle, vyžadovalo to ode mne zvýšenou preciznost, abych každej kus

navrátil přesně do původního stavu. Jediný mírně vychýlený ramínko podprsenky v zásuvce na prádlo stačí na to, aby moje ostražitá manželka pojala podezření.

Ve vnitřní kapse kufříku francouzského psacího stroje sem objevil tento poměrně čerstvej dopis od Trenta Prestona:

Drahá Sheeni,

Tvůj dopis po tak dlouhé době mě potěšil. Jsem vděčný za Tvou prozíravost, že jsi ho adresovala na mého zaměstnavatele. Máš pravdu, když předpokládáš, že Apurva by si špatně vyložila jakoukoli naši korespondenci. Jsem rád, že se Ti uskutečnil Tvůj velký sen a jsi konečně v Paříži. Závidím Ti všechny ty možnosti kulturního obohacení, které máš, zatímco já nakládám pytle s cementem na nákladní auta a řeším drobná trápení, jež s sebou přináší střední škola v Ukiahu. Ale Apurva se ze všech sil snaží učinit mě šťastným a oba se to pokoušíme nějak zvládnout. Teď se nám nějakou dobu nedařilo v důsledku mého vztahu s jinou ženou a dalších nešťastných kroků, k nimž došlo z mé strany v době, kdy jsem byl pod vlivem marihuany.

Bohužel s Tebou při vší úctě nemohu souhlasit v bodě tvého manželství. I kdyby vaše dokumenty nebyly úplně v pořádku a v celé záležitosti hrál roli podvod, přece jen jsi stála před oddávajícím a přísahala jsi věrnost druhé osobě. To přece není něco, nad čím lze jen tak mávnout rukou, jak si myslíš. Říkám to i při vědomí, že z plného srdce nesouhlasím s volbou Tvých manželských partnerů.

Promiň mi, pokud v této záležitosti překračuji meze přátelství, ale měla bys vzít v úvahu, že jakékoli dítě, které přivedeš na tento svět, bude naprosto mimořádné. Věřím tomu i přesto, kdyby se ukázalo, že otcem je skutečně ten pochybný N. Twisp.

[Fakt moc dík, Trente!]

V dlouhodobé perspektivě (snad opravdu velmi dlouhodobé) by možná varianta, že dítě porodíš a nabídneš k adopci, byla řešením, které by Ti přineslo relativně nejméně utrpení. Jsem přesvědčen, že ve Francii musí existovat kvalitní pár, který by s radostí a láskou Tvé krásné dítě vychovával. Vím, že v krátkodobější perspektivě to pro

Tebe znamená značné strádání a oběť. Budu samozřejmě podporovat a respektovat Tvé rozhodnutí, ať už je jakékoli.

Od Tvých rodičů jsem se dozvěděl (a vím, že tomu věří), že jsi někde v Mexiku. Byli zoufalí starostí o Tebe, ale na základě informace, že ses provdala v Tijuaně, se trochu uklidnili. Přestože není v mé povaze nikoho podezírat, slibuji Ti, že využiji každou možnost, abych dál šířil všeobecnou představu, že žiješ někde na jih od hranic.

Apurva se má dobře a naše dítě se vyvíjí tak, jak má. Je vzrušující na ultrazvuku sledovat, jak to malé srdíčko tluče. Je to takový zázrak. Možná se mu jednou poštěstí a setká se s Tvou dcerou. Myslím, že by to bylo úžasné.

Určitě mi piš, jak se Ti daří v tom úžasném a tak vzdáleném velkoměstě. Často na Tebe vzpomínáme.

S pozdravem

Trent

To je teda nadělení. Nejenže Sheeni už nenosí svatební prsten, ale zřejmě ještě ke všemu tvrdí Trentovi, že naše manželství je podvod. Copak je možný, aby byly její předsudky vůči Mississippi až tak hluboce zakořeněný? Můžu snad já za to, že je to jedinej stát, kterej požehná i neplnoletejm párům? Jen doufám, že si veme Trentovu radu k srdci. Aspoň v něčem má náš svalnatej poeta výjimečně pravdu. Teda ne že bych připustil, aby nějací chamtiví Žabáci dostali naše dítě k adopci. Velmi mě znervózňuje, že píše Trentovi za mýma zádama. A proč projevuje tak málo úcty k instituci manželství – jak svého, tak Trentova?

Ani další čmuchání mě nedovedlo k žádným šekovým knížkám, bankovním výpisům nebo seznamu kont. Teď už mi zbývá jen to jediné: prohledat její prostornou kabelku – což je vždy značně rizikovej podnik.

STŘEDA, 9. ČERVNA

Bouřlivý ráno. Několik skrytých narážek v posteli na „pařížský vedro“ a „mastný vlasy“ konečně donutilo mou uraženou manželku, aby se stáhla do kuchyně a ponořila se do vany. Přesně na toto sem čekal. Lapí sem kabelku, vysypal její obsah na postel a málem na místě skonal, neboť se ozval ječivej zvuk elektronickýho alarmu. Nestačil sem se z toho ani vzpamatovat a už tu byla moje nahá a mokrá manželka, zalovila v hromadě, vytáhla cosi, co se podobalo peru, zamáčkla to a ječeni ustalo.

„Co to tady děláš!“

„Ach promiň, Sheeni. Tvoje kabelka se vysypala.“

„Lháři! Čmuchale! Pitomče!“

„Miláčku, nemůžu uvěřit, žes sis dala na kabelku alarm.“

„Neříkej mi miláčku. Alphonse mi to dal, abych měla obranu proti cikánům v metru. Co v ní hledáš, ty hnusnej slídile?“

„Sheeni, drahá, potřebuju 25 táců z bradavičnickejch fondů.“

„Na co? A přestaň mě očumovat, úchyláku.“

Je pravda, že oděna jen do kapek vody a husí kůže vypadala ještě svůdnějc než obvykle.

„Sheeni, miláčku, včera sem mluvil se svou sestrou. Je v kontaktu s Mariem a Kimberly, mejma obchodníma partnerama.“

„Dluží nám už delší dobu prachy.“

„To je pravda. Ale měli teď trochu problémy kvůli všem těm lacinejm padělkům. Nicméně mají teď připravenej novej produkt a potřebujou pro začátek malou finanční injekci.“

„Co je to za produkt?“

„Produkt? No, víš. Ono je to zatím něco jako výrobní tajemství.“

„Nebudu do ničeho investovat, dokud neuslyším, co je to zač.“

„Samozřejmě, jistě, plně chápu. Dobře, takže, no, víš, ten produkt sou kovový zuby.“

„Cože?“

„No, nejde o skutečný zuby. Falešný, víš. Děcka si je berou jen jako ozdobu. Dojem je dokonalej.“

„Nechápu.“

„To je právě ta krása toho celýho podniku, miláčku. Sou v tomto směru daleko před náma. Zdá se, že jejich výzkum trhu potvrdil, že ústní dutina je poslední nevyužitou oblastí pro výzdobu těla. Bělení zubů a pírsing jazyka sou jen první vlaštovky tohoto celosvětovýho trendu.“

„Fakt si myslíš, že se to bude prodávat?“

„Ohniskový skupiny se po tom mohly utlouct. Čekají nás miliony dolarů. A tentokrát si hned od začátku chtějí zajistit celosvětovej patent, aby se nestalo totéž co s těma bradavičnicema.“

„Jako by patent mohl ty odporné piráty odradit. A to chtějí pouhých 25 tisíc?“

„No, chtěli 40, ale tolik si myslím, že bys asi nedala.“

Moje milovaná se hned tak do své lázně nevrátila. Poté co mi vypsala šek na 35 tisíc, využili sme její improvizovaný nahoty a pouhý očumování o něco rozšířili. Ne, doposud nevím, kde schovává šekovou knížku. V kabelce ji neměla, a než ji odněkud vytáhla, málem mě nechala udusit pod peřinami. Moje slídilský schopnosti zřejmě nejsou dokonalý, jak sem si myslel.

15:26 Expresně sem poslal šek Joanii a na mobilu nechal zprávu pro Connii, že Paul je pro mou sestru už mimo hru. Joanii sem taky napsal, ať mi okamžitě pošle mezinárodní poštovní poukázkou těch 10 táců, jinak na Tylera uvalím kletbu voodoo. Doufám, že mi tu hrozbu zbaští. Když má člověk co do činění s Twispama, musí na ně vždycky vytáhnout hned ten nejsilnější kalibr. Taky sem jí k dopisu přiložil nápad s těma kovovýma zubama, ať ho přepošle Kimberly do Malibu. Po zralý úvaze sem dospěl k názoru, že to koneckonců není o moc šílenější produkt než ty bradavičnice. A ty teda úspěch měly, jak všichni víme.

ČTVRTEK 10. ČERVNA

Další noční rozhovor s Connii. Možná bych si měl dát každej den budíka na 2 hodiny ráno, uvařit kafe a čekat na její telefonát.

Poděkovala mi, že sem vyplatil Joanii, a ptala se, zda sme jako děti měli doma hodně prvotřídních čivav.

„Nikdy sme žádný psy neměli, Connie. Ani vycpaný. Naši byli z příliš lacinýho kraje, než aby se nechali nachytat na psí suchary. Kdysi sem měl minikřečka, ale nepřežil setkání s vysavačem."

„Přesně tak jsem si to myslela," zamyšleně pronesla Connie. „Nicku, tvůj otec je patologickej lhář."

„To mě nepřekvapuje. V čem zase jede?"

„Ten pitomec utěšuje nesprávnou vdovu. Chytl se mý matky a chodí s ní na dlouhý procházky po pláži s Annou a Vronským."

Anna a Vronský sou uňafaný čivavy Rity Krusinowský.

„Takže předpokládám, že tata o sobě tvrdí, že je velkej expert přes čivavy."

„Jaks to uhád, Ricku. Dogo je vzteky bez sebe. Schyluje se k vraždě."

Dogo Dimondo je jednoruká pravá ruka paní Krusinowské.

„Jak se Dogovi vede?"

„Teď co je otec mimo hru, má asi s mou matkou vážné úmysly. Ne že by mi to vadilo. Vždyť už spolu stejně dlouho žijí jako muž a žena."

„Ty myslíš, že spolu provozujou sex?"

„To samozřejmě ne, Ricku. To lidi jejich věku stejně moc nedělají. Ale jsou pořád spolu."

Jo, tak tento syndrom už znám.

„A jak to vypadá s Lacey?"

„Ten tvůj vykutálenej otec ji strašně zanedbává. Včera se mě ptala, jestli si myslím, že by bylo vhodný, kdyby navštívila ve vězení Paula."

„Ha, a cos jí řekla?"

„Co si asi tak myslíš, že jsem jí řekla? Řekla jsem, že by se to mýho otce strašně dotklo. Ale je jasný, že na vařený nudli pocitů viny ji dlouho neutáhnu.

„Connie, znám svýho tatu. Vzdal by se Lacey jen za předpokladu, že by to opravdu jinak nešlo. Musela ho zřejmě odmítnout nějakým velmi ego zničujícím stylem. Budeš jí muset najít někoho jinýho."

„Tak toho jsem se obávala.“

„A co takhle Dogo? Nebyl by pro Lacey ten právej?“

„Dobrý nápad. Je starý, ale přece jen mladší než můj otec. A svým zvláštním způsobem je bezesporu atraktivní.“

Velmi zvláštním, kdyby tě to zajímalo. Connie slíbila, že mě bude průběžně informovat a s tím sme se rozloučili. Zalezl sem zpátky do postele a zaposlouchal se do akordeonu, kterej ze sebe mačkal zničující melodii *Heee, Lekker Ding*. Budu si muset vážně promluvit se Señorem Nunezem. Líbat se s mou ženou je jedna věc, ale hrát do noci tuto odrhovačku už opravdu přesahuje všechny meze.

Kdyby se tata oženil s Ritou, Connie by se stala mou druhou sestrou. Pokud by se Connie provdala za Paula, pak by se stala mou první švagrovou. To už je hned dvojitá příbuzenská vazba, takže možná by nějakej ten milion Krusinowic famílie moh nakonec přece jen na mě skápnout. Ještě sem Connii neřek tu druhou možnost, co mě během telefonátu napadla. Kdyby se mi první manželství nevyvedlo, možná bych si Lacey moh vzít *já*. Třebas že není spřízněná duše, jako je Sheeni, ale začínám si myslet, že na(vztazích založených čistě na velkých prachách a suprovým sexu možná přece jen něco bude.

18:28 Pan Bonnet nám poslal nahrubo sestříhanou kopii videokazety *Heee, Lekker Ding*. Protože nevlastníme ani videopřehrávač, ani televizi, šli směji sledovat k Señoru Nunezovi. Připadali sme si s Sheeni jako návštěvníci z planety obrů. Náš soused má celej byt zařízenej miniaturním nábytkem ve stylu starých španělských haciend. Spousta zdobně vyřezávanýho tmavýho dřeva, těžkopádnýho tepanýho železa a tkanejch ozdobnejch koberců. Samozřejmě že s nábytkem tyto velikosti se vám i do tak malýho kéru vleze mnohem víc věcí. Usadili sme se na maličký pohovce, zatímco se připravoval čaj a zahřívalo video. Hostitel zdvořile, ale rezolutně odmítl přehrát kazetu s vypnutým zvukem, tak sme si urychleně natrhali kousky papírových kapesníků a nacpali je do uší.

Piroque se možná voblíká jako floutek, ale jako režisér umí. Vytvořil z toho vskutku působívej celek. Úžasně vystihl atmosféru středověký Paříže, a ač se to zdá k nevíře, naše loď opravdu

vypadala, že se zázračně vznáší nad hustou mlhou. Statisti svým vzhledem odpovídali zvolenýmu období a byli malební jedna radost. Záhadnej Señor Nunéz byl výhružně groteskní. Zářivý Magdy skutečně vypadaly, jako by je někdo přemístil z jinýho času a dost možná i jiný planety. A ten mladej námořník? Odpusťte mi mou upřímnost, ale byl zkrátka senzační. I Sheeni musela uznat, že „nebyl necharizmatický“. Je to hodně zdrženlivé vyjádření, řek bych. Connie má pravdu. Plastickej chirurg dr. Rudolpho je zkrátka génius. To, co se mu podařilo vytvořit z tak primitivního materiálu, jakým byl Nick Twisp, si nijak nezadá s Druhým příchodem Jamese Deana. Na tý obrazovce sem jen žhnul.

Samozřejmě, jak podotkla Sheeni, „Škoda, že to nikdo neuvidí“

To je pravda. Splaskl sem jak píchnutej balon, poděkovali sme našemu hostiteli a vrátili se do zpustlýho brlohu. Pak sem byl odvolanej do sklepa, abych tam vytřel vyplavenou podlahu. Tohle se stává celkem často, pokud příliš mnoho nájemníků najednou spláchne. Z výšky hvězdnýho nebe přímo do hlubokejch sraček během deseti minut. Celej můj život ve zkratce.

PÁTEK, 11. ČERVNA

Další možnej průser je na cestě. Začalo to v momentě, kdy sem se omluvil ze svejch domovnickejch povinností a vyrazili sme se na turistickou exkurzi na Montmartre. Je to kopec v severní části Paříže s velkým bílým kostelem na vrcholu. Říká si bazilika Sacré-Coeur. Vypadá na středověk, ale ve skutečnosti ji dostavěli teprve v roce 1919. Asi k tomu vzali starý stavební plány. Dříve se v tý čtvrti potulovala spousta zchudlejch umělců, ale dnes je to tady samej turista hledající odlesk bohémskýho života. Taky sem se chtěl jít podívat na Pigalle, kde každej večer vystupuje pan Hamilton. Sheenin nóbl průvodce navíc upozorňoval, že jde o nebezpečnou městskou část, což mě ještě víc naladilo.

Myslel sem, že by bylo príma vyjet to nahoru lanovkou, ale pohled na ni byl tak odstrašující, že sme se raději vydali nahoru

pěšky. Máme takovej výcvik z několika denních výšlapů šesti patrama, že sme se ani nezpotili. Byl jasnej den, a tak vyhlídka z placu před kostelem byla strhující. Celá Paříž nám ležela u nohou včetně vzdálený Eiffelovky a tý její ošklivý krabice. I bazilika uvnitř je úchvatná, pokud máte žaludek na Krista stavějícího na odiv svý svatý srdce. Až příliš naturalistická mozaika mi připadalo dost strašidelná, ale já sem nikdy nepatřil mezi nejzbožnější. Zaplatili sme každej 5 euráčů za možnost vyšlapat společně s dýchavičnýma turistama točitý schodiště na vrchol jedny z kopulí. Ještě úchvatnější pohled. Myslím, že by se to Reině moc líbilo, pokud by ovšem zvládla vystoupat to množství schodů. Ale když sme zase mašírovali dolů, koho sme tu v opačným směru nepotkali než Apurvina zlotřilýho bratra Vijaye Joshiho! Byl to pro nás pro všechny takovej šok, že sme se nezmohli ani na slovo, ale nemohlo být pochyb o tom, že nás taky poznal. Urychleně sme pokračovali v cestě a otřesená Sheeni trvala na tom, že se okamžitě musíme vrátit domů. Takže na Pigalle sem se nedostal a moje manželka teď nervózně chodí sem a tam po pokoji a zoufale lomí rukama. Říká, že přece říkala, že Vijay si plánuje cestu do Paříže v rámci stejnýho programu, do kterýho byla zapsaná i ona, a že sme měli být opatrnější. Řek sem jí, že Paříž je obrovský město, tak jak sme mohli tušit, že na Vijaye narazíme zrovna tam? A co vlastně, chtěl sem vědět, dělá hinduista v katolickým kostele?

„Určitě to vyslepičí mým rodičům, Nickie. Tím jsem si jista. Už jednou mě zradil. Co si počneme?“

Zamyslel sem se.

„Budeme ho asi muset zavraždit. Stejně sem to chtěl už dávno udělat.“

„Ty jsi taky k ničemu. Teď není čas na fóry!“ Francois si žádnejch fórů nebyl vědom.

16:38 Sheeni si zjistila, na kterých studentských kolejích je Vijay ubytovanej, a vydala se tam s nadějí, že toho pitomce najde. Nevím, co má v plánu, ale každý setkání těch dvou mi dělá vrásky na čele.

Reina mi oznámila, že společně s dalšíma zvědavýma sousedama navštívila projekci mýho videa v parukárně. Všichni se shodli na

tom, že já byl velkej hit, kdežto ty tři Magdy a jejich holandská novinka sou horkými kandidáty na propad do prakticky okamžitýho zapomnění.

„Ricku, hráls úžasně," řekla, když sem jí opět tahal ptáky nekonečnýma patrama dolů k autu.

Rozhod sem se, že se jí pokusím objasnit celou tu trapnou záležitost.

„Díky Reino. Byla to docela sranda, ale připadal sem si trochu směšně v těch komických gatích s vycpávkama. Byla to taková režisérská zlomyslnost."

„Mně se naopak zdálo, že ten kostým tvé přednosti jen podtrhl." Co tím chtěla říct? Neměl sem odvahu se jí na to zeptat.

21:52 Sheeni furt nikde. Začínám z toho být poněkud nervózní. Měl sem najmout nějakýho skinheda, dokud sem ještě měl neomezenej přístup k tomu balíku z prodeje bradavičnic. Raději bych uvalil 25 táců na definitivní vyřízení tyhle záležitosti, než je narval do chřtánu právníkům mý nezkrotný matky. Tušil sem, že je předurčena k opletačkám se zákonem už od doby, co mě v něžným věku dvou let poprvé praštila kartáčem na vlasy.

23:45 Moje žena se dosud nevrátila. Ani nezavolala. Kdo má to napětí vydržet? Jdu spát.

SOBOTA, 12. ČERVNA

Tak a je to už pět týdnů, milý deníčku. Víc než jeden měsíc manželský blaženosti. Ale bohužel, zřejmě sme vstoupili do dalšího kamenitýho úseku naší společný cesty. Manželka dorazila hodně pozdě, zalezla do betle a ani mě nepolíbila na dobrou noc. To nevěští nic dobrýho.

10:47 Půvabná ženuška opět na výpravě za kulturou. S VIJAYEM JOSHIM! Manžela nepozvali, neboť – jak se vyjevilo během výroční snídaně – padá na něj podezření z věrolomný zrady!

„Vijay byl opravdu rád, že mě vidí," oznámila mi a chladně holýma rukama utla bagetě hlavu. „Byli jsme spolu na vynikající

večeři. Vůbec neměl v úmyslu oznámit mým rodičům, kde se právě nacházím.“

„Pch! A ty tomu lháři věříš?“

„No, to se teprv uvidí, kdo je tady lhář,“ prohlásila zlověstně. „Vzpomínáš si na ty okolnosti, které doprovázely zadržení mého pasu na poště v Ukiahu? Matka šla tenkrát najisto.“

„Samozřejmě, miláčku. Nezapomeň, že já sem byl ten, kdo musel tvého otce postřelit, jen abys ten pas dostala zpátky.“

„Vždycky jsem si myslela, že to byl Vijay, kdo rodičům prozradil mé plány, ale včera mě ujistil, že se mýlím.“

„Snad si nemyslíš, že by to přiznal. Udal tě rodičům, protože nechtěl, abys odjela z Ukiahu.“

„Nepochybuji o tom, že přesně toto byl motiv provinilé strany,“ odpověděla. „Jediná další osoba, jíž jsem se se svými plány svěřila, byl jistý Rick S. Hunter.“

„Ale já chtěl, abys utekla, miláčku. Chtěl sem přece jít s tebou!“

„Tak se mi to tenkrát zdálo. A tehdy jsem také neměla důvod pochybovat o upřímnosti pana Huntera.“

„A dodnes nemáš, miláčku!“

„Jenže se ukázalo, že ten zdánlivě upřímný a přímočarý Rick S. Hunter je ve skutečnosti prohnaný a nevyzpytatelný Nick Twisp – osoba, která o sobě věděla, že se není schopna naučit francouzsky. Lingvisticky hendikepovaná osoba asi nebude chtít dlouhodobě žít v jiné než anglicky hovořící zemi, není-liž pravda?“

„Ale to je ryzí paranoia, miláčku. Vijay tě navedl proti mně. Samotná moje fyzická přítomnost zde ve Francii a s tebou – ženou, kterou miluji – celou tuhle fikci vyvrací. Zmínil sem se někdy o tom, že bych chtěl odjet? A nemám snad tři zaměstnání, abychom to tady zvládli?“

V azurovejch očích se jí mihl plamínek pochybností.“

„Takže popíráš, že bys mě zradil?“

„Stoprocentně, Sheeni. Čas od času sice můžu bejt nevypočitatelnej, ale ten skutečnej intrikán je Vijay. Je to krysa převlečená za kamaráda. Jen si vzpomeň na ten zfalšovanej dopis, co ti poslal – měl být údajně ode mě z Indie. Ten člověk se nezastaví

před ničím. Miluje tě a udělá a řekne cokoli, jen aby s tebou moh být. Ví, že jeho dny v Paříži sou sečtený. Pak se vrátí do Ukiahu, kde mu nic nezabrání v tom, aby na tebe opětovně rodičům práskl, kde si.“

Sheeni zuřivě mazala bagetu máslem.

„Někdo tady lže,“ odpověděla a nožem ukázala mým směrem. „A já jsem rozhodnuta zjistit, kdo. to je.“

18:42 Manželka je opět pryč. Dal sem si osamělou večeři v místní palačinkárně. Byste nevěřili, co všechno sou Francouzi ochotni nechat si do palačinky zabalit. Francois během jídla opět zvažoval čím dál brutálnější ukončení života jednoho indickýho sukničkáře, kterej mi rozbíjí rodinu.

20:15 Sobotní večer v Paříži, všemi opuštěnej, bez rande, bez televize, bez knihy, bez manželky, bez nikoho, nula od nuly k nule, prostě nic, vůbec nic. Můj život zřejmě dosáhl dna velmi hlubokýho a smradlavýho septiku. Končím s psaním, přemohla mě deprese.

NEDĚLE, 13. ČERVNA

Včera v noci manželka opět přišla domů hodně pozdě. Pusu mi zase nedala. Ráno spala dlouho, pak se šla vykoupat a to všechno zády ke mně. Abych si udržel tvář, Francois předstírá lhostejnost vůči těmto projevům přezíravosti. Když sem se vrátil z věnčení Maurice, cpala se sýrovou omeletou a četla žabácký noviny.

„Tak jak ti chutná omeleta,“ zeptal sem se a nalil si kafe.

„Skvělá. To struhadlo na sýr je výborná věc.“

„To rád slyším.“

Sheeni se opět ponořila do čtení.,

„Tak co muzea včera?“ zjišťoval sem.

„Velmi poučná. Navštívili Jsme Musée Carnavalet. Vijay umí opravdu ocenit historii a kulturu Francie.“

Jo, napadlo mě, stejně jako ji oceňovaly oběti gilotiny – ale jen do okamžiku, než čepel žuchla dolů.

„Hm, to rád slyším,“ odpověděl sem. „A co novýho doma?“ .Jako co?“

„Nevím. Jak se daří jeho sestře?“

„Nic moc. Zdá se, že Trent se zapletl s tou tvou Soňou Klummplatzovou. Mezi ním a Apurvou to musí být opravdu zlé. To je tak, když manželka nenabízí dostatek stimulace, aby se manžel nemusel zahazovat s tvou bývalou přítelkyní.“

Rána pod pás. Pravda je taková, že Trent vstoupil do kontaktu se Soňou jen proto, aby z ní vytáhl adresu Sheenina vězení pro neprovdaný matky. Tuto pravdu však musím před Sheeni skrývat pro případ, že by si ji jeho galantní oběť interpretovala jako důkaz pokračující lásky. Rozhodl sem se pro trošku jinej postup. „Hm, Trent po Soni jel už dlouho.“

„Odkdy?“ chtěla vědět.

„Nevím. Hodně dlouho. Tak mi to aspoň říkal.“

„Tomu nevěřím.“

„A proč si myslíš, že s ní tak často tancoval na vánočním plese? A proč z toho byla Soňa tak vedle, když ho načapala v horký lázni s Apurvou? On ji prostě byl nevěrnej.“

„Trent Preston přece neletí na tlustoprdky!“

„Já nevím. Fakta sou fakta. Interpretaci nechám na tobě. Co budeme dělat dnes, drahá?“

„Ty si dělej, co chceš. Já jdu za Vijayem.“

Manželskej život. Některý dny nejsou o nic horší než malý mechanický drtič koulí používanej španělskou inkvizicí.

21:15 Místo abych trčel doma a zvažoval sebevraždu, šel sem Reině pomoct s přípravou jejího cirkusovýho karavanu na letní turné. Napakovali sme vůz čistícíma prostředkama, jídlem a užvaněnýma ptákama a víkendovou dopravní špičkou sme se procpávali jižním směrem do nevýrazný předměstský čtvrti Vitry-sur-Seine. Její karavan stál na oploceným dvoře špeditérský firmy. Byl poměrně velikej (asi tak 8 metrů), ale lehčí konstrukce než ty americký, s rozevlátýma evropskýma křivkama a vkusně zařízeným interiérem. Vpředu byla jídelna, pak vestavěná kuchyňka, následovala obvyklá miniaturní koupelna s velkou skříní naproti a útulnou ložnicí vzadu. Na skromný bydlení pro jednoho to nebylo špatný, ale Reina tu šťastně žila mnoho let společně se svým otcem a bratrem.

„Kde ste tady všichni spali?“ zeptal sem se.

„Táta a Dušan se dělili o ložnici a já spávala tady vpředu na rozkládacím gauči. Lidé od cirkusu nejsou zvyklí na nějaké velké soukromí. Žilo se nám tu pohodlně, ale to víš, že jsem někdy snila o vlastním pokoji ve skutečném domě. Od toho neštěstí jsme to tady odstavili, a tak je to trochu zanedbané.“

Zatímco sem pumpoval čtyři prázdný pneumatiky ruční pumpičkou, Reina se pustila do úklidu zaprášenýho vnitřku. Její upovídaní ptáci nás pozorovali z klecí postavených na zadních výklopných dveřích mercedesu. Bohužel tu nebyla žádná hadice, tak sem musel z kohoutku napustit vodu do kbelíku a trochu ten zaprášenej karavan ošudlit houbou zvenku. Paříž může být Město světel, ale ve vzduchu tu lítá spousta sajrajtu.

K obědu sme si u malýho jídelního stolku dali salát, chutnej houbovej nákyp a červený víno. Víno mi brzy stouplo do hlavy a já na Reinu vychrlil všechny svý manželský trápení. Naslouchala mi se zájmem a zamýšlela se nad mým strastiplným osudem.

„Ale to vůbec nevypadá tak, že by o toho kluka měla romantický zájem,“ poznamenala.

„Proč myslíš?“

„Z toho, cos povídal. Možná se cítí osamělá a jen má radost ze společnosti starého známého. Je fakt, že vůči tobě příliš ohleduplná není.“

„Je to pro ni dost typický.“

„Neznám tvou ženu, ale umím si představit, že život v cizí zemi, svatba a těhotenství mohou být v souhrnu poměrně stresující záležitost. Ale jsem si jista, že tvoje žena tě miluje a váží si tě.“

„Tak ty si myslíš, že bych měl vůči ní být trochu shovívavější?“

„Já si myslím, že tento svět nabízí příliš mnoho laciných rad. Když mi po té nehodě bylo zle, každý mi říkal, co mám a nemám dělat.

Chvílemi to bylo značně únavné. Lidé mají dělat to, co jim připadá správné.“

Vítaný ujištění, který by se třeba mohlo vztahovat i na momentální situaci. I v uprášený zástěře s šátkem na hlavě byla

nesmírně žádoucí. V neděli odpoledne byl špeditérskej dvůr opuštěnej, široko daleko jen my dva, úplně sami a útulná ložnice jen na pár kroků. Držel sem na uzdě Francoisovy alkoholem zjitřený smysly a mrzutě přemýšlel, zda i Sheeni se nachází v podobně těsný blízkosti lákavý postele. Sníží se Vijay k tomu, aby svedl těhotnou ženu svýho úhlavního nepřítele? Hm, řečnická otázka.

Zbytek odpoledne sem strávil v ještě těsnější blízkosti ložnice i svý zaměstnavatelky. Pomáhal sem jí montovat a věšet police na ptačí klece ve skříni v chodbičce. Ona držela, já vrtal a šrouboval. Těsnej prostor, tělo na tělo, její kouzelná vůně... Některý páry prožijou celý líbánky, aniž by se k sobě dostaly tak blízko. Policovej systém byl vyrobenej ve Francii, takže se vzpíral veškerejm představám logický montáže. Uondáni jeho nepochopitelnostma a ovíněni červeným, nezvládli sme to a dali průchod bouřlivým záchvatům smíchu. Vyměřovat umístění konzol, když se u toho člověk řehtá jak idiot jen milimetry od někoho, kdo tak krásně voní, je fakt těžký.

22:15 Moje žena byla kupodivu doma dřív než já. Když sem vstoupil do dveří, vzhlédla od rozečtený knihy.

„Kdes byl?“ zeptala se odměřeně.

„Venku. A co je todle?“

Na zdi u dveří bylo připíchnutý cosi, co tam dřív nebylo. Rukou psanej dokument jakýmsi divně hnědým inkoustem a zakončenej rozevlátým podpisem jakýhosi Vijaye Joshiho.

„Jak vidíš,“ řekla Sheeni, „jde o Vijayem podepsané prohlášení, že mě nikdy nezradil. Napsal to vlastní krví.“

Fujtajbl. Takže vegetariánskej pacifista si začal pouštět žilou.

„Je to důkaz jeho neuvěřitelné statečnosti,“ dodala Sheeni.

„Ale poměrně špatnýho vkusu,“ dodal sem zase já. „Doufám, že se zařízl hodně hluboko do krční žíly.“ Mou ženu to nepobavilo. Chladně se ušklíbla. Naštěstí pro všechny zúčastněný sem Francoisovi vlastním tělem zabránil v rázný odpovědi na tuto provokaci. Chtěl to čistě, rychle a jednou provždy vyřešit německým řeznickým nožem.

PONDĚLÍ, 14. ČERVNA

Zatím žádnej šek od ségry. Desetitisícová odměna za námahu spojenou s vydyndáním peněz od Sheeni už měla být dávno tady. A není tu ani moje takzvaná manželka, protože se opět fláká s tím, však víte kým. Jak dlouho ještě bude Rick S. Hunter dostávat od života jen samý kopance do koulí? Kdyby se jednalo o Nicka Twispa, to bych dokázal pochopit. Ale dobře vychovanej Rick není typ člověka, kterej přijme rány osudu apaticky. Domovnickou otročinu sem dneska vykonával bez kouska nadšení. Osoby v tomto citovým rozpoložení by neměly být nuceny k likvidování zbytků víkendovejch radovánek cizích lidí. Na pár nájemníků sem vycenil zuby, naházel popelnice na chodník v neuspořádaný řadě, odflákl vytírání vstupní haly a hodil vulgárním gestem po kolemjdoucím Frantíkovi, kterej pobouřeně ukazoval na Mauricův čerstvej bobek na chodníku. Dnešní plán výuky francouzštiny: jak se řekne „polibte si“.

ÚTERÝ, 15. ČERVNA

Konečně přátelskej ženskej hlas. Škoda, že musel patřit Connii, která mi opět ve dvě hodiny ráno sdělovala důležitý informace. Za dobré chování byl právě na podmínku propuštěn trestanec Paul Saunders. Protože se potřebuje vzpamatovat z traumatickýho pobytu ve vězení, přijal její pozvání na krátkou luxusní dovolenou.

„To je od něho hezký,“ zíval sem usazenej na záchodovým prkýnku v komoře. „Vyrážíte do Palm Springs?“

„To těžko, Ricku. Musím dostat Paula na nějaký hodně romantický místo daleko od Lacey a té tvé vyčůrané sestry. Jedeme do Paříže.“

„Jedete kamže?“

„Přijedeme v pátek. Myslím, že až Paulo uvidí, jak je jeho sestra šťastně vdaná, určitě se nad touto životní alternativou vážně zamyslí.“

Ve snaze vyvést Connii z omylu, sem jí povyprávěl poslední vývoj událostí.

„To je ale opravdu nemilé, Ricku. Takže ona s tebou už několik dnů nemluví?“

„V podstatě ne. Poslední, co mi včera večer řekla, bylo: *Nedotýkej se mě, ty odpornej degene!*“

„Ach bože. A ty nemáš po ruce žádný důkaz, žes ji nezradil, viď?“

„No, nemám.“

„A proč nemáš? A jo, už to chápu.“

„Tenkrát se mi zdálo, že to tak bude nejlepší pro všechny zúčastněný, Connie. Tak sem prostě změnil hlas, aby to znělo, jako že volá Vijay.“

„Teď už tomu rozumím dokonale, Ricku. Musíme něco udělat, abychom ji dostali ze sféry vlivu toho indickýho čmuchala.“

„Dokonce sem zvažoval, že ho žduchnu z nejvyšší plošiny Eiffelovky.“

„S tím ještě chvíli počkej, Ricku. Zjistím, co by se s tím dalo dělat na našem konci.“

„Tak jo, Connie. Jak si daleko s tím dohazováním doživotní blaženosti mezi Dogem a Lacey?“

„Moc se mi to nedaří. Dogo se zatím nechytá. Zdá se, že má svoje plány. Teď momentálně zuří, protože matka se chce stát mecenáškou tvýho otce. Proč ses mi nikdy nezmínil, že ten debil píše romány?“

„Taky že žádný nepíše. Jeho jediný veledílo skončilo na straně 12.“

„No, moje matka zvažuje, že mu zafinancuje jeho nejnovější projekt. Má to být světový bestseler, naprosto zásadní román o čivavách. Už se k ní nastěhoval do hostovského pokoje a dokonce jí předvedl jakýsi nástin.“

Tak aspoň jeden Twisp se konečně propracoval k spisovatelský dráze. Jen do toho, táto!

16:45 Od ségry pořád žádnej šek. Pokud nedojde zítra, budu nucenej jí zavolat a anonymně telefonicky proklít toho jejího fagana. Poté co sem hrubě setřel Alphonse a zesměšnil jeho žádost pronesenou primitivní angličtinou, abych mu umyl auto (za mizerný

dva euráče!), přišla jeho přítelkyně a vytáhla mě na odpolední procházku. Zatímco sme se procházeli po bulváru Raspail, vysvětloval sem jí, jak se ze všeobecně oblíbenýho domovníka stal mrzout, kterej nesnáší Paříž. Hluboce se mnou soucítila a ujistila mě, že přece všichni vědí, že první rok manželství je ten nejobtížnější. Řek sem jí, že budu rád, pokud to zvládnu dotáhnout aspoň na dva měsíce bez toho, že by došlo k závažnýmu trestnímu činu.

Babette navrhla, abychom se pokusili dostat mý manželský trápení do správný perspektivy a v rámci této terapie navštívili jednu z těch méně obvyklých turistických atrakcí. Za 5 eur sme sestoupili po točitejch schodech do hlubokýho podzemního šera, rozsvítili vypůjčený baterky a vydali se na dlouhej výlet pařížskýma katakombama. V těchto starobylých vápencových prostorách sou hromady do výšky naskládaných vybělených kostí (a lebek) šesti milionů dávno mrtvejch pařížskejch nebožtíků. Ani v těch nejsadističtějších představách, v nichž mi Francois předkládá, jak zatočíme s Vijayem, sem nikdy neuvažoval o smrti v tak masovým měřítku. Místnost po místnosti se kosterní pozůstatky vršily v obrovských haldách za ohradama ze stehenních kostí. Fakt síla. Těch pár turistů, co tam s náma bylo, si netrouflo mluvit o moc hlasitějc než šeptem. Jen pár se jich odvážilo přidušeně se zasmát při pohledu na morbidní nápisy nabízející moudra typu: „Šťastný ten, kdo má hodinu své smrti neustále před očima a připravuje se zemřít každý den.“ Zdálo se, že moje společnice si tyto pocity bere k srdci.

„Když mi každodenní starosti přerostou přes hlavu, hledám tady úlevu,“ prohlásila Babette. „Možná ti to připadá zvrácený.“

„Ani ne. Teda aspoň pokud si odsud netaháš domů suvenýry.“

„To nemůžeš. Při odchodu je každý podroben osobní prohlídce.“

Škoda. Už sem si to maloval, jak tu čubnu žebro, zbarvím je krví a odevzdám své manželce jako důkaz lásky a upřímnosti.

„Všichni tito lidé měli své problémy,“ pokračovala. „Milovali, trpěli a podívej, kde jsou dnes.“

„To mi navrhuješ sebevraždu?“

„Vůbec ne. Právě naopak. Život je dar, který musíme chránit jako oko v hlavě po celou tu dobu, co je nám tady přidělen. Nakonec

zjistíme, jako všichni ti tady kolem nás, že naše dny byly příliš krátké.“

Uklidňující filozofie, řekl bych. Ale jedna věc mi tady nesedí. Proč utrácí svůj cennej čas s takovým hňupem, jako je Alphonse?

STŘEDA, 16. ČERVNA

Další nepříjemnej rozhovor u snídaně. Někdy si říkám, jestli mi náhodou nebylo lip, když na mě moje žena mluvila pouze francouzsky. Vijay jí prý sdělil, že na mou hlavu byla vypsaná odměna.

„Co je to za hloupost,“ mávl sem rukou. „Tvůj otec přece nemůže být až tak velkej kriminálník.“

„No, já svého otce znám,“ odpověděla. „Dá se od něj čekat cokoli. Příliš často jsi ho naštval a taky jsi mu ukradl dceru.“

„Ať si ji klidně zase veme zpátky.“

Tenhle žertík nezabral. Moje milovaná si mě přeměřila chladným pohledem.

Odkašlal sem si a pokračoval. „Jakej máš důkaz, že ty obvinění sou podložený?“

„Popíšu ti, co mi řekl Vijay. Můj otec nedávno navštívil Dominika DeFalca v jeho betonárně. Dispečerka jménem Mertice Palmquistová odposlouchávala jejich rozhovor přes domácí telefon. Diskutovali o tom, jak najít jistého člověka jménem Rick S. Hunter a způsobit mu těžkou újmu. Mertice sdělila podrobnosti tohoto rozhovoru Trentovi, ten to pak řekl Apurvě a ta zase Vijayovi.“

„A vy z toho usuzujete, že Hárošův otec má kontakty na mafii, že?“

„Už ses někdy setkal s panem DeFalcem?“ zeptala se.

Bohužel ano. Pokud si vzpomínám, jde o agresivního jedince, kterej už jednoho Twispa málem odkrágloval (málem rozmačkal tatu pod tunama štěrku).

Nejsem schopnej říct, jestli Sheeni schválně přehání, aby mi do hlavy nasadila ještě víc brouků, nebo skutečně věří tomu, že po mně

dou placený psychopati. Tak či onak, sem poměrně nesvůj z toho, že Vijay se zná s lidma, který mě hledají, a současně zná mou adresu. To není druh zbraně, kterou s lehkým srdcem dáváte do ruky nepříteli na život a na smrt.

Poté co moje milovaná odešla vstříc dalšímu dnu údajnýho kulturního vyžití s hnusným cizákem, zatelefonoval sem Hárošovi do Ukiahu. Můj srstnatej kámoš se snažil v posteli vychladnout po žhavým večeru sledováním noční televize.

„Dnes sme to s Lanou dělali čtyřikrát, Ricku. To je můj novej rekord. Trochu mě to tam dole bolí. Myslíš, že sem něco chytl?“

„To je jen namožená prostata,“ řekl sem s povzdechem. Uvědomil sem si, že moje kdysi docela vytrénovaná žláza se nejspíš začíná pomalu scvrkávat. „Z toho si nic nedělej. A kde ste to dělali?“

„Naši nebyli večer doma, tak jsme šli ke mně do ložnice. Laně se to líbí mnohem víc než na zadním sedadle falcona.“

„Měli byste si dát majzla. Na polstrování, víš. To auto už má muzejní cenu.“

„Stejně bych raděj camaro. Ale děláme to dycky na dece. A co u vás, Ricku?

„Skvělý. Děláme to vlastně furt, dnem i nocí,“ lhal sem. „Franku, moh bych ti položit osobní otázku?“

„Sem s ní.“

„Má tvůj otec něco společnýho s podsvětím?“

„Myslíš jako s mafií? To určitě ne, Ricku.“

„To rád slyším. Takže kolem vás nikdy nikdo z federálky nesmiřoval?“

„U nás nikdy. To si asi pleteš se strejdou Salem.“

„A to je kdo?“ vyděsil sem se.

„No, on je to vlastně strejda mýho fotra. Má v Las Vegas prádelnu.“

„To nezní nijak nebezpečně.“

„Je to obrovská prádelna. Perou tam ručníky a ložní prádlo pro spoustu kasin. FBI se o ně začala zajímat, protože se jim v koších na prádlo objevilo pár mrtvol. Ale strejdovi nikdy nic nedokázali. Je to borec. Každý Vánoce mi posílá drahý dárky.“

Tak tenhle strejda Sal se mi vůbec nelíbí. Požádal sem kamaráda, aby se mi nenápadně poptal na pár věcí a že mu během několika dnů zase zavolám.

Sakra. Nechci, aby si někdo myslel, že sem kdovíjak krvežíznivej, ale Francois měl přece jen mířit o něco lip, když už měl jednou našeho tchána na mušce.

14:48 Konečně dorazil ten netrpělivě očekávanej šek. Mizernejch čtyři a půl tisíce! V přiloženým dopisu ségra vysvětlovala, že musela koupit pro Tylera větší kočárek a že o zbývající tři tácy ji připravil náš tata. Dal výpověď! Nejdřív mu nechtěla půjčit ani ň, ale přesvědčil ji, že se co nevidět ožení se zámožnou výrobou pér do nákladních aut. Psala, že pokud nevyhraje v loterii, bude to jedinej Tylerův zdroj financí pro studium na vysoký. Pokud ale spolíhá na to, že z taty někdy něco vyrazí, tak to už aby se můj maxisynovec začal pomalu připravovat na život totálně nevzdělanýho dělňáckýho otroka. Ale i jedna pozitivní zpráva: Joanie píše, že Kimberly a Mario se k mýmu nápadu s blýskavýma kovovýma zubama staví kladně, přestože Mario dává přednost hygienický umělý hmotě s plombama z nepravých drahokamů. Nápad je v každým případě můj, takže z toho snad něco kápne.

ČTVRTEK, 17. ČERVNA

I nadále u nás panuje tichá domácnost. Jen abych si připomněl, jak vlastně hlas mý milovaný zní, nenápadně sem se zmínil o tom, že zítra přijede brácha Paul. Nedala najevo ani trochu nadšení. Ti Saundersovi teda umí být studený čumáci. Když konečně vypadla, spěchal sem na pobočku American Express, kde sem šek vyměnil za hotovost. Euráče sem si ulil odděleně od našich společných fondů do obálky, kterou sem nalepil pod nejspodnější zásuvku prádelníku.

12:47 Něco se děje. Manželka se vrátila domů celá rozmrzelá. Jistej hnusnej cizák se na ni vybod. Měli se sejít v Musée des Arts et Métiers, ale ten pitomec se tam neukázal. (Člověk by si myslel, že všechny muzea v Paříži už musí mít prochozený, ale zdá se, že jejich

počet je nekonečnej. Pokud Frantíci tolik opovrhují turistama, pak nechápu, proč jim poskytují tolik atrakcí?)

Vzhledem k tomu, že se mé manželce najednou vytvořilo místečko v nabitým společenským programu, pozval sem ji na oběd, ale dala přednost vyžebranýmu obědu u Babette. Doufám, že moje velšská kamarádka utrousí pár pochvalnejch slov na adresu zapuzovanýho manžela.

19:35 Po Vijayovi jako by se země slehla. Manželka byla zjišťovat situaci na studentských kolejích a dozvěděla se, že si pro něho dnes ráno přišli. Kdo? Francouzská státní policie přece. Moje milovaná mi tuto novinku oznamovala obviňujícím tónem.

„Ale Sheeni, jako bych já moh mít na francouzský policajty nějakej vliv! Probuď se!“

„Ty o tom opravdu nic nevíš?“

„Akorát to, cos mi řekla, miláčku. Vůbec nic o tom nevím, ale musím říct, že mě to nesmírně těší. Tomu kreténovi to patří.“

Reakci svý milovaný zde zapisovat nebudu, neboť přenášením každý z těch urážlivých slabik na papír bych jen zbytečně prodlužoval palčivou emocionální trýzeň, již mý duši způsobila.

PÁTEK 18. ČERVNA

Od rána sem jak na jehlách. I během věnčení Maurice a tahání klecí s ptákama sem cejtil, že hladina stresu v mým těle je vysoko mimo normu. Myslím, že bych měl začít kouřit nějakej uklidňující halucinogen. Možná by mi moh Hároš poslat trochu trávy z Laniny zahrádky.

Výsledkem dopoledního pátrání mý milovaný je zjištění, že Vijay se už nevrátí. Deponovali ho! Tak, a s plány na léto má utrum. Za tuto „obludnou nespravedlnost“ sem i nadále obviňován já. Osobně si myslím, že by mohlo stačit, když mě Sheeni stíhá plamennou nenávistí za skutky, který sem skutečně provedl. Ale za něco, v čem sem nevinně? Řek sem jí, že jestli toho nenechá, budu nucenej udělat něco, čeho bychom mohli oba pozdějc litovat.

„A to jako co?“ chtěla vědět a jemné nosní dírky se jí při každým nádechu doširoka rozevíraly. .

„Jako třeba... třeba... vyhodit ten tvůj zasranej psací stroj oknem!“

Mrskla po mně něčím, co se nedalo interpretovat jinak než jako pohrdávej úsměšek.

„A co kdyby dole na chodníku spadl na hlavu úplně nevinné osobě a třeba ji to zabilo!“

To mě nenapadlo. Na okamžik sem se musel zamyslet.

„No, tak bych si na to vzal rukavice.“

„Nemáš žádné rukavice, hlavo skopová. Ale jinak je to přesně tvůj styl: svůj odporný zločin hodit na krk někomu jinému.“

„Nebyla bys v tom sama, drahá. Nezapomeň, že na něm sou i otisky Bernarda Boccata.“

„A co ten nešťastný prodavač, od kterého jsem to koupila?“

„I jeho bych nechal poslat pod gilotinu.“

Typická manželská hádka. Jak snadno se při nich přeskakuje z tématu na téma.

17:38 Volala Connie. Už sou tu. Přestože letěli první třídou, která je nonstop devatenáct hodin zahrnovala prvotřídní péčí, cítí se unavení a celí zmatení pásmovou nemocí. Rozhodli se zapadnout do svýho luxusního pětihvězdičkovýho hotelu a ozvat se nám až zítra. Popřál sem jí, ať se mají, a jen tak na okraj sem se zmínil o tom, že u Hunterových je atmosféra pořád hluboko pod bodem mrazu.

22:31 Oprýmkovanej hotelovej poslíček dorazil v době večeře s úhledným balíčkem od slečny Krusinowský. Dal sem mu spropitný 50 euráčů a nedočkavě otevřel krabici. Obsahovala audiokazetu a vzkaz od Connie, abych si ji se svou ženou poslechl. Řečenou osobu sem našel v sousedním bytě, jak si povídá s jistým trpajzlíkem. Neochotně se omluvila a vrátila domů. Strčil sem kazetu do přehrávače a ozval se záznam následujícího telefonickýho rozhovoru:

Sheenina matka: „Ale proč nepřijedeš za námi do Ukiahu, Paule?“

Paul: „Vždyť ti říkám, že přijedu, ale až se vrátím. Chci jet s Connií do Mexika. Trochu se tam poohlédneme po Sheeni.“

Sheenina matka: „Už jsem to vzdala. Hledali jsme, kde se dalo, ale je to příšerná země. Úřady nehnou prstem, ani když je člověk podplatí. A proč jedeš s tou šílenou polskou Asiatkou?“

Paul: „Bylo by ti milejší, abych se vrátil k Lacey?“

Sheenina matka: „Ježíš, to ne! Ta je ještě horší!“

Paul: „Ještě jsem se tě chtěl zeptat, jak jsi vlastně zjistila, že se Sheeni snaží získat pas a vzít roha?“

Sheenina matka: „Nejsem tak hloupá, jak si myslí. Spřátelila jsem se s tím Vijayem a on mě o tom včas informoval. Doufala jsem, že se mu podaří přesvědčit tu svou nemožnou sestru, aby nechala chudáka Trenta na pokoji. Ale Vijay se ukázal stejně nespolehlivý jako zbytek jejich famílie. Všechny by se patřilo poslat zpátky do Indie.“

Kliknutím sem zastavil přehrávač a pohlédl na svou manželku. Vzdychla si a setřela slzu.

„Jestli si myslíš, že ta páska je podvrh,“ řek sem, „tak se mýlíš.“

Moje milovaná vstala z gauče, strhla ze zdi Vijayovo krví psaný prohlášení, roztrhala ho na kousíčky. Na ty úplně nejmenší ždibíčky. Pak mi padla do náruče.

Velmi uspokojivý až triumfální pocit, musím říct.

SOBOTA, 19. ČERVNA

Rovných šest týdnů manželský extáze. Tyto slavnostní výroční rána mám nejraději. Probudil sem se jako zastará: v dokonalým propletenci s mou milovanou. V noci sme toho proplítání pořád neměli dost. Pudily nás k sobě síly vymykající se naší kontrole. Smířili sme se s nevyhnutelným a opět řádili jak králíci. Moje dřímající prostata se postavila k problému přímo hlavou a i Sheenin ženskej protějšek se zhostil úkolu na jedničku. Nechápu, jak někdo takhle žhavěj v posteli (byť přerušovaně), může být tak ledově chladnej, když se naštve. Sem pevně rozhodnutej držet se odteď jen tý její pozitivnější stránky.

Po nenucený společný koupeli sme to tak tak stihli přijít včas za Connií a Paulem do jejich elegantního secesního hotelu, kterej není

daleko (jedině snad z finančního pohledu) od bulváru Raspail. Jedinej krok v honosným vestibulu stačil na to, abych se cejtil jako sedlák, kterej tu nemá co pohledávat. Ještě víc mě zdeptalo, když mi moje milovaná sdělila, že během druhý světový války hotel sloužil jako ústředí gestapa. Při cestě hochnóbl výtahem do nejvyššího patra sem zvažoval, kolika statečnejm odbojářům dělali v tyhle budově manikúru kleštěma.

Na naše zaklepání otevřel usmívající se Paul. Potřásl mi rukou a svou mladší sestru obdařil ledabylým objetím. Hnízdečko lásky vypadalo jako kulisy filmu ze třicátejch let s všema těma dekorativníma křivkama a extravagantně moderním nábytkem. Lesklý kaskády stříbřitýho saténu padaly na obrovskou kulatou postel, která nesla všechny stopy vysilujícího zápasu. Člověk moh jen spekulovat, kolik bohatých a slavných osobností si to na těch mohutně odpruženejch matracích rozdávalo.

„Jsi hrozně hubený, Paule," řekla Sheeni.

„Hm, zato ty ani ne," odpověděl.

A měl pravdu. Sheeni se začala viditelně kulatit.

„Ani mi to nepřipomínej!" řekla otráveně.

Connie nás oba objala. Měla na sobě elegantní pařížskej model vysokýho standardu a vypadala jako chodící pytel peněz. Žádný barevný kontaktní čočky, protože Paul dává přednost původní polský modři. Ten kontrast modrejch očí s její umělecky vymodelovanou asijskou fyziognomií je pro mě vždycky šok. (Sheeni v soukromí jejich vášnivýmu vztahu říká „umělý křížení plemen".)

Zdvořilá konverzace, dokud Connie neskončila se svou náročnou toaletou.

„Tak, Paule," řekla moje milovaná., jak bylo ve vězení?"

„Nic moc příjemného, ale člověk se hodně naučil. A co život manželský?"

„Popsala bych to asi stejnými slovy," odpověděla.

Connie se na mě obrátila s otázkou v očích. Usmál sem se a nenápadně ji informoval zdviženým palcem. Moje všímavá žena to samozřejmě nenechala bez odezvy, zamračila se a vyplázla na mě jazyk.

Bohatě sme posnídali v nóbl jídelně. Taková elegance! Taková vytříbenost! Takový ceny! Connie pak nonšalantně podepsala účet, kterej jí nepochybně přičtou k předchozím i následným horentním sumám. Vynalézavej Francois si z toho vzal ponaučení. Když je člověk v cizím městě úplně bez vindry, nejrozumnější způsob přežití je ubytovat se v nejdražším hotelu, zbouchat všechno, co nabízí exkluzivní kuchyně, podepsat účet a nenápadně se vypařit.

Protože pro Paula je to první návštěva Paříže, jeho sestra byla plná nápadů, kam se „prostě musí jít podívat“. Connie nám vyjmenovala seznam aktivit, který si na dnešek připravila. Nejdřív musí o francouzským hlavním městě získat celkovej přehled, k čemuž jim poslouží projížďka limuzínou s průvodcem. Potom se projedou po Seině na soukromý jachtě s předplaceným obědem. Pak se vrátí do hotelu a po odpočinku a drobném občerstvení půjdou na večeři do restaurace na vrcholu Eiffelovky, po čemž bude následovat návštěva nejexkluzivnějšího pařížskýho jazzovýho klubu.

„To zní docela zajímavě,“ připustil sem.

„A co dnes máte v plánu vy?“ zjišťovala Connie.

„Nejdřív oškrábu nejnovější graffiti z průčelí našeho domu,“ odpověděl sem.

„Já půjdu nakoupit něco k jídlu,“ přidala se moje milovaná. „Pak si vyperu prádlo.“

Connie se na mě kysele podívala. Sakra, já zapomněl. Měl sem přece za úkol ukázat manželství v tom nejlepším světle.

Než sme odešli, podařilo se mi vzít si Paula stranou a poptat se ho, zda si myslí, že moje maličkost je skutečně terčem předplacenejch vrahů. Zamyslel se a pak řekl, že vzhledem k tomu, že po mně jde „tolik lidí“, je těžký se v nich vyznat. Tak to nejsou zrovna ty správný slova útěchy, v který sem doufal.

17:25 Opět drobná rozmíška s mou milovanou. Vyprala si prádlo, ale vyprat to mý odmítla, přestože já, kdykoli du do prádelny, vždycky vemu i to její. Řekla mi, že nutit ji do péče o mý špinavý spoďáry a fusakle by byl „poslední hřebík do rakve milostného vztahu“. Myslím si, že by neměla bejt tak cimprlich. Já osobně

vždycky prožívám mírný erotický rozechvění, kdykoli se dotýkám jejích kalhotek nebo podprsenky.

20:47 Další telefonát Hárošovi DeFalcovi. Bůh ví, na kolik tyhle mezinárodní hovory přijdou. Chtěl sem vědět, co novýho.

„Tak sem se fotra ptal, jestli náhodou neslyšel o nějakým chlápkovi ménem Rick S. Hunter. Panebože, já s ním tak nerad mluvím."

„To každej našeho věku. Já s tatou nemluvím skoro vůbec. A co říkal?"

„Řek, abych ten svůj obrovskej šňupák nestrkal do jeho věcí. A zeptal se mě, jestli náhodou nevím, kde by ten zkurvysyn mohl bejt."

Sakra! „A cos mu řek?"

„Řek sem, že nevím, ale nejsem si jistej, jestli mi uvěřil."

Zatmělo se mi před očima. V nejvyšším stupni zoufalství sem Hároše zapřísahal, aby okamžitě zavolal strejdovi Salovi.

„Když já fakt nevím, Ricku. Ještě nikdy jsem mu nevolal. Akorát posílám děkovný dopisy za vánoční dárky. Máma mě dycky přinutí."

„Prostě mu zavolej, Řekni mu, že Rick S. Hunter je tvůj blízkej kámoš a že bys nerad, aby se mu něco stalo."

„Když já fakt nevím, Ricku. Hele a nedlužíš mi ňáký prachy?"

Ti Amíci sou čím dál větší vyžírky. Řek sem mu, že pokud zajistí, aby mi jeho strejda dal pokoj, pošlu mu šek na tisícovku.

„Ale já to chci v dolarech, Ricku. Ne aby tě napadlo poslat mi tisíc pesos."

Jasně, klidně tisíc dolarů. Pak se mě zeptal, jestli sem už slyšel poslední drby? Že přej Vijaye deponovali.

„Myslíš jako z Francie? Jo, to už sem slyšel."

„Nejenom z Francie, Ricku. Nepustili ho ani do starejch dobrejch Států."

„Nepustili!? A kde je teď?"

„Narvali ho do letadla a poslali zpátky do Indie. Tam teď asi tvrdne. Jeho rodina z toho dělá ohňostroj. Dostali se dokonce na první stranu místních novin i s fotkou. Je na ní taky Trent, jak se snaží uklidnit Apurvu, která má v ruce odpudivej obrázek svýho

bráchy. Teda řeknu ti, vypadá na něm jako někdo, koho bych ve svý zemi viděl jen hrozně nerad.“

Takže Vijay je zašitej v Indii! Je to sice pěkně daleko, ale nedělám si iluze, že by ta zmije přišla o svý jedovatý zuby. Nepochybně je taky dost nasranej.

NEDĚLE, 20. ČERVNA

Nechali sme si náš společenskej kalendář otevřenej pro možný vycházky se zazobanýma turistama, ale žádný pozvání nepřišlo.

Přisuzuju to tomu, že když je člověk na romantický dovolený v Paříži, kdy navíc každou chvíli čeká, zda na něj odněkud nejukne nabídka k sňatku, vystačí si k tomu ve dvojici. Ve čtverce je už přecpáno. Sheeni se poflakovala po šestým patře a zapřádala hovor s různýma souseda (kromě Reiny, samozřejmě). Přeskládal sem nábytek tak, aby už postel nebyla na ráně, kdyby k nám náhodou vtrhla tlupa ozbrojenců. V sedm hodin večer sme si řekli, „ať se dou vycpat“, a šli na večeři. Palačinku sem si tentokrát dal s kousky pečenýho kozího sýra. Nebyla špatná, ale osobně bych dal přednost nefalšovanýmu cheeseburgru s hranolkama. Ne, samozřejmě že sem Sheeni nesdělil, co se přihodilo jejímu deportovanýmu vlezdoprdelkovi. A sem rozhodnutej být v neustálým střehu pro případ, že by se s ní ten hnusnej cizák pokusil spojit. Stejně pořád nechápu, jak mi moh uniknout Trentův dopis. Cenzura pošty vlastní ženy je prvořadou povinností každýho rozumnýho manžela.

PONDĚLÍ, 21. ČERVNA

Sheeni neuváženě pozvala svýho bráchu a Connii k nám na večeři. A ještě něco horšího: pozvala zároveň i Señora Nuneze, přestože vlastníme jen čtyři rozviklaný židle. Přinese víno, svou oblíbenou sedačku a akordeon. Čertví co bych měl uvařit. V bytě není jediná kuchařka a navíc ani nebudu mít čas kvůli těm nekonečnejm

domovnickejm povinnostem. Náš kuchyňskej kout je navíc špatnej vtip. Jediná věc, na kterou tam mám dostatečný vybavení, je podřezat si žíly. Tak se modlím, aby – pokud si už mají mafiáni pro mě přijít – tak učinili ještě dnes dopoledne. Ušetřili by mi tím spoustu námahy.

23:48 A je to za náma. Sporák nevybuchl, kuchař si nic důležitýho neuřízl, ani jeden z hostů zatím neskončil v nemocnici s otravou. Celkem vzato, naše první společenská večeře se dá nazvat úspěchem. Připravil sem chutný *plat du jour*, což bezesporu zní dostatečně francouzsky, i když se vlastně jedná jen o špagety s karbenátkama (čekali ste *blanquette de veau*, co?). Zhasli sme všechny světla a zapálili spoustu svíček, natřepali polštáře, z komory odstranili hory hader a rádio naladili na tu nejmíň urážející hudbu.

Jako první dorazil Señor Nunez, oděn v zeleným sametovým kvádru. Ochutnal mou omáčku a trochu ji dokořenil, čímž dosáhl mistrovskýho výsledku. Začínám si myslet, že jediný, co ten chlap neumí, je hrát slušně košíkovou.

O něco později se doškobrtala Connie s Paulem, úplně vysílení po nekonečných šesti patrech výstupu. Brzy ale ožili, když Señor Nunez nalil víno a Sheeni se jala nabízet sýrový jednohubky. Paul poznamenal, že náš byt je mnohem hezčí, než byla jeho cela v L. A. Connie zase přihodila, že výhled z okna je „bezesporu vysokohorský“. Oba si skvěle rozuměli se Señorem Nunezem, kterej přesto, že je tak osamělej, umí bejt docela společenskej maník. Paul ho vyhecoval, aby nám něco popovídal ze života u cirkusu, a netrvalo dlouho a naši hosté padali smíchy ze židle. Moje milovaná byla, jako obvykle, přímo u vytržení a hltala každý jeho slovo (což v mým případě nikdy nedělá).

Když později Sheeni míchala salát, podařilo se mi vyměnit s Connii pár slov na téma deportovanýho Vijaye.

„Na pár míst jsem zavolala,“ řekla, „a oni se už o něj postarali.“

„A kams zavolala?“ zeptal sem se ohromeně.

„Kolegům svého otce, Ricku. Jak si asi myslíš, že jsme mohli až tolik zbohatnout na výrobě pér do náklaďáků?“

„To netuším, Connie. Jak?“

„Výrobou pér pro vojenská vozidla přece. To je asi osmdesát procent naší výroby. Takže přirozeně máme pár kontaktů na správných místech. A tam stačí, když uslyší zaklínadlo *radikální islámský aktivista*, a už jim stojí uši v pozoru."

„Ale Vijay je hinduista."

„Opravdu? Pokud se bude hodně snažit, třeba se mu podaří najít takového imigračního úředníka, který ten rozdíl pochopí. Do té doby se ale zřejmě do Francie nepodívá."

„Ale ani do Států, Connie. Naši ho deportovali do Indie."

„Aspoň si trochu zopakuje základy vlastní kultury. Můžu ti něco poradit, Ricku?"

„Jasně."

„Toho sexy trpaslíka drž co nejdál od své ženy."

„Už delší dobu dělám, co můžu!"

Po večeři Señor Nunez přinesl saxofon a společně si s Paulem zahráli.

Znělo to tak úchvatně, že Boccatovci se pozvali k poslechu, k flirtování s přítomnýma dámama a pak nám ještě pomohli dorazit víno. Mezi jednotlivýma skladbama Connie nasadila svůj čínskej přízvuk a klábosila s Bernardem, kterej byl očividně okouzlen. Pozoroval sem ji, jak pije víno, užívá si hudby, okouzluje Itala a vůči borcovi, po kterým zoufale pálí, si hraje na nepřístupnou – a to všechno najednou. Byl to fakt zážitek pozorovat skutečnou profesionálku v akci.

ÚTERÝ, 22. ČERVNA

Telefon mě probudil zacvrlikáním uprostřed noci. Volala Connie.

„Ahoj Ricku. Díky za večeři."

„Nemáš zač," zívl sem. „Chtělas ještě něco?"

„Když se podíváš pod polštář na gauči, najdeš tam dvě stoeurový bankovky."

Tak tenhle zajímávej zvyk, kdy po sobě hosti nechávaj prachy, je třeba zavést jako tradici.

„Dík, Connie, fakt moc dík.“

„Chci, abys zítra pozval Paula na oběd. Teda chci říct, vlastně už dneska.“

„OK. Trochu sbližování mezi švagrama?“

„Jo. Objednej něco dobrého a nějaké drahé víno. Chci, abys ho zpracoval natolik, aby se už konečně vyjádřil. Teď co jsem s ním i spala, vím na beton, že je to pro mě ten správný muž.“

„A ty si myslíš, že mám na něj až takovej vliv?“

„Spoléhám na tebe, Ricku. A moje nenarozený děti taky.“

Sakra. Tolik genetický zodpovědnosti navalit na člověka ve dvě hodiny ráno! A to víno mi taky neudělalo zrovna nejlíp.

15:12 Pozval sem Paula na oběd přesně podle Conniinejch instrukcí. Šli sme do další z Hemingwayových oblíbených paluší tentokrát na St-Germain-des-Prés. Nechápu, jak ten chlap stihl vůbec něco napsat, když furt lítal po nějakých hospodách. Už to vidím, jak – až se stanu váženým spisovatelem já – se hordy turistů hrnou do Zlatýho kapra v Ukiahu, aby nasály lacinou asijskou atmosféru, která mě vynesla do výšin literární slávy. Nesmím zapomenout domluvit s číšníkem Stevem nějakou provizi za propagaci jeho podniku.

Méno dnešní restaurace sice připomíná nechutný muší larvy, ale Paul mi vysvětlil, že je inspirovaný dvěma sochama čínskejch obchodníků umístěnýma uvnitř vysoko na zdi. Seděli sme venku, přestože francouzský podniky maj tu drzost účtovat si víc za donášku némlich stejnýho žrádla, jako servírujou uvnitř. Jak totálně neamerické, zajímá-li vás můj názor. Rozhod sem se k riskantnímu kroku, zavřel oči a zabodl prst do jídelního lístku. Ukázalo se, že jde o porci celkem chutnejch plátků nakrájenejch z čehosi o velikosti veverky. Můj host si dal nijak netajuplný mušle s žampionama.

Při žvejkání miniaturního ořezku sem přešel přímo k věci.

„Paule, musíš se oženit – s Connií.“

„Opravdu? A co když nejsem pro manželství ten správný typ, Ricku?“

„Hele, každej se jednou ožení, Paule. A ty ve svejch pětadvaceti seš už dávno za zenitem. Je načase, aby ses začal zajímat o svý geny.“

„Myslíš? Nejsem si tak úplně jist, zda jsem už k tomuto velkému úkolu dorostl. Možná bych měl začít s něčím míň náročným. Co třeba takhle pořídit si kočku.“

„Connie je bohatá. Na hlídaní dětí budeš mít personál. Haranti ti nebudou v ničem překážet. Budeš se jim věnovat akorát pár minut každej večer, kdy je přijdeš vetknout do postýlek a připomenout jim, jaký maj štěstí, že se narodily bohatejm rodičům. To fakt není zas tak hrozný.“

„Maluješ mi tady docela přitažlivý obraz otcovského údělu, Ricku. Ale mám strach, že se ode mne bude očekávat něco víc.“

„Ale stojí to bohatě za to,“ lhal sem, až se mi od pusy prášilo. „A Connie tě miluje.“

„Je to docela milá holka. Ale je tak mladá a už tak rozmazlená.“

„Vyzrálost se neměří v letech, Paule. Connie ví, co chce, a je umanutá to dostat.“

„A co když odolám?“

„Já to vidím asi takhle. Ty seš kus železa – nepoddajnýho, pevnýho, silnýho, seš nezávisle smýšlející ocelověj ingot, kterej hraje jazz. Connie je mocnej a bohatej magnet. Možná tě ten magnet až tolik nezajímá, ale ať se ti to líbí nebo ne, on se tě zuby nehty drží a nepustí. A proti fyzikálním zákonům není odvolání.“

„Takže konečná, Ricku?“

„Jo, Paule. Je načase do toho prásknout a vyslovit se.“

Hrál si s mušlí na talířku a přemýšlel.

„A co když se to manželství nevyvede?“

„Žádná trága. Connii se splní přání a ty získáš kvalitní polsko-americký potomstvo. Možná ty sám za sebe je nebudeš chtít, ale tvoje geny ti poděkujou. Pak se ten magnet pustí. A ty se můžeš až do smrti radovat z velkorysýho porozvodovýho urovnání. Bez jakejchkoli výčitek.“

„V tvém podání to zní tak jednoduše, Ricku.“

„To je jednoduchý. Seš chycenej. Nadešel čas zaposlouchat se do hudby.“

„Handelova Svatebního pochodu?“

„Přesně tak.“

„A ty mi fakt manželství doporučuješ?“

„Neboj, Paule. Seš přece Saunders. Ta druhá strana na tom vždycky bude hůř. Jenom nenechávej nikde povalovat ostrý předměty.“

Po cestě domů metrem přešla naše konverzace plynule od manželství k base. Paul říkal, že pobyt ve vězení byl protivnej svou směsicí nedobrovolnýho nicnedělání a zároveň úzkostma z všeprostupující atmosféry násilí. Vzhledem k tomu, že vězení zákonitě přitahuje mentálně labilní a přespříliš agresivní jedince, člověk nikdy nevěděl, zda za neúmyslně provedenou drobnost schytá jen ránu do nosu nebo hnedka kudlu do břicha. Polkl sem a zeptal se ho, kolik si myslí, že bych tak moh vyfasovat.

„Těžko říct, Ricku,“ odpověděl. „Myslím, že bys měl vsadit na to, aby ses co nejrychleji stal slavným. Pak se žádný soudce neodváží poslat tě do lochu. Slavné osobnosti většinou dostanou jen přes prsty, případně nějakou tu pokutu. Jinak by naše věznice přetékaly herci a muzikanty. Všichni by seděli za držení drog, domácí násilí, řízení v opilosti, zneužívání nezletilých, zkrátka na co si vzpomeneš.“ Něco na tom je, musel sem uznat. „A jak se tak člověk může stát slavným, Paule?“

„Myslím, Ricku, že jsi na nejlepší cestě a ani o tom nevíš. Jen tak dál pokračuj.“

Dorazili sme právě včas, abych stihl Reině odtahat klece s ptáky.

To sem si moh myslet, že ti dva v sobě najdou okamžitý zalíbení. Zatímco sem nakládal klece do auta, Paul jí vysvětloval, že důvodem, proč si v poslední době Damek vyřvává péra, je jeho láska k Mileně.

„To není pravda. Damek je zamilovaný do Zuzy,“ odporovala Reina.

„Možná byl,“ řekl Paul, „ale odkopl ji kvůli Mileně, která zase dává přednost Jiřímu. Damkovi řekla, ať si trhne, tak on si teď trhá péra.“

To je neoddiskutovatelnej fakt. Damek opravdu vypadá vypelichaně. Copak ptáci maj stejně komplikovaný vztahy jako lidi?

„Milena umí provokovat, to je fakt," připustila Reina. „Ale jak si můžeš být tak jist, že je to právě ona, kdo Damka ničí?"

Paul pokrčil rameny. „To nevím. Zdá se mi to očividný."

„Paul je hrozně intuitivní," poznamenal sem.

„Opravdu?" zasmála se. „A co by tak tvůj přítel mohl říct o mně?"

„Celkem dost," odpověděl a vykouzlil ten tajemnej saundersovskej úsměv, kterej já tak dobře znám.

Nepochyboval sem ani v nejmenším, že by toho bylo opravdu hodně. Ale mně se to ani trochu nelíbilo.

19:38 Moje milovaná se vrátila z exkurze po místních školách poměrně rozladěná. Zúžila možnosti na pouhé tři (všechny sou to samozřejmě předražený soukromý akademie), ale všeteční ředitelé trvaj na osobním pohovoru s minimálně jedním žijícím rodičem.

„Co takhle Paul?" navrhoval sem. „Je to tvůj žijící starší brácha, ne?"

„Pch! Kdybych svého bratra přivedla do blízkosti jakékoli autority, byl by z toho průšvih. Nejspíš by si zapálil jointa a všechny by nás z Francie vyhostili. Přemýšlela jsem o Señoru Nunezovi."

Spolkl sem sarkastickou poznámku. Ne, nebudu zjišťovat, jak dalece ho už uvedla do rodiny. Moje milovaná se ale stejně naježila.

„Chtěls k tomu něco dodat?" zaútočila.

„Akorát že nevidím genetickou příbuznost mezi americkou holkou s kaštanovýma vlasama a snědým mexickým trpaslíkem. A taky si myslím, že pokud bys ho chtěla vydávat za adoptivního rodiče, pak počítej se spoustou nepříjemností. Celej školskej systém je naprogramovanej tak, aby byl podezíravej a všude očekával jen to nejhorší."

„Co mi teda navrhuješ? Někteří z nás se totiž nespokojí s tím, aby jejich vzdělání skončilo devátou třídou."

„Najmi si profesionálku, miláčku. Najdi si herečku mateřskýho vzezření a zaplať jí jedno dopoledne na práce. Pan Bonnet ti určitě někoho doporučí."

„Pf."

Tak tenhle pohrdávej zvuk už znám. Takhle si moje manželka cení dobrých rad.

STŘEDA, 23. ČERVNA

Relativně časnej noční telefonát. Bylo teprve krátce po půlnoci. Právě sem byl uprostřed svýho oblíbenýho snu: unášely mě mimozemšťanky za účelem experimentálního sexu. Zacvrlikání telefonu zastavilo proceduru někde v polovině. Connie byla rozlícená.

„Ricku, copak ty nejsi můj spojenec? Co máš za lubem, že sabotuješ všechno, na čem mi v životě záleží?“

„Co blbneš, Connie? Mluvil sem s Paulem a přesvědčil ho, že sňatku s tebou se nevyhne. Zdálo se, zeje se svým osudem smířenej.“

„Kéž by tomu tak opravdu bylo. Ale dnes večer mě vytáhl daleko za město do jakýhosi podřadnýho cirkusu. Nesnáším cirkusy! Paul se tam šel podívat na kulhavou ptáčnici, se kterous ho přej seznámil.“

Hm. Proč se mi o tom Reina ani slovem nezmínila, když sem jí večer pomáhal s klecema nahoru? Spatný znamení.

Connie zuřila dál. „Pak sme s ní museli ještě po představení konverzovat a sledovat pár dalších stupidních čísel. Moc dobře vím, co je ta holka zač. Ty její plány jsem už dávno prokoukla.“

„Ale za to přece Reina nemůže, Connie. Paul má slabost na ptáky. Pozná, na co papoušci myslí.“

„A já zase poznám, na co myslí *on*. Chce se s tou holkou znovu setkat.“

„No, tak to mu nedovolíme, Connie. Není nic lehčího. Prostě odjeďte.“

„Cože?“

„Výlet předčasně ukončíte. Řekneš mu, že se musíš vrátit do L. A., protože tě tvý právníci potřebujou kvůli nějakým neodkladným finančním záležitostem. A taky mu řekneš, že se po cestě musíte zastavit v Las Vegas uzavřít sňatek.“

„A to ani nemám počkat, až mě požádá o ruku?“

„To by nemuselo vyjít, Connie. Na to on prostě nemá. Ale je už nalomenej. Je nejvyšší čas ten furunkl propíchnout.“

„Proboha, Ricku, to nemáš po ruce nějakou romantičtější metaforu?“

„Už o víkendu byste mohli bejt svoji, Connie. Kdyby si to ještě chtěl rozmyslet, připomeň mu, že se ho prostě budeš držet. Pochopí to.“

„Tak jo, Ricku. Jestli to vyjde, budu navěky vděčná.“

„Dík, Connie.“

„A když nevyjde, budu se navěky mstít.“

Jo, co jinýho bych asi tak moh čekat.

Vrátil sem se do betle, ale přitažlivý mimozemšťanky se už nevrátily.

10:45 Další zneklidňující telefonáty. Někdy si říkám, jestli by mi nebylo lip, kdybych ten mobil (a možná i sebe) vyhodil z okna. Nejdřív sem zavolal Hárošovi do Ukiahu. Byl už celej nedočkávej, aby mě ujistil, že jeho strejda Sal v Las Vegas se naprosto nezajímá o nějakýho Ricka S. Huntera, natož o jeho momentální působiště.

„Takže žádnýho vazouna na jeho stopu nenasadil?“

„Určitě ne, Ricku. Strejda je až po uši ve špinavým prádle. Lidi si jezdí do Las Vegas vyhodit z kopýtka. Čtyřiadvacetihodinový orgie. A to si umíš představit, jak pak vypadají ty prostěradla. Strýc Sal nemá čas posílat gangstery, aby hledali nějakýho šprčka v Mexiku.“

„Uf, to mi spadl kámen ze srdce.“

„Neměl bys být tak paranoidní, Ricku. A kde se vlastně v tom Mexiku nacházíš?“

„Tak různě. Jezdíme z místa na místo.“

„Z jakýho místa na jaký místo. To jako někde kolem Mexiko City?“

„To taky.“

„No a jakou máš adresu?“ „ „Proč to chceš vědět?“

„Jsme přece přátelé, Ricku. Moc rád bych ti někdy napsal a podělil se s tebou o svý dojmy a myšlenky.“

Všechno se ve mně sevřelo. Hároš a upřímná korespondence? To už bych skoro věřil víc tomu negramotnýmu Dwaynu Cramptonovi.

„Promiň, nějak se tady přerušilo spojení. Musím končit.“ Klik.

Sakra., Strejda Sal zřejmě nasadil všechny páky, aby ze mě jeho synovec vyrazil adresu. Hned mi to bylo divný, že se nepřihlásil o tu tisícovku, kterou sem mu slíbil. *Merde* a ještě jednou *merde*.

Můj další telefonát zastihl největší ukiažskou drbnu Soňu Klummplatzovou naloženou ve vaně.

„Jsem na tebe naštvaná, Ricku Huntere," oznámila mi a ve sluchátku se ozývaly zvuky, jako když sebou háže velryba.

„A pročpak, Soňo?" cvrlikal sem. „Copak sem ti nezařídil schůzku : Trentem Prestonem?"

„To jo, všichni jsme si to užili. Ale pak si klidně zmizíš a oženíš se s Sheeni Saundersovou."

„Za to bys mi měla poděkovat, Soňo. Vyřadil sem tak ze hry dost silnou konkurenci, ne? Přece víš, jak na ni Trent letěl."

„To je fakt. Asi máš pravdu. Dneska jsem měla první jízdu v autoškole. Doufám, že se mi Apurva připlete pod kola."

„Prosím tě, Soňo, nedělej nic unáhlenýho. Poslyš, ještě pořád kamarádíš s Lanou?"

„Je to moje nejlepší kamarádka, přestože v poslední době tráví devadesát devět procent svýho času tím, že si omotává kolem prstu toho hňupa DeFalca.

„Právě o tom sem s tebou chtěl mluvit." Shrnul sem obsah posledního rozhovoru s Hárošem a požádal ji, jestli by přes Lanu nemohla zjistit, co se děje.

„Udělám, co budu moct, Ricku. Strašně nerada bych viděla svýho prvního milence rozstřílenýho na cimprcampr. Mimochodem, tuhle sem zahlídla v televizi chlapa, kterej se ti děsně podobal."

„A co to bylo?"

„Nevím. Jakejsi podivnej videoklip. Tři nedomrlý holky zpívaly ještě nedomrlejší písničku, zatímco přitažlivej námořník si to rozdával s trpajzlíkem."

Koule mi zadriblovaly panickým běsem. „Kdes to viděla?"

„To už nevím. Přepínala jsem z kanálu na kanál. Možná to bylo na MTV. Tak jak se s tebou můžu spojit, Ricku?"

„Zavolám ti, hned jak budu moct. Zatím se měj." Klik.

Copak je možný, aby to nejapný video dávali na americký televizi? Copak už nikdo na světě nedodržuje aspoň minimální uměleckou úroveň?

13:37 Po Sheeni ani vidu. Bůhví, kde se moje manželka právě toulá nebo jak drahý šaty si zrovna zkouší. Na intelektuálně zaměřenou ženu věnuje zevnějšku nepřiměřeně moc svýho času a mých peněz. Sem příliš nervózní, než abych se jen tak bezcílně poflakoval naším bytem, tak sem se na oběd vypravil do parukárny na kus řeči. Zdá se, že nikomu nevadí, když se tam bez pozvání čas od času zastavím zrovna v polední pauze. Madame Lefèbvre mě přimáčkla na svý obrovitánský prsa a políbila na obě tváře, zatímco Antoinette, její nejmladší přisluhovačka, grilovala párky na starý elektrický pánvi. S potěšením musím konstatovat, že neobsahovaly žádný ty odpornosti, který Francíci tak zbožňujou.

Žádná z přítomných dam neumí ani slovo anglicky, ale z jejich nadšených výkřiků sem usoudil, že mi gratulujou k tý úžasný hostině, co sem tuhle připravil. Kopl sem do sebe druhou skleničku vína a slíbil jim, že je «všechny brzy pozvu na divokej večer v americkým stylu. Zjevně je to potěšilo. Pak trvaly na tom, abych si vyzkoušel skoro hotovou zakázku pro pana Hamiltona. Přitáhly mě k bohatě zdobenýmu zrcadlu, jehož zlatavý sklo už lichotilo nejedný generaci náročnejch zákazníků. Koukal na mě z něho chrabrej, sluncem políbenej princ, kterej zaujímal napoleonovský pózy pro pobavení zbožňujícího publika zářících parukářek, zatímco Madame Lefèbvre ho krmila laskominama ze stříbrnýho talíře. Klidně si o mně můžete myslet, že sem zhýčkanej mopsi, ale odcházel sem v mnohem lepší náladě.

16:12 Obávám se, že moje žena se z tý francouzský módy úplně pomátla. Přitáhla domů ty nejúděsnější šaty pod sluncem – samej volán a obrovský puntíky. Ještě že ta purpurovo-hnědo-fialová nestvůrnost moc nestála: vyhrabala ji někde v sekáči. Překvapuje mě, že moje manželka do takových obchodů vůbec vkročí.

Nejnovější vývoj událostí ji vůbec nevyvedl z míry. Řekla, že shodou okolností mluvila dnes ráno s panem Bonnetem, od kterýho se dozvěděla, že videoklip slaví nečekaný úspěchy v Holandsku.

„Ricku, přece nebudeme panikařit jen proto, že holandský hudební vkus je pro nás těžko pochopitelný.“

„Ale Sheeni, Soňa to viděla v Ukiahu! Na americký televizi!“

„Opakuji ti, Ricku. Ta šílenost nemá amerického distributora. Pokud to Soňa opravdu viděla, pak to muselo být v nějakém zpravodajském pořadu z Evropy na veřejnoprávní televizi. A jak víš, tyto programy mají minimální sledovanost. Hm, takže ty si telefonuješ se svou bývalou přítelkyní?“

„Soňa nikdy mou přítelkyní nebyla, Sheeni. Potřebuju jen, aby dohlídla na Hároše a ty jeho vražedný příbuzný. Miláčku, musíš zavolat svýmu otci a přesvědčit ho, aby tu odměnu vypsanou na mou hlavu zrušil.“

„Nic takového neudělám,“ odpověděla a soustředěně žehlila výhodně nakoupený šaty. Z umělýho vlákna stoupaly nechutný závany lacinýho parfému. „Kdybych rodičům zavolala, vystopovali by ten hovor, a zjistili tak, že jsme ve Francii.“

„A co budeš dělat, když sem vtrhne banda zabijáků a všechno to tu rozstřílí. Myslíš, že tě z toho vynechaj?“

„Předpokládám, že jim otec dal přesné instrukce. Představovala bych si, že tě sejmou, až budeš sám. Diskrétní rána do zátylku, zatímco zametáš vestibul nebo věnčíš Maurice v parku. Pěkně v tichosti a beze svědků.“

„Panebože, Sheeni! A tobě je to fuk?“

„Samozřejmě, že není, drahý. Právě proto se musíme držet pěkně při zdi. A nemůžeme dělat hlouposti, jako například telefonovat mým rodičům.“

18:15 Dáváme se do gala na večer. Connie nás pozvala na rozlučkovou večeři. Zítra odpoledne s Paulem odjíždějí do Las Vegas. Sem zvědav, jestli se je podaří přemluvit, že když už tam budou, mohli by se zrovna stavit u toho prádelního vrahouna strejdy Sála a učinit mu nabídku, který by nemoh odolat.

Sheeni je na mě zase namíchnutá. Fakt nevím proč. Akorát jsem se jí zeptal, jestli si na sebe veme ty pěkný nový šaty.

ČTVRTEK, 24. ČERVNA

Šedý, unavený ráno po hodně dlouhým večeru. Neptejte se mě, kolik je hodin. Neptejte se mě, jestli sem vytřel vstupní halu. Neptejte se mě, jestli Maurice už ulevil svýmu močovýmu měchýři.

Včerejší večeře byla nákladná záležitost v přepychový restauraci na rue Boissy ďAnglas. Jídelně dominoval obrovskej zlatej Buddha, možná jako apel na Paulovu duchovní stránku. Bar ve tvaru vyřezávanýho draka s množstvím záhybů jen podtrhoval Conniinu posedlost čínským uměním. Diamanty zářily, zátky od šampaňskýho bouchaly, číšníci pobíhali s umně zdobenýma kulinářskýma výtvorama. Moje lahodná uzená kachna byla vyšňořenější než Tutanchamonova tetička. Doufám, že budu vypadat aspoň tak dobře, až budu po úspěšným útoku mafie ležet vystavenej pro účely identifikace. Skrovná konverzace byla, bohužel, stejně nevrla jako moje nálada. Paul se očividně v myšlenkách zaobíral blížícím se koncem veselýho staromládeneckýho života. Moje kouzelná žena po celou dobu jen čuměla do talíře a nimrala se v garnátech. Já se měl na pozoru před hlavněma revolverů. Jediná Connie se snažila udržovat konverzaci v proudu. Sdělila nám, že její matka se uvolila přiletět do Las Vegas na svatbu. Blbý je akorát to, že bere s sebou mýho tatu.

„Ale neměl jsi s ním v minulosti nějaký incident?“ rozpomínala se Sheeni.

„Jo, měl,“ povzdychl si Paul. „Musel sem ho trochu zmasakrovat. Ale teď mi to oplatí. Půjde mi za svědka.“

My Twispové si nic nenecháme líbit.

„To nebyl můj nápad, drahý,“ řekla Connie a zabodávala se do mě pohledem. „Nechápu, co si matka myslí.“

„Ona nejspíš nemyslí vůbec,“ prohlásila moje choť. „Pokud je zapletená s některým z Twispů, pak nemůže být ve stavu schopném racionálního myšlení.“

„My Twispové umíme být někdy odzbrojujícím způsobem okouzlující,“ připustil sem.

„Ach tak,“ řekla Sheeni. „A kdy konečně začneš?“

V zoufalým pokusu oživit náladu u stolu objednala Connie další láhev šampaňskýho a dekadentní čokoládovej dezert pro každýho. Zabralo to. V době, kdy se naše rozjařená čtveřice vydala na Pigalle, i budoucí ženich překypoval energií.

Señor Nunez není jedinej génius v našem středu. Přívětivý pan Hamilton, taťka od Maurice, je hvězdou naprosto fenomenální šou. Je fakt, že jeho pracoviště vypadá trochu jako pajzl: všude samá černá barva, sporý osvětlení, ulepená podlaha a vzduch, kterej by udusil i dělňáka louisianský rafinerie. Chlapecky koketní personál ověšenej šperkama roznášel předražený pití s bezstarostnou lhostejností ke svým mohutným vnadám, který se jim vlnily ve vykrojeným výstřihu. Závistivá Carlotta si lámala hlavu, jak se jim daří naflignit tak nefalšovaný křivky.

Pan Hamilton se dramaticky zjevil na jevišti jako Jeanette MacDonaldová na rudý sametový houpačce za hlasitýho zpěvu písně San Francisco. To samozřejmě u štamgastů vyvolalo hlasitý pochvalný povyk a minimálně u jednoho exulanta bodávej stesk po domově. Hvězdu doprovázela postarší pianistka s mohutným tělem přetýkajícím všemi směry z večerní róby. Myslím, že to byla skutečná ženská, protože se mi nezdá pravděpodobný, že by někdo byl schopnej imitovat něco tak strašnýho. Bušila do piana s širokým úsměvem na rtech a smála se hlasitě každýmu fóru tak, jako by ho už neslyšela desettisíckrát předtím. Pan Hamilton je skutečnej mistr: svůj normálně nemastně neslanej vzhled převtělil do naprosto dokonalejch hollywoodskejch hvězd. Na jevišti defilovaly Greta Garbo, Joan Crawfordová, Ethel Mermanová, Barbra Streisandová, Diana Rossová, Carol Channingová, Bette Davisová a nekonečná řada dalších. I hlasy měl dokonale zmáknutý, zvláště v šansonech půvabný Edith Piaf a při strhujícím jazzu Elly Fitzgeraldový. Jeho časem prověřenej slovní doprovod napůl francouzsky a napůl anglicky vždycky vyvolal salvy smíchu. Diváci mu zobali z ruky. Vydupali, vypískali a vyrvali sme si tři přídavky. Dokonce i Sheeni mohutně tleskala a v taxíku domů připustila, že náš talentovanej soused měl ty nejhezčí nohy v celým lokálu.

A teď je ráno poté a jediný, po čem toužím, je zůstat v posteli a léčit si pulzující bolest hlavy.

11:05 Sheeni mi právě přinesla dva acylpyriny, vášnivě mě políbila a požádala o „malou laskavost“ (její slova). Nejsem ve stavu, kdy bych jí moh cokoli odmítnout. Ano, milý deníčku, když je potřeba, musí se i Carlotta obětovat.

15:47 A sme zase doma. Sundal sem si monstrózní puntíkovaný šaty s volánama. Sheeni se nečekaně nabídla, že připraví něco k jídlu. Ráno sem byl samozřejmě značně skeptickej, že bych moh kohokoli přesvědčit o tom, že sem matkou tyhle kouzelný osoby.

„Sheeni,“ chtěl sem vědět, „pročs k tomuto účelu zvolila tak šílený šaty? Je to hnus!“

„To máš pravdu,“ připustila, když mě navlíkala do jedny ze svých něžných podprsenek. „Ale nic jiného, co by odpovídalo vkusu mé matky, jsem zkrátka nesehnala. Musíme se snažit, aby to co nejvíc odpovídalo skutečnosti.“

Je fakt, že Sheenina pět tisíc let stará matka nosí do očí bijící hrůzy v šílených barevných kombinacích. Tyhle šaty byly přesně v její linii. Carlotta přemohla odpor a navlíkla je na sebe. Bohužel, padly jí jak ulitý. Samozřejmě až poté, co sme dostatečně vycpaly mateřský poprsí. Dál sem si musel navlíct punčocháče, abych zakryl fakt, že sem si už dlouho neoholil nohy. Pak – kde se vzal, tu se vzal

– někde se tu objevil pár praktických bot. Nakonec Sheeni vytáhla ze svý prostorný kabelky olezlou šedivou paruku a nasadila mi ji na hlavu. Pohled do zrcadla byl tristní.

„Vypadám příšerně,“ stěžovala si Carlotta. „Prostě hrozně. A taky nejsem dost stará na to, abych byla tvou matkou.“ „O to se postaráme,“ odpověděla Sheeni. „Tenhle krém jsem koupila v obchodě s divadelními líčidly.“

Sheeni si na prst nabrala kus toho sajrajtu a rozetřela mi ho po tváři. Zasychající vrstva mi na ksichtě postupně vytvářela vrásku vedle vrásky. Pozorovat ten proces bylo naprosto úchvatný, byť trochu zneklidňující. Během pěti minut sem měl obličej rozrytej hlubokýma vráskama. Carlotta vypadala jako koženej nepálskej

šerpa, kterej strávil celej život pod nemilosrdným himalájským sluncem.

„Nevím, jestli bys mě neměla představit jako svou prababičku," poznamenala Carlotta. „Vypadám nejmíň na 112."

„Trocha mejkapu to spraví, mami."

Podkladovej krém, růž, pudr, oční linky, maskara, rtěnka. Netrvalo dlouho a mojí milované se podařilo srazit Carlottin věk na úroveň zachovalý, mladistvě vyhlížející dvaasedmdesátnice. Poodstoupila, aby svý dílo zhodnotila kritickým pohledem.

„Belmondovský rysy tomu dodávají trochu zbytečné mužnosti, ale s tím už nic nenaděláme," řekla.

Má bohužel pravdu. Moje plastická operace připravila pro kdysi aspoň přijatelně pohlednou Carlottu další překážku na cestě ke kráse. A můj chirurgicky upravenej hlas směrem k hlubším tónům se už nikdy nemůže zvednout do výšin předchozí líbeznosti. Sheeni mi podala krabičku marlborek.

„Jak tam dorazíme, zapálíš si. Budeme se snažit vydávat tě za těžkýho kuřáka. Jen proboha neříkej víc, než musíš."

„Neboj, drahá. Tvoje mamča bude dokonalej model mateřský důstojnosti."

„To bych jí také doporučovala," odpověděla moje milovaná. „Jinak se může rozloučit se sexem."

No, jako poznámka od dcery to příliš neznělo.

Jak jinak, na schodišti sme narazili na pana Hamiltona a jeho svěřence. Naše nadšený uznání přijal s tichým poděkováním. Když se svlíkne ze svých večerních rób a síťovaných punčoch, je to chodící skromnost a umírněnost. Pochválil Carlottě její přeměnu a trval na tom, že si musí vzít pár mosazných náušnic z jeho kolekce Joan Crawfordový. Dodaly Sheeniný matce vskutku hollywoodskej šmrnc. Taky mi půjčil svýho čipernýho psíka, což moje milovaná dcera dost těžko nesla.

„Možná jsem přece jen měla požádat pana Hamiltona," remcala Sheeni v metru. „U něho aspoň vím, že je v roli ženy přesvědčivý."

„Co blbneš,“ odpověděla Carlotta uraženě. „Tos už zapomněla, kolik borců mě zvalo na vánoční ples? A copak sem neměla to čuně Bruna Modjaleskýho omotaný kolem malíčku?“

„A kolem čeho ještě?“ odfrkla. „To bych fakt moc ráda věděla.“

„Nikdy sme se nedostali za pár vášnivejch polibků. Viď že ne, Maurici.“

Maurice mi jako vždy souhlasně olíz tvář i s kusem mejkapu, což sme pak museli pracně napravovat.

Sheena si nakonec zvolila školu, která se za vysokou zdí luxusní čtvrti tyčila jako břečťanem porostlá upomínka na pozdněnapoleonský období. Představa školnýho s mnoha nulama mi tančila v hlavě, když nás vedli ponurýma chodbama do ředitelny. Začátek byl značně trapnej. Napřáhl sem ruku, abych se s tělnatým bělovlasým dr. Emilem Annickem pozdravil, a přitom sem mu způsobil ošklivou popáleninu. Přemýšlel sem, jak si vlastně kuřáci můžou s někým bezbolestně potřást pravicí, zatímco pan ředitel si balil ruku do navlhčenýho kapesníku a matka s dcerou se hluboce omlouvaly.

Ťípl sem svou cigaretu do čehosi, co mi pak Sheeni vysvětlila, že byl porcelánovej podšálek značný starožitný hodnoty, a zapálil si další. Všichni sme se posadili, až na Maurice, kterej – co mu vodítko dovolovalo – očuchával všechny rohy. A pohovor moh začít.

„Vaše dcera v členech přijímací komise zanechala hluboký dojem,“ oznámil mi anglicky dr. Annick hlubokým hlasem. „Je to pozoruhodně inteligentní dívka.“

„Ano, inteligenci naštěstí zdědila po mně. Její otec je úplný idiot. Jediné, čeho byl schopen, bylo nashromáždit obrovské množství peněz.“

Sheeni obrátila oči v sloup, ale dr. Annick zářil bez ohledu na svou bolest. Věděl sem, že to zabere.

„Když už jsme u toho,“ pokračoval, „pokud by byla vaše dcera přijata, budeme potřebovat vyjádření vaší banky.“

„To nebude problém,“ zvolala Carlotta. „Znám se osobně s panem Morganem.“

„Mám za to, že pan Morgan zemřel v roce 1913,“ odpověděl.

„Hm, měla jsem na mysli jeho syna.“

„Ten zemřel v roce 1943.“

Tihle francouzští intelektuálové nějak podezřele znají americký finančníky.

„Byl to můj kmotr,“ vymýšlela si Carlotta. „Když jsem byla ještě malá, sedávala jsem mu na klíně a hrála si s jeho zlatými hodinkami.“

Další úšklebek ze strany mojí milovaný. Modlil sem se, abysme už změnili téma. Naštěstí Maurice vycejtil, že de do tuhýho, a přispěchal mi na pomoc. Zaujat nohou dr. Annicka ve flanelový nohavici, začal se o ni třít s neskrývaným sexuálním podtextem. Podobný chování sem u něj nikdy předtím nezapsal. Další trapný omluvy, zatímco sem se snažil dostat nenasytnýho psa pod kontrolu. Komu čest, tomu čest: Maurice sice může bejt malej ratlík, ale to, co vytáhl na dr. Annicka, byl pěknej kus chlapa. Napadlo mě, jestli ve svým volným čase neobskakuje mastify.

Pohovor klopýtal, až sme se zničehonic dostali k tomu, co očekávám od studijního programu své dcery.

„Emmm,“ koktala Carlotta. Proč sem se na tyhle lstivý otázky nepřipravil předem? „Nooo, tak filozofie – předpokládám, že každá dívka by měla mít solidní základy filozofie. A historie bourbonskýho rodu, to je také důležité. Samozřejmě francouzština, ale osobně si myslím, že ta by se přehánět neměla. Trochu biologie s důrazem na lidský reprodukční cyklus. No a samozřejmě vaření.“

„Vaření?“ dr. Annick měl dojem, že se přeslechl.

„Jistě. Vaření a vedení domácnosti,“ upřesnila to Carlotta. „To je základ. Moje dcera musí být připravena na budoucí život milující manželky a matky.“

„Moje matka to myslí jako vtip,“ zasmála se Sheeni. „To je ten její americký smysl pro humor. Děláš si legraci, viď, nejdražší matičko.“

Bylo mi jasné, že tudy cesta dál nepovede. Bohužel sem se narodil příliš pozdě na zlatej věk klasickejch rodinnejch hodnot. Zasmál sem se a hodil nohu přes nohu tak energicky, že sem shodil broušenou karafu z psacího stolu před chvílí se smějícího pedagoga.

Předpokládám, že nám bude zaúčtována do první splátky za školný. Bez ohledu na výhrady vůči excentrické matce dr. Annick mou drahou dceru a choť přijal.

17:28 Dřív než sem se šel převlíct, rozhodl sem se provést svý ženský alter ego parukářkou. Carlottu nesmírně potěšilo, když Madame Lefèbvre trvalo pár minut, než jí došlo, že ta podivná stařena v odporný umělohmotný paruce je její oblíbenej americkej domovník. Samozřejmě sem ji taky trochu zmátl, protože sem na její zdvořilý otázky odpovídal imitací švédštiny. Carlottino odhalení vzbudilo v dílně obrovský pozdvižení. Až se dámy po nějaký době uklidnily, obstoupily Carlottu a obdivovaly její vrásčitou tvář a vycpaný poprsí. Snažil sem se jim pantomimou naznačit, jak ty vrásky vznikly, ale obávám se, že sem jim v tom moc jasno neudělal. Zmatené, nicméně okouzlené ženy zasypaly Carlottu množstvím polibků v předstíraným záchvatu galský lesbický lásky. Odcházel sem na výsost spokojenej s vědomím, že Carlotta je zásobila konverzačním materiálem na řadu nadcházejících dnů.

Už tak spokojený sem nebyl, když sem na schodech potkal Reinu, jak vleče dolů klec s Damkem. Nejdřív sem chtěl otočit hlavu a bez povšimnutí projít kolem ní, ale věděl sem, že je to její poslední představení předtím, než odjede na letní turné. A navíc sem se styděl, že sem zanedbal svý odpolední povinnosti. Šokovalo ji, když ji obstarožní cizinka oslovila jménem a vzala jí z ruky těžkou klec.

„Ricku, jsi to ty?“ vydechla překvapeně.

„Sem to já,“ řekl sem a pochodoval s klecí zase dolů. „Nezlob se, že jdu pozdě.“ Velmi zkráceně sem jí popsal Carlottino odpoledne.

„Ty šaty ti tak sluší, Ricku. Cítím nepřekonatelnou touhu tě políbit.“

Je zvláštní, jak Carlotta na lidi v tomto směru působí. Zastavil sem v mezipatře a postavil klec na zem.

„Nu, dobrá,“ řekla Carlotta. „Nebudu ti v tom bránit.“

Reina se usmála, objaly sme se a naše rty se setkaly. . Bylo to jako hlavní výpusť přehrady. Nakonec se přece jen odtrhla. Já bych býval moh pokračovat donekonečna. Obě nás to trochu zaskočilo.

„Já... já jsem se se ženou ještě nikdy nelíbala," řekla a uhnula pohledem.

Otřel sem jí šmouhu Carlottiny rtěnky z dolního rtu.

„Budeš mi chybět," řek sem po chvíli.

„Ty mně taky," odpověděla.

Když sem dorazil do našeho bytu, na plotně se pálila sýrová omeleta a Sheeni byla hluboce zaujata telefonním rozhovorem. Vypnul sem plyn a pánvičku mrskl do dřezu.

„To byla tvoje přítelkyně Connie," oznámila mi, když zamáčkla telefon. „Můj bratr si šel na letišti koupit časopis. Je to už tři hodiny a od té doby ho nikdo neviděl."

PÁTEK, 25. ČERVNA

Dnes toho moc nenapíšu, prakticky sem nespal. Čtyři noční telefonáty od – však víte koho. Nemusím zdůrazňovat, že neodletěla. Ne, Connie Krusinowské se nikdo jen tak nezbaví. Vzniklá situace ji nabila energií. Zbuntovala francouzskou policii. Najala drahou, mezinárodně působící firmu soukromých detektivů. Poštvala svý právníky na Paulovy kreditní karty. Kdyby jimi chtěl zaplatit byť jen krabičku sirek, bude během čtyř minut zadrženej. Odhaduje, že Paul má u sebe jen pár set euráčů v dolarech. V předražený Francii se s nima daleko nedostane. A je taky bez saxofonu, tudíž bez prostředků k obživě, ačkoli Connie nenechává bez povšimnutí ani jeho kvalifikaci experta na čištění bazénů. Jak je na tom francouzskej trh práce ve sféře čištění bazénů? Conniini nohsledi to právě zjišťujou.

Connie zavolala v 1:45 a dožadovala se, abych okamžitě vzbudil Sheeni. Měl sem se jí zeptat, jestli mu tajně nepodstrčila nějakou hotovost. Učinil sem (ač nerad), oč mě žádala. Rozlícený manželce celkem věřím, protože mám zkušenost, že v otázce peněz není vůbec velkorysá. Snažil sem se o tom přesvědčit Connii, ale odpovědí mi byly obvyklý výhrůžky. Někdy lituju, že sem se vůbec s Krusinowic klanem zapletl. Samozřejmě by mi zas tolik nevadilo, kdyby se tata oženil s Conniinou bohatou matkou, i když pochybuju, že by z toho

jeho svévolnýmu synovi něco káplo. Ale vždyť ten chlap přece nemůže žít donekonečna, zvlášť vezmeme-li v úvahu jeho zlozvyky jako kouření a problémy s alkoholem. A to už vůbec nemluvím o Dogovi, kterej už na něj někde ve tmě číhá.

Další telefonát ve 3:17. Connie je přesvědčená, že Paul navázal kontakt s Lacey. Má za to, že od ní dostal finanční injekci ze špatně investovanejch milionů jejího otce. Snažím se jí tyto domněnky rozmluvit s tím, že jde o projevy předsvatební úzkosti a paranoi. Trochu ji to uklidnilo, nicméně má v úmyslu na stopu kyprý rivalky nasadit detektivy.

Další telefonát ve 4:22. Connie právě zvažuje, zda moje zrádná ségra Joanie nepřevedla na Paula část peněz určených na matčiny právníky. Řek sem jí, ať si veme něco na uklidnění a jde spát.

Poslední telefonát v 5:06. Connie si v panice vzpomněla, že Paulovi darovala drahý náramkový hodinky značky Rolex Perpetual Oyster.

Masivní zlatej plášť a přesná švýcarská práce. Pravý diamanty místo čísel. Je nutný vohlídat všechny zastavárny v Paříži.

Blbý je, že Paul se musí během deseti dnů hlásit v Los Angeles u svýho kurátora, jinak nedodrží podmínky svýho propuštění. A pude zpátky do basy. Dobrý je, že ten vrásky působící sajrajt šel v pohodě umejt. Carlotta si zase může odpočinout. Blbý je, že mi Reina úplně zamotala hlavu. Copak člověk může milovat dvě osoby zaráz? Já měl za to, že skutečná láska způsobí vyhození pojistek v mozku a totální nezájem o jiný ženský. Zřejmě tomu tak není.

11:12 Jaká úleva vypadnout dnes z baráku a vyjít si s Mauricem do slunečnýho rána. Dneska spíš věnčil on mě. Ze všech sil sem se držel vodítka a přemejšlel nad problémama, zatímco on nás vedl svou oblíbenou trasou. Můžete si o mně myslet, že sem krutej a bezcitnej, ale zdá se mi, že Connie by prostě měla přijmout skutečnost, že jí Paul dal kopačky, a co nejdřív se s tím smířit. A proč mě tak strašně štve, že Sheeni spálila tu novou teflonovou pánev? Je zvláštní, jak se tyhle drobný nasíračky odrazí na manželství. Kdysi v Ukiahu bych dal nevímco za to, abych moh

Sheeni jen tak držet. Teď polovinu času ji taky chci jen tak držet – pod krkem a zakroutit.

Chodíme s Mauricem a těšíme se z vůní naší čtvrti. Možná, že žijeme v tom nejúžasnějším městě světa, ale po nějakým čase to člověk přestane vnímat a začne se cítit jako doma. Koneckonců, vždyť se to od Oaklandu zas tolik neliší. Pozornej Maurice mě dnes vzal trochu jinou trasou a v jedny ulici sme narazili na zapomenutou pobočku amerického řetězce prodejen s koblihama. Šel sem dovnitř a objednal si svou obvyklou kombinaci. Úplně jako doma, akorát že káva byla chutnější, prodavačka za pultem hezčí, psi vítaní a cena třikrát vyšší. Ta Sheenina teorie totálního vnoru možná nebyla tak úplně ujetá. Pomalu sem pil kafe a přemejšlel o tom, že sem při vstupu pozdravil, zodpověděl obvyklý belmondovský dotazy, objednal si koblihy, zaplatil požadovanou částku, poděkoval – a to všechno bez jediného slova ve svým rodným jazyce. A navíc sem ženatej, ale rád bych měl ještě milenku. Panebože, že by se ze mě pomalu stával Žabák?

Když sem se vracel domů, barákem se ozvěnou neslo hlasitý ječeni a urputnej vřískot, kterej vycházel z šestýho patra. Srdce se ve mně zastavilo. Bral sem schody po dvou a otevřenýma dveřma do Reinina bytu spatřil Connii, jak šermuje vyděšený Reině před nosem a ta se zase snaží uklidnit říčný ptáky.

„Kde jsi, Ricku?“ řekla Connie. „Mohl bys prosím informovat tuto osobu, že se mnou si nikdo zahrávat nebude?“

„Já nevím, co chce, Ricku,“ naříkala Reina. „Toho jejího přítele jsem neviděla. Netuším, kde je. Požádala jsem ji, ať odejde, ale odmítá. Moji miláčci jsou z ní celí nesví.“

„Ta ženská lže, Ricku. Vím, že můj drahý Paulo v tomto bytě byl.“

Zmocnila se mě panika. Francois je příšerně žárlívej.

„A jak to víš, Connie?“ chtěl vědět.

„Cítím tady zbytky Paulovy aury. Přece víš, jak jsem na to citlivá.“

Poplach odvolán. Francois jen narazil na případ pro psychiatra.

„Reino," řekl sem klidným hlasem, „kdybys náhodou Paula potkala, mohla bys nám to okamžitě dát na vědomí?"

„Samozřejmě, Ricku. Moc mě mrzí, že se vám ztratil."

„Connie," řekl sem, vzal ji za loket a nasměroval ke dveřím, „není šance, že by Paul moh do tohoto domu projít, aniž bych si toho všiml."

„Určitě, Ricku?"

„Na beton. Navíc sme s Sheeni upozornili dámy dole v parukárně. Všechno vidí, všechno slyší, všechno vědí. Věř mi, jim neproklouzne ani myš, natož pohlednej Američan."

Odvedl sem zdivočelou přítelkyni zpět do našeho bytu, kde sme objevili Sheeni pohrouženou do živého rozhovoru přes můj mobil. Tipla ho v momentě, kdy sem otevřel dveře do komory.

„Určitě mluvila s Paulem!" ječela Connie.

„Nebuď blbá," odtušila moje manželka a zvedla se ze záchodovýho prkýnka. „To byl pan Bonnet, Ricku. Vydávají tvé video ve Francii."

Teď byla s ječením řada na mně. „Proč?!!!!!"

Sheeni pokrčila rameny. „To víš, peníze. Jakkoli nepravděpodobně to může znít, ten videoklip jeví všechny známky obrovského mezinárodního hitu. Je to největší událost v Dánsku od objevení slanečků. I jinak chladní Fini jsou v extázi."

„To je strašný!" naříkal sem. (Mezinárodní publicita je poslední věc, kterou sem momentálně potřeboval.)

„Dohajzlu s vaším idiotským videem," ozvala se opět Connie. „Musíme najít mého snoubence! Paulovi možná hrozí nebezpečí!"

„Hrozí, že tě kopne do zadku," zamumlala Sheeni.

„Cos to říkala?!!" chtěla vědět Connie.

Francois musel usmiřovat už druhou hádku dnešního dne. To je ale ráno!

13:38 Během oběda sem se zeptal svý uražený ženy, zda přede mnou něco netají stran Paulova zmizení.

„Nebuď směšnej, Ricku," odsekla mi. „Můj bratr se mi nikdy s ničím nesvěřuje. Tvoje arogantní a rozmazlená přítelkyně byla přesvědčena, že ho může přinutit k sňatku. Tak se zdejchl. Jen

doufám, že její mylná zbohatlická představa nepovede k tomu, že se z Paula stane uprchlík před spravedlností. Můj bratr je nezodpovědný trouba, ale do vězení nepatří – na rozdíl od jiných individuí, která bych mohla jmenovat.“

To, co říkala, se mi vůbec nelíbilo. Ani trochu.

16:05 Po obědě se Sheeni odebrala neznámo kam a já se na chvíli zhroutil do betle. Vzbudil sem se s náladou už jen mírně sebevražednou. Pak sem pomoh Reině naložit ptáky, krabice a zavazadla do auta. Ani nespočítám, kolikrát sem ty schody vyběhl nahoru a seběhl dolů. S každým nákladem sem si čím dál tíživějc uvědomoval náš blížící se rozchod. Bylo mi taky líto, že sem se nikdy nedostal na to její představení. To sem ale kamarád! Pak sme se jen zběžně políbili na tvář, protože ji přišla vyprovodit i Madame Ruzicka spolu s dámami z parukárny. Když odjížděla s napakovanou dodávkou, ještě sme jí z chodníku všichni naposled zamávali. Tři měsíce! Kdoví, kde mě bude konec, až se v září zase vrátí.

17:38 Sheeni se vrátila s úplně novou teflonovou pánví. V naší těsný kuchyňce sem ji políbil a vyjádřil přání, aby jediná přilnavost v naší domácnosti byla vyhrazena manželství. Můj polibek opětovala a nabídla se, že vysaje. Překvapilo mě to a poukázal sem na neexistenci odpovídajícího přístroje. Navrhla, že si ho půjde vypůjčit k Señoru Nunezovi. Mazlil sem se s jejím ňadrem a přitom se zmínil o tom, že volala Connie a že nás zve na večeři. Škádlivě mě kousala do rtu a večeři zdvořile odmítla. Ne, určitě jí nevadí, že půjdu bez ní. Přitulil sem se k její šíji a připomněl, ať nezapomene vysát i ty kocoury pod postelí. Odstrčila mi ruku a podotkla, abych Connii nenabízel, že za večeři zaplatím.

21:05 Po návratu z nezapomenutelnýho zážitku večeře v pětihvězdičkovým hotelu mě doma čekal šok. Na gauči našeho netypicky uklizenýho bytu seděl, popíjel čaj z *mýho* hrnku a francouzsky konverzoval s *mou* ženou... kdo jinej než Francoisův opálenej a svalnatej arcinepřítel: Trent Preston.

„Ahoj Ricku,“ řekl. „Nebo bych ti měl spíš říkat Nicku?“

SOBOTA, 26. ČERVNA

Sedm týdnů, milý deníčku. Sedm dlouhejch, vyčerpávajících týdnů. Nemusím asi zdůrazňovat, že dnešní ráno sme výroční souloží nepřivítali. Včera večer mě Sheeni vytáhla na chodbu a tvrdila, že by to byla „zbytečná potupa" pro jejího bývalýho přítele, kdybysme my dva „v době, kdy je u nás na návštěvě" spali v jedny posteli. Další šok. Takže ona toho ťulpase pozvala do našeho jednopokojovýho, už i tak soukromí zoufale postrádajícího kvartýru! Francois se už sápal po střence se špičatou německou čepelí, ale podařilo se mi ho trochu uklidnit. Když nastal čas jít na kutě, Sheeni určila, kde strávíme noc. Jí zůstala postel, Trent se rozvalil na gauči a já, živitel rodiny, sem musel spát (nebo se o to aspoň pokoušet) na oddělanejch opěradlech gauče rozloženejch na krutý, byť čistý podlaze. Uprostřed noci sem slyšel, jak Trent vstal, aby si v kumbálovitým hajzlu mužným a mohutným proudem ulevil. Očekávat, že se ten vůl diskrétně vymočí z okna, asi nebylo na místě. Aspoň že se způsobně vrátil na gauč. Ještě jeden krok k posteli á okamžitá defenestrace by ho neminula.

Sem tak vystresovanej, že ani nemůžu pořádně spát. Vždycky nějak zapomenu, jak dobře ten netalentovanej poeta vypadá. A jak hlubokej má vliv na mou milovanou. A jak bezvýznamná je pro ni skutečnost, že se jedná o ženatýho budoucího otce. Ten kretén údajně přijel do Francie jako vyslanec zdeptaný rodinu Joshiů. Má za úkol objasnit celou záležitost francouzským imigračním úředníkům a zkusit s jejich pomocí ovlivnit americký hlídací psy z přistěhovaleckýho úřadu. Zajímalo by mě, jestli to náhodou není jen vítaná záminka vzít roha před stresy manželskýho života. Já bych si momentálně krátký prázdniny taky celkem zasloužil. Možná pár týdnů v Ukiahu s kouzelnou Apurvou. Když se tak nad tím zamyslím, začínám si uvědomovat blahodárnost terapeutickýho prohazování manželek. Kam se mám přihlásit, ptá se Francois.

A proč vlastně Sheeni Trentovi prozradila skutečnou identitu Ricka S. Huntera?!! Co tím vlastně sleduje?

NEDĚLE, 27. ČERVNA

Včera sem svý „spolubydlící“ skoro nezahlíd. Celej den trávili turistikou, zatímco já byl doma paralyzovanej hlubokou depresí. Dnes mě vytáhla z postele Connie, když k nám nečekaně vpadla v

6:45. Možná pořád ještě jede na americkej čas. Překvapilo ji naše nový postelový uspořádání a mohla oči nechat na pohledným cizinci, kterej se v tričku a trenýrkách rozvaloval na gauči. Představili se bez našeho přispění, protože ani jednomu z nás domácích se do toho nechtělo. Konečně aspoň stopa po Paulovi. Včera si nechal proplatit na pobočce společnosti Air France ve Vitry-sur-Seine letenku. To jméno mi něco říkalo. Jo, to je přece to špinavý pařížský předměstí, na kterým měla Reina zaparkovanej svůj karavan. Pokud utekla s Paulem, je to pro mě konečná. Poslední kapka. Víc zármutku už prostě nesnesu.

Connie trvala na tom, že se s ní musíme vrátit do hotelu a při snídani to všechno probrat. Moji společníci se ani nenamáhali vylézt z postele. Úporně se snažím nemyslet na to, jak si teď asi užívají soukromí, který jim tak nečekaně spadlo do klína, ale nejde mi to. Z těch stresujících představ sem byl tak vyřízenej, že sem měl co dělat, abych tu královskou snídani do sebe vůbec dostal. Konverzaci, jako obvykle, obstarávala Connie.

„Čoveče, Ricku, já fakt nepochopím, proč Sheeni takovýho hezouna vyměnila za tebe.“

Docela dobrá terapie k pozvednutí sebedůvěry. Už sem zvyklej.

„Pokud si vzpomínám, Connie, určitě sem ti říkal, že Trent nevypadá špatně.“

„To jo, ale neříkals, že vypadá lip než Brad Pitt. Co dělá?“

„Navštěvuje střední v Ukiahu, píše naprosto idiotskou poezii a přivydělává si taháním pytlů s cementem.“

„Je ho škoda. Moje matka má přes svou charitativní činnost spoustu kontaktů ve filmovým průmyslu. Určitě by pro něj mohla něco udělat.“

„Ať tě ani nenapadne, Connie. Chceme přece, aby byl pro mou ženu spíš míň atraktivní než víc, nebo ne? Teď konečně chápeš, proč sem ho musel tak rychle oženit.“

„Máš pravdu, Ricku. Ale ještě to není úplně rozhodnutý. No a co děláš na té zemi? Copak nechápeš, co to vypovídá o tvým postavení v rámci hierarchie?“

Vysvětlil sem jí Sheeniny výhrady proti naší společný posteli v přítomnosti hosta.

„Co teď musíš bezpodmínečně udělat, Ricku: s okamžitou platností se vrátíš do své postele, a tím dáš najevo, kdo je tady vůdce smečky. Jinak je s tebou amen. Musíš potvrdit svou dominanci, co se týče samice. Je to primitivní, ale funguje to. Jde o sociální dynamiku na úrovni ještěrek, ale v žádném případě to nelze ignorovat.“

„Máš pravdu, Connie. Musím jim ukázat, kdo je tady pánem.“

„To byla moje chyba v případě Paula. Nějak sme to přehnali, Ricku. Příliš jsme na něj tlačili. Musím ho najít a ujistit ho, že je to přece on, kdo má rozhodující slovo. Přece se nemusíme hned brát. Můžeme spolu jen tak žít.“

„Svatá pravda, Connie.“

„Ty to tady znáš a jsi chlap, Ricku, Netušíš, co tak asi mohl Paulo dělat ve Vitry-sur-Seine? Byla jsem se tam včera podívat. Je to jedno velký smetiště. Kulturní možnosti nulové.“

Nepřišlo mi moudré ventilovat před Connií svý podezření. „No, je to trochu dál od centra, ale řekl bych, že tam asi budou lacinější hotely.“

„Moji detektivové je všechny prošli. Paulo nebyl ani v jednom z nich.“

„To je záhada. Ale je fakt, že v tomhle on umí chodit. Přece byl léta nezvěstnej. Domů se vrátil loni v létě.“

„Paulo se hledal, Ricku. Ale teď už má vystaráno. Teď má přece mě.“

Tak nevím, nakolik je holka v reálu,

11:27 Když sem se vrátil domů, manželka ani host tam nebyli. Zabilo by ji to, kdyby mi tady nechala vzkaz? Žádnej podezřelej flek v posteli, ale dva vlhký ručníky v kuchyni nad vanou. Jak se jim to

podařilo? Čekal každej z nich v chodbě, dokud se ten druhej nevykoupal? Sakra. Už dávno sem tady měl mít namontovanou skrytou kameru.

Pořád ještě v depresi, ale už ne paralyzovanej. Prošmejdil sem Trentovy věci. Žádný zašitý kondomy, což by se sice dalo interpretovat jako pozitivní znamení, akorát že Trent ví, že Sheeni je těhotná, tak proč by se namáhal. Ale zase na druhou stranu, Trent vypadá jako člověk, kterej se snaží, aby někde něco nechyt. Tak já nevím. Žádnej zpáteční lístek sem nenašel. Jak dlouho si ta vtěrka představuje, že bude zneužívat naší velkorysý pohostinnosti? Pár jednoznačně pozitivních nálezů: nezřetelnej polaroidovej snímek jakýsi mlhoviny, která by možná mohla bejt prvním zvěčněním Trenta juniora v zárodečným stádiu. A pak barevná fotka o rozměrech 12,5 * 17,5, na níž je svůdná Apurva v rudozlatým sárí.

To je ale kus. A jak nádherný budou jejich společný děti! Za to všechno by mi měli bejt neskonale vděční. Ve vnitřní kapse jeho kufru sem bohužel našel následující dopis, kterej mě moc nepotěšil:

Nejdražší Trente,

představa, že brzy navštívíš Paříž, je úžasná. Pokus se „tchána a tchyni“ přesvědčit, aby Ti zaplatili letenku. Budeme spolu objevovat Paříž přesně tak, jak jsme se si to vždycky plánovali. Většina vstupuje zdarma, takže tvoje jediné výdaje budou za metro. Jíst můžeme doma. Nickovo vaření není úplně nejedlé. A co se týče mého „manžela“, nedělej si starosti. Je totálně pod pantoflem. Snaž se přijet, milovaný!

S pozdravem Sheeni

PS: Souhlasím, že to, co se stalo nešťastnému Vijayovi, je skandál. Mám zde šikovného právníka, který možná bude schopen s touto záležitostí něco udělat.

Hm. Tak pod pantoflem, jo? Tak na to se ještě podíváme. A pročpak sou všechny její odkazy na „manželský“ vztahy v uvozovkách?

15:48 Manželka se svým přítelem ještě nedorazila. Asi se naobědvali venku. Při věnčení Maurice sem ze dvou aut zaslechl dunění tý příšernosti *Heee, Lekker Ding*. Cítil sem, jak tři Magdy kdesi radostně poskakujou.

19:12 Lip sem to už načasovat nemoh. Zrovna když sem si servíroval osamělou dušenou vepřovou kotletu, pečenou bramboru a porci salátu (s lístečkama pěkně natrhanýma po americkým způsobu), vpochodovali do bytu ti dva, však víte kdo.

„Hmmm, tady to voní!“ vykřikla Sheeni. „Máme hlad jak vlci!“

Vlídně sem se na ni usmál. „To je škoda, miláčku, žes mi neřekla, jaký máte plán. Předpokládal sem, že se navečeříte venku. Ale klidně se podívejte, jestli ještě něco nenajdete v lednici.“

Šli se raději najíst do nedaleký palačinkárny. Mám z toho pocit triumfu, přestože jde zřejmě o Pyrrhovo vítězství, protože moje milovaná nejspíš zaplatila účet mýma penězma.

22:45 Nesnesitelnou blízkost bytí zvládáme s Trentem zatím úspěšně tak, že se co nejvíc ignorujem. Ale po jeho šestým působivým zívnutí, zřejmě vyvolaným pásmovou nemocí, sem se rozhod, že nastala ta správná chvíle si dupnout a nárokovat legitimnost spočinutí ve vlastní posteli. Sheeni byla popuzena.

„Takže ty chceš uložit osobu, která čeká tvé dítě, na holou zem!“

„Nikdo nemusí spát na zemi,“ odpověděl sem nevzrušeným tónem. „Reinin byt je přece prázdnej. Tvůj host tam může složit hlavu.“

„Takže ty máš klíč od bytu té ženské!“ odfrkla. „Jak pohodlné!“

Odpověděl sem, že klíč nemám, ale vycházeje ze zkušeností s jinýma nájemníkama, kterým sem pomáhal, když si zabouchli dveře, přece vím, že ty nanicovatý zámky de snadno otevřít platební kartou.

„Hahaha,“ vysmála se mi moje manželka. „Ale ty přece nemáš platební kartu.“

To je pravda. Ale řek sem, že k tomu úplně postačí kus umělý hmoty.

„To je ale hrozné,“ byla její reakce. „Co když se nám sem někdo vloupe a ukradne mi můj francouzský psací stroj!“

„Neboj,“ utěšoval sem ji. „Žádnej feťák ve Francii na tom není až tak špatně.“

O pět minut později byl můj nepřítel nastěhovanej v Reinině smradlavým bytě. Panebože, mohla tady nechat aspoň otevřený okno, aby se to trochu vyvětralo.

Po návratu domů sem nahodil téma společnýho ranního koupání.

„No a jak si myslíš, že jsme to udělali?“ tázala se Sheeni. „Trent se rychle vykoupal, zatímco já byla nakoupit pár *croissants*. Po snídani jsem se vykoupala já a on se mezitím šel projít.“

„Ach tak.“ „Ačkoli nevím, proč jsme to tak komplikovali, když já jeho nádherné tělo intimně znám. A on zas moje.“ „Ale mohlas mě předem informovat, že přijede. Tohle je přece taky můj domov.“ „Nechtěla jsem se zase hádat. Pořád se jen hádáme.“

Objal sem ji a políbil.

„Já se s tebou přece nechci hádat, miláčku.“

Polibek mi opětovala.

„Máš pravdu, Nickie. Byl to skvělý nápad odstěhovat Trenta vedle. K nabourávání mého soukromí jeden chlap bohatě stačí.“

Přítulila se intimněji.

„Nickie, drahoušku. Trent nemá moc peněz. A sám víš, jak jsem v kuchyni nemožná. Když ti řeknu, kdy přijdeme, udělal bys nám večeři?“

„Tak jo. Předpokládám, že mě neubude.“

Políbili sme se. Sheeni se pak omluvila a šla si vyčistit zuby nití.

Jo, jo, milý deníčku, je to tak. Sem totálně pod pantoflem.

PONDĚLÍ, 28. ČERVNA

Na opožděnej výroční sex se nedostalo ani večer. Manželka příliš znavena. Říkala, že museli v tom horku chodit všude pěšky a neměli na víc než na laciný, nízkoproteinový jídla. Doufám, že ta přemíra kultury nebude mít špatný vliv na vývoj plodu. A jak to, že ještě nemáme sonogram budoucí Twispovky?

Trochu se nám zkomplikovalo ubytování našeho veleváženýho hosta. Šetrná Reina svůj kvartýr bez mého vědomí pronajala. Nová nájemnice dorazila včera pozdě v noci a našla v měsícem zalitý posteli pohlednýho mládence. Tajemnej spáč se neprobudil ani šoupáním kufrů, ani přípravou oprávněný nájemnice k nočnímu odpočinku. Ráno se probudil v náruči ženské v negližé. Následovalo

několik polaskání a intimních stisků, než se probudil natolik, aby si uvědomil, že to není Apurva. Vyplašeně prozkoumal situaci a zjistil, že jde o úplně cizí, nicméně docela přitažlivou spolunocležnici. Žena otevřela oči, usmála se a zeptala se ho, zda je v ceně bytu. Trent se natáhl pro deku a přikryl si nahé tělo. Pak se navzájem představili. Trent se omluvil za nedovolené užívání postele, hodil na sebe oblečení a odešel.

Páni. Ti Prestonovci se teda mají. Kdyby v tý cizí posteli našli mě, určitě by mě neprodleně zatkli a zašili do lochu s dalšíma sexuálníma úchylákama.

Ani dnes ráno se žádný společný koupání a tolik očekávaný manželský radovánky nekonaly. Trent dorazil zrovna ve chvíli, kdy probíhala úvodní fáze. Sheeni v mžiku vyklouzla z mýho objetí a já sem tam musel zůstat ležet a hloubat nad různýma způsobama vykuchání Trentových vnitřností, dokud OLE nepovolila. Po snídani se manželka s nepřítelem vydali směrem k Belleville, kde se mají setkat s mazaným právníkem panem Petitem. Nemusím snad ani zdůrazňovat, že se modlím, aby jejich mise ztroskotala.

10:52 Právě sem potkal novou nájemnici. Velmi příjemná, upovídaná Angličanka kolem dvaceti. Žádná krasavice, ale roztomilá, urostlá, s hnědýma, krátce střiženýma vlasama na mikádo a trochu křivým úsměvem. O několik centáků menší než já a neuvěřitelně pružná. Jmenuje se Violet Barnesová. Reinu nezná, ale o podnájmu se doslechla od kolegů cirkusáků. Pochází z Birminghamu, žije v jižním Londýně a momentálně dostala angažmá ve stejným cirkusu, kterej zaměstnává Señora Nuneze a Boccatovce.

„A co děláš?“ zeptal sem se a popíjel čaj, kterej vlídná hostitelka připravila.

„Chceš to vidět?“

Ohnula se v pase tak hluboko, že hlavu, paže i ramena měla nejen u kolen jako normální lidi, ale ještě dál, takže si mohla prohlížet vlastní svalnatej zadek. Přišlo mi to jako docela praktická pozice pro zjišťování stavu tyhle anatomicky jinak hůře přístupný části těla.

„Fíha a nebolí to?“

„Vůbec,“ odpověděla, když se zase odmotala. „Samozřejmě tebe by to asi zabilo, Ricku. Musí se to roky cvičit.“

„Ty jsi hadí žena!“

„Přesně tak. Zkroutím se jako preclík a nacpu se do malé bedýnky.“

„Máš klouby na obě strany?“

„Nic takového, Ricku. Je to jen otázka nekonečného cvičení. Z

tebe by byl taky správný ohýbač. Máš správnou postavu: jsi útlý a kostnatý. .Dej si sušenku. Vypadáš hladově.“

Uždiboval sem keks, zatímco Violet vypakovávala svý zavazadla. Mezitím sem jí vysvětloval, kdo je Trent a jaký mám k němu vztah. „Takže bývalý přítel tvé ženy, hm. Jak si proboha starý, Ricku?“

„Sem starší, než vypadám,“ zalhal sem.

„Tak to ano. Byl to pro mě včera šok. Ve vlaku z Londýna jsem si dala několik panáků a pak jsme zašli ještě na pár s klukama z branže. Vysadili mě před barákem. Vyšplhám těch osm tisíc schodů, vlezu do bytu, co páchl, jako by tam uchovávali hodně starou mrtvolu, rožnu a najdu v posteli spícího nahého Adonise.“

„Co tě přitom napadlo?

„Chceš slyšet pravdu, Ricku? Pocítila jsem kdesi v hloubi duše zvláštní jistotu, že tady leží muž, za kterého se provdám. Prostě osud.“

„Deš, bohužel, trochu pozdě.“

„To už jsem taky zjistila. Velice mrzuté. Všichni skvělí muži jsou hned zkraje rozebráni. A platí to zvláště pro vás, Arniky. Hele, ty mi taky někoho připomínáš.“

„Belmonda.“

„Správně. To by se dalo u cirkusu využít. Každý potřebujeme mít svůj typický způsob, jak upoutat pozornost.“

„Ten tvůj je nacpat se do malých bedýnek?“

„Kéž by. Ale bohužel je to dost otřepaný. Teď pracuji na čísle s jednokolkou, jenže to má háček.“

„A to?“

„Pořád padám na zadek.“

Při odchodu mi Violet věnovala jedno ze svejch reklamních triček. Pod obrázkem Violet vmáčknutý do průhledný plastikový bedny velikosti chlebníku je bolestně pokroucenejma písmenama vyvedenej nápis: Ohýbačka v Londýně.

16:12 Nekonečný věnčení psa, únavný domovnický a zásobovatelský povinnosti. Když sem to všechno jakžtakž zvládl, poobědval sem šunkovej sendvič a vyťukal Sonino číslo. V Ukiahu je teď ráno, takže se dá předpokládat, že Soňa právě zvedá svůj těžkej zadek z betle. Zněla depresivně.

„Už jsi slyšel, co je novýho, Ricku? Můj milovaný Trent je v Paříži!“

„Opravdu? A jak dlouho má v plánu tam pobýt?“

„Doufám, že dost dlouho na to, abych se zatím zbavila Apurvina těla.“

„Soňo, takovýhle věci bys neměla říkat. Mluvilas s Lanou?“

„Mluvím s ní furt. Řekla bych, že jsi v pěkný bryndě, Ricku.“

„Proč?“

„Lana říkala, že nějakej strejda Hárošovi slíbil, že mu do toho jeho falcona namontuje cosi jako čtyřválcovou čtyřistadvacetdevítku, pokud mu Hároš zjistí, kde jsi. Nebo to byla devětsečtyřicetdvojka? Ať je to, co je to, Lana říká, že Hároš má veliký dilema, protože by do toho svýho pitomýho auta zoufale chtěl silnější motor.“

Takže z Hároše se vyklubala pěkná krysa, jen co je pravda. Je ochotnej vrazit kámošovi nůž do zad kvůli několika koňskejm silám.

„A víš, co si *já* o tom všem myslím, Ricku?“

„Copak?“

„Myslím, že vůbec nejste v Mexiku. A že jste taky v Paříži. A proto tam odjel i Trent. Aby našel Sheeni.“

„*Usted es muy loco, Sonya*,“ trval sem na svým. „*¡Yo estoy en Mexico!*“

„Mě neoblafneš, Ricku. Takže já ti navrhuju následující obchod: ty zařídíš, aby se Trent rozešel s Apurvou, nebo řeknu Hárošovi, kde jsi.“

„Soňo! Buď rozumná!“

„Dobře si ti rozmysli, Ricku. Hároš se už těší, jak mu ta kraksna bude šlapat.“ *Klik.*

Doprčic. Proč já tý šílený tlustoprdce vůbec volal. Je to chodící toxickej odpad. Copak sem opravdu nepoučítelnej?

20:17 Navzdory mučivý úzkosti se mi do Sheenina a Trentova návratu podařilo mít večeři hotovou. Připravil sem jednoduchou, ale výživnou směs dušenýho hovězího se zeleninou. Vrhli se na ní jak hladoví kanibalové. Zdá se, že Apurvino odhodlaný vegetariánství neučinilo na Trenta dostatečně dlouhodobej dojem. Sheeni hlásí, že sou z jejich rozhovoru s panem Petitem poměrně optimisticky naladění, protože jim slíbil, že využije svých kontaktů u francouzský policie, aby zjistil, proč byl Vijay vlastně z prvního světa vykázán. Ale přinesla i pozitivnější zprávy: pan Bonnet nám brzy pošle první vyúčtování. Doufám, že ten šek bude dost velkej na to, aby mi zajistil solidní pohřeb.

Connie přišla zrovna ve chvíli, kdy T. P. (tragikomickej poeta) umýval nádobí. Přestože je naprosto vyřízená z toho, že Paul je i nadále nezvěstnej, stihla si docela slušně zaflirtovat s naším hostem, což moje manželka velmi těžce nesla. Také Trentovi nabídla, že by se moh nastěhovat do jejího prostornýho apartmá. Tato velkorysá nabídka ho očividně potěšila.

„Ale co když ti sem Apurva zavolá, Trente?“ zeptala se Sheeni. „Máme jí dát číslo do Conniina pokoje?“ Ten blbec z toho okamžitě vycouval.

Abysme nějak zabili čas, moje milovaná vytáhla scrabble. Myslím, že ještě nikdy v dějinách se tato hra nehrála na tak vražedný úrovni. Boj moh být ještě lítější v případě, že by všechny strany disponovaly nukleárníma zbraněma. Prosadil sem si, že se počítají jen anglický slova. Největším překvapením pro mě bylo, s jakou bravurností hrála Connie. Netušil sem, že její slovní zásoba zahrnuje tolik obskurních slov s vysokou bodovou hodnotou. Zuřivě bojovala s Sheeni o vítězství, zatímco Trent a já sme zoufale usilovali uniknout ostudě posledního místa. Nemohlo být pochyb o tom, že každým písmenkem, který se nám podařilo umístit na tu proklatou

herní desku, sme bojovali o svý mužství. Ale i dámy vypadaly tak, jako by v sázce byly jejich vaječníky.

A kdo se nakonec trápil v nejhlubším sklepě? Trent Preston.

Jó, kdyby tak člověk nemusel do svýho deníku psát pravdu a nic než pravdu. Kterej vůl toto pravidlo vymyslel?

No dobrá. Ten hulvát mě porazil o mizerný dva zasraný body.

Ještě větší rána pro klid našeho domova byla skutečnost, že Sheeni skončila o skandálních šestnáct bodů za svou rádoby švagrovou. Musím přiznat, ač nerad, že ani za sportovní chování by medaili nezískala.

Uf, sem rád, že to máme za sebou. Teď už se jen můžu v klidu strachovat, že mě zatkne FBI nebo zavraždí mafie. Je to mnohem míň stresující.

ÚTERÝ, 29. ČERVNA

Dnešek začal, milý deníčku, neuvěřitelně výbušným vyvrcholením. Všechna ta nahromaděná tenze se musela nějak vybít. Je to určitě lepší sexem než těžkým infarktem. Moje milovaná byla opět svolná k rannímu dovádění, protože naše soukromí je zase obnoveno. Přátelská Violet se u nás včera večer zastavila a nabídla T. P. Reinin vyboulenej gauč. Přijal, přestože Sheeni byla nevrla, ale nic si honem nemohla vymyslet. Takže náš host zůstane na dosah, kdyby náhodou volala Apurva. (A mimochodem, proč vlastně nevolá?) Violet se možná za svýho osudovýho muže nevdá, ale aspoň s ním může (více či méně) spát. Osobně si myslím, že hezká hadí žena by v tyhle oblasti mohla člověka něco přiučit. Sice se obávám, že tento druh stereotypního sexuálního uvažování by moh šokovat střízlivý akademiky, kteří budou v budoucnu mý publikovaný deníky číst, ale já jen říkám, ať první hodí kamenem ten, koho tato asociace s hadí ženou nenapadla. Sakra, teď mi dochází, že určitě musela napadnout i toho polomozka T. P., když uléhal ani ne pět metrů od svůdný hadice.

9:05 U snídaně si T. P. moh hubu natrhnout samým zíváním. Zmínil se o tom, že skoro až do rána si s Violet povídali. Říkal, že mu připadá „docela zajímavá“. Slíbila mu, že ho naučí pár základních ohybů. (On už svůj typickej způsob, jak upoutat pozornost, má. Zatímco se bude sukovat, může u toho recitovat svou mizernou poezii.) Pobízel sem ho, aby o Violet mluvil co možná nejvíc, protože vím, že tento druh hovoru umí každou ženskou otrávit. Ale proč mám bejt u Sheeni v nemilosti pořád jen já? Fungovalo to jedna radost. Její tón, kterým mu říkala, aby vypadl, že se chce vykoupat, byl výrazně ledovej.

10:17 Další důkaz, že život hvězd neobnáší jen supersex v luxusním prostředí. Zrovna sem si vymačkával rašící jebák, když tu se najednou rozletěly dveře a do bytu se vřítil tým francouzský televize s rozzářenýma reflektorama a puštěnýma kamerama. Pěkná kočka v černý baretce a upnutým svetříku mi strčila do ksichtu mikrofon a oslovila mě rychlou francouzštinou. Stál sem tam jak tvrdý Y, zatímco Sheeni začala ječet, zvedla se z vany jako rozzuřená bohyně a rozmáchlým pohybem se strefila kameramanovi do nosu kusem mýdla. Něco zavrčel, ale točil dál. Schoval sem se za mokře růžový tělo svý ženy a spolíhal na to, že s nahotou v přímým záběru nebude moct francouzská televize natočenej materiál použít. Sílená reportérka přešla do angličtiny a tvrdošíjně svou oběť pronásledovala dál.

„Přijel jste do Francie s tím, že se stanete americkým Belmondem? Plánujete si natočit s třemi Magdami další videoklip? Kdo je ta dívka? Jak dlouho jste...“

„Bez komentáře!“ opakoval sem dokola a schovával se pod ručník. „Bez komentáře!“

„A ven!“ ječela Sheeni. Vrhla se na všetečnou reportérku a sápala se jí na mikrofon. „Vypadněte odsud!“

Neměl sem moc přehled o tom, co přesně se dělo dál, protože sem měl ručník omotanej kolem hlavy, ale mám za to, že k nám vpadli bratři Boccatovci a rychle s vetřelci zatočili. Nepochybuji, že se na scéně ještě chvíli zdrželi, aby se mohli dosytosti vynadívat na mou ženu. Ta mi mezitím strhla ručník z hlavy, přitiskla si ho na dokonalý

tělo a nařídila všem, aby vypadli. Doufám, že náš příští byt bude mít vanu y oddělený koupelně s dveřma. A taky urostlýho portýra, kterej zastaví všechny nezvaný hosty už ve vstupní hale.

Sheeni mi právě oznámila, že vetřelci nebyli z francouzský, ale z holandský televize. Vůbec netuším, jak to mohla zjistit.

11:28 Na schodech sem se srazil se Señorem Nunezem. Zakoupil si vlastní admirálskou uniformu a chce, aby se stala součástí jeho vystoupení. Je u vytržení z mezinárodního úspěchu našeho prvního videoklipu a doufá, že to bude mít pozitivní vliv na jeho další kariéru. Má za to, že půvab písně je v její jednoduchosti, protože tu může ocenit „každý trouba“. Ano, člověk musí trpět vážnou duševní poruchou, pokud se mu Tři Magdy líbí, souhlasil sem.

15:37 Po osamělým obědě (moje žena se opět někde tahá s cizím chlapem) sem vytáhl vyzbrojen toxickýma chemikáliema do boje s posprejovanýma zdma. Už sem s Madame Ruzicka probíral možnost zakoupení přenosnýho pískovače a nahození baráku speciální omítkou, ale zdá se, že dává přednost rozpouštědlům a mý laciný práci. Bodejť ne. Za třicet let, až budu umírat na rakovinu, bude už příliš mrtvá, než abych na ní něco vysoudil. Jako obvykle můj boj s graffiti přitáhl pozornost kibiců. A taky sem měl příležitost navzájem představit Babette a Violet. Mají hodně společnýho, protože obě patří mezi dalších asi třicet milionů britskejch žen. Doufám, že Violet naučí Babette pár hadích triků, který jí pomůžou dostat se ze spárů toho chlípnýho Alphonse.

Babette se se mnou zdržela dostatečně dlouho, aby mi posloužila jako překladatelka, když z parukářskýho salonu vyběhla Madame Lefèbvre, aby se poptala, co je to za sladkýho Američana, kterýho je poslední dobou tak často vidět s mou kouzelnou ženou. Vysvětlil sem okolnosti a ujistil ji, že je ženatej a zároveň spává s Violet. Sem přesvědčenej, že to v salonu vyvolá nejedno zdvižené obočí. Také sem ji požádal, zda by nemohla trochu sledovat situaci v domě a případně mě upozornit na útok televizních štábů, paparazziů a mafiánských hrdlořezů. Slíbila mi ze strany svýho personálu maximální spolupráci a poskytla mi pravidelnej denní příděl objetí a polibků na tvář. Dokonce i Babette chytla toho bacila a cítila potřebu

se mi vrhnout kolem krku a mocně mě sevřít do svý dráždivý náruče. O něco později mi pošťák předal tento list:

Drahý Ricku,

konečně jsme na cestě. Ještě jednou ti děkuji za pomoc při nakládání. Moje děťátka stávkují! Naše první představení bylo naprostou katastrofou. Doufám však, že jejich problémy se brzy vyřeší a že si záhy na cestování zvyknou. Samozřejmě, že se jim stýská po tom milém Američanovi, který k nám byl v posledních týdnech tak laskavý. Zasílám ti program naší cesty. Může se samozřejmě změnit v důsledku nečekaných zdržení a katastrof. Jak vidíš, směr naší cesty je víceméně na jih. Brzy by měla dorazit jistá slečna Barnesová a nastěhovat se na léto do mého bytu. Předem ti děkuji, pokud se o ni postaráš v případě, že by měla jakékoli problémy.

Jsem moc ráda, že jsem opět na cestách, ačkoli mi otec i bratr dost chybí. Jakmile budu moci, znovu ti napíšu. Kdybys mi chtěl napsat, adresuj prosím dopis do pařížské kanceláře našeho cirkusu. Oni mi ho už předají. (E-mail bohužel ještě nemám.)

Často na Tebe myslím a těším se, až vás oba zase na podzim uvidím.

Se srdečným pozdravem

Reina

O Paulovi ani zmínka. To je buďto dobrý znamení nebo ji Paul požádal, aby o jeho přítomnosti pomlčela. Ani při opětovným čtení sem nebyl schopnej vycítit jedinej náznak milostnýho románku s vášnivým americkým jazzovým trumpetistou. Předpokládám, že něco takovýho by určitě na její próze muselo zanechat aspoň stopu.

17:45 Rozrušená Connie mi volala zrovna ve chvíli, kdy sem vařil večeři. Ti přísérní Saundersovi nechávají každou chvíli na Conniině mobilu poplašný zprávy pro Paula. Vzhledem k blížícímu se státnímu svátku 4. července je Paulův kurátor nucenej posunout setkání s klientem, a to už na tento pátek! To už je za tři dny.

„Sakra," řek sem. „To Paul přece nemůže stihnout!"

„Musíš jeho rodičům zavolat, Ricku."

„Cože?!"

„Všechno jsem už dokonale promyslela, Ricku. Zavoláš jim dnes v noci ode mě z hotelu. Budeš předstírat, že jsi Paulo. Řekneš jim, že ses zdržel, a požádáš je, aby zavolali tomu pitomýmu kurátorovi, aby to o pár dnů prodloužil.“

„Ale Connie, oni přece poznají, že nejsem Paul!“

„Budeš mluvit chraptivým hlasem a řekneš jim, že jsi nachlazený. Musíme získat trochu času. Jsem přesvědčena, že moji detektivové jsou už Paulovi na stopě. Mám už připravený letadlo a poletíme do Las Vegas hned, jak ho chytíme, teda chtěla jsem říct, hned, jak ho najdeme.“

Connii se nakonec podařilo získat mě pro tento šílený plán. Rozhodující roli v tom nejspíš hrála vidina, že se jí konečně zbavím. To, no a pak samozřejmě ty její obvyklý výhrůžky.

19:18 Na večeři sem připravil svou verzi světoznámý činy paní Cramptonový. Autentický bobový výhonky a skutečný vodní kaštany z konzervy. Asi devadesát osm procent kaštanů zůstalo na talířku, což mě vedlo k zamyšlení, jak dlouho ještě si profesionální loviči kaštanů udrží svý zaměstnání. Řekl bych, že to taky musí být dost nebezpečná práce.

Zatímco T. P. umýval nádobí, vzala si mě Sheeni stranou a svěřila mi, že Trent od svýho příjezdu ještě nemluvil se svou ženou. Zřejmě se těsně před odjezdem pohádali. Sheeni netuší o čem, ale jak vám potvrdí každej ženáč, když přijde na manželský tahanice, témat k handrkování je nepřeberný množství. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby moje vlastní svůdná manželka hrála v Prestonovic hádce na letišti významnou, možná i rozhodující roli. A teď si Trent hraje na pana pasivně agresivního, což je taktika, kterou bych považoval pod jeho úroveň. Tak sem zašmátral v naší komoře a vyťukal svý starý číslo v Ukiahu. Když se na druhým konci ozvala Apurva, řek sem, „Ahoj Apurvo, vydrž chvíli“, a předal telefon jejímu překvapenýmu manželovi. Když sem odcházel za Connií, byl ještě hluboce pohroužen v konverzaci. Sheeni sem pouze oznámil, že se du projít. Doufám, že neurčitost mýho návratu aspoň zkomplikuje narušování manželskýho soužití z její strany. Trochu mě to sice uklidnilo, ale co já můžu vědět, jestli celý odpoledne nestrávili jako cizoložní králíci v

nějakým laciným hotelu. Když o tom tak uvažuju, při večeři se o svých dnešních kulturních aktivitách oba vyjadřovali nadmíru mlhavě!

22:32 No, takže další Conniin praštěnej plán nevyšel. Sheenin otec (ne nadarmo je to prohnanej právník) se nenechal dlouho vodit za nos tvrzením svýho údajnýho syna o bolesti v krku.

„Kdo je to?“ chtěl vědět.

„To sem já, tati, Paul,“ krákal sem do telefonu. „Je mi příliš zle, než abych mohl cestovat. Jen nachlazení. Nemohl bys domluvit s kurátorem, aby to odsunul? Budu fit tak za měsíc.“

„V kolika letech sis pořídil svůj první saxofon?“

„Svůj co?“

„Řekni mi jména svých nejlepších přátel ze střední!“

„No tak, no byl tam John. A taky... Mike... hm, tak na shledanou.“

Zmocnila se mě panika a telefonát sem urychleně utnul. Connie z toho radost nemá.

„Nechápu, že moje matka mohla s tímhle chlapem spávat,“ ohrnula pysk. „Tohle si ale prosadím. Ať si Paulo říká, co chce, ale já jeho otce na svou svatbu nepozvu.“

„Paulova matka bezesporu značně přispěla k mý svatbě tím, že na ní nebyla,“ přihřál sem si svou polívčičku. „Tu taky nepozvu,“ prohlásila Connie rezolutně. „Nerada to říkám, ale je škoda, že můj Paulo se nenarodil jako sirotek.“ „I *já* bych to ocenil,“ připustil sem.

Oč by náš život byl jednodušší, kdybychom se s Sheeni byli potkali v sirotčinci. V nějaký moderní, sexuálně osvícený instituci hodně daleko od Trenta, Vijaye, Connie, pana DeFalca, strejdy Sála, Señora Nuneze, tří Magd a hlavně všeho francouzskýho.

STŘEDA, 30. ČERVNA

Další nádhernej den. Houfy turistů vylízají z děr. Kamkoli dete, slyšíte obézní, opocený lidi naříkat středozápadníma nosovkama na nehorázný ceny. Alphonse pohrdá Američanama ještě víc než britskýma a německýma turistama. Říká, že kdyby byli jen trošku

disciplinovanější, nekupovali zbytečnou veteš čínský výroby a nedělali rekordní rozpočtový deficity, dolar moh mít dneska hodnotu aspoň deseticentu. Pravda, mý krajani sou možná svým způsobem rozmařilí, ale aspoň nejezdí jako blázni v twingu.

Moje sklíčená přítelkyně Violet nás s Mauricem doprovázela při dnešním věnčení. Je celá vyvedená z míry jakýmsi T. P.

„Nejenže je nádherný k zulíbání," prohlásila, „ale klape nám to v každém směru. Mám pocit, že ho znám od nepaměti."

Já taky, ale ten pocit není nijak zvlášť příjemnej.

„Je dost mladý," upozornil sem ji.

„Ale na svůj věk velmi vyspělý, Ricku. Tak strašně bych ho chtěla. Už to skoro nemůžu vydržet."

„Co máš na mysli, když říkáš, že ho chceš?" zeptal sem se s nadějí, že bych moh proniknout do ženskýho způsobu myšlení.

„Říkám tím, že ho chci," opakovala.

„Jak přesně?" pokračoval sem v tématu.

„No, když to musíš vědět, chci ho mít v sobě."

Pozoruhodná informace. Takže ženy zřejmě také prožívají sexuální touhy. Sheeni se vždycky zuby nehty brání a je nutný ji málem násilím dovlíct do betle. A pak se ještě tváří, že člověku dělá laskavost.

„Muži sou dost slabí," řekl sem. „Mohla bys ho mít, kdyby ses trochu snažila."

„Možná že jo, Ricku. Ale k čemu by to bylo? To by celou situaci ještě zhoršilo. To máš jak s heroinem. Jasně, je to super, dokud to trvá, ale pak chceš víc. A tvůj přítel miluje svou ženu. Vím, že by to dopadlo tak, že by mnou pohrdal."

Chvíli sme šli beze slova, zatímco Maurice oňuchával kandelábry. Je divnej. Posedle očuchává každej sloup, ale když potkáme skutečnýho psa, málokdy o něj projeví zájem. Violet využívala těchto zastavení k tomu, aby svý tělo natáhla do nejpodivnějších konfigurací, zatímco blazeovaní Pařížani kolem nás chodili bez jedinýho mrknutí oka.

Ještě mi to nebylo tak úplně jasný. „Proč vlastně chceš mít chlapa uvnitř? Víš jako, co je na tom tak přitažlivýho? Není to..., jak bych to řekl..., trochu nepříjemnej průnik do soukromí?“

„Ty musíš být na hlavu padlej, Ricku. Tvrdíš, že jsi ženatý. Tak proč se nezeptáš své ženy?“

Protože vím, že by mi stejně neřekla pravdu. Jako vždycky.

13:42 Na oběd sme byli nečekaně v plným počtu. Sheeni a T. P. seje nutný vrátili se špatnou zprávou. Podle špionů pana Petita přišlo udání na Vijaye z nejvyšších míst americký kontrarozvědky. I oběd svou kvalitou odpovídal vzniklý situaci. Horší snad už být ani nemohl. Jediný, co sem našel, byla promáčknutá plechovka *bouillabaisse*, která tady zbyla po předchozím nájemníkovi. Narychlo sem ji nastavil zvětralou pepsi-kolou, kterou sem našel vzadu v ledničce. Naštěstí se Trent nabídl, že skočí pro bagetu.

„To musí být nějaká shoda jmen,“ poznamenal Trent, když se vzpamatoval z prvního hltu polívky. „Joshi je přece běžné indické jméno. Takových Vijayů Joshiů tam musejí mít tisíce. Úředníci si ho zřejmě spletli s někým jiným.“

„A nebo je Vijay supertajnej radikální extremista,“ přemýšlel sem nahlas, „kterýho řídící buňka vyslala infiltrovat Západ v převleku nesnesitelnýho středoškolskýho studenta.“

„Ricku, ta polívka má chuť jak pomeje,“ prohlásila moje milovaná.

„Proč mu říkáš Rick, když se jmenuje Nick?“ zjišťoval T. P.

Trochu příliš impertinentní otázka na můj vkus.

Sheeni se nad tím zhluboka zamyslela. „Asi proto, že je to člověk mnoha osobností – jedna úmornější než druhá. Jsou situace, kdy je spíš Rickem než Nickem.“

„A jak je od sebe oddělíš?“ rozmazával T. P. svou neomalenost.

„Rick je – ale mohu se v tom mýlit – o něco míň prohnaný než Nick. Je v něm něco galsky...,“ ale co, to už sem se nedozvěděl, protože následovalo pár rychle vystřelenej francouzskejch slov, na který můj nepřítel odpověděl pohrdavým odfrknutím. Zbytek jejich debaty ohledně mý povahy a jejích nedostatků pokračoval ve francouzštině. Byl temperamentní a chvílemi až rozohněný. Bylo mi

to fuk. Sem rád středem pozornosti za každých okolností, a to i když se mé nedostatky pitvají v nesrozumitelným jazyce.

Znaven setkáním s mou kuchyní se T. P. omluvil a šel si zdřímnout k Violet. Až odešel, Sheeni mi místo zákusku naservírovala bombu: pan Bonnet je Trentem nesmírně okouzlen a chce ho angažovat pro svý další hudební video. Vzhledem k tomu, že Trent zoufale potřebuje peníze na novorozeneckou výbavičku, souhlasil s tím, že si pobyt ještě o nějakou dobu prodlouží a příští týden půjde na kamerové zkoušky.

Kdyby nikdo jinej, tak minimálně Rick S. Hunter je z tý zprávy značně rozladěnej.

„Hele, já měl za to, že jejich velkou hvězdou mám bejt já!“

„Ricku, to byl špatný odhad. Je bezpodmínečně nutné, abychom se na veřejnosti příliš neukazovali. Musíme být hlavně nenápadní.“

„Asi máš pravdu. Ale neplatí totéž o Trentovi?“

„V jeho případě je tomu právě naopak. Pokud se stane slavným, bude moci veřejně kritizovat tu do nebe volající nespravedlnost páchanou na Vijayovi. A může tak vyvíjet mezinárodní nátlak na vládu USA. Trent navíc hovoří plynně francouzsky. No a pak je taky skvělý zpěvák!“

To je toho. Celá ta záležitost se mi vůbec nelíbí. Je fakt, že být v centru tak mohutnýho zájmu médií sem nechtěl. Ale zas když už v něm sem, proč se o slávu dělit s tím hňupem?

16:26 Většinu odpoledne sem strávil smolením dopisu Reině. I přes úpornou snahu Ricka S. Huntera vyzařovat chladnej galskej odstup se obávám, zda se mi tam přece jen nepřipletlo trochu moc sentimentu. Do poštovní schránky sem ho házel s pocitem provinilýho očekávání. Překvapuje mě, že z vidiny cizoložství sem ještě o něco nervóznější, než sem byl z vidiny manželství.

23:47 Sheeni dnes doširoka rozevřela peněženku, což je něco, co rozevírá ještě zřídkavějc než tu část svýho těla, však víte kterou. Nechápu, že sem právě moh napsat něco tak jedovatýho o jediný a největší lásce svýho života. Bude to asi tím, že mám trochu v hlavě. Pozvala nás (i Trenta s Violet) na večeři a pak sme se šli podívat na Mauricova papínka. Je dokonalej. Pokud by nevyšla kariéra tvůrčího

psaní, možná by mohla jít Carlotta k panu Hamiltonovi do učení. Umím si celkem snadno představit, jak se každej večer nesu jevištěm jako prsatá Liz Taylorová, prsty si hladím falešný znamínko krásy a předvádím umělý diamanty velikosti stalaktitů. Ňák se se mnou točí celej svět. Musím toho nechat a jít do postele. Třeba se mi tam podaří něco...

ČERVENEC

ČTVRTEK, 1. ČERVENCE

Nepodařilo se. Sheeni odmítla sdílet svý nádherný tělo s odporným ochlastou. Ale ráno sem si to vynahradil. Rozhodl sem se uvěřit Violet a přijmout představu, že holky sex baví stejně jako kluky, i když devadesát osm procent celé té legrace probíhá uvnitř jejich těla. Bylo načase, abych překonal mylný představy o znásilňování. Takže už žádný váhavý a omluvný přibližování se. Vyjádřeno zemitejma metaforama: oral sem tu známou brázdu s takovou vervou, až kohout kokrhal, krávy se vrátily domů a silo se vyprázdnilo do posledního zrníčka.

11:17 Kdykoli du ven, musím pořád nosit sluneční brýle, a to i ve dnech jako třeba dnes, kdy se schyluje k dešti. I takto maskovanýho mě při věnčení Maurice zastavilo na ulici pár lidí. Mezi jejich jinak nesrozumitelným přívalem se zlověstně vyjímala tři slova: *Heee, Lekker Ding*. Přirozeně sem odmítavě zavrtěl hlavou a šel rychlým krokem dál. Tímto způsobem sme bohužel museli vynechat pár svůdně vonících stromů. Jó, i psi slavných osobností to maj těžký.

13:33 Včerejší příšernej oběd mi zřejmě zahnal zákazníky. Tak ať. Přece nejsem žádná vyvařovna. Skočil sem si na palačinku do svýho oblíbenýho stánku a pak se přinutil zavolat tý odporně zrádcovský Soni do Ukiahu. Zdá se, že furt lelkuje u telefonu. Samozřejmě chtěla vědět, jaký sem zatím podnik kroky, aby byl T. P. co nejdřív volnej a svolnej. Předtím než sem odpověděl, mi musela slíbit, že cokoli jí řeknu, tak se to nedostane dál než k tomu jejímu tlustýmu uchu.

„Víš, Soňo, přiměl sem ho, aby se tady ještě chvíli zdržel. K Apurvě se určitě ještě nějakou dobu nevrátí.“

„Ale ani ke mně, když to tak poslouchám,“ poznamenala kysele. „Cos ještě udělal?“

„Ubytoval sem ho v pokoji hadí ženy.“

„Cože?!“

„Neboj, Soňo. Z toho nic vážnýho nebude. Ale nemůžeš odlákat chlapa od jeho manželky, pokud mu nepřipomeneš, že svět je plnej atraktivních žen k mání.“

„Tak hadí žena, říkáš. Předpokládám, že provozujou sex v těch nejnemožnějších pozicích.“

Vida, je to opravdu naprosto běžnej způsob uvažování.

„Určitě ne, Soňo. Violet s ním nespí. Respektuje, zeje ženatej.“

„Je snad úplně blbá?“

„Ne, je to Angličanka. Ty sou velice zdrženlivý. Taky sem Trentovi zařídil roli v novým videoklipu.“

„A cos tím sledoval?“

„Přece víš, že lidi úspěšní v šoubyznysu opouštějí svý manželský partnery. To je v podstatě zákonitost.“

„Tak jo, Ricku. Je vidět, že se snažíš. Zatím tě Hárošovi neprásknu. Ale na tvým místě bych se pravidelně hlásila. Těsně předtím, než jsi zavolal, tak jsem chtěla vytočit jeho číslo.“

Po zádech mi přeběhl mráz.

„Dobře, Soňo. A co novýho v Ukiahu?“

„V jakém smyslu, Ricku? Vždyť to tady znáš. Je to tu stejně mrtvý jako můj milostnej život. Začala jsem pracovat na nové prošívané dece. Připadá mi to přijatelnější alternativa než flámy, blázinec nebo sebevražda.“

„To nezní špatně, Soňo. Tak ať ti jde práce od ruky.“

„Trhni si nohou.“

Jedinou příjemnou částí této konverzace bylo její ukončení. A já myslel, že upovídaná Soňa je v hodinách šití tak spokojená. Je jasný, že nemám sebemenší zájem na tom, aby se Trent š Apurvou rozešli.

Naopak doufám, že mě v budoucnu pozvou na padesátý výročí svý svatby.

18:28 Zrovna když sem škrobovou moučkou zahušťoval dnešní večeři, zazvonil telefon. Byla to Connie s šokující zprávou: pan a paní Saundersovi se právě ubytovali v jejím hotelu.

„To snad ne!“ vykřikl sem.

„Jsou tu a pěkně nasraní,“ doplnila svý původní informace. „Zavolám hned, jak to trochu půjde.“ *Klik*.

„Kdo to byl?“ chtěla vědět moje milovaná, očividně polekaná. „Co se děje? Něco s mým bratrem?“

V mozku mi šrotovalo. „No, jde o to, že...“

„Nelži mi, Nicku Twispe!“

Kapituloval sem. „To byla Connie. Právě přijeli tvoji rodiče. Ubytovali se v jejím hotelu.“

Moje milovaná zbledla a posadila se na postel.

„Tak to je skvělá zpráva. Přesně tohle teď potřebuju!“

„To bude dobrý, uvidíš,“ utěšoval sem ji. „Paříž je veliká. Nevědí, kde sme.“

„Myslím, že byste je měli jít navštívit,“ přispěchal na pomoc Trent. „Snažit se najít nějaký kompromis.“

Sem fakt netušil, zeje to až takovej idiot.

Sheeni vystřelila ten nejstrašnější pohled, kterej sem u ní kdy viděl. Zázrak všech zázraků, že ho nevypálila na mě.

22:48 Od Connie žádná zpráva. Moje milovaná se trochu uklidnila, přestože se guláše (jednoho z úspěchů mýho kulinářskýho umění) ani nedotkla. Uznala, že pokud se v době, kdy budou její rodiče v Paříži, budeme trochu skrývat, není důvod se obávat, že na ně narazíme. Budou mít plný ruce práce s hledáním Paula. A Trentovi bylo jasně řečeno, kam si má nacpat ty svý návrhy na usmiřovačky. Dostal taky nařízeno, aby zrušil svý večerní procházky s Violet. Sheeni chce všechny známý ukiažský tváře vykázat z pařížskejch bulvárů. A zítra mám za úkol přinutit Connii, aby se i s tou zlotřilou dvojkou přestěhovala do luxusního hotelu v nějakým hodně vzdáleným *arrondissement*.

Připadal sem si, jako když se rodina Anně Frankový skrývala před gestapem. Hodiny se táhly. Pokoušel sem se soustředit na časák o počítačích, Sheeni chodila sem a tam a T. P. toužebně vyhlížel z

okna, dokud nepřišla Violet a nezatáhla ho do svýho panenskýho doupěte.

PÁTEK 2. ČERVENCE

Sheeni je nezvěstná! Nejsem schopen psát. Sem z toho úplně vyřízenej. Oba nás, maskovaný slunečníma brýlema a kloboukama, dnes ráno vypakovala z bytu. Mě na pochůzky pro Madame Ruzicka.

T. P. do Belleville na kostýmovou zkoušku a jednání s režisérem Piroquem. Když sem se vrátil, byla pryč, stejně jako její zavazadla, všechno její oblečení a francouzskej psací stroj. A samozřejmě mi tu zase nenechala ani stručnej vzkaz. Podle Madame Lefèbvre (ve Violetině překladu) ji dámy z parukárny spatřily, jak kolem 10:15 nastupuje do taxíku. Předpokládaly, že odjíždí na romantický víkend mimo Paříž, během něhož se k ní její manžel připojí, pokud mu to povinnosti plynoucí z umělecký slávy a péče o dům dovolí.

Trent zapírá, že by věděl, kam odjela. Stejně tak od ní nedostal zprávu ani pan Petit. Connie si myslí, že Sheeni pravděpodobně utekla za svým bratrem. Je z toho všeho na pokraji nervovýho zhroucení. Ze starých Saundersových leze po zdi a Paul se zatím do žádný z jejích neprodyšných sítí nechyt.

„Ten člověk se v žádným v hotelu neubytoval," stěžovala si, když sem ji telefonicky informoval o nešťastným zvratu ve vývoji situace. „Z bankomatu nevybírá, kartou neplatí, ani zasraný rolexky se nepokusil udat v žádné zastáváme. Jak ho mám pak kurňa najít?"

„Najdeme je," ujišťoval sem ji. „Musíme." „Taky doufám, Ricku. Myslím, že je to špatné znamení, že i Sheeni pláchla. Velmi špatné znamení."

14:26 Nikdo v baráku dnes ještě nezahlíd Señora Nuneze. Na zvonění neodpovídá. Že by moje žena utekla s trpaslíkem?

22:52 Po Sheeni se slehla země. Žádnej telefonát. Žádnej dopis. Rozdělili sme si s Trentem město a většinu dne strávili hledáním. Nic. Vůbec nic. Vzhledem k tomu, že Sheeni se skrývá před rodičema, není příliš pravděpodobný, že by lelkovala někde na

veřejně přístupnejch místech. Ale museli sme to zkusit. T. P. si myslí, že se vrátí, jakmile se dozví, že rodiče opustili Francii. Kéž by měl pravdu.

Už dnes nemůžu psát. Musím chodit po pokoji a lomit rukama.

SOBOTA, 3. ČERVENCE

Osm týdnů, deníčku. Bylo to hrozný probudit se v dnešní výroční den sám v posteli. Ještě horší bylo, že T. P. se rozhodl strávit noc na našem gauči, protože tady chce přej zůstat pro případ, že by se Sheeni ozvala telefonicky. A pak taky proto, že už ho spaní s Violet začíná stresovat. Sexuální přitažlivost je čím dál silnější. Každou noc ho učí další a další hadí triky, což vede k nadměrným fyzickým kontaktům. Ty zase způsobujou čím dál mučivější touhy. Znám ten pocit.

Náladu mi nezvedla ani ranní Trentova koupel probíhající ani ne dva metry od místa, kde sem se pokoušel nasoukat do sebe *croissant*. Je to až nechutný, jak ten borec dobře vypadá, když na sobě nic nemá. Dobrá zpráva: manželka neutekla s trpaslíkem. Uprostřed noci mě vzbudily dojímavý akordy *My One and Only Love*. Společně se spolunocležníkem sme na sebe hodili pár základních kusů oblečení a zatloukli na dveře Señora Nuneze. Otevřel je v pocuchaný admirálský uniformě, pozval nás dál a nabídl panáka tequilly. Zůstali sme s ním, dokud láhev nezela prázdnotou. Mou ženu neviděl, ale nabídl mi upřímnou soustrast, řka, že ženy sou nepřekonatelný v umění mučit naši duši, ale že každá v člověku vytvoří novou síň. Netuším, co tím chtěl říct, ale zdá se, že Trent to shledal hlubokomyslným. Náš hostitel vyloudil ještě pár smutnejch písniček a T. P. se přidal. Nezpíval o nic lip než Sinatra zamlada. Musel však toho nechat, protože otevřeným oknem k nám začaly doléhat tlumený vzlyky (že by Violet?). Škoda, že Señor Nunez nezná pár optimističtějších melodií.

NEDĚLE, 4. ČERVENCE

Žádná zpráva. T. P. a Violet strávili den společným hledáním, ale já sem příliš paralyzovanej nejhlubším zoufalstvím. Lituju všech těch hádek, nelaskavejch slov, prosazování svý vůle. Sheeni přišla za svým snem do Paříže a já se za ní táhl jak smrad a furt jen votravoval, kdo bude vynášet smetí.

Kdybyste mi minulý léto řekli, že budu jednou sdílet jednopokojovou garsonku s Trentem Prestonem, vysmál bych se vám, že ste se museli pomátnout. Ten okázale nabubřelej bastard není ani při bližším ohledání o nic přijatelnější. Trpím akutním nedostatkem soukromí. Musím dycky čekat, až odejde, než se můžu jít vykoupat. V žádným případě mu nemůžu dopřát satisfakci z pohledu na mý nahý tělo. Pořád opakuje, že Sheeni se vrátí, ale mou duši trýzní především absence psacího stroje. Proč by člověk s sebou tahal kotvu, kdyby měl v plánu se vrátit? Je zalezlá v nějakým zapadlým hotelu a píše na něm kritiku našeho manželství?

PONDĚLÍ, 5. ČERVENCE

U nás doma je Den nezávislosti. Pro mě je to jen další den hlubokýho žalu a zoufalství v Paříži. Doprovodil sem T. P. a Violet do Belleville na natáčení videoklipu pro případ, že by uprchlá manželka číhala někde poblíž. Piroque se rozhodl angažovat i Violet jako další vizuální odvrácení pozornosti od hlavní hvězdy pořadu, jistý Madame Roux, kterou pan Bonnet bez uzardění označuje za „nejstarší francouzskou rapující bábrli“. Je to fakt hnus. Hnus fialověj. Ve srovnání s ní se u tří Magd dá odkrýt aspoň trocha talentu. Je to neuvěřitelně stará, vychrtlá baba (zřejmě používá stejnej krém na vrásky jako Carlotta) s obrovskou lesklou kytarou.

Místem natáčení byla opuštěná továrna na armatury a kanalizační potrubí. Zatímco bělovlasá hvězda rapovala, T. P. se procházel kolem věkem sešlýho strojního zařízení v kraťounký bederní zástěrce a utahoval různý Šrouby obrovským rezavým hasákem. Pot z něj jen

lil (profesionální maskérka Josette fakt umí), když se k rapování přidal v části, která asi měla být refrén. Mezitím se Violet – v bikinách z umělý leopardí kůže – deformovala do různých poloh a prolízala umolousanýma trubkama. Tentokrát žádná umělá mlhovina, zato spousta pulzujících světel, výbuchů a šlehání pestře zbarvenejch plamenů. Další pastva pro oči, ale drsná tragédie pro uši. Aspoň že tam nebyla žádná stupidní melodie, která by se člověku navěky zavrtala do mozku.

Až byl ten příšernej výplod nevkusu hotovej, pan Bonnet znovu odpočítal štos bankovek. Nebyl si jistej, jak naložit se Sheeninou provizí, ale nakonec vysolil 200 euráčů do manželovy svrbějící dlaně. Finanční injekce vítaná, ale trochu mi dělá vrásky, že si ji manželka nepřišla vyzvednout. Sheeni si přece nenechá ujít svůj podíl na čemkoli. Potěšující bylo aspoň to, že Rick S. Hunter dostal za svůj videovej debut o 50 procent víc než T. P. Samozřejmě že zaslouženě. Ten trotl se přece nemusel prát s trpajzlíkem.

Na závěrečnej večírek sem se vybod. Sem příliš sklíčenej.

21:12 Konečně sem se rozhoupal k nějaký akci. Zašel do místní tiskárny a objednal expresní zakázku. O čtyři hodiny pozdějc sem si vy zvěd deset tisíc zářivě oranžovejch nálepek s nápisem „S. S. OZVI SE R. S. H.“ Rozdal sem jich štosy nájemníkům po baráku a personálu salonu Madame Lefèbvre. Všichni ochotně souhlasili, že je po městě vylepí na co nejviditelnějších místech. Sám sem už polepil celou čtvrť, ačkoli silně pochybuju, že se moje milovaná nachází zrovna tady. Přesto mi to trochu zvedlo náladu. Upínám se ze všech sil k naději, že dřív nebo pozdějc si snad jedny z nich všimne, nápis rozluští a ozve se mi. Jen doufám, že si ještě pamatuje mý momentální méno. Snad sem ho dostatečně často opakoval.

ÚTERÝ, 6. ČERVENCE

Uprostřed noci se probudím úlekem: zapomněl sem zaplatit nájem! Sakra. U snídaně T. P. odmít vysolit svůj podíl na chodu domácnosti s tvrzením, že je host a nikoli podnájemník. V tom

případě, oznámil sem mu, oficiálně ruším pozvání. Řek sem mu, ať padá, on mi řek, ať si trhnu. Ten debil měl tu drzost prohlásit, že je Sheeniným hostem a ne mým. Dobrá, ale ať se pak nediví, až mu bude z jater trčet obrovská kudla z německý oceli.

Madame Ruzicka projevila pochopení s pozdním zaplacením nájemnýho. Řekla, že podle její zkušenosti zaujímají manželský problémy třetí místo mezi důvody neplacení nájmu. Byl sem příliš vyřízenej, než abych se vyptával, který sou ty dva další. Určitě sem ale věděl, že uplácení domovníka příliš velkým spropitným mezi nima není. Madame Ruzicka vyslovila názor, že Sheeni už v Paříži nebude, a ptala se, zda sme se byli informovat na nádraží. Řek sem, že ne, ale že to zní jako docela dobrej nápad.

16:45 Frantíci zřejmě pořád ještě nepochopili, že vlaky už vyšly z módy. Paříž, jak se ukázalo, má vlakových nádraží hned několik. S potěšením sem zaregistroval, že na některých už visí oranžový nálepky. Všechny nádraží sme s T. P. obešli s Sheeninou fotkou. Nikdo ji neviděl, ale mnozí vyslovili touhu se s ní setkat. I Francois je zhnusenej neskrývaným sexismem francouzskejch samců. Copak toho ti Žabáci nemůžou ani na moment nechat?

21:28 Connii se na chvíli podařilo uniknout ze spárů Saundersovic manický famílie a vzala mě na večeři. Přirozeně sem se v restauraci snažil oblepit oranžovýma nálepkama dámský toalety, ale vzteklá hajzlbába mě vykázala. Francie zaměstnává miliony vyžírků, aby na záchodech vyžebrávali od zákazníků mince za privilegium se vychcat. Copak sou už všechny slušný fleky přestěhovaný do Číny?

Connie z nepochopitelnejch důvodů pozvala na večeři i T. P. – možná se průběžně potřebuje cvičit v umění flirtu. Musel sem poslouchat o jeho veleúspěšným natáčení toho debilního videoklipu. Connie chce kopii pro svou matku, aby ji mohla nechat kolovat mezi elitníma hollywoodskejma producentama. Mně zacpali hubu žvancem, což v drahý francouzský restauraci nebylo zas tak hrozný. Ale neptejte se mě, kterou část jakýho zvířete sem žvejkal. Ani to nechci vědět. Connie hlásí, že pan Saunders uvědomil okresní soud v

L. A. o skutečnosti, že podmínečně propuštěnej trestanec byl unesenej do Francie (nikoli „ve“ Francii, neboť to by naznačovalo, že

Paul ilegálně opustil zemi o vlastní vůli). By mě teda fakt zajímalo, jestli jim na to Paulův kurátor skočí. Musím ale uznat, že jako výmluva je to určitě vynalézavější, než „zaspal sem a ujel mi autobus“.

Connie se také zmínila, že Sheenin otec se netají vypsáním odměny ve výši čtyřiceti táců za mý zabití. Nic novýho, ale přesto mi trochu naskočila husí kůže někde pod pupkem.

„Hm, takže to zvedl,“ poznamenal T. P. a vysával morek z jehněčí kosti. „Co sem slyšel naposled, bylo to jen pětadvacet.“

STŘEDA, 7. ČERVENCE

Když sem se vrátil ze svý pravidelný psí rozcvičky, T. P. mě informoval, že právě volal pan Petit. Jeho místní špehové zjistili od svýho informátora z americký kontrarozvědky, že udání Vijaye přišlo od představitele firmy Krusinowski Spring Company.

„Tak s tím sem já neměl nic společnýho,“ prohlásil sem. „To byl Conniin nápad.“

„Moc se těším, až tuto zprávu předám Sheeni při našem dalším setkání,“ odpověděl.

Je načase vybabrat se z letargie a našeho hosta definitivně smést z povrchu zemskýho. Anebo přejít k plánu B.

14:26 Ve vlaku do Blois (čte se to přibližně jako bluá, přesně tak, jak se momentálně cejtím). Teda aspoň doufám, že tam jedu. Francouzskej dopravní systém je běs. Vůbec sem si nebyl jistej, jestli sem na správným nástupišti toho správnýho nádraží a jestli nasedám do toho správnýho vlaku. Průvodčí při kontrole jízdenek ani nehnul brvou, takže předpokládám, že zatím je všechno v pořádku. Sedím v přepychovým vagónu, přestože sem si koupil ten nejlacinější lístek. Nikde žádní vesničani s umečenejma kozama a pištícíma harantama. Akorát znuděný studentský typy a turisti s ruksakama. Samozřejmě sem nenápadně voblepil celej vlak.

19:04 Krátká, ale pěkně mastná cesta taxíkem z nádraží k travnatý parcele, na který stálo šapitó cirkusu Coco-Poco. Odpolední

představení se chýlilo ke konci, ale přesto sem si zakoupil vstupenku a vešel dovnitř: Žádnej mamutí podnik, jako byly ty americký cirkusy, na který mě vždycky tata dotáhl v rámci utužování otcovsko-synovskejch vztahů. Tříbarevnej kruhovitej stan byl menší než běžná školní tělocvična a moh pojmout takovejch 500 lidí na hliníkovejch skládacích židlích. Představení bylo poloprázdný, ale diváci, většinou děcka, nadšeně oceňovali každej trik a na závěr dlouho tleskali. Nejvíc mě pobavilo číslo asi třímetrovýho chlapa s malou opicí. Oba měli na sobě stejný pestrý blůzy, ale fór byl v tom, že opice byla cvičitel, kdežto ten obr předváděl různý kejkle. Pokaždý když se chlap postavil na hlavu nebo balancoval na jedny noze na flašce od mlíka, opice mu dala pamlsek a uklonila se směrem k publiku. Musel sem se dokonce i usmát. Po Reině ani vidu, ani slechu, ale když se čtyřčlenná kapela postavila, aby zahrála k závěrečnýmu defilé, s překvapením sem v trumpetístovi s knírem v křiklavě rudý sametový uniformě poznal Paula.

Zatelefonoval sem, nalepil pár samolepek a pak se vydal k zadnímu východu cirkusovýho stanu. Našel sem svýho švagra, jak sedí na bedně a čistí si trumpetu. Byl rád, že mě vidí, ačkoli mu muselo být jasný, že tento pocit není vzájemnej.

„Ahoj Ricku. Viděls Reinino číslo?“

„Ne, přišel sem příliš pozdě. Netušil sem, že hraješ na cirkusáckou trumpetu.“

„No, nic moc to není, ale stačí to na angažmá u malého cirkusu, který zoufale hledal hornistu. Connie zřejmě neodjela, co?“

„Ne. A navíc přijeli tvý rodiče, aby tomu dali korunu.“

„Sakra.“

„A Sheeni je pryč. Neviděls ji, Paule?“

„To mě mrzí, Ricku. Neviděl. A kdy zmizela?“

„Minulej pátek. Nenechala mi ani vzkaz, nic. Dozvěděla se, že přijeli rodiče, a vzala roha.“

„To je celá Sheeni.“

„Měl sis promluvit s Connií. Měls jí říct, že se nechceš ženit.“

„S Connií se někdy obtížně mluví – zvláště, když jí říkáš něco, co nechce slyšet. Doufal jsem, že to pochopí a odjede domů.“

„A co to tvoje podmínečný propuštění, Paule?“

„Svět je velkej, Ricku. Je v něm tolik zajímavých míst. Nic se nestane, když se už nikdy nevrátím.“

„Ale můžou tě zavřít!“

„To není moc pravděpodobný, Ricku. Místní úřady se nebudou párat s vydáním někoho kvůli drobnýmu přestupku, jako je držení drog. Mají starosti s většíma rybama.“

„Je těžký žít ve Francii legálně.“

„Nikdy jsem si se zákony starosti nedělal, Ricku. Jsme si v tomto ohledu podobní. Škoda jen, žes Connii řekl, kde jsem.“

„Nebrala telefon, takže sem jí jen nechal vzkaz na mobilu. Ještě máš čas zmizet.“

Paul si povzdechl. „Jo, asi máš pravdu.“

„Práskneš mě?“

„To není můj styl, Ricku.“

„Poldové si na mě už brousí zuby, co?“

„No, řek bych, že moc daleko nejsou. Na tvém místě bych si dal majzla. Zdržíš se a navštívíš Reinu?“

„Ne, musím zpátky.“

Potřásli sme si pravicí a popřáli hodně štěstí. Nakonec to dopadlo tak, že sem se s Reinou srazil, když se vracela z nedalekýho trhu a já spěchal opačným směrem na vlak. Vypadala příjemně překvapená, že mě vidí, a pozvala mě na večeři. Odmítl sem. Ptala se, jak se daří manželce, tak sem jí sdělil, že Paul jí to všechno povypráví, ale já teď musím stihnout vlak. Objala mě a řekla, že se jejím bejbatům po mně stýská. Stihl sem dorazit na nádraží včas. Do vlaku sem nastupoval ve stavu nejvyššího možnýho utrpení. Jak je možný, že sem skončil takhle sám a bez přátel v cizí zemi tisíce kilometrů od domova – teda za předpokladu, že sem vůbec někdy nějakej domov měl.

22:55 Když sem se vrátil domů, T. P. ležel ve tmě v mírně katatonickým stavu. Je to k nevíře, ale ten člověk vypadá, že je v ještě větší depresi než já. Měli s Violet velmi rušný odpoledne.

„Učinil jsem frašku z vlastních manželských přísah!“ zabědoval, když sem ho vybídl, aby zvedl svůj vopálenej zadek z *mý* postele.

„Nó, to se někdy stává. Nikdo z nás není dokonalej.“ Utrhl sem dlouhej kus zubní niti, podal mu ho, a pak sem si urval ještě kus pro sebe. Oblila mě čerstvá vlna touhy po mý nepřítomný lásce. Jak rád sem pozoroval Sheeni, když si večer čistila chrup zubní nití. Dělala to s takovou péčí!

„Ale já ji znásilnil!“ přiznal se T. P. „Říkala ne a já se jí přesto vnutil. Pak mi ale říkala, že mě miluje. Jsem z toho poněkud zmaten.“

„To mi moc nezní jako znásilnění. Violet se mi svěřila, že po tobě už dlouho touží. Asi se jen zdráhala, protože ví, že seš ženatej.“

„Jak se mohu ještě někdy v životě podívat Apurvě do očí? Přísahal jsem jí věrnost, a mezitím jsem už spal se dvěma ženami!“

Modlil sem se, aby tou druhou byla Soňa a ne Sheeni. Ale ptát se ho na to mi nepřipadlo zdvořilé. Ani sem na něm nevyzvídal, jak se mu líbil sex s profesionální hadí ženou.

„A víš, co je na tom to nejhorší?“

„Co?“

„Byl to ten nejlepší sex, co jsem kdy zažil. Violet je prostě neuvěřitelná!“

Hm, takže to bychom měli.

„Trente, to všechno je součást velký zkušenosti, který se říká život. Tím, žes poznal Violet, vrátíš se k Apurvě jako lepší a zkušenější člověk. Ne, nic z toho jí *nevyžvaníš*. Nezapomeň, že je to tvoje žena a ne tvůj zpovědník.“

„Copak nemá právo to vědět?“

„Každý má právo setrvat v blažený nevědomosti. Je to jedenáctý přikázání, který jenom zapomněli dát do americký ústavy. Když jí to řekneš, způsobíš jí tím jen zbytečnou bolest. Prostě o tom pomlčíš.“

„Proč bych tě měl poslouchat? Hnusí se mi všechno, co reprezentuješ.“

„Ani ty nepatříš mezi moje největší oblíbence na tyhle planetě. Ale já aspoň žiju ve skutečným světě. Ste to právě vy, vy fanatičtí zastánci ušlechtilejch principů a nekompromisních norem, kdo na tomto světě působí nejvíc bolesti a utrpení. Klidně si znič svý manželství, když o to tak stojíš. Mně to ostatně může bejt šumafuk.“

Chvíli sme mlčky protahovali nit mezi zubama.

„A co mám dělat s Violetou. Já ji tak miluju.“

„Violet neočekává tvý dítě. A tudíž je nutný Violet položit, teda chtěl sem říct odložit.“

„Nevzali jsme si kondom.“

„Trente! si fakt úplně padenej na hlavu?!“

„Já nevím, Nicku. Možná je to tím městem. Člověk se tady tak snadno nechá unést!“

ČTVRTEK, 8. ČERVENCE

Strašná, naprosto příšerná zpráva. Connie mi zatelefonovala ve čtyři hodiny ráno z výšky deseti tisíc metrů nad Atlantikem.

„Měl bys odtam co nejdřív vypadnout, Ricku.“

„Proč?! Co se děje?“

„Paulova matka tě včera poznala v televizi na tom idiotským videu. Oznámili to francouzské policii.“

„Doprdele!“

„Dík za to, žes našel Paula. Máš to u mě.“

Mozek se mi rozjel na plný obrátky. Kam půjdu? Co budu dělat?

„Jsi tam ještě, Ricku?“

„Jo, Connie. Mrzí mě, že se Paul rozhodl zůstat ve Francii.“

„Co to blábolíš, Ricku. Paul je tady se mnou a s tou svou odpornou matkou v letadle. Letíme přímo do L. A.“

„Změnil názor?“

„Dejme tomu, že s pomocí mých svalnatých detektivů mu jeho otec nedal na výběr.“

Skvělý. Takže oni Paula unesli!

Napadla mě další znepokojující myšlenka: „Connie! A kde je jeho otec?“

„S námi neodjel, Ricku. Napadlo mě, že to asi není jen tak, ale nakonec jsem to z Paulovy matky vytáhla. Její manžel zůstává ve Francii, aby našel svou dceru a tobě se dostal na kobylku.“

„Dořiti!“

„Uteč Ricku! Vypadni odtam, a to hned!“

21:38 Nemůžu moc psát. Sem příliš unavenej a vystresovanej. Ubytoval sem se v turistickým hostelu pro starší ročníky kousek od rue des Pyrenées v umolousaným dvacátým *arrondissement* pod jménem skotské penzistky Mrs. Morag Fulkeový. Pas po zesnulý nájemnici mi dnes ráno diskrétně podstrčila Madame Ruzicka spolu s náručí vybranejch kousků přebytečnýho oblečení odpovídajícího mýmu věku a pohlaví. Laskavá paní domácí projevila upřímnej soucit. Řekla mi, Že nájem mám zaplacenej do konce měsíce, takže mi do tý doby byt podrží pro případ, že bych celou záležitost s francouzskou policií rychle vyřídil. Ani pod tlustou vrstvou krému na vrásky se fotce v pasu nepodobám. Ale co, kdo by taky studoval šedovlasou bábu? Pozornost recepční upoutal především můj úchvatnej zevnějšek. Šaty se záplavou stolistejch růží sou šitý v nejmódnějším stylu roku 1952 a doplněný obrovským slamákem s mohutným nákladem umělýho ovoce, aby mi v pařížským vánku neuletěla paruka. Síťovanej závojíček dodává kreaci tajuplně dramatickej náboj a zároveň umně skrývá vrásky kolem očí. Ano, Carlotta je opět mezi námi, tentokrát jako svoje vlastní babička ze skotský vysočiny.

Doufám, že mě T. P. poldům nepráskne. Od našeho včerejšího srdečnýho rozhovoru se tvářil o něco přátelštěji. Myslím, že si uvědomil, že vést vzornej, přísně morální život je o něco namáhavější, než předpokládal.

Shrábl sem veškerou hotovost a vypadl hned za svítání. Sheenině ostražitý pozornosti naštěstí unikly mý zašitý zásoby euráčů. Bohužel jich zas tolik není. Nájem a další výdaje se na nich nepříjemně podepsaly. Mezi mnou a prodáváním starýho masa na rue St Denis je už jen 2853 eur. Ubytovna je aspoň čistá a relativně laciná, přestože mezi desátou dopoledne a šestou večer vás vykopnou a nemilosrdně vyžadujou maximálně dvoutýdenní délku pobytu na jednoho hosta. Pak si asi budu muset najít něco na nábřeží pod mostem.

Ozdobil sem samolepkama nejbližší okolí a pak se poflakoval v jídelně až do večerky. Pročetl si pečlivě noviny *International Herald Tribune*. Zaujal mě v nich pobouřenej článek o záhadných

neonacistických vzkazech, který zaplavily celý město. Spekuluje se, že někdo se snaží uvést do pohotovosti „SS“ kvůli „RSH“, což podle odborníků „může být odkaz na Adolfa Hitlera“. To je ale banda skopovejch hlav! To snad jedině přemrštěně analytičtí Frantíci můžou hledat fašistickou konspiraci v zoufalým pokusu osamělýho manžela najít svou milovanou choť.

Teď mě čeká uložení k spánku v malým pokoji s dalšíma devíti bábama. Doufám, že se tam nebudou svlíkat a že jim nebude vadit, když si v noci trochu mladicky zachrápu. Sem smířenej s absolutním nedostatkem soukromí, ale záchod má naštěstí dveře.

PÁTEK 9. ČERVENCE

Společný sprchy sem sice bojkotoval, ale přesto sem byl vystavenej značnýmu náporu geriatrický nahoty. Velmi traumatizující zážitek. Nijak zvlášť povzbuzující výhled do budoucnosti mýho zdravýho sexuálního života. V těch nejhorších momentech sem zavřel oči a snažil se vzpomínat na holčičí šatny v Ukiahu. Rychle sem mezi spolunocložnicema získal pověst excentricky. Snažím se nezaplítat a na zdvořilý pokusy o konverzaci odpovídám svou verzí nesrozumitelnýho skotskýho nářečí. Sem tam je mi ale rozumět až moc. Když se mě jedna dáma zeptala, jak to dělám, že mý ruce vypadaj tak mladě, vyhrkl sem, že „intenzivní každodenní masturbací“. Konverzace zkratována, ale vždyť je to pravda – v mým případě to funguje.

23:08 Další alarmující článek přes celou úvodní stranu *International Herald Tribune* tentokrát s palcovým titulkem „Pátrání po ‚americkém Belmondovi’ podezřelém z únosu dítěte“. Je doplněnej jednak tou známou, homosexuálně laděnou fotkou mladý videohvězdy v akci s trpaslíkem a pak velmi lichotivou fotografií mý milovaný, kterou sem sice nikdy předtím neviděl, ale stačila vyvolat nový bodáni mučivýho zármutku. Ta moje manželka je ale krasavice! I když na tý fotce vypadá poněkud mladě a značně panensky. To by mě zajímalo, jak reaguje na tuto mediální publicitu

(všim sem si, že sme se taky dostali na první stranu deníku *Libèration*). Článek byl samozřejmě extrémně nactiutrhačskej. Tvrdil, že sem s použitím střelný zbraně unesl slečnu Saundersovou ze zdravotnickýho zařízení v Kalifornii. Střelnou zbraň sem použil pouze jedinkrát, a to proti jejímu ulhanýmu fotrovi. Škoda, že sem se předtím nenaučil pořádně střílet. A nezapomínejme také, že „oběť" je skoro o půl roku starší než údajnej pachatel, a že to byla ona, kdo mě přinutil ke vstupu do tyhle prašivý země. Kdyby nebylo Sheeni, dodnes sem se moh doma v Oaklandu oddávat knihám a honit si brko. Zkrátka, sem nevinnej!

Je celkem pochopitelný, že v tomto stavu spravedlivýho hněvu sem sedl a okamžitě sesmolil dopis redakci, v němž sem informace uváděl na pravou míru: nikoho sem neunesl, legálně sme byli sezdáni v Mississippi, manželka čeká mý dítě a byli sme velice šťastní až do chvíle, než sem přijeli její vlezlí rodiče a začali šířit tyto jedovatý lži. Také sem poznamenal, že pan Saunders je právník, kterej se otevřeně hlásí ke spolupráci s vyhlášenejma kápama z podsvětí a nedávno byl postřelenej za velmi podezřelejch okolností, s největší pravděpodobností v souvislosti s jeho mafiánskejma pletkama. Tak a je to, drahý otče. Taky sem zatelefonoval do jeho hotelu, představil se jako jeho osobní tajemník a vysvětlil jim, že pan Saunders svůj pobyt dnes ukončí, protože se vrací do Kalifornie, kde byl právě obžalován.

15:26 Jel sem metrem do naší starý stanice a obezřetně se procházel po jedny z postranních ulic, odkud byl výhled na náš dům. Před párukářským salonem byly zaparkovaný tři policajtský auta a několik přenosových vozů televize. Pochybuju, že v prostorách provozovny Madame Lefèbvre se v poslední době přišilo mnoho kadeří. S předstíraným nezájmem sem rezolutně pokračoval v chůzi.

21:42 Zoufale potřebuju sprchu. Silnej francouzskej deodorant přestává fungovat a krém na vrásky příšerně svrbí. Začínám zvažovat variantu půlnoční koupele v Seině. Večeři sem si dal v laciný čínský restauraci hned za rohem hostelu. Žádný velký překvapení mě tam nečekalo, snad až na amputovaný kuřecí pařát ve vodnatý polívce. Přikládám to přehmatu ve špatně osvětlený kuchyni. Zrovna sem se

cpal dvojitou porcí rejže, když na mý uši zaútočily úvodní akordy tý šílenosti *Heee, Lekker Ding*. Otočil sem se směrem k umaštěný televizi u stropu. Senzacechtivým zpravodajským vysíláním se mihla moje fotka. Pak střih na rozhovor se třema Magdama. Holandský hihňání bylo přehlušovaný francouzským překladem. Můžu se mýlit, ale rozjívený Holanďanky se nezdály příliš pohoršený kontaktem se zákeřným únoscem nezletilejch. Další střih na šokující scénu, jak poldové vyvádějí T. P. z našeho domu a cpou ho do jednoho z připravenejch aut. Velmi zneklidňující. Modlím se, aby ten pitomec měl dostatek mravní síly obstát se ctí při výslechu. Pak sem s otevřenou pusou sledoval výňatky z natáčení v naší garsonce. Po pár detailních záběrech na reflektory oslepenýho Ricka S. Huntera se kamera zaměřila na postavu mý milovaný. Její přirození bylo sice digitálně rozmazaný, ale božská, vodou skropená růžová prsa se dmula k bezostyšnýmu očumování celou Francií. Vyvolalo to bouři souhlasných výkřiků u mejch zvrhlejch spolustolovníků – všichni zřejmě z tý nejnižší společenský vrstvy. Pak se na obrazovce objevil můj tchán, aby úpěnlivě apeloval na lid Francie. Žádal o pomoc při urychleným pátrání po nezvěstný dceři a jejím brutálním únosci, aby se „noční můra nezměnila v tragédii“. Ten hajzl taky prohlásil, že nabízí odměnu ve výši deseti tisíc euráčů za informaci vedoucí k bezpečnýmu návratu Sheeni a/nebo k zadržení jejího únosce. Jen se modlím, aby ty prachy už byly součástí fondů vypsanejch na hlavu Ricka S. Huntera. Jediný, co mi zbývalo, bylo zhltnout mangovou zmrzlinu, servírovanou jako pozornost podniku, zaplatit účet, olepit stojan na deštníky a odklopýtat do osamělý noci.

SOBOTA, 10. ČERVENCE

Smutný výročí, deníčku. Devět týdnů ode dne, kdy sme si s mou milovanou řekli svý „Ano“ a víc než týden od momentu, kdy mi byla vyrvána z milující náruče. Každou vteřinu bdělýho stavu přemýšlím

o tom, kde asi je, co asi dělá a proč mi sakra nezatelefonuje. Fakt nechápu, jak se jí daří být tak dlouho nezvěstná, když je kolem ní

tolik mediálního rozruchu a na její nalezení vypsaná tak vysoká odměna. Pálí mě dosud nevyřešenej morální problém. Až ji najdou, neměl bych se sám udat, abych jí pomoh nést důsledky?

Sprcha furt nic. Stávám se čím dál zralejším ztělesněním camembertu. Pokusil sem se proklouznout do prostor společných umýváren ve tři hodiny ráno, ale tyhle stařeny maj tak nevycválaný močáky, že si tam po jedny chodí cvrkat po celou noc. Stih sem si akorát rychle umýt ksicht a obnovit vrstvu krému na vrásky. Vidina toho, jak budu za pár let skutečně vypadat, je značně deprimující zážitek. Nechápu, jak lidi po čtyřicítce zvládnou pohled do zrcadla.

Vzhledem k tomu, zeje víkend, vzal sem si na sebe něco ležérnějšího: najlonový tepláky levandulový barvy a boty rumunskejch horníků. Taková úleva po aromatických růžích a matronovitých polobotkách, který Sheeni vydolovala kdovíkde v sekáči. Ty šaty možná bude nutno někam odnést a spálit jako veřejný pohoršení. Můj neformální oděv sice možná působil trochu příliš chlapácky, ale v jídelně nezpůsobil o nic větší rozruch, než když tam normálně vstoupím. Všim sem si, že moje vyloučení ze společnosti je teď už úplný. Nikdo si k osamělý Morag Fulkeový nepřised, což sem přivítal s potěšením, protože sem si aspoň moh v klidu pročítat volně loženej výtisk *International Herald Tribune*. Na první straně bije do očí nehorázná suma nabízená za Sheenino nalezení a pěkná fotka pan Bonneta, kterej vypadá ještě samoliběji než ve skutečnosti. Má důvod ke spokojenosti. Díky všemu tomu rozruchu kolem Ricka S. Huntera píseň *Heee, Lekker Ding* obsadila první příčku francouzský hitparády. A i na lukrativním americkým trhu o ni mají sdělovací prostředky „obdobně intenzivní“ zájem. Poslední paragraf oznamoval, že americký občan Trent Preston pomáhá policii při vyšetřování. Doufám, že to neznamená, že zpívá jak kanárek.

16:28 Ráno sem strávil polepováním ulic a přemejšlením, kde by tak mohla být moje žena zašitá. Něco mi říká, že je pořád ještě v Paříži a že zřejmě neustále přehlížím nějakou důležitou stopu. Moje podezření se stále točí kolem Alphonse, ale neodvažuju se k němu přiblížit, protože sem přesvědčenej, že by mě ten hrubián kvůli odměně klidně udal.

Po víc než skrovným obědě sem odjel metrem na předměstí, kde vystupuje Señor Nunez a jeho přátelé. Po skoro hodinovým oplendování v prostoru stanice (během něhož mě dvakrát sexuálně obtěžovali věkem sešlí a zřejmě naprosto zoufalí Frantíci), sem konečně mezi vystupujícími ze soupravy uviděl Violet. Připojil sem se k ní. Zdálo se, že mě ráda vidí, ale upozornila mě, že bych měl vyměnit ráznej krok za kulhání nemohoucí stařenky. Tak sem se chytl její nádherný paže a zkoušel bejt starej a neduživej. Francois, jako obvykle, se v přítomnosti tak přitažlivý kočice tvrdošíjně odmítal s touto rolí smířit.

Aspoň něco dobrýho. T. P. nic neprozradil. Poldům akorát řekl, že sem ve spěchu opustil toho rána byt, a ne, neřekl sem mu, kam jdu. Nekonečně dlouho z něho pumpovali podrobnosti o Sheeni a o mně, ale jeho odpovědi byly zdvořile mlhavý. Když dorazil pan Saunders, Trent mu bez obalu řekl, že situaci ještě zhoršuje a že by se měl vrátit do Ukiahu. To nebylo něco, co ten necita chtěl slyšet. Oznámil T. P., že tato drzost ho bude stát jeho otrockou brigádu v betonárně pana DeFalca. To je ale sprosťárna. Copak mýmu bezohlednýmu tchánovi vůbec nevadí, že Trentovo miminko chcípne hlady?

Další dobrá zpráva (z Violetiny perspektivy): detektivové nařídili Trentovi, že nesmí opustit zemi. Zůstane tu trčet, dokud se ten případ nevyřeší.

„Určitě si, Ricku, musíš myslet, že jsem hnusná, když jsem svedla ženatého muže."

„Říkej mi Morag, protože jinak sem z toho trochu zmatená. Když jsem naposledy mluvila s Trentem, bičoval se kvůli tomu, že tě znásilnil."

„Je tak roztomilý. Ách, Morag, jsem do něj úplně blázen. Jsem schopna se od něj odpoutat, jedině když jdu do práce. Je jeho manželka stejně krásná jako na fotce?"

„No, řekněme, že není nepřitažlivá."

„A opravdu ho miluje?"

„Vždy sem z ní měla ten dojem."

Violet mě vzdorovitě. uchopila za paži. „Trent mě miluje, Morag! Dnes ráno mi to řekl."

To je ale nadělení. Nevím, co na to říct. Sem si ale jistej, že pokud se Apurvě nějak donese zpráva o pařížským zanášení jejího manžela, veškerá vina jednoznačně padne na šedou paruku Nicka Twispa.

Vzhledem k tomu, že člověk na útěku musí vyplnit spoustu osamělejch hodin, navštívil sem cirkus na volňásek od Violet. Mnohem přepychovější podnik než ten Reinin. Plyšový sedadla, velkej orchestr, třpytivý kostýmy, těžkopádní sloni, akrobacie vyrážející dech, spoře oděný krasavice roztočený na špagátě, kterej drží v zubech, a skupina ochraptělých klaunů pod vedením slavnýho trpaslíka. Celkem zábavný, ale nejsem si jistej, zda tato fraškovitá šaškárna vskutku naplňuje definici geniality. Podle mýho názoru moji bývalí sousedi byli stejně dokonalí a vyvolávali srovnatelnou bouři potlesku. Bratři Boccatovi si málem uhnali kýlu pří provádění akrobatických kousků, který odporovaly gravitačním zákonům, a Violetino kroucení diváci doprovázeli obdivnýma vzdechama.

Trochu sem se sice pobavil, ale při odchodu sem se cítil v ještě depresivnějším rozpoložení, než když sem přišel. Řek bych, že vystupování v cirkusu může být sice o něco zajímavější než nádeničina v kanceláři, ale přišlo mi trochu líto, že člověk musí osmkrát týdně riskovat krk pro pobavení úplně cizích lidí. A jak dlouho může člověka bavit pobízet furt toho stejnýho medvěda, aby den po dni proskakoval těma stejnýma hořícíma kruhama? Já vím, že být zchudlým houmlesákem na útěku může negativně ovlivnit pohled na sebelepší podnik zábavního průmyslu. Kyselá Morag Fulkeová určitě nepatří k nejvděčnějším divákům.

NEDĚLE, 11. ČERVENCE

Další špatný zprávy. Paní Fulkeová přišla o svůj šťastnej domov. Z ubytovny mě vykopli. Vedoucí mě dnes ráno vykázal kvůli „nedostatečné osobní hygieně“. Rozzuřeně sem na něho štěkal, že chyba není ve mně, ale v nedostatečným vybavení ubytovny. „My Skoti jsme vynalezli vany!“ ječel sem. „Přece od nás nikdo nemůže chtít, abysme se svlíkali před čurajícíma cizíma lidma!“ Ani trochu

se mnou nesoucítil a odmítl mou žádost o vrácení peněz v plný výši. Tak sem si ve spěchu sbalil svých pět švestek a po cestě čubl poslední číslo International Herald-Tribune.

Nikdy sem si předtím nevšim, jak je tato země plná poldů. Ať du, kam du, všude na mě hrozivě vejraj ti jejich gendarmes v černých pelerínách. Usadil sem se pěkně mimo jejich dosah v bohem zapomenutý kavárně a potěšilo mě, že anonymně dodanýmu prohlášení o nevině Ricka S. Huntera se dostalo významnýho místa na první straně. Velkou radost mi udělal sloupek s pozitivními komentáři od sousedů, který začínal ujištěním Madame Lefèbvre, že prchající mladík byl ten „nejlepší a nejpozornější manžel, jakého si každá žena může přát“, a pokračoval prohlášením, že moje pronásledování je „tím největším bezprávím“ od neblaze proslulý „Dreyfusovy aféry“. To sem vůbec netušil, že i Richard Dreyfuss měl ve Francii problémy se zákonem. Další loajální sousedé vyzdvihovali mou lásku ke zvířatům, ochotu pomáhat hendikepovaným a píli při odstraňování nasprejovaných nápisů ze zdi. Velmi podnětný komentáře pro člověka v dešti, kterej nemá kam složit hlavu. Když sem později zase šlapal chodník s omláceným kufrem, laptopem a kabelkou, snažil sem se nevnímat svůj obraz ve výkladech obchodů. Vypadal sem úplně jako ty babice s igelitkama, který sem vídával ve starým dobrým Oaklandu, jak mumlají výhrůžky neviditelným společníkům.

Hluboký zoufalství navodilo vzpomínku na mou matku vražednici. Přemýšlel sem o tom, jestli už má soud za sebou. Možná že jo a že už přivádí k šílenství svou novou spoluvězeňkyni v base s maximální ostrahou. Je to možná politováníhodnej stav, ale aspoň má střechu nad hlavou.

17:37 Pořád ještě prší. Díky, Pane, za ty dary. Natupírovaná paruka paní Fulkeový ztratila svou nadýchanost. Podobá se těžko definovatelnýmu čemusi, co na břeh vyplavil příliv. Škoda, že ten krém na vrásky se ve vodě tak snadno rozpouští. Teď vypadám jako utopená stará bába s podivnýma pruhama kvetoucího mládí. Zavolal sem Babette, ale vzal to Alphonse. Tak sem se ho natvrdo zeptal, kde schovává mou ženu. Odpověděl něco francouzsky, ale na takovej

merde neměl Francois náladu, což mu taky řekl. V přerývaný angličtině mi Alphonse řekl, že se mnou soucítí, že netuší, kde by Sheeni mohla být, a že doufá, že ji brzy najdu. Znělo to docela upřímně. Sakra. Na jednu stranu je docela příjemný vědět, že ten chlap není až takovej hnusák, jak sem si myslel, na druhou stranu takhle končí jedna z mých velkých nadějí, že se se svou milovanou zase brzy setkám. Samozřejmě pokud ten hajzl nelže, až se mu od pusy práší.

Momentálně řeším problém: Mám jít někam sehnat lacinou večeři, nebo se mám vrhnout do Seiny? Mokřejší už být nemůžu.

PONDĚLÍ, 12. ČERVENCE

Ještě nejsem mrtvej, přestože včera to bylo o fous. Naopak, mám za sebou příjemnou sprchu a cejtím se jako znovuzrozenej. Mým dobrodincem je pan Hamilton, na kterýho sem se včera v naprostým zoufalství obrátil v jeho strohý šatně.

„A koho jako představuješ?“ ptal se, když si stíral mejkap. „Ednu May Oliverovou? Marii Dresslerovou? Nebo snad Ruth Gordonovou jako sexy osmdesátnici z toho cajdáku *Harold and Maude*?“

Byl sem mu vděčnej, že nejmenoval Elsu Lanchesterovou z filmu *Bride of Frankenstein*. Vysvětlil sem mu svý neštěstí a vydal sem se mu napospas.

„Tak tebe vykopli z ubytovny a odmítli v dalších třech hotelech,“ povzdychl si. „To od nich není příliš pohostinné.“

„Nevypadám zrovna k světu,“ připustil sem, „ale nechápu, jak by si mě moh někdo splést s prostitutkou.“

„Možná by ses divil, jaké typy žen žijí z turistů v tomhle městě. No ale ke mně jít nemůžeš. Předpokládám, že dům pečlivě sledují. Nicméně moje pianistka má volný pokoj. Možná by tě na pár dnů mohla ubytovat.“

„A je důvěryhodná?“

„Tak o tom nepochybuji, Ricku. Je to koneckonců moje matka.“

Kdovíproč, ale paní Hamiltonová si říká Madame Zyxlenska, přestože jde o americkou vdovu ze Scrantonu v Pensylvánii. Možná že jejím životním snem bylo mít poslední slovo v telefonním seznamu. Společně se svýma dvěma kočkama obývá jedno z prapodivných pařížských obydlí v dobře skrytý zahradě za vysokou omítnutou zdí v dříve značně zpustlý, ale dnes luxusní čtvrti Marais. Její vínem obrostlý domov sestává ze dvou tramvají postavených na sobě a přetvořených do změti malejch pokojů. Je přecpaný exotickým haraburdím, ale sem tam vykukují původní železný spirálovitý ozdoby a zdobný vyřezávaný dřevo. Znavená paní Fulkeová se rychle osprchovala a zhroutila se do postele v hostovským pokoji v druhým patře. Nevzbudil sem se, ani když se mi desetikilová kočka uhnízdila na ksichtě.

14:27 Strašně mě svědí kůže pod ramínky podprsenky. Pokud člověk na těle nosí tento typ spodního prádla, bez denního sprchování se zřejmě neobejde. Bohužel musím i nadále chodit v převleku skotský penzistky, kdyby mě náhodou jedním z mnoha oken tramvaje zahlíd některej ze zvědavejch sousedů. Promáčenou paruku paní Fulkeový sem naštěstí moh odložit, protože Madame Zyxlenska mi věnovala hezčí. A taky mi dovolila používat bohatě zásobenej kosmetickej stolek. Jako výraz díků sem připravil královskou snídani (Madame Zyxlenska se už před nějakým tím rokem oficiálně stáhla ze všech funkcí v kuchyni) a dostalo se mi za to podrobností ze života jejího syna. Po praxi v námořnictvu jako asistent lékárníka šel studovat farmacii na vojenskou akademii.

„Takový talent, představ si“ povzdychla si, „a on se místo toho rozhodl být dealerem oficiálních drog.“

„A snažila ste se mu to rozmluvit?“ zeptal sem se.

„Nikdy, Morag. Vždycky jsem mu říkala, že je to znamenitá a dobře zaopatřená kariéra.“

„Proč ste to dělala?“

„To víš, psychologie. Kdybych mu řekla, že si ničí život, určitě by v tom pokračoval až do důchodu. Copak tys někdy poslouchal svou matku?“

„Naprosto výjimečně,“ připustil sem.

„Naštěstí Gene začal v rámci nepovinných předmětů navštěvovat hodiny dramatické výchovy. Pak mu jedna divadelní společnost nabídla roli v muzikálu Hair, procestoval s nimi půl světa a se studiem farmacie byl amen.“

Křestní méno pana Hamiltona je Eugene, což vysvětluje, proč ho všichni znají jen jako „Mr. Hamilton“.

„A musel se někdy na jevišti vyslíct?“ zeptal sem se a snažil se nevidět v duchu jeho nahý chlupatý tělo.

„Jistě, ale to mu nijak nevadilo. Hluboko v duši jsme my kumštýři všichni exhibicionisté. Zvažovals někdy hereckou kariéru?“

„Ne, nikdy. Proč?“

„Na tvou kreaci paní Fulkeové je radost pohledět. Akorát si říkám, že když už dnes existují kosmetické prostředky na to, aby ti přidaly tak autentické vrásky, mohli by konečně vyvinout něco, aby mě jich trochu zbavili.“

To je fakt. Možná by to byl docela dobrej nápad. Musím to navrhnout Mariovi a Kimberly, ať mi zjistí, jak by to vypadalo s prodejem.

20:12 Obtěžkáni mohutnýma talířema s večeří (mnou ugrilovanou) a obrovskýma kočkama na klíně, pustili sme si televizí (noční klub má v pondělí zavírací den). A ejhle! Trentův novej videoklip se stařičkou raperkou! Madame Zyxlenska říkala, že ho předem avizovali jako novinku od Trenta Prestona, „nejbližšího přítele“ nechvalně známýho americkýho Belmonda. Další šokující lež sdělovacích prostředků. Střih musel dělat nějakej tupec. Na videu zůstalo pár mlžnejch záběrů na starou paní, zatímco většina klipu se zamilovaně věnovala skrovně oblečenýmu tělu jinocha s velkým hasákem. Madame Z byla unesena. „Kdo je ten úžasný mladík?“ ptala se. „Znáš se s ním dobře?“ „Tak nějak,“ odtušil sem se špatně skrývanou nudou v hlase. „Chodíval s mou ženou, dokud se s ním kvůli mně nerozešla.“

Obdivně na mě pohlédla. Ano, je příjemný mít zase někoho na svý straně. I když se jedná jen o starou otylou dámu.

ÚTERÝ, 13. ČERVENCE

Madame Zyxlenska vzala paní Fulkerovou ke své oblíbené kartářce. Byl sem skeptickej, ale moje hostitelka tvrdila, že před čtyřmi lety Madame Gulumba správně předpověděla, že její syn se rozejde se svým přítelem a ona po nich zdědí kočky a tramvajový obydlí. Jeli sme dlouho metrem směrem na jih a našli kancelář Madame Gulumba, což byla zadní část starýho nákladáku na dřevěných špalkách v tiché aleji za činžovním domem. Jasnovidka byla drobná snědá babice a měla víc vrásek než oba její zákazníci dohromady. Vzhledem k tomu, že paní Fulkeová mohla jen těžko vyjevit, že hledá svou ztracenou manželku, nechal sem mluvit Madame Z. Podala babě jednu z Sheeninejch ponožek (jedinej kus oděvu, kterej mi jako vzpomínka na Sheeni zbyl) a řekla, že hledáme mladou ženu, která je už dva týdny nezvěstná. Madame Gulumba zapálila voňavou tyčinku, něco zamyšleně kousala (svý dásně?) a hloubala nad fuseklí.

„Je s někým," zaskřehotala stoletá cikánka.

„Ženou?" zeptal sem se s nadějí.

„Mužem!"

„Kde jsou?" zjišťovala Madame Z.

„Hory. Vidím hory."

„Jaké hory?" chtěl sem vědět podrobnosti.

„Hory. Zelené hory."

Že by moje milovaná byla zašitá někde ve Vermontu?

Ač sme se snažili sebevíc, další podrobnosti sme z ní nevyrazili, což mě zas tak nepřekvapilo. Jak jinak, oč byla mlhavější v detailech, o to byla přesnější při vybírání honoráře. Za to, abych se dozvěděl, že moje žena provozuje horskou turistiku s nějakým kancem, sem jí musel odevzdat 35 euráčů, který bych jinak moh utratit daleko lip.

13:15 Není divu, že moje rozpoložení nebylo dobrým startem k přípravě dobrého oběda. Většina šlichty připadla kočkám a ani ty se na ni dvakrát nehrnuly, ale jen ji nesměle olízaly. Menují se Jeeves a Ruggles a je jasný, že my tady sme jen proto, abysme jim sloužili. Zavolal sem Babette, která mi sdělila, že Alphonse nebyl mimo Paříž

už dlouhý týdny a že je skoro pořád s ní. Horská turistika je v jeho případě naprosto vyloučená. Sakra. S kým teda ta Sheeni může bejt? Nejsem o nic moudřejší. Že by s Vijayem putovala Nepálem?

20:48 Právě mi volala Connie ve stavu značného rozrušení. Paulovy trable s podmínečným propuštěním sou vyžehleny a právě se zasnoubili.

„Měl bys vidět ten kus šutru na mým prstě!“ bublala nadšeně. Nijak mě to neoslovilo. „Ale Connie, copak sis ho nekoupila

Sama?“ „To jo, ale Paul mi ho pomohl vybrat. Má úžasný vkus, víš.“ Zeptal sem se, proč je svatba až za týden. „Můj Paulo se potřebuje zotavit po operaci.“ „Co se mu stalo?“

„Jemu nic, ale mně. Zjistila jsem, že ten drahoušek si nechal podvázat chámovody. Umíš si představit ten šok pro mý nenarozený děti?“

„A copak to se dá uvést do původního stavu?“

„Dá, pokud seženeš správnýho chirurga. Sehnala jsem toho nejlepšího urologa na celém Západě. Paulo jde zítra ráno pod kudlu.“

„Doufám, že vám to vyjde, Connie. Už se nebojíš, že zase vezme do zaječích?“

„I o to je postaráno. Jsem s tím chirurgem domluvená, že mu tam zároveň implantuje čip GSP.“

„Co to je?“

„Systém určení přesné polohy pomocí satelitů. Budu schopna vystopovat každý Paulův krok kdekoli na zeměkouli s přesností na padesát centimetrů.“

„A to mu chcete implantovat zrovna do těch míst?“

„Musíme, Ricku. Všude jinde by si toho všiml.“

Zdá se, že Connie ho konečně drží pevně u koulí.

„Pokud se Sheeni vrátí a bude rodit císařem, vřele bych ti, Ricku, doporučovala, abys jí ho tam taky šoupl. U těch Saundersových se člověk nemůže spoléhat, že by se drželi doma.“

To mi povídej. Poté co mi Connie znovu poděkovala, že sem jí pomohl vystopovat Paula, řek sem jí, že by mi tu laskavost mohla vrátit tím, že vypudí našeho tchána z Francie.

„To ti nemůžu slíbit, Ricku. Předpokládá, že bych ho mohla pozvat na svatbu, což je opravdu hodně velká oběť.“

„Musíš, Connie. Sheeni se nevrátí, dokud její otec neodjede. Tím sem si jist.“

„OK, Ricku. Uvidím, co se s tím dá dělat. Možná bych ho zase mohla dát dohromady se svou matkou. Dokonce i on je lepší než tvůj otec.“

„A co vůbec teď tata dělá?“

„Právě se nechal zvolit předsedou Americké společnosti čivav. Ten chlap je tak odporný kariérista, že to svět neviděl. Fakt mi leze na nervy.“

Vítej do. klubu. Je to opravdu velký klub s aktivní a čím dál početnější členskou základnou.

22:47 Sedím sám s telefonem v ruce. Sheeni pořád nevolá. Madame Zyxlenska odjela do klubu. Aby nepřitahovala zbytečnou pozornost v metru, jezdí do práce v neforemnejch domácích šatech a teprve v klubu se nafintí. Má tam celou šatnu rób pošitejch flitry.

Kočky a já se snažíme sledovat bednu, ale zdejší televize dělá takový nechutnosti, že se mi z toho zvedá žaludek. Tak například dabuje do francouzštiny *Simpsonovy*. Už nevydržím ani vteřinu při vědomí. Sem v příliš hluboký depresi. Je čas jít spát.

STŘEDA, 14. ČERVENCE

Další neklidná noc mentálního sebeukájení. Na rozdíl od fyzickýho tohle člověk může dělat donekonečna a nikdy z toho žádnej příjemnej pocit nevzejde. Proč došlo k tak vážnýmu vykolejení mýho života? Tak zaprvé, narodil sem se rodičům, kteří byli rádi, že se mě zbavili. Pak se zamiluju do holky, která mě obere

o všechny prachy a nechá plavat. Za svýho nejlepšího kámoše si zvolím pitomce (Leváka), kterej mě práskne poldům. A dalšího (Hároše), kterej mě klidně nechá voddělat, jen aby se jeho auto rychlejc rozjelo z nuly na stovku. Snažím se najít taky něco pozitivního. Tak například ten krém na vrásky má zázračný účinky.

Ani jeden jebák v dohledu – celkem dobrá věc, pokud ste puberťákem, kterej se snaží vypadat na čtyřiasedmdesátnici.

14:17 Vydali sme se s Madame Zyxlenskou trochu něco nakoupit. Další důkaz, že Paříž se snaží imitovat San Francisco. Marais je jako naše teploušská čtvrť Castro, akorát že je tady víc historickejch budov a nefrčí tu levisky a knírek. Spousta elegantních obchodů, ačkoli my sme navštívili jen naši místní *boulangerie*, *fromagerie* a *épicerie*, kde se nám dostalo přátelský obsluhy, protože tam Madame Z znají. Teda, ta její „francouzština" zněla i mým uším jako skandální parodie. Vlídnýho přijetí se dostalo i jejímu mlčenlivému hostu v šatech nazblití a směšným klobouku. Takový tlachání se zákazníkama je v Paříži poměrně běžná praxe, ačkoli já bych osobně dal přednost anonymitě americkejch hypermarketů.

Při obědě mi Madame Z povyprávěla o tom, jak – když jí táhlo na sedmdesátku – vyměnila maloměstskej Scranton za kariéru pianistky v pařížským nočním klubu. Pečlivá choreografie vystoupení jejího syna, načasovaná přesně na vteřiny, vyžaduje kvalifikovanej doprovod, kterej je schopnej reagovat na všechny situace a ještě přitom zůstat v rytmu. Tento druh profese, bohužel, přitahuje nespolehlivý, rádobyumělecký typy, který sou náchylný ke zneužívání návykovejch látek i při práci.

„Chceš vědět, jak se v tomto světě prosadit, Morag?" zeptala se.

„Chci."

„Choď včas a dělej svou práci. Nic víc v tom není."

Dobrá rada. Akorát že se zapomněla zmínit o tom, že pomáhá, když je člověk v příbuzenským vztahu k tomu, kdo ho najímá. Když se tak podívám po svejch příbuznejch, moh bych se možná proslavit drezúrou čivav nebo hlídáním obřího synovce Tylera v panoptiku.

ČTVRTEK 15. ČERVENCE

Výročí pádu Baštily. Není to symptomatický, že nejvýznamnější národní svátek Francie oslavuje výročí pouličních nepokojů? Je to asi

tak, jako kdyby se v Kalifornii slavil Den rasovejch nepokojů ve Wattsu nebo newyorský školy poslaly domů všechny děcka u příležitosti výročí vzbouření vězňů v Attice. Ráno sem se probudil do řevu stíhaček, který mi přelítly nad hlavou. Ne, nebyla to letecká podpora pozemní akce speciálního policejního týmu, kterej mě přišel zatknout, jak sem se v první chvíli domníval. Letadla chrlily červený, modrý a bílý oblaka dýmu k výzdobě nebe pro velkou vojenskou přehlídku na Champs-Elysées. Kousek sem toho viděl v bedně, ale nikde žádný alegorický vozy pokrytý růžema ani mechanická postava Napoleona – prostě jen davy pochodujících vojclů. Nuda jak blázen, ale možná že jde o projev síly vůči Belgičanům nebo jinejm nepřátelskejm sousedům.

Není to vůbec jednoduchý být uprostřed roztančenýho velkoměsta, když je člověk v depresi, na útěku a ještě přestrojenej za starou bábu.

Paní Fulkeová se vydala na osamělou procházku podél Seiny zástupama veselících se Pařížanů. Spousta kapel, stánky s občerstvením, potulní baviči, spore oblečený holky kroutící se do rytmu. Já sem ale měl oči na šťopkách a hledal všude Sheeni. Ani kousek sem jí nezahlíd. Zato spousty oranžovejch nálepek. Je příjemný vědět, kde všude mám svý lidi. Narazil sem na Trenta, jak šel ruku v ruce s Violet. Musí to být senzace: mladej a zamilovanej v rozjařený Paříži. Někdy to taky budu muset zkusit. Trent měl tmavý brýle, aby unikl pozornosti zfanatizovanejch fanynek šílejících z toho jeho novýho videoklipu. Violet se zmínila o tom, že pan Bonnet je zaplavenej žádostma o televizní a rozhlasový vystoupení nový americký superhvězdy. T. P. má příští tejden začít nahrávat svůj první samostatnej vál. Právě probíhá jednání o obsazení T. P. do hlavní role připravovanýho filmu. Když bude mít štěstí, možná se dostane zpátky do Ukiahu včas, aby se moh zúčastnit promoce svýho syna. Moc dlouho sem se s nima nezdržoval pro případ, že by T. P. byl sledovanej fízlama. Nicméně sem se stihl dozvědět, že ani jeho Sheeni zatím nezkontaktovala.

Rick S. Hunter má před svým rivalem pořád ještě náskok. Když paní Fulkeová míjela novinovej stánek, s překvapením zahlídla, že

sem se dostal na první stranu časopisu Paris Match. Neodvážila se ho koupit, a tak pro něj budu muset poslat Madame Z. Přispěje to nepochybně ke zkvalitnění mý knihy výstřižků a nepochybuju o tom, že titulní straně tohoto časopisu se v mých budoucích životopisech dostane hojných přetisků.

23:47 Apatická paní Fulkeová mezi miliony tísnících se na Champ-de-Mars smutně pozorovala, jak ohňostroj z Trocadéra osvětluje Eiffelovu věž. Divoký elektrický barvy, zvláště ta vzácná intenzivně rudá, kterou člověk zahlídne jen v samotným středu raketovýho výbuchu. Při každým „óch" a „ách", který se ozývaly z mnohohlavýho davu, sem předstíral, že to obdivujou mě. Sebevědomí mi to zvedlo jen mírně, ale zase to bylo zdarma jako svépomocná forma terapie. Celkem se dá říct, že ta šou byla docela úchvatná, přestože se mi někdo pokusil vybrat kabelku. Tento módní doplněk sem zasvětil pouze odkládání použitejch papírovejch kapesníků. Chyť mý bacily a chcípni, ty hnusnej zloději!

PÁTEK, 16. ČERVENCE

Dnes sem pozval pana Hamiltona a Maurice na pozdní oběd. Maurice uzavřel s Ruggles a Jeeves příměří, byť poměrně vratký. Kompromis zřejmě zní, že ho nebudou otravovat, pokud jim nepoleze na *jejich* nábytek a nebude uždibovat z *jejich* misky. Všechny upadnutý kousky jídla sou taktéž psům přísně zakázaný. Připravil sem svou verzi slavnýho šunkovýho haše paní Cramptonový, což všichni přijali s povděkem. Připadá mi, že těch pár měsíců strávenejch po kyprým boku paní Cramptonový mě pro dospěláckej život vybavilo mnohem cennějšíma znalostma než celých těch devět let formálního vzdělávání, kterejm sem byl za svůj krátkej život vystavenej.

Pan Hamilton má k Madame Z nečekaně srdečnej vztah, vezmeme-li v úvahu, že jde o jeho matku. Ona ho nekritizuje ani mu neporoučí a on jí zase na oplátku neříká, aby sklapla nebo se šla vycpat. Se zjevným zájmem poslouchají, co ten druhej říká, a

reagujou na sebe tak, jak byste čekali u kamarádů nebo kolegů. Nemusím snad dvakrát zdůrazňovat, zeje to pro mě úplně novej vzor komunikace mezi rodičema a jejich potomkama.

Pan Hamilton teď pracuje na nových holkách, protože má pocit, že ty jeho vykopávky už začínají být pro současný publikum nesrozumitelný. Ukázal nám svou rozpracovanou Madonnu. Řekl bych, že byla velmi povedená, přestože nejsem zrovna ten správnej člověk, kterej to může posoudit. Nejsem totiž příliš důvěrně obeznámen s postwoodstockovou hudební scénou. Doprčic, vždycky se naštvu, když si uvědomím, že Frank se musel o padesátý léta dělit s Elvisem.

Matka i syn vyjádřili překvapení, že Sheeni je pořád ještě nezvěstná i přes masivní kampaň sdělovacích prostředků. Pan Hamilton podotkl, že možná – stejně jako já – skrývá svou identitu pod nějakým převlekem.

„Převlečená jako co?“ zeptal sem se.

„No, třeba za muže,“ rozvíjel svou myšlenku dál.

Snažil sem se představit si Sheeni proměněnou na mladýho borca. Nějak mi to nešlo.

„Má v sobě teatrální sklony jako ty?“ zjišťovala Madame Z.

„Možná,“ připustil sem.

„Pokud je tak inteligentní, jak Morag tvrdí,“ řekl pan Hamilton, „pak ji ta myšlenka na převlek taky musela napadnout.“

„Ale je to příliš hezká holka, než aby ze sebe mohla udělat chlapce,“ upozornila Madame Z.

„No, tak se na to podíváme,“ odpověděl její syn. „Máš tady tu její fotku z novin?“

Několika zručnýma tahama pera jí vykouzlil chlapeckej sestřih. Výsledek jednoznačně maskulinní nebyl. Pak jí namaloval úhlednej knírek. Už to vypadalo o něco přijatelnějc. Pak přidal malou kozí bradku.

„Vida,“ řekl. „A máme tu pohledného mládence.“

„Nemyslíš, že by měla plnovous?“ zeptala se Madame Z.

„Není to moc pravděpodobné,“ odpověděl. „Plnovous vyžaduje spoustu péče a vždycky vypadá trochu falešně. Co myslíš, Morag?“

„Vypadá trochu jako její brácha," připustil sem.

„Potřebovala by ale nový pas," řekla Madame Z. „Má dost peněz?"

„Bohužel, až moc," přikývl sem. „Zabavila mi všechny moje finance."

„Ale samozřejmě, může být v úplně jiném přestrojení," připomněl pan Hamilton.

„Třeba jako postarší dáma jako ty, Morag," navrhla jeho matka.

„To těžko," odmítl sem tento nápad. „Kdyby si Sheeni změnila identitu, určitě by to bylo něco atraktivního a prudce elegantního. Kdepak santusačka, to ona není."

Zatímco Hamiltonovi nacvičovali nový číslo, šel sem Maurice vyvenčit jako zastará. Vzal sem si s sebou mapu, protože ani jeden z nás se v tyhle čtvrti nevyznal. Objevili sme zajímavou ulici jménem rue de Rivoli, plnou zámožnejch zákazníků. Zatímco Maurice očuchával kandelábry, upřeně sem pozoroval všechny kolemjdoucí vousáče mladších ročníků. Pár sem jich vyděsil tak, že z ničeho nic změnili směr a vyhnuli se mi širokým obloukem. Jeden z nich – musím říct, že na první ohledání Sheeni celkem podobný – byl mým upřeným pohledem tak zhypnotizovanej, že se zastavil, vylovil minci z džínů a vtiskl mi ji do překvapený dlaně. Už jen z toho sem poznal, že to v žádným případě nemůže být moje nezvěstná manželka.

Sheeni jako chlap? No, já nevím, ale připadá mi to trochu přitažený za vlasy. Musela by si ostříhat překrásný kaštanový lokny a nějak si přivázat svý čím dál mohutnější poprsí. (Všim sem si, že těhule právě v těchto místech výrazně mohutní. To asi v očekávání blížících se zásobovacích povinností.) Neuměl sem šiji představit, jak si to štráduje k smradlavýmu pisoáru, aby si ulevila. Ale je fakt, že k životu měla vždycky výrazně mužskej přístup. O všem chtěla rozhodovat. Vzpomínám si, že během našeho manželství sme vedli víceméně neustálej boj o to, kdo bude v rodině nosit gatě. Stejně tak v sexu dávala přednost nadřazenýmu postoji. Ale napadla mě taky jedna povzbudivá představa: Možná to byl sám Sheeni, koho ta cikánka viděla na horách společně s mou ženou.

Když sme se vrátili, pan Hamilton si mě před odchodem vzal stranou na kus řeči.

„Víš, Morag, Frank Avu miloval, ale nezůstali svoji dlouho. Prostě to mezi nimi neklapalo."

„Já vím. Chtěl kvůli ní páchat sebevraždu."

„Někdy ani velká láska, ani sebevětší vášeň prostě nestačí."

„Hm, asi máte pravdu."

Cítil sem, že pan Hamilton to myslí dobře a že z něj mluví zkušenost. Kromě nezvykle upravenýho obočí to byl ten nejnezajímavější chlap pod sluncem. Průměrná výška, průměrná postava, průměrnej pupek, průměrná pleš. Naprostá nula, pokud by člověk soudil podle vzhledu. A přesto to byl nesporně mimořádnej muž – velkej umělec, mistr svýho řemesla. Poznal žár neskonalý lásky a vytrpěl si svý. Na druhou stranu, já nejsem jako on a Frank. Já se jen tak snadno nevzdávám.

Pana Hamiltona nesmírně obdivuju. Ale sem sám, kdo si myslí, že převtělovat se šestkrát týdně do vybranejch ženskejch postav před vlastní mámou je trochu divný?

SOBOTA, 17. ČERVENCE

Deset týdnů, deníčku. Deset krátkých týdnů od momentu, co sem označkoval cejchem manželství svou životní družku. Ano, museli sme se potýkat s nepřízní osudu. Ano, určitě zase budeme spolu.

Na čele se mi vyrazila úděsně veliká hrča. Myslím, že to není jebák. Řek bych, že mě kousla Rugglesova blecha. Kéž by jako matraci používal ksicht někoho jinýho. Moc toho teď asi nenapíšu. Musím se jít po Paříži poohlídnout po mladících s kozí bradkou. A taky dokoupit trochu krému na vrásky. Paní Fulkeový začínají nebezpečně docházet zásoby transylvánský kosmetiky.

22:24 I v těch měkkoučkejch rumunskejch botách mě dnes bolí nohy jak vzteklí psi. Musel sem nachodit aspoň padesát kiláků letním hicem s neprodyšnou parukou na hlavě. Značně vyčerpávající. Připadá mi, že se vousiska mezi pařížskýma chlapama nějak

rozmáhaj. Pečlivě studuju každou zarostlou tvář. Od některých se mi dostává uraženejch pohledů za to, že na ně civím, jiným zase v očích čtu hluboký znechucení zevnějškem civějící osoby. Furunkl na čele dospěl do velikosti rudě rozpálenýho golfovýho míčku. Madame Zyxlenska navrhuje návštěvu pohotovosti, ale tento nápad sem vetoval jako příliš nebezpečnej. Madame Z právě nad plamenem rozpaluje obrovskou, hrozivě vyhlížející jehlu a hotoví se k operaci.

NEDĚLE, 18. ČERVENCE

Dnes sem musel zůstat doma, neboť mám na čele připevněnou dámskou vložku k odsávání sajrajtu z propíchnutýho vředu. Už tak značně odpudivýmu vzhledu paní Fulkeové to na kráse nepřidalo. Nechápu kolik fujtajblovýho hnisu je mý mladý, nevinný tělo schopný vyprodukovat. Se divím, že statečná Madame Z má tu výdrž a ještě přede mnou s jekotem neprchla. Ženy musí mít zvýšenej práh citlivosti vůči těmto hrůzám. Musí být tak vybavený od matičky přírody, protože jinak by asi nezvládly ten hnus, co denně vypouštěj jejich odporný mimina.

Madame Z mi laskavě přeložila článek z *Paris Match*. Je neuvěřitelný, kolik faktickejch chyb je francouzskej tisk schopnej narvat do 800 slov. Pravda, tvrdí se, že pro mediální hvězdy *žádná* publicita není špatná. Rickovi S. Hunterovi se tedy splnil sen o mezinárodní megaslávě, i když je momentálně nucenej (doufám, že jen dočasně) se před veřejností skrývat. Hlavně před poldama.

Ispirovanej Clydem Barrowem a Johnem Dillingerem (dalšíma dvěma legendárníma psancema) sem sesmolil už druhej dopis pro francouzský sdělovací prostředky. Věnuju se v něm podrobnějšímu popisu událostí, jež předcházely mýmu sňatku s domněle unesenou nezletilou osobou Sheeni Saundersovou, a veškerým detailům naší vzájemný úcty a lásky. Madame Z dostala elaborát k předběžnýmu posouzení a vyjádřila se o něm pochvalně. Říkala, zeje to přesně ten doják, kterej rozehraje struny romantický části francouzský veřejnosti.

„Je to jak příběh Abelarda a Héloïse," poznamenala.

„A to je kdo?"

„On byl velký pařížský básník a filozof dvanáctého století. Psal Héloïse překrásné dopisy, ale nějak jim to nevyšlo a skončil jako kastrát."

V šourku mi zatrnulo. Tak tohle není ten druh morálního povzbuzení, kterej bych zrovna teď potřeboval.

PONDĚLÍ, 19. ČERVENCE

Další výročí. Přesně před rokem sem začal psát tento skromnej deník. Tenkrát sem byl osamělý, nešťastný dítě v Oaklandu. Dnes sem osamělej, nešťastnej ženáč ve Francii. Dítětem už nejsem, dospělým ještě nejsem, a momentálně se – doufám, že přechodně – nacházím v ženským stádiu vývoje. Určitě sem si loni, když sem odjížděl k jezeru Clear Lake vstříc osudovýmu setkání s mou budoucí milovanou, takhle ten rok nepředstavoval.

Ale zpět do reality. Zhnisanej furunkl už je skoro vysušenej, ale mý čelo teď vypadá, jako bych na něm odpaloval petardy. Odložil sem dámskou vložku a paní Fulkeová si načesala šedou ofinu hodně hluboko do očí. Vypadá jak Alice B. Toklasová, když se jí den obzvláště nevyvedl. Vyrazil sem Rugglese ze svýho pokoje, ale přišel na to, že když se bude dostatečně vehementně otírat svou chlupatou váhou o dveře, podaří se mu je otevřít. Na kočkuje to neuvěřitelně inteligentní postřeh. Zajímalo by mě, zda by se dostal i z poštovní schránky na dně Seiny.

16:12 Další telefonát od Connie. První zprávy byly docela potěšující. Zpovídala v nemocnici Paula, když se probíral z narkózy. Někde se totiž dočetla, že moderní anestetika maj srovnatelný účinky s drogama, co po nich lidi musí říkat pravdu. V omámeným pooperačním stavu sou pacienti tak oslabený, že se jim nedostává mentální kapacity lhát.

„Zeptala ses ho, jestli tě miluje?"

„Nebuď labuť, Ricku. Potřebovala jsem důležitější informace. Podplacená sestra mi nepovolila víc než pět minut.“

„A cos zjistila?“

„Vzpomínáš na tu pajdavou ptáčnici, se kterou ses ho snažil dát dohromady? Můj Paulo s ní nespal!“

„Nespal?“

„Ne. Přirozeně se o to snažil. Je po této stránce kus chlapa a doktor tvrdí, že to bude ještě lepší, jen co mu vytáhnou stehy. Ale ta holka ho odmítla.“

„Odmítla?“

„Nedovolila mu si ani šáhnout. Můj Paulo mě tedy nezradil!“

„Úžasná zpráva, Connie. A co ten jeho čip?“

„Dokonalost sama. I přes celý město přesně vím, kdy jde na záchod.“

„To je určitě dobrý vědět. A co pan Saunders? Přijde na svatbu?“

„Jó, to je vlastně ta druhá věc, proč ti volám, Ricku. Trochu se to zkomplikovalo.“

Přepadla mě opět panika.

„Co se zkomplikovalo?“

„Paulův nemožný otec se zatím nechce vrátit. Tvrdí, že policie je už na stopě a brzy dojde k zatčení.“

„K zatčení koho?“

„No Sheeni to asi nebude. Myslím, Ricku, že bys měl zase vzít kramle. A fofrem. Policajti už možná kolem tebe uzavírají smyčku.“

Dohajzlu! Dohajzlu, dohajzlu!

19:38 Sedím ve vlaku do Amboise. Musel sem se rozloučit s madame Z a s její tramvají do stanice azyl. Byla z toho smutná. Řekla, že paní Fulkeová byla vzorný host a je kdykoli srdečně zvána. Dozvěděl sem se od ní, že chci-li do hor, na jihu Francie je jich habaděj. Vzhledem k tomu, že tím směrem se náhodou taky ubírá Reina s cirkusem, rozhod sem se k nim připojit. Paní Fulkeová bude v bezpečí a dál může pátrat po mlaďoších s bradkou. Sheeni vždycky přitahovaly typy jako Señor Nunez a bratři Boccatovi, takže je dost pravděpodobný, že pokud do města zavítá cirkus, přijde se na něj podívat. Samozřejmě, že Reinin soukromej život je čistě její věc a

není mi nic po tom, zda s Paulem něco měla nebo ne. Skutečnost, že ji balil a ona ho odmítla, ještě nelze jednoznačně interpretovat tak, že předmět její touhy musí být někdo jinej. Na druhou stranu, ta žhavá líbačka na schodech může přece jen o něčem svědčit. Asi bych neměl být tak vzrušenej při myšlence, že se s ní opět setkám. Neustále si musím připomínat, že paní Fulkeová je přece vdaná žena.

ÚTERÝ, 20. ČERVENCE

Zjistil sem, že roztomilá Reina je trochu jako její ptáci: přátelská, ale překvapení příliš nemiluje. Byla včera večer trochu zaskočena, když se jí ve dveřích karavanu (tady tomu říkají maringotka) zjevila tajuplná skotská penzistka. Reina pravidelně a se zájmem sleduje denní tisk, takže bylo nutno uvést na pravou míru pár nepřesností. Ne, nejsem sexuální násilník a únosce. Ano, hledá mě policie, proto ten podivnej převlek. Ne, nejsem trans věstit s inklinací převlíkat se za postarší dámy. Ne, nepotkala mě žádná strašná nehoda, jde jen o alergickou reakci na bleší kousnutí, možná zesílený nadměrným používáním krému na vrásky. Ne, neuvažuju o tom, že bych se udal policajtům. Ano, hledání ztracený manželky mě vede jižním směrem. Takže moh bych se k ní nastěhovat? Tato žádost přivedla naši konverzaci do slepý uličky. Vždy ochotná a laskavá Reina mi předložila řadu důvodů, proč to nejde. Její ptáci by v maringotce další osobu nesnesli. Lidé od cirkusu tvoří velmi uzavřenou skupinu a sou nadmíru nedůvěřiví vůči neznámým lidem. Mohla by se dostat do nepříjemný situace, kdyby poskytla úkryt osobě prchající před zákonem, a mohlo by to vést k jejímu vyhoštění z Francie. Ani mojí ženě by se toto uspořádání nelíbilo. A tak dále a tak dále. Velmi skličující situace. Netrvalo dlouho a oba sme nad šálkem čaje ronili hořký slzy, zatímco empatičtí ptáci se na bidýlku nervózně tetelili. Aspoň že Reina nakonec souhlasila s tím, že u ní můžu přenocovat. Strávil sem v její maringotce nepříjemnou noc a probudil se za svítání. Tak kam teď? Zdá se, že sem v koncích.

8:45 Vydal sem se do města, sehnat něco k snědku. Předpokládám, že někde ve Francii musí být i ošklivý města, ale zatím sem na žádný takový nenarazil. Ať se člověk podíval kterýmkoli směrem, tenhle štatl vypadal, jako by právě fotografovi pózoval pro idylickou pohlednici. Malebnej most přes Loiru, starobylá promenáda podél řeky lemovaná úchvatnou květinovou výzdobou, pohádkový budovy schoulený pod velkolepým opevněním zámku. Černočerný zoufalství ještě prohloubený příšerným hladem, protože včera sem šel spát bez večeře. Našel sem kavárnu, zhltl tři croissants, ale moc to nepomohlo. Že bych si tady skočil z mostu? Měl bych k tomu aspoň krásnej poslední pohled. Velmi romantický místo pro sebevraždu moderního Abelarda. Možná by se z toho během doby stala další francouzská turistická atrakce. Určitě bych tím pomohl rozvoji místního hospodářství. Sheeni by se sem na starý kolena mohla přestěhovat a napsat teskně podbarvený vzpomínky na společně strávený dny. Mohla by si otevřít obchůdek a prodávat svou knihu společně s pohlednicemi dvou legendárních milenců z body, kdy byli ještě mladí a šťastní.

13:26 Sebevražda se odkládá. Paní Fulkeová se hodila do gala a zašla si za principálkou cirkusu, Madame Marií Poco, zeptat na možnost zaměstnání. Je to malá, úsečná, ale na svou starobu zas ne tak úplně nepřitažlivá osoba. U žen se to těžko odhaduje, ale řek bych, že je jí kolem čtyřicítky. Ano, potřebovali by poctivýho člověka do pokladny, ale bohužel paní Fulkeová neumí francouzsky. Jako technik dieselovýho generátoru je taky nepoužitelná. Na stavěče šapita je už od pohledu příliš stará a vetchá. Hodila by se do orchestru, akorát že neumí hrát na trubku. Je tu ale ještě jedno volný místo: pomocná síla k ošetřovatelovi zvířat. Přemluvil sem se, že to na zkoušku vemu. Načerno, samozřejmě, protože od francouzskejch úřadů nemám oprávnění k zametání opicích lejn. Tudíž, upozornila mě Madame Poco, kdyby se tu náhodou objevila policie, mám se zašít. „S tím nemám problém," ujistil sem ji. Nástupní plat je neuvěřitelně mizernejch 65 euráčů týdně. Moh bych si samozřejmě něco přivydělat, kdybych měl řidičák na naklaďáky. Můžu spát „na seně u velbloudů". To by mě zajímalo, co se pod tím v cirkusáckým

žargonu skrývá. Sou zakázaný drogy a promiskuitní kratochvíle s místníma občanama. Přesčasy se neplatí, volný víkendy nejsou a žádný kecy o osmihodinový pracovní době se nepřipouštějí.

„Je to vzrušující život," řekla Madame Poco na přivítanou. „Pokud mezi nás zapadnete, bude se vám tady moc líbit." „O tom nepochybuju," zalhala paní Fulkeová.

22:58 Únava mě zmáhá. Nemůžu pořádně ani psát. Mám medvědí trus v paruce a všude po teplákách (znuděnej medvěd ménem Beez vždycky ožije, když mu představí novou obsluhu). Můj přiměj nadřízenej je ještě starší než paní Fulkeová. Šlachovitej Talián ménem kapitán Lapo má špatně padnoucí zubní protézu a z dechu je mu cítit víno. Tváří se docela přátelsky. Není mi jasný, čeho je – kromě mýho osudu – kapitánem. Cirkus je jak OSN na výjezdním zasedání. Je tu spousta různejch národností, takže *lingua franca* je de facto angličtina. Kapitán Lapo mě představil mým hrábím, lopatě a trakán. Díky bohu, že tu nejsou žádní lvi a tygři. Ten medvěd vypadá nebezpečně, ale je to přej drahoušek. Opice koušou, pokud se jim neukáže, kdo je tady pánem. Totéž se týká jinak mírně vyhlížejících poníků. Skrtičům Boa nesmí člověk dovolit přílišný důvěrnosti v oblasti Šíje. Naštěstí žerou málokdy a střeva vyprazdňujou minimálně. Totéž však neplatí pro velbloudy (Ajaxe a Omara), kteří člověka poplivou smradlavýma slinama, případně ho ještě nakopnou do zadku. S velbloudama, bohužel, nešlo o žádný žargon. Sdílím s nima relativně prostornej náklaďák. Naštěstí je seno (společně s paní Fulkeovou) uskladněno v odděleným prostoru za tenkou přepážkou, která samozřejmě nezabrání šíření autentickejch velbloudích puchů.

Snažím se svou malou plechovou celu učinit co nejútulnější. Jedno osamělý okýnko na větrání a žárovka uprostřed stropu. Žoky sena lze tvůrčím způsobem upravit tak, aby sloužily jako základní nábytek. Skříň se mi z nich bohužel postavit nepodařilo, takže chudák paní Fulkeová musí svý hadry skladovat v olezlým kufru. Pod kovovým plátem na podlaze, kde má náklaďák baterii, sem ulil zbytek peněz, kelímky s krémem na vrásky, pas Ricka S. Huntera, Sheeniny fotky a její rozkošnou ponožku zabalenou v igelitovým sáčku. Před všetečnýma zrakama nezvaných hostů maskuje skrýš žok

slámy. Naštěstí mají dveře mýho novýho domova bytelnej zámek. Zatím sem nezpozoroval žádnej hmyz kromě rozlícenejch ovádů. Možná sou naštvaný, že to sou jen velbloudi a *moi*.

Dnes večer sem se šel podívat na Reinino vystoupení. Velmi okouzlující a zábavný číslo. Klauni odvádějí pozornost tím, že vyvezou dvoukolák s ptákama a rekvizitama, takže většina publika si ani nevšimne, že hezká cvičitelka v sexy šatech kulhá. Papoušci si podávají balon sem a tam, jezdí na traktůrku kolem sloupů, šplhají po požárnickým žebříku při odvážný záchranný akci, předvádějí akrobatický výkony na visutý hrazdě a další neuvěřitelný kousky. Mohutný potlesk na konci vyprovokovala postarší ošetřovatelka zvířat. Reina je hotovej zázrak. A maják naděje v osamělým životě jednoho ubožáka.

STŘEDA, 21. ČERVENCE

Nic nedokáže zjitřit mysl nostalgickýma vzpomínkama na pařížskou garsonku jako noc strávená v náklaďáku s velbloudama. Seno zdaleka není takovým požehnáním pro páteř, jak by si městskej člověk moh naivně myslet. Stejně tak nejsou pouštní přežvýkavci za tenkou plechovou stěnou ideálníma společníkama pro klidnej spánek. Jejich přičmoudlej majitel Ijád Majmún mi dal dlouhej seznam úkonů, který musím pro jejich blaho provádět. Věřte nevěřte, on a jeho mladší (a hezčí) žena Nuzhach dělají na hřbetech těch potvor stojky a salta. A to za chůze!

Dnes ráno sem se zeptal kapitána Lapá, kde by se mohla paní Fulkeová vysprchovat. Podíval se na mě, a aniž hnul brvou, řek, že můžu použít vědro v jeho rezidenci, čímž myslel náklaďák s poníkama. Řek sem, že by to asi nešlo, páč sem přece žena. Začal si mě nestydatě prohlížet. Copak si mýho pohlaví dřív nevšim? Navrhl mi, abych použil sprchu v maringotce šapiťáků. Pozoroval sem tu hulvátskou chásku včera při večeři v jídelním stanu a dospěl k přesvědčení, že pokud jakákoli žena překročí jejich práh, má se na co

těšit. Nezbylo než s prosíkem zaklepat na dveře Reinina útulku. Neochotně mě pustila dovnitř.

Vysprchoval sem se, a než si paní Fulkeová upravila tvář pro veřejnost, chvíli sme spikli. Čelo se lepší. Už nevypadá jako plastická mapa Marsu. Reina není příliš nadšena, že sem se nechal najmout jako poskok ke zvířatům. Říká, že je to u cirkusu ten úplně nejsprostší džob, že mě bez ohledu na šediny paní Fulkeový budou honit jak zdutou kozu a že jen málo lidí vydrží u tyhle práce dýl než pár týdnů. Řek sem, že to zase není až tak velkej společenskej sešup z místa neplacenýho domovníka a že je určitě lepší než ta druhá alternativa, kterou je vězení.

Povzdychla si a řekla, že si musíme dát pozor, abychom se neprozradily. Vzbudilo by to nežádoucí podezření. Stačilo, že se před Madame Poco blamovala v souvislosti s Paulovým náhlým odjezdem.

„A to ti Paul tolik chybí?“ nemoh sem si pomoct, abych se nezeptal.

„No, myslela jsem, zeje to přítel. Mohl aspoň dát řádnou výpověď a rozloučit se.“

Rozhodl sem se, zejí neřeknu podrobnosti, proč byl jeho odjezd tak náhlej.

„Vrátil se s Connií zpátky do Ameriky. Příští týden mají svatbu.“ „Opravdu? Zřejmě musel změnit názor.“

Tiše sme seděli, oba hluboko ponořený ve vlastních pochmurných myšlenkách, když tu náhle Damek zaskřehotal. Nemáte ponětí o celým rozsahu lidskýho sluchu, dokud nezažijete křik papouška kakadu v uzavřeným prostoru. Málem sem vyletěl z kůže.

14:12 Sračky. To je nová metafora pro můj život. Shrabuju je, nabírám lopatou, vozím je, vysypávám. Podestýlám čerstvou slámu a plním kýble s vodou. Jakmile dokončím poslední klec, je nejvyšší čas vrátit se k první a začít nanovo. A co se pak děje s těma různýma exotickýma exkrementama? Vysypu je do rohu naší pronajatý parcely a dychtiví místní zahradníci obou pohlaví si pro ně jezdí s dvoukolákem. Aspoň že někomu z nás ty lejna dělaj radost.

Jídelní stan mi připomíná podobný zařízení ve škole. Nováčkovi se žádnýho velkýho přivítání nedostalo. Z titulu svýho věku sedím společně s ostatníma gerontama: kapitán Lapo, prošedivělí hudebníci, postarší účetní, přestárlej klaun, atd. Nesouvislá konverzace většinou ve francouzštině. Paní Fulkeový se přesto dostalo několika závistivejch pohledů. Zdá se, že je u našeho stolu jediná, kdo má ještě vlastní zuby.

Po obědě sem se odplížil do města doplnit šatník paní Fulkeový. Klece u opic se prostě ve vycházkovejch šatech čistit nedají. Taky sem jí pořídil pár šátků na převázání paruky, protože opice sou mimořádně nenechavý potvory. Jejich páneček je anglickej gentleman ménem Granley nebo Granola, kterej k výcviku svých svěřenců přistupuje natolik vědecky, že jim dává čísla místo men. Už sem se rozhod, že toho blba je co nejdřív nutný taky odkráglovat. Nosí okázalej khaki obleček, jako by právě odjížděl na safari střílet slony. Pěstuje si taky ten nejsměšnější ryšavěj knírek, co sem kdy viděl, a na opasku z hadí kůže nosí stočenej těžkej bič, kterej bych strašně rád použil na ten jeho pihovatěj zadek. Už sem se zmínil o tom, že si při jídle nárokuje sicnu vedle Reiny? S novým poskokem k opicím se zatím neuráčil vyměnit ani půl slova. Totéž ostatně platí pro většinu osazenstva. Reina měla pravdu. Moje postavení v rámci cirkusácký hierarchie je nejnižší z nejnižších. A určitě mí k větší popularitě nepomůže ani štiplavej puch velbloudího hnoje, kterej kolem sebe bez ustání šířím.

23:35 A jede se dál. Pocit stability našeho tábořiště byl jen prchávej přelud. Po večerním představení se všichni pustili do balení. Moc rád bych pomohl Reině s přípravou maringotky na cestu, ale musel sem bejt k ruce kapitánovi Lapovi při přípravě zvířat pro transport. Jako poslední sme na cestu balili Ajaxe a Omara, kteří museli ještě pomáhat při shazování hlavního i jídelního stanu. Tuto práci normálně dělají sloni, ale náš cirkus (díkybohu) cestuje bez tlustokožců. Umím si živě představit, kolik by toho takovej kolos vyprodukoval. Mý spolunocležníci, přivázaní na společnej řetěz, bez velkejch řečí stáhli stožáry a vytahali kůly, ale bylo vidět, že celou záležitost považujou za vykořisťování.

Cestoval sem v kabině velbloudího náklaďáku, kterej řídil pan Majmún. V přepychový maringotce přivázaný za nárazník se vezla jeho manželka s plachým úsměvem a desítkou tisíc zlatejch náramků. Neptejte se mě, co na to francouzský pravidla silničního provozu. Za maringotkou byl připevněnej ještě jeden menší přívěs s automatickou pračkou a sušičkou. Podobný mobilní prádelny si s sebou táhne spousta lidí. Netuším, jak to dělaj pěšáci jako já. Zřejmě budu muset oblečení paní Fulkeový přeprat v řece.

Ijád jel nesnesitelně pomalu, zřejmě aby nezneklidňoval svý velbloudy a/nebo manželku. Je z Tuniska a moc sem ho potěšil informací, že paní Fulkeová není Židovka, jak se obával. Šinuli sme si to krokem přes Tours a pak se plazili až do Chinonu, kde už tvrdě spalo zbývajících 98 procent cirkusu. Celkem dobrej nápad. Pěkně si tu zhasnu a rozvalím se na seně.

ČTVRTEK 22. ČERVENCE

Venku byla skoro ještě tma, když mě z voňavý postele vyhnali. Naštěstí sem si včera večer nestihl umejt ksicht. Madame Poco používá zajímávej motivační systém: žádná snídaně, dokud nebudou postavený stany a všechno na svým místě pro další představení. Skoro sem ani neměl čas použít *doniker* (cirkusáckej výraz pro WC). Neuvěřitelný, kolik práce takovej přesun vyžaduje – a to sme ještě hodně malej cirkus. Ještě štěstí, že tradice cirkusu mají svý kořeny už v antice. Kdyby s tímto nápadem přišel někdo dneska, určitě by se neprosadil. Všichni by mu dokazovali, že jde o neuskutečnitelnou hovadinu.

Všichni tu dřou jak nevolnící ve středověku, ale aspoň že to jídlo ujde. A je hlavně zdarma. Jinak bych při svým platu musel krást opicím banány. Všim sem si, že pidilidi s sebou tahaj stejný množství věcí jako populace běžnýho vzrůstu. To samozřejmě neplatí v případě obra Donka. Ten nenápadně, ale metodicky luxuje francouzský venkovský dvorky. Jeho rozmazlená opice Dink večeří po jeho boku a umí se u stolu chovat lip než mnozí z šapiťáků. Pro

něj jako služka nepracuju, protože sdílí s Donkem jeho skromnou maringotku.

Chinon je další francouzský město jako z pohádky, kterýmu dominuje mohutná zřícenina hradu na skalnatým útesu. Pro ty místní občany, kteří si doposud nevšimli, že přijel cirkus, se v poledne vydal do ulic vyšňořenej cirkusáckej vůz s tlampačema, který dělaly takovej rámus, že musely vzbudit všechny mrtvý odsud až ke švýcarským hranicím.

16:20 Ve volnejch chvílích pasu velbloudy při zadním okraji naší pronajatý parcely. Ijád se snaží šetřit, kde se dá, a vedle drahýho sena, ovsa a datlí doplňuje jídelníček svých velbloudů čerstvou trávou. Ajax i Omar se zatím tváří, že jim to nevadí. Aspoň si na chvíli můžu odpočinout a věnovat se svým osobním problémům. Dneska sem zrovna řešil, že ta plastická operace byla největší pitomost, kterou sem v životě udělal, hned vedle podpálení půlky Berkeley. Nikdy sem se neměl nechat Connií ukecat. Možná mi to sice trochu pomohlo dotáhnout Sheeni k oltáři, ale zásadním způsobem mi to komplikuje situaci při skrývání ve Francii. Taky sem přemejšlel o Reině. Vůbec se nedivím, že není z paní Fulkeový dvakrát odvázaná. Pokud by se podařilo chlapovi převlečenýmu za ženskou (a to ještě starou a ošklivou) úspěšně svést krásnou mladou ženu, byl by to asi první případ v historii. Ani zoufale nadržená lesbička by paní Fulkeovou nemohla shledat přitažlivou. A co se týče mých manželských problémů, sem tak vytíženej kydáním hnoje, že nemám čas pátrat v obecenstvu po svý vousatý manželce. Ale snažím se na tom všem najít aspoň něco pozitivního: Někteří lidi platěj horentní sumy za dovolenou v tomto malebným koutě světa, kdežto já to mám nejen zdarma, ale i se střechou nad hlavou, žvancem a drobným kapesným.

Už ste si někdy všimli, jak chodí velbloudi? Nejdřív přenesou váhu na jednu stranu a zbývající dvě nohy zhoupnutím přehodí vpřed. Už jen pohled na ně může člověku přivodit mořskou nemoc. Héj! Kam ty dva koráby pouště dou?

19:46 Ajax a Omar sou už zase zpátky. Ijád je značně namíchnutej. Jak sem ale měl vědět, že se rozhodnou jít si zaplavat

do místní řeky? A jak by mohla šedesátikilová stařenka toto rozhodnutí rozběsněných, půldruhatunových dromedárů zvrátit? Ijád tvrdí, že sem je měl mlátit klackem po holeních. Jo. Umím si živěpředstavit, jak by na to zareagovali. To už bych ten klacek spíš vzal na Ijáda. Běháním za velbloudama a jejich doprošováním sem přišel o večeři, vrchol dne každýho nevolníka. Musel sem si koupit sáček slanejch buráků od Carlose. Měl tu drzost naúčtovat mi plnou cenu.

22:05 Když sem vyšel z velbloudí ubikace, abych se trochu nadejchal čerstvýho vzduchu, naskytl se mi neuvěřitelnej pohled: obrovskej hrad na kopci je v noci osvětlenej! Vznášel se nad mihotavýma světlama Chinonu jako vzpomínka na starý dobrý časy králů a královen. Určitě se tam před mnoha stoletíma poflakovali princové a na jeho cimbuří bojovali a umírali rytíři v brněních. Tato idylická doba je už dávno pryč a já tu stojím sám ve tmě, s hlavou ve hvězdách a až po kotníky – však víte v čem.

PÁTEK, 23. ČERVENCE

Další den, dalších šestnáct tun vyvezených sraček. Tolik tělesnýho pohybu má za následek znovuoživení mejch sklíčenejch hormonů. Zjišťuju, jak strašně mi chybí fyzickej aspekt manželskýho života. Přiznejme si to: Jakmile se člověk jednou intimně stýkal se Sheeni Saundersovou, byť nepravidelně, pak je strašně těžký vracet se k osamělým schůzkám se svou dlaní. Stejně to zkouším, přestože za tenkou zdí Omar s Ajaxem nespokojeně mručí. Ti dva chudáci sou taky nasucho (na rozdíl od zhýralejch opic). Možná si pomáhaj tím věčným přežvykováním. Omlouvám se, že můj deník začíná trochu připomínat zápisky dr. Doolittla, ale co mám dělat, když denně mluvením se zvířaty trávím tolik času. Nadávám jim od rána do večera.

Během oběda přijela k našemu parkovišti dodávka a přivezla balíček pro Morag Fulkeovou. Měl sem.radost, že tý nejponižovanější ze všech ponižovaných nevolnic se dostalo takové

pozornosti. V krabici sem našel nablýskanej novej mobil a tento dopis od Connie:

Drahá Morag,

odpusť, když jsem předpokládala, že jsi stejný jako Paulo a poběžíš za tou kulhavou ptáčnicí. Nevím, jak to dělá, zejí všichni zobou z ruky.

Napadlo mě, že policie možná zachytila signál Tvého mobilního telefonu a teď se Tě snaží lokalizovat, kdykoli telefonuješ. Proto ho musíš hodit do řeky a používat jen tento nový.

Svatba bude v sobotu a už se nemůžu dočkat. Milovaný Paulo se ještě jednou pokusil celou situaci zvrátit, ale odchytli jsme ho u San Bernardina. Myslím, že se snažil vedlejšími silnicemi zdrhnout do Mexika. Doufám, že mě během našich líbánek nezklame, protože bych chtěla, aby malí Saundersovi byli co nejdřív na cestě.

Přeji Ti, abys při hledání jeho sestry byl stejně úspěšný. Slyšela jsem, že se ti podařil husarský kousek a máš na své straně francouzský tisk. Gratuluji! Náš společný tchán je vzteky bez sebe.

Tvoje milující švagrová

Connie

To je ostuda, že nestihnu Conniinu svatbu. Bude to určitě velkolepá společenská událost, přestože se jí zúčastní moje tchyně. Od Connie je to moc milý, že mi posílá novej mobil, ale přece ten starej nemůžu zahodit, když každou vteřinu očekávám telefonát od Sheeni? Už mi brzy musí zavolat. Musí!

16:48 Zahlíd sem Reinu, jak odchází z našeho placu. Odhodil sem lopatu a dohnal ji. Šla do města koupit čerstvý papání pro svý dětičky a po chvíli zdráhání se uvolila, že ji smí paní Fulkeová doprovodit.

„Tvoje čelo už vypadá lip, Ricku," poznamenala.

„Říkej mi Morag. Viděl sem tvý vystoupení, Reino.

„Díky. Myslím, že jsme čím dál lepší. Moc mě mrzí, eh, Morag, že spolu nemůžeme sedět při jídle."

„Zdá se, že tvůj pan Granley je velmi pozornej."

„Je to milý pán. Ale skoro dvakrát tak starý jako já a doma v Anglii má manželku. Vím to od Madame Poco. Muži jen neradi takovéto informace sdělují."

„Všechny bych je dala postřílet," usoudil sem.

„Ricku," pronesla a já věděl, že teď to přijde, „vím, že jsi ženatý, ale mít pohlavní styk s nezletilou je trestný čin."

Její upřenej pohled byl tak kárávej a plnej bolesti, že mě to zarazilo. Abych řek pravdu, čekal sem v tomto bodě trochu víc evropský velkorysosti. Neviděl sem jinýho východiska než jí říct pravdu.

„Sheeni je starší než já," vyhrkl sem.

Reina se překvapeně zastavila. „Cože?! Takže kolik je ti vlastně roků, Ricku?"

„Příští týden mi bude patnáct."

„Panebože, Ricku! Vždyť ty jsi ještě dítě! Měl bys být doma u rodičů."

„Rodiče mě nechcou. Nikdo mě nechce."

To nebyl špatnej tah. Reina mě objala kolem ramen a políbila na stářím scvrklou tvář. Snažil sem se jí nastavit rty, ale ignorovala to.

„Nic takového, Ricku," řekla. „U vás doma by mě mohli za líbání nezletilého zavřít."

Sakra. Já věděl, že to bude průser, když řeknu pravdu. Jako ostatně vždycky.

V Chinonu se mi nepodařilo sehnat *Herald Tribune*, ale Reina koupila jakejsi místní plátek. O mně ani zmínka, ale na jedny ze stránek uprostřed byla veliká fotografie T. P. Ulízaný vlasy měl sčesaný dozadu a navlečenej byl v oranžovým pankoidním hávu divnýho střihu. Že by výsledek páně Bonnetova snažení udělat z Trenta hvězdu? Na to bych to tak tipoval. Pak mi Reina přeložila neuvěřitelnej článek o tom, jak T. P. právě dokončil fantastickej novej song a přej „se spustil" s jednou ze tří Magd. Ani slovem sem nekomentoval, že to zcela určitě musel být trestnej čin. Ale když Reina pronesla „je okouzlující", už sem to nevydržel a informoval sem ji, zeje nejen ženatej, ale ještě má k tomu vážnou známost (prekérní situace, v níž bych se taky rád nacházel).

SOBOTA, 24. ČERVENCE

Další výročí našeho svatebního dne. Další ráno bez něžnýho laskání, bez objetí teplých paží, bez jedinýho záchvěvu vzrušení při zpracovávání překrvený... ále, nechme toho. Chmurnej den z více důvodů. Zdá se, že bude pršet. Lidi od cirkusu déšť nenávidí, sdělil mi Ijád. Snižuje návštěvnost na polovinu, možná i víc. Všechno provlhá. Zvířata sou neklidný. Akrobati a artisti musí mnohem víc kalafunovat dlaně, ale i tak to klouže a snadno může dojít ke zranění. Diváci si sedí na pazourách a netleskají. K čemu to je?

11:45 Když sem v mrazivým lijáku vezl další kolečko hnoje kolem šéfovský maringotky, zamávala na mě Madame Poco. Řekla, že jestli na mě bude kapitán Lapo házet další svý povinnosti, může si jít klidně do důchodu. I já sem si všim, že poslední dobou má nějak moc času a furt se poflakuje u kávovaru a žvaní s pidilidma. Paní Fulkeová si tedy dupla svou zahnojenou nožkou a kapitánovi oznámila, že už nebude krmit hady těma rozkošnýma malýma kuřátkama. To je přece jeho práce.

„A co si myslíte, paninko, že ste včera večeřela?“ zeptal se. „Grilovanýho brojlera. Byl vynikající.“ „Ale to je přece to samý kuře!“ Ten starej blázen už neví, co mluví. Paní Fulkeová zaujala

morální stanovisko a alespoň pro tentokrát se ho bude pevně držet.

15:18 Pořád ještě prší. To je ale nadělení. Madame Poco nechala navézt další náklad pilin, který sme my nádeníci rozhodili v marný snaze udržet bláto pod kontrolou aspoň v místech, kde chodí obecenstvo. Našel sem mezi haraburdím u velbloudů široký sombrero, takže jemná pleť paní Fulkeový už nebude vystavena bičování deště. Nejstarší rolnice světa dřela jak zjednaná, ale kolemjdoucím měšťákům nestála ani za pohled. Mají štěstí, že nežijeme v době před dvěma sty let. Tenkrát by stačilo jediný moje slovo a tyhle aristokratický tlamy plný bonbonů by se už válely pod gilotinou.

19:05 Nenápadně sem opustil svý pracoviště a stihl ještě vystoupení pana Granoly, který bych charakterizoval jako vrchol lidský lenosti. Jen tak tam stál a hvízdal na svou policajtskou

píšťalku, zatímco opice se mohly strhat na miniaturní trampolíně. Dělaly salta dopředu i dozadu, ve vzduchu si proplítaly ocasy, naskákaly jedna druhý na ramena a vytvořily sousoší atd. atd. Divákům se to moc líbilo. Kdo by taky nebyl okouzlen roztomilým dováděním našich malých opicích bratranců. Jen málokdo ale tuší, že za zavřenejma dveřma jejich ubikace probíhají orgie prakticky nonstop. Á kolik že procent genetický výbavy s těmato malýma sexuálníma maniakama sdílíme? Přej přes devadesát osm. Pak by nikoho nemělo překvapovat, že mladej zdravej nehetnatec jako já je věčně nadrženej. A co pan Granola? Ten britskej pokrytec se tady bude na veřejnosti prohazovat s vilnýma opicema, ale svou manželku odklidí někam hodně daleko. Musím připomenout Reině, aby měla dveře na petlici dnem i nocí.

NEDĚLE, 25. ČERVENCE

Otázka: Kdy mají lidé od cirkusu volný den?

Odpověď: V zimě nebo když umřou – podle toho, co nastane dřív.

Na dnešek máme naplánovaný tři představení a pak zase vzhůru na cesty. Pořád lije jako z konve. Zajímalo by mě, jakej by to byl pocit, kdyby člověk spáchal sebevraždu svévolným utopením ve francouzským bahně.

Takže Connie je už touto dobou nejspíš vdaná a na svatební cestě. Určitě bych od ní slyšel, kdyby se věci nevyvíjely tak, jak si je naplánovala. Další Saunders úspěšně v chomoutu. Doufám, že se ta zpráva nějak dostane k Sheeni a bude ji inspirovat k návratu do mý postele. Strašně mi chybí, a ať mi nikdo neříká, že ona necítí totéž. Aspoň trochu. A navíc, plod by měl mít svýho otce nablízku, aby mohlo docházet ke zdravýmu utváření rodinných pout. To si fakt nevymýšlím. Čet sem to v časáku. Má to nějakou spojitost s rezonancí mužskýho hlasu přes plodovou vodu. Škoda, že sem si ten článek nevystřihl. Moh sem ho poslat Trentovi.

14:26 Kapitán Lapo začíná k mýmu alter ego projevovat vzrůstající respekt od chvíle, kdy mu paní Fulkeová odmítla sloužit

jako rohožka. Při krájení koňskýho masa pro medvěda se zmínil o tom, že člověk si může u cirkusu přijít k větším penězům, pokud má nacvičený nějaký číslo. Tak například, když se v programu vyskytne zádrhel, kapitán Lapo naběhne do manéže a flusne tam trochu ohně. Na lusknutí prstů je taky schopnej natáhnout uvolněnou kůži pod krkem a proklát ji hřebíkem. Pomáhá tím měšťáky udržet v klidu do doby, než je připravený další číslo.

Nabídl mi, že mě naučí plivat oheň, což hned po obědě předvedl. Natrhal si úzký proužky látky, kterýma pevně omotal konec tenký kovový fakule. Tu pak namočil do obyčejnýho benzinu, kterej odpumpoval z náklaďáku. Ne, ani rty, ani jazyk si ničím nepokryl. Akorát zapálil pochodeň, napil se benálu a pak vychrlil obrovskej plamen. Trik je v tom, řekl mi, že člověk musí dokonale ovládat rty a sílu dechu, a když má benzin v puse, musí ho prsknout v nejmenších kapičkách co nejdál a přitom plynule vydechovat. Kdyby zapomněl a vdechl, pak by se mu benzinový výpary dostaly do plic a to by pak mohl být pěknej průser: poleptání dýchacích cest, výbuch, amputace plic atd. Pobízel mě, ať to zkusím, ale paní Fulkeová se otřásla hrůzou a zdvořile odmítla. Stejně tak ji přestalo zajímat propichování podbradku, a to v momentě, kdy se dozvěděla, že se nepoužívají žádný triky, ale běžný hřebíky z železářství. Neuklidnilo ji ani ujištění, že při denním tréninku to za nějakou dobu přestane tolik krvácet. Všechno je to úžasný, ale nic pro mě.

Bylo očividný, že mě kapitán Lapo má za obyčejnýho, lejna odhazujícího diletanta. Žongléři, prohlásil, mají u cirkusu vždycky svý jistý.

Stejně tak chůdaři a další kejklíři. Ale paní Fulkeová, vyjádřil se s opovržením, je „příliš stará“, než aby se něco takovýho naučila.

„Házela někdy nožem?“ ptal se.

„To ne,“ musel sem s barvou ven. „Ale tuhle jsem málem zastřelila chlapa.“

To na něj udělalo hlubokej dojem, ale řekl, že ostrostřelce už dneska žádnej cirkus nezaměstná. Příliš velkej vopruz ze strany těch „zatracenejch pojišťováckejch pijavic“.

23:48 A sme znovu na cestách. Tentokrát se vezu vzadu s velbloudama, protože nemám nervy, abych sledoval, jak se ploužíme krajinou hlemýždí rychlostí. Copak ten Ijád nemá v těle ani gram testosteronu? Vždyť ho proboha předjíždějí i jeptišky na kozím dechu. Pršet sice přestalo, ale i tak to pakování byla vražda. Šapiťáci zápasili s promočenýma plachtama stanů, který váží dvakrát až třikrát víc než v suchým stavu. Všichni byli z únavy ve špatným rozmaru. Ani Omar a Ajax nebyli moc spokojení, že mají tahat z bahna plně naložený náklaďáky. Jasně, oba smrdí hůř než capi, ale pomalu začínám vidět věci z jejich pohledu. Tento cirkus opravdu nutně potřebuje pár slonů. Už nemůžu psát dál. Někdo si tu mohutně usral velbloudím prdem.

PONDĚLÍ, 26. ČERVENCE

Sme v Poitiers, v jednom z těch větších štatlů po trase. Třeba se mi tady konečně podaří Sheeni aspoň zahlídnout. Není to přímo hornatá krajina, ale sme na poměrně vysokým kopci. Dost daleko od turistů, takže tu můžou bejt bradatí mládenci v klidu zašití a pěstovat si svůj vnitřní růst. Po jako obvykle opožděný snídani se mi podařilo na Reině vysomrovat další sprchu. Od tý doby, co zjistila, že sem jen děcko a žádnej zvrácenej plenic panen, je vůči mně mnohem přátelštější. Musím ale říct, že nejsem příliš nadšenej jejím sesterským přístupem, kterej vůči mně začala v poslední době uplatňovat. To musím nějak zvrátit. Já už přece sestru mám a další nepotřebuju. Jejich použití je poměrně omezený, i když na Joanii se většinou můžu spolehnout, že mě na narozky obdaruje originálním dárkem ve formě slušný hotovosti. To mi připomíná, že bych jí měl nějak doručit svou momentální adresu.

Po takřka týdenním pozorování sem teď schopen chlapy, kteří o Reinu projevujou zájem, roztřídit do různých kategorií. Je jich celá řada, ale nebudu se zabývat těma nejsprostšíma, protože šapiťáci ji v duchu svlíkaj pokaždý, když kolem nich přejde. Ti křupani postrádaj jakýkoli rozlišovací schopnosti, jejich lascivní pohledy dokonce

jednou za čas ulpí i na neduživý paní Fulkeový. Ne, tady se budu zabývat jen kategoriema možných soků.

Nejpřednější místo mezi nima zaujímá k lovecký výpravě vždy řádně oděný opičí manipulátor pan Granley. Reina se mi s uzarděním svěřila, že obdivuje jeho „suchý anglický humor“, na jehož existenci sem zatím nenarazil. Její obdiv je naštěstí mírněn existencí utajovaný manželky. Pak je tu vysoký klaun Marcel Fazy, kterej si maluje ksicht tak, že vypadá, jako by ho právě někdo vojel. Podle akcentu nejsem schopnej určit, odkud je, ale přej pochází z Montrealu. Reinu pořád sleduje a sem tam večeří u jejího stolu. Ale moc toho nenamluví. Projevujou se u něj všechny příznaky lásky a není mu pomoci. Další na řadě je usměvavej španělskej student Carlos, budoucí strojní inženýr, kterej prodává vstupenky a občerstvení. Docela pohlednej a Reině věkově nebezpečně blízko. Tvrdí o sobě, zeje milovník ptáků, ale já moc dobře vím, čeho je milovníkem: leda tak pěkných křepelek. Dokonce ji pozval na skleničku do svý maringotky. Jestli se to ještě jednou opováží zopakovat, splašenej velbloud mu tu jeho prostatu rozšlape na cimpr i campr. Další kategorii představuje Ijád, ale jeho nikdy neustávající flirtování je spíš kulturní záležitost. Předpokládám, že ho manželka drží na krátkým špagátě a každou noc ho připraví o to minimum testosteronu, kterej je schopen vyprodukovat. Nakonec je tu Tarkan, nejstarší syn klanu Baturů. Je to rodina bláznivejch krasojezdců, kteří vyskakujou na cválajících ponících a rotujou ve vzduchu. Tarkan je svalnatej maník typu Omara Sharifa s temně žhnoucíma očima. Obzvlášť silně mu žhnou, když mluví s Reinou, což dělá na můj vkus příliš často. Všim sem si, že Reina na to reaguje jemnou jiskrou v oku. Příliš často se s Tarkanem společensky nestýkáme, protože paní Baturová svýmu potomstvu osobně vyvaruje. Sem tam se akorát Tarkan zastaví v jídelním stanu na kafe. Madame Poco jeho drzý krádeže toleruje, přestože ve smlouvě s Baturovýma je jasně napsáno, že stravování nezahrnuje.

14:12 Při obědě paní Fulkeová všechny tři přestárlý hudebníky ostentativně ignorovala, ačkoli nevím, zda si toho vůbec všimli.

Nacvičovali novej vál repertoáru: *Heee, Lekker Ding*. Copak z té hrůzy opravdu není úniku?

Před návratem na galeje otočila paní Fulkeová pár pomerančů s vmáčkla se na židli vedle Marcela. Zářivě se na něho usmála a požádala ho, zda by nebyl tak laskav a neukázal jí, jak se žongluje.

Klaun sebou trhl a podíval se na mě nevěřícným pohledem, jak bych mu právě nabídl sňatek.

„Kdo vlastně jste?“ chtěl vědět.

Na jednu stranu mě to zase tolik nepřekvapilo, protože ze svý zkušenosti se Señorem Nunezem vím, že klauni umí být mrzutí, nevrlí a odměření, ale na druhou stranu sem trochu znejistěl, protože Marcel přece moc dobře musí vědět, kdo sem.

„Když žonglujete vy, vypadá to jako hračka,“ rozplývala se paní Fulkeová. „Je v tom nějaký trik, který byste mi moh prozradit?“

„Proč bych vám měl cokoli ukazovat? Pokud se cítíte osamělá, pak se mnou ztrácíte čas.“ .

„Ukažte mi, jak se žongluje,“ zasyčel sem. „A já vám řeknu něco zajímavýho o Reině.“

Marcel vzal nabízený pomeranče a ukázal mi základy žonglování nejdřív se dvěma a pak se tréma. Celé tajemství je v tom, řekl, že míčky je třeba házet do výše očí. Až se to pořádně nacvičí, chytání už půjde samo od sebe. A taky je třeba upřít pohled dopředu a nedívat se na ruce.

„Tak co s tou Reinou?“ chtěl svůj honorář.

„Miluje toho americkýho trumpetistu, co tak náhle zmizel.“

Marcel si povzdychl. „Máte mylné informace, paní Fulkeová. Reina miluje jen ty svoje zatracený papoušky.“

„A co Tarkan?“

„Tarkan je nevzdělaný sedlák.“

„Možná. Ale velmi pohledný nevzdělaný sedlák.“

„S takovýma řečma mi vlezte na záda,“ prohlásil a zvedl se. „Hodně štěstí při žonglování.“

Velmi poučná konverzace. Takže je jasný, že největší hrozbou je Tarkan.

18:28 Ale můžu se samozřejmě mýlit, protože Reina s Carlosem se dnes nedostavili na večeři. Vydal sem se nenápadně na rekognoskaci a vyčenichal Reinu, jak ve svý maringotce nalívá polívku. Naproti ní seděl v intimní blízkosti její malý kuchyňky křenící se Španěl. Ten hajzl si dokonce přinesl kajtru.

19:28 Přehlubokej žal částečně zmírněn obálkou, kterou mi podstrčila Madame Poco. Konečně první výplata. Tenoučkej štůsek skoro novejch euráčů. Vychází to míň než euro za tunu. Momentálně mě nejvíc trápí otázka: Kde se dá na francouzským venkově sehnat kvér?

23:10 Ještě štěstí, že cirkusáci sou takoví workoholici. Španělský svádění přerušeno večerním představením. Po něm se paní Fulkeová přišla Reiny poptat, zda by si u ní mohla něco ušít na stroji. Konečně sem zúročil ty neuvěřitelně nudný hodiny šití v Redwoodský střední. Zatímco sem záplatoval neexistující díry, maringotkou se rozlíhal měkkej tenor španělskýho vetřelce. Spatná zpráva: Reinini ptáci mají hudbu rádi. A obzvlášť milujou kytarovej repertoár katalánských milostných valů. Ani Reina se k hudbě nestavěla odmítavě. Doufám, že si uvědomuje, že by to byl jen krátkej prázdninovej románek. Ten kluk se vrací v září do školy. V jedenáct nás vykopla oba, že přej se potřebuje vyspat. Carlos se dostal do svý maringotky živ a zdráv. Francois ho chtěl vzít po hlavě jeho vlastní kytarou, ale pak usoudil, že zbrklej útok není na místě, protože oběť je v příliš dobrý fyzický formě.

23:58 Někdo právě volal. Na můj starej mobil! Odhodil sem pomeranče a zvažovat, zda hovor přijmout nebo ne. Nakonec sem ho vzal po třetím zazvonění. . „Haló?“ zašeptal sem. „To ses ty, Sheeni?“ Žádná odpověď. Jen čísi dech.

„Sheeni, jestli seš to ty, řekni něco, prosím. Jsi v pořádku? Kde jsi, miláčku?“

Pořád žádná odpověď.

„Sheeni, jestli něco neřekneš, zavěsím. Můžou to být policajti, kteří se snaží zaměřit signál mýho mobilu. Prosím tě, řekni něco.“

Zase nic. Ač nerad, telefonát sem ukončil. Dnes už toho žonglování asi víc nenatrénuju. Příliš mě to vzalo. Po dnešní dvojitý pohromě s ženskýma je i Francois přepadlej.

ÚTERÝ, 27. ČERVENCE

Uprostřed noci mě vzbudila neznámá fanfára. Nebyl to posel boží ani dobrá velbloudí víla. Vyřvával to můj novej mobil. Chvíli mi trvalo, než sem našel ten správnej knoflík.

„Haló?“ vydechl sem.

„Zdravím! Tady paní Saundersová.“

Na moment by se ve mně krve nedořezal, ale vzápětí sem si uvědomil, že to není pětitisíciletá Sheenina matka, ale Connie, která si trénuje svý nový méno.

„Už vidím, jak se spermie perou o to, která dřív doplave k připravenému vajíčku,“ oznámila mi.

Tak aspoň někdo, koho znám, žije uspokojivým sexuálním životem. Pogratuloval sem jí k úspěšnýmu splnění náročnýho úkolu.Šťastní novomanželé odjeli na svatební cestu na malej havajskej ostrůvek Kauai, který zvolila kvůli jeho poloze, omezeným dopravním možnostem a jedinýmu letišti.

„Jak si manžel zvyká?“ zajímalo mě.

„Velmi dobře, Ricku. Myslím, že se do toho začíná vpravovat. V každém případě minimálně do mě se vpravuje dostatečně často. Ach, není nad tropy. Ty vždycky, v chlapovi probudí zvíře. Nějaké zprávy o Sheeni?“ Popovídal sem jí o tajuplným telefonátu. Conniina reakce nebyla nikterak povzbudivá. „Ricku, ten mobil musíš okamžitě zahodit. Byla to pravděpodobně policie!“ „Já si myslím, že ne, Connie. Bylo to ženský dýchání, co sem slyšel.“

„Dýchání je dýchání, Ricku. Pohlaví se z něho nedá určit, jedině snad s výjimkou perverzních starochů. A to jen v případě, že si ho honí.“

Překvapilo mě, jak se v tom vyzná. „Ty takový telefonáty míváš, Connie?“ „Samozřejmě. Jako ostatně všechny přitažlivé mladé ženy.

Jsi, jako obvykle, beznadějný případ, Ricku. Už ten telefon neber. Když jsme u těch beznadějných případů, už sis to rozdal s tou Paulovou holkou?“

Vypočítal sem jí všechny překážky, který se mi doposud postavily do cesty. Nabídla mi své obvyklé rady.

„Nesmíš příliš tlačit na pilu, Ricku. Nech ji, ať přijde sama.“ Řek sem, že to není příliš pravděpodobný, protože bydlím v ušmudlaným náklaďáku se dvěma smradlavýma velbloudama. Connie se vytasila s poslední ze svých rad.

„Mám ti od Paula vyřídit, že si máš dávat majzla na tu nejmenší opici.“

Nedávalo mi to smysl, ale i tak sem poděkoval a popřál jim oběma mnoho štěstí. Paul Saunders je konečně ženatej. Trochu se to pohlo povzbudivým směrem.

10:18 Nerozvážnej Carlos si nezamyká maringotku, zjistila paní Fulkeová, zatímco její uživatel si bezstarostně užíval snídaně se zbytkem společnosti. Sou dva druhy budoucích inženýrů: naprostí lempli a pořádkumilovný páka. Typově náš Carlos patřil k těm druhým. Jeho maringotka vypadala, jako by každou chvíli měl přijít na inspekci francouzskej prezident. Všechny tužky ořezaný do ostrý špičky a poskládaný podle velikosti. Překrásnej laptop měl ten paranoidní debil chráněnej heslem. Vyťukal sem heslo „kretén“, ale nepustilo mě to dál. Kytaru měl uloženou pod postelí v zadní části maringotky. Zvažoval sem, že mu přestřihnu struny, ale nakonec sem jen uvolnil kolíky. Čeká na něj překvapení, až bude chtít vyloudit jednu z těch svejch podloudnejch serenád. V šuplíku na ponožky sem objevil zarámovanou fotku docela hezký holky. Pochybuju, že je to jeho sestra. A taky pár voňavejch dopisů (ve španělštině) podepsanejch rozmáchlým ženským rukopisem „Lucia“. Největší překvapení na mě čekalo v nejspodnějším šuplíku: naprosto neuvěřitelnej štos pečlivě poskládanejch kondomů. Nemůže bejt pochyb, že ten člověk si plánuje náročnej sexuální život. Zvažoval sem, že mu to zkonfiskuju všechno, ale nakonec sem si vzal jen pár pro svou budoucí osobní potřebu. Můžete si myslet, že sem optimista, ale cítím, že i paní Fulkeová potřebuje ochranu.

14:15 Právě sem se vrátil z procházky po městě. Mám naději, že sem našel, koho sem hledal. Víc už psát nemůžu. Lejna se hromadí a opice žadoní o postkoitální občerstvení.

18:32 Šokující incident, deníčku. Pár se nás ještě chvíli po večeři zdržovalo v jídelním stanu, když nás vyděsil pronikávej ženskej vřískot. Všichni sme běželi směrem ke zdroji, kterým, jak se ukázalo, byla Carlosova maringotka. Dveře se rozlítly a z nich vyběhla rozrušená dívka v potrhaných šatech následovaná brunátným Španělem. Většina ječeni se odehrávala ve francouzštině a španělštině, ale ohromená Reina mi stihla překládat. Dívka tvrdila, že ji Carlos chtěl znásilnit, což on vehementně popíral.

Další řvaní a hulákání. Chtěl sem po Reině, aby mi vysvětlila, co se děje.

„Ona říká, že se mu snažila uniknout," komentovala Reina události na pláce, „ale on byl příliš silný. Tak ho prosila, ať aspoň použije kondom, což on odmítl – přestože jí původně říkal, že jich má spoustu. Teď se do toho vložila Madame Poco a ptá se, zda. má kondomy. Dívka křičí: ve spodním šuplíku! Ve spodním šuplíku! Tam je přej schovává."

Rychlá prohlídka potvrdila její svědectví a násilník je rozhořčeně vykázán z lůna kočující společnosti. Může být rád, že ho dav rozzuřenejch zakrslíků nezlynčoval. Paní Fulkeový se podařilo prohodit s ním ještě pár slov, zatímco se připravoval k odjezdu. Ano, Madame Poco dívku sice uklidnila (a všim sem si, že jí podstrčila pár bankovek), ale pořád ještě hrozí, že holka to řekne doma rodičům. Poradil sem mu, ať se snaží být co nejdřív na španělských hranicích. Když sme se s ním a Reinou srdceryvně loučili, oběma nám poděkoval. Nemáš zač, chlapče. Moc rád sem ti pomoh.

23:42 Následovala další zajímavá příhoda, přestože ne tak úplně naplánovaná. Jak sme se dohodli, Élise zaklepala na dveře v deset hodin. Přišla společně se svou kamarádkou, kterou mi představila jako Zoé. Vypadala jako ještě větší drsňačka než Élise, ale možná to bylo jen tím, že byla opíchaná mnohem větším množstvím kovovejch cvočků. Opírsingovaná Élise vypadala vedle ní takřka netknuté.

„Vypadá tady jako prasečí chlívek," prohlásila Élise svou školskou angličtinou.

„Ale ve skutečnosti jde o chlívek velbloudí," opravil sem ji.

„Ty tady spát?" zjišťovala Zoé.

„Ano."

„Prima," vyjádřila se pochvalně. „Já to tady ráda."

Cítil sem, že Zoé není zřejmě osoba příliš vyťříbenýho vkusu. Například její krátký triko, byť hodně svůdný, nebylo zrovna nejčistší.

„Máš peníz?" zeptala se Élise a rozvalila se na seně.

Podal sem jí druhou padesátieurovou splátku za dobře odvedenou práci. Zastrčila ji do kapsy velekrátkejch šortek.

„Ten kluk moc roztomilý," poznamenala. „Já nekřičela úplně."

„To nevadí," uklidnil sem ji. „Je ti jen patnáct. Měl by s tím pěkný polízanice."

„Já problémy vždycky," řekla Zoé a uvelebila se na žoku vedle svý kamarádky. „Já problémy ráda."

Holky k mýmu překvapení vypadaly, jako by se tady chtěly zdržet. Omluvil sem se za ten smrad a že jim nemám co nabídnout.

„Takže chceš mě dělat?" zeptala se Élise. Její kamarádka se zahuhňala.

Požádal sem ji, poněkud na rozpacích, aby otázku zopakovala.

Další hihňání. Francouzským holkám to hihňání moc sluší.

„Chceš my dělat sex?"

Její otázka mě zaskočila. Srdce mi začalo bušit jako zvon. „Ale já sem přece žena."

Élise mi přejela prstem po tváři. „Zapomněla oholit paní Fucková."

„Jmenuji se Fulkeová," snažil sem se pečlivě vyslovovat. „Pocházím ze Skotska, víte. A božínku, jsem tak stará."

„Mejkap," řekla Élise. „Zoé a já používáme, když do Paříže krást v obchodech."

„Starý paní nehlídají tolik," vysvětlovala její kamarádka. „Jak stará paní Fucková?"

„Šestnáct," zalhal sem.

„Já taky," odpověděla Zoé a začala mi tahat za blůzku.

A pak, milý deníčku, to šlo ráz na ráz a za chvíli sme to na žokách slámy dělali jako ty opice. Nebudu to dál rozmazávat, snad jen že moje společnice nebyly sice Sheenina třída co do fyzickejch atributů, ale nestěžoval sem si. Během jedny jediný hodiny sem zdvojnásobil počet holek, se kterýma sem zatím spal, a stejně jako Trent sem učinil frašku z vlastních manželských přísah. Dále sem zjistil, že sexuální rozkoš narůstá geometrickou řadou. S jednou je to pěkný. Se dvěma je čtyřikrát víc legrace.

Holky mě dorazily a pak musely běžet, protože maj hrozně přísný rodiče, který jim nedovolí tahat se po nocích.

STŘEDA, 28. ČERVENCE

Ráno sem si nebyl jistej, jestli se mi to všechno jen nezdálo. Ale množství použitejch kondomů jednoznačně potvrdilo, že mám za sebou první orgie. Kam se mám přihlásit o přídavek?

Pořád čekám, kdy se dostaví výčitky svědomí, ale zatím furt nic. Že by si psychopati v životě užívali víc než normální jedinci? Možná že první román Ricka S. Huntera se této otázce bude věnovat podrobněji. Je vždycky dobrý začít literární kariéru vášnivým bestsellerem.

Pro doplnění chybějících informací se musím vrátit ke včerejšímu odpoledni. Paní Fulkeová si vytipovala Élise mezi poflakující se mládeží na parkovišti před hypermarketem, a to na základě známého pravidla, že tloušťka vrstvy očního mejkapu je přímo úměrná sklonům k mladistvé kriminalitě. Musel sem vyvinout nadlidskou dřinu, abych ji přinutil umejt si ksicht, sundat pírsing z nosu a převlíknout se do něčeho slušnějšího. Ani tak nejsem přesvědčenej, že na Madame Poco zapůsobila jako ta nejnevinnější panna Francie. Proto jí možná raději podstrčila prachy, místo aby zavolala policajty. Určitě to není poprvý, co byl jeden z jejích zaměstnanců přistiženej při sexuálním obtěžování místní populace. Jó, romantickej život nás, lidí od cirkusu, je neodolatelně přitažlivej pro všechny, kdo trčí v

jednotvárný nudě konvenčního života. No, je čas jít. Musím vyvézt, co se přes noc nashromáždilo.

11:43 Oficiálně sem požádal Ijáda, zda by pro paní Fulkeovou nemohl do velbloudího chlívku sehnat zrcadlo. Evidentně roštu příliš rychle. Nemůžu se zřejmě stavět k holení jako k občasným činnostem, jako je vymačkávání jebáků nebo přeměřování penisu. Bude to muset být denní nezbytnost. Když už sme u těch tělesnejch záležitostí, odér vycházející z šatů paní Fulkeový začíná vítězit nad velbloudíma puchama.

16:12 Právě sme se s Reinou vrátili z výletu do laundromatu v Poitiers. Vyzrál sem na ty chamtivý francouzský pračky, který jen tahaj dvoueurový mince z kapes chudýho proletariátu. Všechno svý prádlo sem narval do jediný várky. Marnotratná Reina měla na stejnej kopec špinavýho prádla hned tři.

Koukali sme, jak se naše prádlo převaluje v bublinkách, a probírali události včerejšího dne.

„Pořád tomu nemůžu uvěřit, že by byl Carlos něčeho takového schopen," řekla Reina. „Zdálo se, že je tak oddán své snoubence v Barceloně."

„On byl zasnoubenej?"

„Ano, Ricku. S kouzelnou dívkou jménem Lucia."

„Říkej mi Morag. Ale proč potom jel po tobě?"

„Nebuď hloupá, Morag.. Byl jen osamělý. Stýskalo se mu po snoubence." „Když se mu po ní tolik stýskalo, proč zpíval zamilovaný písničky tobě?"

„Carlos je velice romantický chlapec. Zpívá zamilované písničky bez ustání. Myslím si, že vůbec nebyly určeny mně. Věděl, že mým děťátkům se jeho zpěv moc líbí."

„A co všechny ty kondomy? Ten chlap měl zcela určitě sexuální spády."

„Křivdíš mu, Ricku. Carlos působí jako dobrovolník u jedné mládežnické organizace, která se věnuje prevenci pohlavních chorob. Rozdávají kondomy rizikovým skupinám."

„Říkej mi Morag. Takže on se tě nesnažil svádět?"

„Samozřejmě že ne, Morag. Jak tě něco takového mohlo napadnout?“

Ách jó. To sem teda pěkně zkonil. Nasadil sem holku pod zákonem do nesprávný maringotky. A sto euráčů je v čudu. Sakra!

Reina se ke mně naklonila a pošeptala mi: „Tak ty se bojíš, že uteču s nějakým mužem?“

Její blízkost byla příjemná. Voněla mnohem lip než já.

„Nebál bych se, pokud bys utekla se mnou,“ zněla moje odpověď.

„A co tvoje žena?“

„Když ona si bohužel nemyslí, že sme manželé. Možná že ani nejsme. Popravdě řečeno, do formulářů žádosti k uzavření sňatku sme lhali.“

„Ale to miminko na cestě je skutečné, Ricku. Od něho přece nemůžeš utéct.“

„Kéž by to miminko na cestě bylo nás dvou, Reino.“

Usmála se. „Jsi milý Ricku. Tvoje Sheeni má štěstí.“

„Jo,“ povzdychl sem si. „Běž jí to říct – pokud ji ovšem najdeš.“

19:04 K večeři sme měli cosi se zelím. Kuchyňskej personál spěchal s poklízením, protože večer zase jedeme dál. Vedle těchto pracovitejch Srbů vypadá paní Fulkeová jako rozmazlenej nefachčenko. Od východu do západu dřou jak zjednaní a jediný, co se jim za to dostane, je remcání nevděčnejch pidilidí a spol. Naštěstí, stejně jako já, nerozumějí ani slovo francouzsky.

Paní Fulkeová se zastavila u Marcelova stolu na kus řeči o žonglování. Moje pomeranče nechtějí spolupracovat. Panebože, to je takovej hulvát. Pozdravil se se mnou, jako bych byla další morová rána. No dobře, plně ho chápu. Kdo by nebyl rozladěnej, kdyby si musel denně na ksicht malovat směšný obličeje a jezdit po manéži na trojkolce. Ale to ještě neznamená, že pro něj neplatí základní pravidla slušnýho chování. Koneckonců, nikdo ho nenutil, aby se živil jako klaun. A já si vždycky myslel, že Kanaďani sou dobře vychovanej národ. S tímto kyselým přístupem k životu se pak nemůže divit, že ve svý maringotce spává sám. Teda aspoň doufám. Zatím sem se nedostal k tomu, abych ho víc sledoval. V každým případě mi poradil, že druhej pomeranč vyhazuju příliš brzy.

„Házejte ho teprve těsně předtím, než ten první začne zase padat," zavrčel. „Dík," řek sem. „Tak se zdá, že Carlos už Reině serenádu nezazpívá." Obdařil mě pohledem, kterej by zmrazil i rozžhavenou lávu.

„Ten blázen jen ztrácel čas," odfrkl.

„Co tím chcete říct?"

„Reina má velmi silný mateřský pud," poznamenal. „Jakpak říká svým ptákům?"

„Děťátka," připustil sem.

„Správně, paní Fulkeová. Už teď má pět děťátek. Na co potřebuje chlapa?"

„Možná máte pravdu. To mě nenapadlo."

„Ten režijní záměr vám zřejmě moc nevyšel," dodal, vstal a odešel.

Co tím chtěl sakra říct?

ČTVRTEK 29. ČERVENCE

Sme v Périgueux, v dalším městě nad vinoucí se řekou. Dříve se města stavěla na kopci, aby snáze odolala té které hordě nájezdníků, která si zrovna ten týden šlapala po válečný stezce kolem. Možná že v nějakým bodě tu byli i Rusové, protože velkej kostel s mnoha kopulema uprostřed města vypadá jako filiálka Kremlu. Nikdy sem si neuvědomil, že Francie je zemí řek. Každých pár kilometrů přejíždíme přes nějakej mohutnej vodní tok. Z Kalifornie na to nejsem zvyklej. Těch pár řek, co tam máme, je buďto spoutanejch přehradama nebo každý léto vyschnou na úplnej pramínek.

Ijád mi věnoval starý naprasklý zrcadlo v zašlým rámu. Paní Fulkeová mu poděkovala a přitloukla si ho na stěnu, čímž chlívek získal šmrnc domácký atmosféry. Ovšem jen za předpokladu, že ste vyrostli v zakletým domě. Dnešní zpráva číslo jedna je, že Číslo Osm, jedna z opic pana Granoly, v noci porodila. Zřejmě s tím jeho vědeckým přístupem to nebude žhavý, protože novýmu přírůstku dal méno Číslo Čtrnáct, přestože do tý doby bylo opic jen dvanáct. Je to

kouzelnej chlapík (ta opička, nikoli pan Granola) a je věčně přisátej k matčině prsu. Reina poznamenala, že vypadají jako opičí verze Madony s děťátkem. Když se toto rouhání dostalo k mým uším, leknutím sem uskočil, ale očekávanej blesk neudeřil. Pan G mi nakázal, že mám udržovat klec v obzvláštní čistotě, ale nemám přitom vyrušovat šestinedělku. Jak přesně postupovat, abych obě podmínky splnil najednou, to už mi ten pablb neřek.

Předpokládám, že Číslo Čtrnáct by mohla být ta nejmenší opice, před kterou mě Paul varoval. Zatím se jako prodloužená ruka ďábla netváří, ale sem připravenej se bránit, pokud se ten malej chlupatej cucák bude chtít na mě vrhnout.

Po snídani sem zavolal Madame Ruzicka, abych jí sdělil špatnou zprávu, že se do pronajatýho bytu asi nevrátím. Řekla mi, že sem se stal tak slavným, že zvažuje, že ten byt pronajímat nebude, ale že ho zpřístupní veřejnosti jako muzeum. Navíc je v domě ještě jedna turistická atrakce. Jen o pár dveří dál na stejný chodbě bydlí T. P. s Violet. (Doufám, že Apurvě toto uspořádání nějak přijatelně vysvětlil). Madame R řekla, že všichni nájemníci sou nesmírně hrdí na to, že jejich popelnice tahal známý Rick S. Hunter, a všichni doufají, že se mladí milenci zase brzy setkají. Taky sem se dozvěděl, že když se Madame Lefèbvre v tisku dočetla, že na mě byl vydanej zatykač, stála v čele demonstrace, která protestovala před Palais de Justice.

„Celá Paříž je na tvé straně, Ricku," ujišťovala mě Madame R. „Jsi nejpopulárnější mladík Francie."

Paní Fulkeová se dnes vracela k lopatě a dalším příkořím života bezprizorního nádeníka s povznášejícím pocitem.

13:45 Panu Granolovi přibyla dnes další konkurence v boji o místo vedle Reiny. Madame Poco konečně splašila trumpetistu. Vychrtlej mladík se menuje Jiří Měšťan, hulí jak fabrika a snaží se působit uměleckým dojmem, což je způsob, jakým si evropští muži dodávají na zajímavosti, když nemají na porsche. Pochází z Česka stejně jako Reina, ale to mě netrápí. Ona už svý děťátka má, takže chlapa nepotřebuje. A navíc sem přesvědčenej, že miluje mě.

17:03 Paní Fulkeová klábosila s Reinou, zatímco já čistil opičí klec. Reina dnes značnou část svýho volnýho času tráví cukrováním s novým opičím přírůstkem přes drátěnou klec. Z exilu v Barceloně jí telefonoval zostuzenej Carlos.

„Řekl mi, že tu dívku nikdy neviděl. Po návratu z večeře ji našel v maringotce. Ty šaty si roztrhala sama."

„To je nepravděpodobný," oponoval sem. „Ale jaký jiný výmluvy by se od něj daly čekat. Chlapi se vždycky snaží předstírat, že obětí sou oni."

„Věřím mu," trvala na svým Reina. „Viděla jsem, jak jí Madame Poco strká peníze. Takže je jasné, proč to ta holka udělala. Pro peníze!"

„Možná máš pravdu. Ale teď už je to stejně jedno."

„Není. Pro Carlosovu rodinu je to šok. Stejně tak tím trpí Lucia."

„On jim to řekl?" nevěřil sem svým uším.

„Ano, Morag. Měl pocit, že by měl."

Co je to za moderní mánii zpovídat se v tak ožehavých záležitostech? Jediný rozumný, co ten jeliman měl Lucii říct, bylo: „Vrátil sem se dřív, protože sem to už bez tebe nemoh vydržet." A měl by pokoj. Byl by zpátky v lůně rodiny a jako prémii roztouženou kočičku po svým boku. Panebože, někteří lidi prostě nejsou vybavený pro život v reálným světě.

Je nejvyšší čas změnit téma.

„Ten Jiří se tu ale hodně rychle zabydlel," poznamenal sem.

„Kdo? Ach, Jiří. Dlouholetý rodinný přítel. Znám ho už od dětství. Můj první papoušek se jmenuje po něm."

„Tys mu to místo zařídila?"

„Ano. Měla jsem pocit, že to Madame Poco dlužím, když nás Paul tak náhle opustil a nesehnal za sebe náhradu."

„A proč si myslíš, že Jiří tu vydrží?"

„Potřebuje práci. A taky mě miluje."

„Cože?"

„Kdysi dávno, ještě před tím úrazem, jsme spolu chodili. Jen tak. Taková ta štěněcí láska, jak vy Američani říkáte."

„Jsem Skotka,“ podrážděně jí připomněla paní Fulkeová. „A co teď k němu cítíš?“

„Nevím,“ řekla a dál se pitvořila na opičího kojence. „Uvidíme.“

19:51 Po večeři sem se byl zase trochu porozhlídnout po našem ležení. Jiří přijel miniaturní dodávkou s primitivním, kutilsky zbastleným spacím prostorem. Ten nýmand nemá ani na vlastní maringotku. Doufám, že si neplánuje sprchovat se u Reiny. Že by to byl nakonec on, před kým mě Paul varoval? Že by „nejmenší opice“ byl mezi džezálistama nějakej slangovej výraz pro bývalýho přítele? A kdoví, co méno Měšťan vlastně v jeho rodným jazyce znamená. Jiří sice není malý, ale zato je kost a kůže. Škoda, že kouření zabíjí tak pomalu. Ten chlap musí mít neukojitelný orální potřeby. Buď má v puse gauloisku nebo trumpetu. Nechápu, jak si může pamatovat, co má právě dělat: jestli vdechovat, nebo vydechovat. Asi ho od prsu odstavili příliš brzy. Plně s ním soucítím, protože mě taky odchovala flaška. Jak správně podotkla Sheeni, v mým případě je to zázrak, že nejsem závislej na cigaretách.

Představa, jak nikotinem zaneřáděná huba Jiřího špiní Reininy nevinný rty, je pro mě nepřijatelná. Strašná škoda, že už tu není ten svatej nešoustač Carlos, aby Reinu po večerech bavil. Někdo mi měl dát echo, že ten borec je eunuch. Stýská se mi po jeho zpěvu.

23:12 Právě sem přemýšlel, jak nenápadně vpravit plastickou trhavinu do cigarety, když tu náhle zazvonil můj starej mobil. V duchu sem sváděl lítej boj, ale nakonec sem ho vzal.

„Haló?“ řek sem.

Zas to zasraný ticho.

„Sheeni, drahá. Přestaň si už se mnou proboha takhle zahrávat. Konečně už něco řekni. Kde seš? Nebo mi aspoň řekni, jestli se ještě někdy vrátíš. Sou to muka nevědět, na čem člověk je. Ještě nikdy sme nebyli od sebe tak dlouho odloučeni. Už je to skoro měsíc! Chybím ti, miláčku?“

Žádná odpověď. Jen to dýchání.

„Sheeni, já už to nevydržím. Snažíš se mě dohnat k zoufalství? Musím končit pro případ, že by šlo o poldy. Zavěsím, ano?“

Žádná reakce.

„Sheeni, četlas noviny? Všichni sou na naší straně. Sme ten nejpopulárnější pár v celý Francii. Tvůj otec proti nám nic nezmůže. Nic ti nehrozí. Jestli se vrátíš, slibuju ti, že já se vrátím ke svý kariéře a budu natáčet videoklipy ostošest. Budeme mít spoustu peněz. Můžeš si v Paříži koupit svou vlastní soukromou školu. Učitelé si pak nedovolí dát ti ani jednu dvojku. Určitě se dostaneš na Sorbonnu. Souhlasíš?“

Z druhýho konce ani slovo. Zaklel sem a mrskl telefonem o zeď, čímž sem rozbil nový oprýskaný zrcadlo paní Fulkeový. Čeká mě sedm smolnejch let?

Vždyť je to jedno. Srdce mi krvácí. Právě sem přišel o poslední možnost spojení s Sheeni. Telefon (i můj život) je na padrť.

PÁTEK 30. ČERVENCE

Život je na hovno. To je moje nová životní filozofie. Život je na hovno. Jedna sračka za druhou. A pak člověk umře. Stejná písnička už po tisíce generací. Předchozí obyvatelé tohoto města se tu poflakovali, vyráběli sýr, lisovali hrozny a mohli se těšit na to, jak je Vikingové vyplení, Hunové povraždí, Normani znásilní, inkvizice zmučí nebo Hitlerova SS postřílí. Je to pořád dokola totéž. Sedím ve svým smrdutým chlívku, vyhazuju do vzduchu pomeranče a čekám na další kalamitu. Konečně sem s tím žonglováním trochu pohnul. Sem schopnej udržet ve vzduchu dva zaráz asi tak deset vteřin.

Rozzuřenej Ijád právě napařil paní Fulkeový 5 euráčů za rozbitý zrcadlo. Přehazuju tady hovna už druhým týdnem a mám míň peněz, než když sem začínal. Moje nový motto: otroctví je na hovno.

11:08 Medvěd Beez je uraženej a trucuje, protože pozornost všech se soustřeďuje na nový opičí miminko. Soucítím s ním. Když sem dorazil s lopatou, našel sem před klecí stát Reinu poněkud příliš familiérně zaháknutou do Tarkanovy snědý paže. Copak už toho opičáckýho parchanta a tureckýho krasojezdce nemá dost? Aspoň mi řekla ahoj, kdežto Tarkan pobudu, co kydá hnůj pod jeho poníkama, skoro ani nevzal na vědomí.

„Číslo osm je opravdu pečlivá matka," poznamenala Reina. „To by mě zajímalo, kdo je otec."

„S největší pravděpodobností Číslo Tři," prohlásil suverénně Tarkan. „Je největší a nejsilnější."

Jaký jiný kritéria úspěšný reprodukce by se taky daly od takovýho nevzdělance čekat. Pochybuju, že v životě přelouskal jedinou knihu. Dnes poprvé ho vidím bez klobouku. Vypadá jak retardovaná gorila. Huňatý obočí mu od hustých černých vlasů odděluje jen asi centimetr čela. Ten ňouma si nikdy nebude muset dělat starosti s pleší, samozřejmě za předpokladu, že se dožije konce příštího týdne.

Atmosféra zhoustla, když se dostavil pan Granola. Reina uvolnila stisk Tarkanovy paže, zatímco on jí naopak nenucené položil ruku na rameno. To vyprovokovalo pana Granolu k odepnutí a opětovnému svinutí biče. Výmluvnější falickej symbol snad ani neexistuje. Zatímco si dospělí civilizovaně povídali, Číslo Tři se rozhodl, že si to rozdá s Číslem Sedm. Něco takovýho se nikdy ve smíšený společnosti neobejde bez jistých rozpaků. Panenská Reina zrudla, nepochybně inspirována vědomím, že přesně tohle by s ní její společníci (všichni tři) chtěli dělat.

14:26 Na věčně podrážděnýho Marcela neudělala paní Fulkeová svým pokrokem v žonglování žádnej velkej dojem. Když mu po obědě ukazovala, co všechno už umí, utrousil, že už viděl lepší žonglování. U slepýho bezrukýho chlapa. Vypadal ještě sklíčenějc než obvykle, tak sem se rozhod, že ho rozveselím.

„Zdalipak víte, že ten novej trumpetista je bývalej Reinin přítel?" vyptávala se paní Fulkeová.

Podíval se na mě pohledem půlnoci v kobce.

„Já to vím. Ale on to netuší. Myslí si, že to i nadále trvá."

„Ale Reina přece chlapa nepotřebuje."

„Nepotřebovala," pronesl temně.

„Co tím chcete říct?"

„Jste vedle své tuposti ještě i slepá, paní Fulkeová? A co ta nová opice? Ta tu rovnici komplet změnila."

Jakto?"

„Reina je konfrontována se skutečným dítětem – teda aspoň s něčím, co mu je hodně podobný. I opičí mládě je mnohem roztomilejší než papoušek.“

„Takže ona teď chce mít vlastní?“

„Příroda si nedá poroučet, paní Fulkeová. Ale na koho padne volba? Toť otázka. Staneme se svědky epického zápasu mezi mužem činu a uměleckou osobností.“

„Tarkan Batur verzus Jiří Měšťan?“

„A možná i další uchazeči,“ utrousil při odchodu. Pozor na tu nejmenší opici! Paul měl pravdu!

19:17 Válka už možná vypukla. Je dost možný, že při dnešním odpoledním představení šlo o první potyčku. Během divoký jízdy Baturovic rodiny sem si všim výrazně falešnejch tónů vycházejících z žesťový sekce – zvláště v momentech, kdy se Tarkan pokoušel o nějakej zvlášť krkolomnej přemet. Tato hudební interpunkce vyvolávala mezi diváky spíš smích než ovace. Zamračenej Tarkan to nepřijal s povděkem.

Svou vousatou manželku sem mezi diváky bohužel nezahlíd. Je zde mnohem míň zarostlejch tváří než v Paříži, takže bych ji snadno rozeznal. Ale byly tam spousty pěknejch holek. Nikdy předtím sem neviděl tolik koncentrovaný krásy. Není divu, že sem Germáni věcně podnikali nájezdy.

22:42 Černočerná bezútěcha. Rozkošná Reina si právě vyšla na procházku s oběma nápadníkama. Všim sem si Marcela, jak je zpovzdálí nenápadně sleduje. Kéž by se zachoval, jak se na muže sluší a patří, a konkurenci zlikvidoval. Od klaunů se přece očekává, že budou mít v duši svý temný místa. Už ho vidím, jak se divoce chechtá, když odhazuje zkrvavenou sekeru. Uf, to sem se lek. Někdy mě i moje vlastní představy k smrti vyděsí.

Co teď řeším? Orgiema navozenej vnitřní klid začíná pomalu brát za svý a bez ohledu na dlouhotrvající stres a principy nový filozofie, že život stojí za hovno, se moje hormony opět hlásí ke slovu. Strašně to potřebuju a je mi putna, kde to vemu. Není to zrovna nejosvícenější postoj, ale když může pomoct šapiťákům, tak proč ne

mně. A to už ani nemluvím o Čísle Tři. Jo, modlím se, pane bože, dej, ať se v dalším životě vrátím jako opice.

SOBOTA, 31. ČERVENCE

Proč se jen ty soboty vracejí s takovou pravidelností. Je to strašný začínat víkend vzpomínkou na mou nezvěstnou manželku. Příště se budu ženit v pondělí. Je to už ze svý podstaty hluboce depresivní den.

Pan Granola přišel na snídani s čerstvě navoskovaným knírem, kterej mu trčel na obě strany jako dvě rezatý dýky. Člověk by si myslel, že když je ženatej, přes třicet a ještě Angličan, že by mu to jako hendikep mohlo vrchovatě stačit. Ale láska žene muže do nejnemožnějších výkonů. Sám to mohu doložit čím dál zařezanějšíma ramínkama podprsenky paní Fulkeový. S tou babou je mnohem míň legrace, než bylo se zesnulou, hořce oplakávanou Carlottou. Nezbývá než vzít na vědomí, že paní Morag Fulkeová je jen ošklivá, páchnoucí stařena s nemožným vkusem. Není šance, že by ji kdokoli pozval na školní ples.

10:45 Cirkusem Coco-poco otřásá další skandál. Někdo ponořil drahou trumpetu Jiřího Měšťana do nádrže s vyježeným olejem z motoru diesel-generátoru. Nejzvláštnější na tom je, že tento vandalskej čin nejde na můj vrub. Já v tom prsty nemám. Fakt! Je pravděpodobný, že celou trumpetu bude nutný rozebrat a znovu dát dohromady. Rozhořčenej Jiří musí zatím vzít zavděk promáčknutým erárním nástrojem, na němž stále ještě ulpívá talentovaná slina Paula Saundersе. A jako by toho pro zbědovanýho muzikanta ještě nebylo dost, Madame Poco mu výslovně nakázala, aby hrál tak, jak má. Další hudební improvizace se přísně zakazujou. Pak se ptala Tarkana, zda o tom nešťastným skutku něco neví, ale jeho odpověď vyzněla tak, že celá ta záležitost je hluboko pod úrovní jeho nejhlubšího pohrdání.

11:12 Právě mi volala Violet, sexy Britka, která se ohýbá (nechá se ohýbat?) T. P. pro potěšení. Dostala mý číslo od Madame Ruzicka

a chtěla vědět, jak se daří nejzbožňovanějšímu uprchlíkovi Francie. Řek sem jí, že jen o něco hůř než čínskýmu horníkovi v šachtě hluboko pod zemí. Violet mě letmo politovala, ale měla důležitější věci na srdci. Apurva včera nasedla na letadlo v San Francisku. Ne, není na cestě za svým ubohým bratrem do Indie. Dnes večer má přiletět do Paříže!

„Tývogo," vydechl sem překvapením. „A co na to říká Trent?"

„Nic moc, Ricku. Leží v mé posteli, hlavu zabořenou do polštářů a vzdychá. Připadá mi, že je chudáček opravdu přepracovaný. Pan Bonnet nemá slitování. Během posledních čtyř dnů Trenta šestkrát nahnal do sdělovacích prostředků. Viděls ho v televizi?"

„Nezlob se, Violet, ale televizi tady nemáme."

„Ach tak. Byl samozřejmě úchvatný. Francouzi ho milují pro jeho charizma a taky proto, že mluví francouzsky. Ale teď se obávám, že se z toho prostě zhroutí. Jsi jeho nejlepší přítel, Ricku. Co bys mi doporučoval?"

Nechápu, proč si všichni myslí, že sme s Trentem kámoši. Jen proto, že to na mě nelátl poldům (zatím), ještě neznamená, že sme se přestali navzájem nenávidět.

„Víš, moje rada by asi zněla: Ať se Trent odstěhuje do mýho bývalýho kvartýru, a dokud Apurva neodjede, předstírejte, že ste jen přátelé."

„Ale co když se jeho žena bude chtít s mým milovaným vyspat?"

„A Trent by si to přál?" „Samozřejmě že ne. Miluje přece mě!"

„Tak ať jí Trent vysvětlí, že je dočasně impotentní z toho stresu, kterej doprovází vznik každý superstar. Může jí říct; že i Elvis s tím měl v roce 1955 problém."

„To jsem vůbec netušila, Ricku."

„Tos ani nemohla. Právě sem si to vymyslel. Elvis měl holek, že mu lezly ušima. Ale vždycky pomůže, když člověk může svou nehoráznou lež opřít o nějakej doložitelnej fakt."

„A opravdu si nemyslíš, že bychom měli Apurvě říct pravdu?"

„Já bych to nedělal, ale jestli chcete, tak klidně. Ale nemusela bys z toho vyjít jako vítěz. Apurva je ve svý velkorysosti neporazitelná. A to by i na Trenta mohlo být víc, než unese."

„Myslíš, že by mohla být... agresivní?“

„To né. Ale když se sračky blíží k větráku, moje strategie je lhát včas a lhát často. Můžete tím získat trochu času, spokojená Apurva v klidu odjede domů a vy pak můžete vymyslet nějakej dlouhodobější plán.“

„Rozumná rada, Ricku. Jak to, že jsi tak moudrý a zkušený?“

„To víš, těžký dětství. Tak to funguje vždycky.“

Trent má prostě štěstí. Nejenže každou noc spává se svou pružnou milenkou, ale teď se opět shledá se svou milující manželkou. Mně osobně by ke štěstí stačilo dosáhnout alespoň jednoho z těch dvou příjemnejch stavů.

16:28 Během odpoledního představení se paní Fulkeová zatoulala k tábořišti rodiny Taturů, aby si vyměnila pár slov s Tarkanovou mámou. Paní Baturová není tak nepřitažlivá, vezmeme-li v úvahu, že má sedm dětí a knír. Celej klan cestuje v obrovský maringotce tažený mohutným tahačem. Paní Baturová byla sama jen se dvěma nejmladšími dětmi, a tak pozvala paní Fulkeovou na kávu. Turecký kafe a domácí dobroty. Její kuchařský umění ve mně zanechalo ten nejhlubší dojem. Vnitřek maringotky byl z leštěnýho dřeva a všude čisťoučko, že by člověk moh jíst z kterýkoli plochy. Jejich rozhovor se po nějaké chvíli stočil na budoucnost nejstaršího syna.

„Předpokládám, že pro něj máte vybranou nevěstu z vaší vesnice,“ řek sem.

„Jsme z Istanbulu, paní Fucková. To už žádná vesnice není.“

„Jmenuji se F-U-L-K-E-O-V-Á. Jsem Skotka, víte? Ale jistě byste rádi, aby se váš syn oženil s Turkyní, ne?“

„Přeji mu, aby se oženil s takovou dívkou, která ho učiní šťastným. A nám dá krásné vnoučky.“

„Ale přepokládám, že musí být vaší víry.“

„To bychom byli opravdu rádi, paní Fulkeová. Jsme totiž křesťané, víte?“

„Ach tak.“

Hned mě napadlo, že ten chlápek na zdi vypadá jak Ježíš. Ale říkal sem si, co by dělali křesťani v dalekým Turecku.

„Váš syn projevuje jisté znaky zalíbení ve slečně Veselé.“

„Reina je velice milé děvče. A je tak trpělivá při výcviku svých papoušků.“

„Ale je to Češka, to víte?“

„Její rodina je u cirkusu již řadu generací a je velice vážená. Poslala vás snad jako svou dohazovačku, abychom spolu domluvily podrobnosti sňatku?“ zeptala se a tvář se jí rozzářila očekáváním.

Rozhovor se mi trochu vymkl z ruky a ubíhal někam, kam sem nechtěl.

„To ne,“ odpověděl sem. „Mám za to, že je zasnoubená s panem Měšťanem.“

„Tak tomu já nevěřím,“ odpověděla. Úsměv jí z tváře nezmizel, ale už nebyl tak zářivý.

„Ne? A víte, že po panu Měšťanovi pojmenovala jednoho ze svých papoušků?“

„To neříká nic o ničem. To bylo ještě předtím, než poznala mého syna.“

Nebude zbytí a musím vytáhnout zbraně nejtěžšího kalibru.

„A víte, že následkem svého zranění nemůže slečna Veselá mít děti!“

Úsměv jí pohasl definitivně. Paní Baturová se nejdřív pomalu napila kávy a pak promluvila. „Nevím, proč se o celou tuto záležitost zajímáte, paní Fulkeová. Pokud vím, jste zde zaměstnaná jako ošetřovatelka zvířat. Nic mi po tom není, ale je velmi podezřelé, když osoba vašeho věku a pohlaví přijme takto podřadný druh práce. Mohu vás ujistit, že můj manžel již podnikl diskrétní kroky, abychom si v této věci udělali jasno. Reinina teta v Paříži, jistá Madame Ruzicka, ho ujistila, že neexistuje překážka, aby její neteř nemohla vést šťastný, a plodný manželský život. A teď mě jistě omluvíte, ale musím začít připravovat oběd.“

Paní Fulkeová odložila šálek a za mumlání nejapností se odporoučela.

To je katastrofa. Proč sou dnes rodiče tak progresivní, osvícení a tolerantní? Teda, myslím jako s výjimkou těch mých.

22:38 Bez televize, bez rádia, bez knihy, bez manželky, bez života. Tak sem si koupil sáček ořechů (bez slevy) a koukal na obě

večerní představení. Podle počtu pravděpodobností by Tarkan měl teď někdy brzy uklouznout a být rozdupán pádícíma ponikama. Ať se snažím, jak se snažím, nejsem schopen vymyslet žádnej plán, jak to urychlit. Zláci v kovbojských filmech strčí hrdinovi osinu pod sedlo, ale Tarkan svý kousky provádí na holým hřbetě. Nečekanej hluk sice může vyděsit většinu koní, ale cirkusový poníci sou zvyklý na ten největší lomoz. Možná že podnikávej Jiří něco vymyslí.

Je to zajímavý, ale začínám se s tou naší šou identifikovat. Mám dobrou náladu, stejně jako ostatní, když je představení vyprodaný, a pyšně se usmívám, když sou měšťáci nadšení, jako třeba dnes. Když tak tleskali a dupali, přistihl sem se při myšlence, že bych si moc přál, aby jejich aplaus patřil mně. Dokonce sem si všim, že když dav tleská, i Omar s Ajaxem si vykračují veselejc. Ano, zbožňující publikum, to je to, co všichni potřebujeme, abychom vůbec ráno vylezli z postele.

SRPEN

NEDĚLE, 1. SRPNA

1:42 Právě odešla Reina. Nečekaně se zastavila ve velbloudím chlívku, aby probrala můj rozhovor s Tarkanovou matkou. Tady se nic neutají. Jediný, co sem jí moh nabídnout, byly otlučený pomeranče, žok sena místo židle a rozpačitou omluvu paní Fulkeový.

„Rodina Baturových je úplně zmatena, Ricku," prohlásila a loupala si pomeranč. „Vůbec nevědí, co si o tom mají myslet. Ptali se mě, zda si myslím, že tě podplatil Jiří."

Zasténal sem a hlavou zabušil o přepážku, čímž sem probudil svý spolunocležníky na druhý straně. Na zrezivělou přepážku dopadl vodopád velbloudích chcanek.

„Řekla jsem jim, že si to nemyslím," pokračovala, „a naznačila jsem, že je stáří nutno odpouštět podivínské rozmary."

„Je to od tebe velice milé, Reino."

„Máš štěstí, že jsi tak pracovitý, Ricku. Pan Batur se nechal slyšet, že jeho poníci ještě nikdy nebyli chováni v tak čistém prostředí. Je ochoten ti to vměšování do rodinných záležitostí odpustit."

„To je od něj hezký. Ty si fakt chceš vzít toho tuřína?"

„Mám za to, že lidem z Turecka se říká Turci, Ricku. A co se týče Tarkana a mě, tak to ještě nevím. Doposud jsem se nerozhodla."

„Ten chlap je pro tebe naprosto špatná volba, Reino."

„Myslím, že ho znám o dost lip než tebe, Ricku."

„Ani Jiřího si nemůžeš vzít. Jak dlouho ještě bude žít? Deset let? Dvanáct? Copak chceš být vdovou dřív, než ti bude třicet?“

„Jiří se to kouření snaží omezovat, Ricku.“

„A to jak? Ze čtrnácti krabiček na dvanáct? Kam tak spěcháš, Reino? Vždyť je ti teprve sedmnáct!“

„Je mi skoro osmnáct, Ricku. A ty sám máš co nejmíň mluvit. Proč ses vlastně ženil tak mladý?“

Dobrá otázka. Když si tak pročítám svůj deník, tenkrát mi to připadalo jako rozumnej nápad.

„Víš co, moje milá. Tady je řešení. Počkáš pár let, já si mezitím urovnám svý záležitosti a pak se vezmem. Pokud Sheeni porodila, mohli bysme toho caparta adoptovat. Tolikrát se nechala slyšet, zeji mateřství nezajímá. A pak můžeme mít ještě pár svejch dětí. Tady žádnej problém není. Na rozdíl od Tarkana a Jiřího sem už svou plodnost dokázal.“

Reina mi podala kousek pomeranče a beze slova sme žvýkali. Nakonec polkla a promluvila.

„Za dva roky, Ricku, můžeš klidně být zase v Kalifornii. Ty a Sheeni se dáte znovu dohromady a budete šťastně vychovávat svou dcera. Tou dobou už na mě dávno zapomeneš.“

„Vyloučeno. Miluju tě. A navždy milovat budu.“

„A neříkal jsi už stejnými slovy něco podobného Sheeni?

Dostala mě. Pokrčil sem rameny a tiše přijal další dílek pomeranče.

„Mám tě ráda, Ricku. To je pravda. Možná dokonce hned od našeho prvního setkání na schodech. Nicméně si nemohu pomoct, abych nevyslovila toto přání. Kéž bys projevoval trochu víc vyzrálosti, nebyl ženatý, nehonila tě policie a byl aspoň o pět let starší.“

Zní to jako dost podmínečná láska. Naštěstí sem na podobný situace zvyklej.

„Až ti bude 65, Reino, mně bude 63. To přece žádnej věkovej rozdíl není. Neuspěchej to. Nepřipoutávej se ke špatnýmu chlapovi jen proto, že chceš dítě.“

„A kdo říká, že chci dítě?“

„A copak nechceš?“

„Nevím, Ricku. Nevím, co vlastně chci. Jsem tak zmatená. Vím, že něco chci.“

Vzal sem ji kolem kouzelnejch ramen. „No,“ šeptal sem jí sladce do ucha,, já bych věděl o něčem, co bysme mohli zkusit.“

O tři vteřiny pozdějc sem byl zase sám a ze země sbíral slupky od pomeranče. Paní Fulkeová tentokrát nezabrala.

10:14 Dnes ráno sem byl hned druhej ve frontě na sprchu v Reinině maringotce. Ano, je to tak. Jiří Měšťan kouří i ve sprše. Když sem si pouštěl zbytky vlažný vody k tělesný očistě, všim sem si hnusnýho špačka v ušmudlaným odtoku. To je ale čuně. A možná mu taky padají vlasy, pokud tak můžu usuzovat z toho chuchvalce hrubých černých chlupů, co po něm zůstal. Když sem se při utírání zahlíd v Reinině zrcadle, s potěšením sem musel konstatovat, že to přehazování hnoje se mi začíná pozitivně odrážet na postavě. Sem svalnatej jako ti chlápci v časopisech. No, ale zase bych to nebyl já, kdyby to nemělo nějakej háček. Když už konečně dosáhnu těla, se kterým bych se moh chlubit, musím ho pečlivě tajit pod hadrama starý baby. Škoda, že Reina nevidí, oč přichází.

O chvíli později sem měl tu čest být svědkem toho, jak Reina vyhazuje stále ještě vlhkýho trumpetistu ze svý maringotky. Řekla mu, že pro ptáky je pasivní kouření nebezpečný. Pak vyrazila i paní Fulkeovou s tím, že je ze včerejška pořád ještě naštvaná. Pf, co sem tak hroznýho udělal?

13:45 Kéž by paní Fulkeová nemusela jíst s ostatníma páprdama. Jediný, o čem sou schopni mluvit, sou jejich neduhy a choroby. V poslední době se u kapitána Lapá buďto začaly projevovat náhlý křeče v noze nebo po paní Fulkeový jede pod stolem. Jak to, doposud neodhlasovali zákon o povinný kastraci chlípnejch starců? Je přece nabíledni, že tyhle vyhasínající touhy už žádnej biologickej smysl nemají.

Oběd se chýlil ke konci, když jeden ze srbskejch kuchyňskejch nádeníků přinesl velkej dort se zapálenýma svíčkama. Jak milé, pomyslel sem si, že mě takhle překvapili o den dopředu. Ale pak všichni začali zpívat *Happy Birthday* – Jiřímu Měšťanovi! Ten

ambiciózní bastard měl tu drzost se vecpat o pár hodin přede mne. Snažil sem se být shovívávej a připomínal si, že vyzáblýmu Jiřímu těch narozenin už mnoho nezbývá. Ale když sfoukl svíčky a dlouze Reinu líbal, Francois mlčky učinil rozhodnutí. Ten trumpetista to má spočítaný. Pan Měšťan právě oslavil svý poslední narozky.

Paní Fulkeová přijala mizernou porci dortu a stáhla se ke stolu klaunů. Cítil sem, že ani Marcel tu exhibici neoceňuje o nic víc než já. Vzhlídl od svýho dortu a obdařil mě pohledem, kterej by zadávil velblouda. Paní Fulkeová mu to opětovala jedním ze svých nejlíbeznějších úsměvů.

„Co chcete?“ zavrčel.

„Už ste to slyšel? Tarkanovi rodiče domlouvají svatbu s Reininou tetou.“

„To je prima. Doufám, že bude s její tetou velmi šťastný.“ Fórek od jinak pohřebního Marcela. Nebylo už těch zázraků dost? „Myslím, že oficiální oznámení tu bude co nevidět,“ trvala na svém paní Fulkeová.

Marcel do sebe nacpal poslední kus koláče a odhodil vidličku. „Možná se mýlíte, paní Fulkeová. Jako obvykle,“ zasyčel a odpochodoval.

16:12 Parnej den k zalknutí. Šapitó z nepochopitelnejch důvodů nemá klimatizaci. Pár orosenejch měšťáků se vypotácelo ve stavu blízkýmu mdlobám. V těchto podmínkách je kydání lejn velmi vyčerpávající. Paní Fulkeová odložila vše, co si troufla, a zůstala jen ve svetru s dlouhejma rukávama a růžovejch elesťákách. Její tělo je příliš neženské a příliš plné mládí, než aby mohla ve svlíkání pokračovat. I tak se potila jak vrata od prasečího chlíva. Musela si kolem hlavy uvázat ručník, aby jí pot neponičil vrásky. Nakonec to vzdala a stáhla se do smradlavýho přítmí velbloudího příbytku. Doufám, že k návštěvě cirkusu si Sheeni nezvolila právě dnešek. Byli bychom se minuli.

21:46 Právě volala Violet, jeden z vrcholů manželskýho trojúhelníku. Apurvu pustili do Francie i přesto, zeje sestrou neslavně proslulýho radikála Vijaye. Konečně se shledala se svým manželem.

„Teda, Ricku, ona je tak krásná," vydechla Violet. „Já vím, viděla jsem ji na fotce, ale na tak okouzlující bytost jsem připravená nebyla. Když včera večer vystoupila z Aplhonsova twinga, cítila jsem se jako Popelčina ošklivá sestra." „Byla naštvaná?"

„Vůbec ne, Ricku. Je velice laskavá a vlídná. Jedna moje část by ji tak ráda nenáviděla, ale když ona je tak líbezná. Myslíš, že to jen předstírá?"

„Myslím, že ne. Apurva byla vždycky milá holka."

„Hluboce sebou opovrhuji za to, že se jí snažím ukrást manžela. Jiná moje část by ji zase tak ráda sprovodila ze světa. Minulou noc jsem oka nezamhouřila. Celou dobu jsem musela myslet na ty dva v bytě kousek ode mě."

„Jak to Trent zvládá?"

„Myslíš, jak to zvládá utajit? To nevím. Dnes ráno jsem s ním byla o samotě jen chvíli, a to se tvářil značně vyhýbavě. Ach bože, Ricku, asi jsem ho ztratila."

„To zdaleka není tak jistý. Kde sou teď?"

„Na procházce ve městě, předpokládám. Dohodli jsme se, že se ji Trent pokusí unavit turistikou."

„Chvályhodná strategie. Tak už se to snaž pustit z hlavy, Violet."

„Vždyť nedělám nic jinýho! Celej den sem nevylezla z bytu a pořád dokola jsem se jen sukovala."

Předpokládám, že jde asi o způsob, jak se hadí lidi zbavujou stresu. Řek sem jí, že si zase zavoláme, a zavěsil sem.

Víc psát nemůžu. Na parkovišti začíná být rušno. Opět se vydáváme na cestu. Sbohem, čtrnáctko! Sbohem mý pomíjivý mládí!

PONDĚLÍ, 2. SRPNA

Konečně patnáct. Ale trvalo to. Jaká změna od loňský oslavy v Oaklandu s mámou a Jerrym! Tenkrát sem byl osamělým panicem a dychtivě se vrhal na zabalenej dárek, kterej skrýval původní, zaručeně pravou lapačku zaručeně pravýho baseballovýho mistra světa. Dnes spávám se dvěma velbloudama na druhým konci světa, v

zemi, kde baseball prakticky nikdo nezná. A miluju dvě krásný holky, z nichž jedna mě přesně před měsícem opustila. Vrať se, Sheeni, ať už jsi, kde jsi! Určitě na mě dneska taky myslíš. Možná je ti líto, že nemáš mou adresu, abys mi k narozeninám mohla poslat přání. Místo toho pošli sebe! Máme teď mnohem víc společnýho než předtím, moje milovaná nezvěstná. Je nám oběma patnáct, a to už je věk, kterej si zaslouží trochu úcty. Patnáct – *mon dieu*! To je polovička třiceti. (Nebo pětina pětasedmdesáti, pokud by člověk chtěl být jó morbidní.)

V tento významnej den sem se ráno probudil v Brive-La-Gaillarde, celkem nevýrazným městě, kterým – nikoli překvapivě – protýká řeka (malátná Corréze). Kolem placu, kde sme rozbili naše tábořiště, supí dnem i nocí vlaky. Ale jedna příjemná zpráva – paní Fulkeová má dnes o trochu práce méně, protože se dočasně nemusí starat o poníky. Celý Baturův klan zůstal trčet někde na cestě z důvodů nepojízdnosti tahačů. Madame Poco se obává, že to do začátku odpoledního představení nestihnou. V tom případě by musel být kapitán Lapo vyslán do manéže, aby tam vychrlil cokoli, jen ne oheň, protože na ten je příliš horko. A Ijád bude muset protáhnout akrobatickej výkon na hřbetě vykořisťovaných velbloudů. Překvapuje mě, že korábům pouště vadí horko jako nám všem. Měl sem co dělat, abych je ráno dostal z chlívku. Pomstili se mi tím, že nechutně poplivali upocenou paruku paní Fulkeový. Dokonce ani kapitán Lapo na mě při opožděný snídani nevejral vilným pohledem.

13:43 Pří obědě žádnej dort pro paní Fulkeovou. Zřejmě za to nikomu nestojí. Ale já byl poctěn balíčkem, kterej přivezla expresní služba, zrovna když sme všichni společně jedli. Connie to umí někdy načasovat naprosto dokonale. Balíček obsahoval obrovský narozeninový přání (i s podpisem novomanžela) a šikovnej satelitní radiopřijímač – opravdu promakanej, solidní dárek, až budete někdy potřebovat obdarovat přítele na útěku.

Madame Poco se divila, proč paní Fulkeová dostává dárek k narozeninám v srpnu, když v pasu má jako datum narození uvedenej květen. Pokrčil sem rameny a řekl, že na tyhle expresní doručovací služby není zřejmě takovej spoleh, jak by člověk očekával.

„Kdo to je Mrs. Paul Saunders?“ zjišťoval všetečnej hornista, když si přečetl zpáteční adresu. Řek sem, že je to moje provdaná dcera. Pak sem mu musel vyrvat z ruky rádio, protože ho už mezitím stihl zasvinit cigaretovým popelem. Ten debil si fakt říká o rychlý rozčtvrcení. Reina, jak sem si stačil všimnout, byla z písemnýho potvrzení Paulova manželskýho stavu trochu přepadlá. Možná přece jen o nich dvou nevím všechno.

15:18 Baturovci nakonec odpolední představení přece jen stihli. Maringotku i vůz s poníkama dovlekl mohutnej náklaďák, kterej po vyložení poníků odtáhl vůz do stejný autodílny, kde se už pracovalo na zbytku Baturovic porouchanýho autoparku. Předběžná diagnóza: cukr v palivový nádrži obou aut. Bude nutný motor komplet rozebrat, očistit a znovu dát dohromady. Mluví se o obrovských sumách za opravu. Doufám, že ty těžký love půjdou z Tarkanových úspor odložených na svatbu. Pan Batur zuří, ale obviněnej zatím nebyl nikdo. Paní Fulkeová, opět naprosto bez viny, jen přihlíží a tiše se raduje. Za těmato hanebnýma skutkama se její slaďounká ruka opravdu neskrývá. Hluboký uspokojení bez výčitek svědomí. Prima narozeninový překvapení.

17:47 Celej cirkus nemluví o ničem jiným než o sabotáži a o boji znesvářenejch nápadníků. Zaslech sem, jak si Madame Poco stěžuje, že s neprovdanýma půvabnýma ženama je na cestách vždycky problém. To je ale feministka k pohledání. Baturovi musí jíst zatím v jídelním stanu, dokud mamina nesežene dopravní prostředek, kterým by mohla jezdit nakupovat. Sice jedí ve společným prostoru s ostatníma, ale přinesli si vlastní stůl, aby maximálně omezili nežádoucí společenské styky. Z jejich středu sršely jiskry zlověstných pohledů směrem k jistýmu muži, však víte ke kterýmu.

20:45 V poště sem dnes žádný narozeninový přání nenašel, ale předpokládám, že ani John Dillinger jich mnoho nedostával, když byl na útěku. Dostal sem sice od svý zaměstnavatelky 65 euráčů, ale starej dobrej zvyk přihodit u příležitosti narozenin nějakou tu prémii v tyhle ztracený zemi zřejmě nemaj. Madame Poco mi taky sdělila, že pokud budu i nadále pracovat tak dobře jako doposud, možná mi

přidá 5 eur. Jó, až naprší a uschne, to znám, nicméně její pochvala mě potěšila.

Moje nový rádio je úžasný. Člověk jím ani nemusí zacílit na satelit, a přesto se na něm dají chytit stovky stanic s naprosto dokonalou věrností reprodukce. Tak například jedna se věnuje výlučně názorům neústupnejch pravičáckejch tupanů, jiná tajuplným diskusím o nepochopitelnejch koníčcích, jako je sbírání známek a pozorování ptáků. A taky samozřejmě hudba všech možnejch žánrů. Nastavil sem si to na kanál, kterej prakticky nonstop vysílá Franka, sem tam proloženýho Bingem (celkem ujde), Johnnym Maťhisem (pěkný), Natem Kingem Colem (taktéž) a Perry Comem (fuj). Zjistil sem, že ve společnosti Franka se skvěle trénuje žonglování: už zvládnu skoro tři pomeranče najednou.

23:53 To bylo ale překvapení, když na dveře mý sloje zaklepala Reina s kulatou krabičkou francouzskýho sýra, bagetou a lahví červenýho v košíku. Nějak se jí podařilo zbavit se obou nápadníků, tak sem ji pozval dál na une petite party: jen my dva, Frank a dva podřimující velbloudi. Měla na sobě jen lehounký šatky, protože večery sou pořád ještě vlahý. Měkoučká bavlna laskala její dokonalý tělo přesně tak, jak sem toužil i já. Zapálil sem pár svíček, otevřel flašku a nechal Franka tlumeně padat z nebes.

„Všechno nejlepší, Ricku," řekla, když sme si přiťukli.

„Lip už bejt nemůže," odpověděl sem.

Plodná krása Francie soustředěná ve vínu mi s každým douškem rychle stoupala do hlavy. Reina rozlomila bagetu, půlku namazala sýrem a podala mi ji. Chutnala jako slunce na zelených loukách. Druhou půlku připravila pro sebe a lačně se do ní zakousla.

„Miluju tento sýr," řekla a opřela se o žok sena. „Budu tlustá jako moje teta. Budeš mě i pak milovat, Ricku?"

„Nikdy tě nepřestanu milovat."

„Tak jaké to je, když je člověku patnáct?"

„Byl bych raději, kdyby mi bylo pětadvacet jako Paulovi."

„To bys byl pro mě moc starý."

„A on byl pro tebe moc starej?"

„Byl moc... no... moc lehkomyslný. Potřebuji někoho, kdo se nepohybuje až tak vysoko v oblacích. Kdo mi nebude plést hlavu sladkými řečmi a pak neodejde bez jediného slůvka rozloučení.“

„Přesně tak mě opustila i jeho sestra. Ani vzkaz mi nenechala.“

„Chudáčku Ricku.“

Frank právě spustil *You Go to My Head*.

„Nemůžu uvěřit, že posloucháš takovou hudbu.“

„Můj vkus je poněkud staromódní,“ připustil sem a dolil Reině vína. „Narodil sem se o takovejch pětasedmdesát let později, než bych měl.“

„U žen je to jinak, Ricku. Současnost je pro nás ta nejlepší doba. V minulosti jsme byly vystaveny příliš velkému útlaku. Ale ta tvoje hudba se mi líbí. Co je to za zpěváka?“

Její dotaz mě tak zaskočil, že sem málem rozlil víno. Nějak se nám podařilo toto základní životní nedorozumění vyřešit a já si přisedl kousek blíž. Jeden z nás moc krásně voněl.

„Co budeš dělat, až tohle turné skončí, Ricku?“

„Ještě nevím. Nejspíš se vrátím do Paříže. Snad se mi podaří sehnat někde práci. Nemohli bychom žít spolu?“

„Paní Fulkeová, já a moji ptáci? Opravdu zvláštní domácí uspořádání. Myslím, že mému manželovi by se to moc nezamlouvalo.“

Vzhlédl sem k ní překvapeně „Budeš se teda vdávat?“

„Asi ano, Ricku. Už mě ta samota nebaví.“

„A koho si vezmeš?“

„To ještě nevím, Ricku. Pořád se nemůžu rozhodnout.“

„Zřejmě ses ještě nevyhrabala z rozchodu s Paulem. Vzalo tě to víc, než si připouštíš.“

„Vždyť jsem ho skoro neznala. Byli jsme spolu tak krátce.“

„To přece nevadí. Tyhle věci dou vždycky ráz naráz. Mně to taky netrvalo dlouho.“

„Zjistit, že miluješ Sheeni?“

„Tebe.“

„Muži jsou mnohem komplikovanější bytosti než papoušci. Mám pocit, že se v nich nikdy nevyznám. Rozumu se staví do cesty příliš

mnoho citů. Možná dřív, kdy partnera vybírali rodiče na základě svých životních zkušeností, to bývávalo lepší.“

Odložil sem sklínku.

„Teď tě chci políbit, Reino. Předem tě na to upozorňuju, abys měla dost času, kdyby ses chtěla rozhodnout odejít.“

Neměla se ani k odchodu, ani k protestům. I Frank se ze všech sil snažil a podařilo se mu navodit tu správnou atmosféru písní This Love of Mine. Políbili sme se. Žhavá těla, lahodný víno, chutnej kozí sýr, něžná balada, projíždějící vlak, frkání velbloudů, Reinin parfém, pach potu paní Fulkeový, romantická Francie, muka lásky, touha po spojení – to všechno se v jediným okamžiku propojilo, když se naše rty našly a splynuly v dlouhým polibku.

„Nechápu, proč jsem s tebou vždycky tak šťastná, Ricku,“ vydechla a odsunula mi ruku ze svýho výstřihu. „Jsem asi úchylná, když mi dělá dobře sexuálně zneužívat děti.“

.Jestli ti to pomůže, Reino, můj kulturní věk je aspoň devadesát roků. Takže dítě už zdaleka nejsem.“

Znovu sme se políbili.

„Já už půjdu, Ricku. Kdybych tu zůstala ještě o něco déle, asi bych udělala něco, čeho bych později mohla litovat.“

„Tak jo. Ale slib mi, že si nevemeš žádnýho tuřína, aniž by ses o tom nejdřív se mnou poradila.“

„Dobře, Ricku. Slibuji.“

A byla pryč. Moc hezký narozeniny. Pravda, mohly být ještě lepší. Nadrženej sem, až mi koule modrají, ale nestěžuju si.

ÚTERÝ, 3. SRPNA

Z havajskýho ráje zavolala Connie v nějakou naprosto šílenou hodinu. Zatím de všechno jako po drátkách. Dozvěděl sem se, že nemají pronajatej žádnej ušmudlanej apartmán u pláže, ale zámeček na 17 akrech šlechtěnýho trávníku s vlastním kuchařem, šoférem a patolízalským lokajem, kterej je absolventem Yale. Vysvětlovala mi, že tak chtěla svému manželovi prakticky předvést, jak se jeho

poměry dramaticky změnily k lepšímu. Řek sem, že to zní jako rozumná strategie, a poděkoval jí za úžasný rádio, na který můžu chytat Franka čtyřiadvacet hodin denně.

„Tak ať se ti dobře chytá," odpověděla. „Připrav se na skvělou zprávu."

„Seš těhotná!" hádal sem.

„Už abych byla! Jsem už tam dole samý mozol. To se ještě tak brzy nepozná, Ricku. Ale hádej, kdo se rozhodl, že již déle nemůže zanedbávat své právnické povinnosti v Ukiahu?"

„Náš tchán?"

„Přesně ten. A doteď nám ta držgrešle neposlala svatební dar."

„To se ještě načekáš, Connie. Nám taky dodnes nic nepřišlo. To je fakt skvělá zpráva! Jak to ale dám Sheeni vědět?"

„Není ten tvůj pohledný kamarád Trent neustále v televizi?"

„No, to jo. Stal se z něho francouzskej Regis Philbin, král všech tókšoumenů."

„Tak ho nějak zpracuj, aby se o tom při některým z příštích pořadů v televizi zmínil."

Další geniální nápad věrný spolubojovnice. Její pomoci si velice cením, zvláště pokud ji nabízí z bezpečný vzdálenosti na druhým konci zeměkoule.

10:12 Měli sme tu, milý deníčku, nebezpečnej požár. Zatímco Jiří Měšťan kouřil v Reinině sprše, někdo mu podpálil jeho petite dodávku. V době, kdy z Brive-La-Gaillarde dorazili požárníci, nezbylo z opia nic než doutnající hromada ohořelejch pozůstatků z dob Měšťanský slávy. Všechny jeho noty, nevkusný hadry, skrovný kuchyňský náčiní, karton gauloisek pro případ nouze a nepochybně i zásoba kondomů – to všechno vzalo za svý. Tomu buranovi kromě toho, co měl na sobě, zůstal jen ožehnutej klobouk, rozpadající se ručník (ukradenej v jednom z brněnských hotelů), rašící knír a jeho odpudivá osobnost. I pas mu shořel, takže teď je naprostá a úplná nula bez státní příslušnosti. Vlastně oficiálně přestal existovat.

Francois už začíná být trochu nervózní, že na žádný z těch nehorázností poslední doby nemá ani ždibíček zásluh. Kolem něj to vře a jeho zatím jediným zločinem je krádež několika pomerančů z

jídelny. Ale nemohl si nevšimnout podezřelý osoby, která se ráno motala kolem Jiřího auta. Stojí za zmínku, že to byla tatáž osoba, kterou sem viděl čmajznout pár kostek cukru od kávovaru. Ano, je to tak. Klauni přece jen mají v duši svý temný místa.

11:48 Mluvil sem s opuštěnou Violet, která v Paříži pořád ještě trpí Trentovou zaneprázdněností. Včera se u nich zastavil pan Bonnet a velmi se rozlítil, když se dozvěděl o Apurvině přítomnosti. Řekl, že existence manželky se může katastrofálně odrazit na profesionální dráze začínající superhvězdy a sexuálního symbolu náctiletejch. Trval na tom, že je bezpodmínečně nutný, aby se Apurva nikde se svým manželem neukazovala a celý dny zůstala zalezlá v bytě. Po kultuře prahnoucí Apurva je z toho nešťastná a Violet ještě víc. Zesláblej, zmučenej Trent teď musí odolávat svodům svý kouzelný manželky čtyřiadvacet hodin denně. Apurva je rozhodnuta dokázat, že Trentova „indispozice“ je jen dočasná záležitost. To musí být tvrdá zkouška. Já bych v ní určitě neobstál. Violet se jim snaží osobně nabízet pomoc co nejčastěji, ale Apurva ji zdvořile, nicméně rozhodně požádala, aby nejdřív zatelefonovala. A teď neberou telefon! Violet je rozrušená na nejvyšší možnou míru, nicméně slíbila, že až Trent „bude hotov“, předá mu zprávu o odjezdu starýho Saunderse. Taky mi dala jeho nový číslo na mobil, kdybych si náhodou chtěl se „šťastným párem“ promluvit osobně. Snažil sem se ji ujistit, že to není tak černý, jak se jí to může zdát, a s tím sme se rozloučili.

13:09 V jídelně dnes při obědě došlo k lítýmu boji. Jiří a Tarkan začali po sobě házet vybranýma kusama jídla a nádobí. Pak došlo i na pěstní souboj. Lidé od cirkusu jen neradi do podobných potyček zasahujou, takže každej si ukořistil svou porci a s talířkem se odklidil do bezpečí. Nenašel se nikdo, kdo by kladně zareagoval na Reininy zoufalý prosby a aspoň se pokusil ty dva od sebe odtrhnout. Madame Poco nakonec použila hadici a proudem studený vody jim oběma zchladila hlavu v momentě, kdy se zdálo, že Tarkan svýmu protivníkovi vydloubne oko. Ten boj nebyl dvakrát férovej, protože Tarkan je v podstatně lepší fyzický kondici, ale začal si Jiří. Pár dnů si teď asi kvůli roztrženýmu rtu nezatroubí. A k mýmu velkýmu

potěšení zřejmě ani nezalíbá. Domlácenej Tarkan si možná bude taky muset vzít pár dnů volna, než se zase vrátí ke svým krkolomným kouskům v manéži. Znechucená Madame Poco svolala na odpoledne schůzi celý naší kumpanie.

Až prach opadl, zastavila se paní Fulkeová u stolu klaunů, aby se pochlubila svou zručností při manipulaci se třema pomerančema. Jako obvykle se jí od kyselýho Marcela nedostalo ani slůvka pochvaly, pokud do toho ovšem nepočítám jeho slova, že už viděl lip žonglovat „ochrnutýho retarda“. Paní Fulkeová mu poděkovala za povzbuzení a dodala, že ty „záhadné události“ poslední doby vyvolaly vskutku „bouřlivou reakci“.

„Nic moc,“ zasyčel a obrátil se ke mně zády. Možná je naštvanej, že boj skončil dřív, než došlo ke ztrátám na životech.

18:14 V historii fair play a demokratický tradice rovných příležitostí pro obě pohlaví, milý deníčku, se začala psát nová stránka. Na valné hromadě byl návrh Madame Poco vyloučit Reinu z našeho středu vypískán. Obr Donk řekl, že to přece není její vina, když ji každej chlap shledává okouzlující a přitažlivou. Navrhl, že pro všeobecný uklidnění situace by se Reina měla sama vyjádřit, komu dává přednost.

„Tak kdo to bude, Reino?“ zeptal se hlubokým hlasem. „Chceme to všichni vědět.“

„Žádná unáhlenost zde není na místě,“ zvolal pan G. „Reina by neměla být nucena k...“

„Vy držte hubu,“ poradila mu jemně Madame Poco. „Dobře, Reino, tak který z nich to bude – ten žhář, nebo ten sabotér?“

Jiří i Tarkan se jako jeden muž chtěli ohradit vůči těmto charakteristikám, ale Madame Poco je oba pohybem ruky usadila. Reina tento nechutnej výběr chvíli zvažovala a pak moudře zavrtěla hlavou.

„Ne, já se opravdu nemůžu rozhodnout,“ pronesla tichým hlasem. „Mám je ráda oba.“

„V tom případě tady nemůžeš zůstat,“ odpověděla Madame Poco. „Řídím cirkus a ne výcvikový tábor gladiátorů.“

„A co tak malý soutěš?“ navrhl kapitán Poco. „Kdo chce ženit Reina, může přihlásit a spravedlivě vybojovat.“

„Výborný nápad,“ řekl Donk. „Plně ho podporuji.“

„Máme přece každý den představení,“ protestovala Madame Poco.

„Nemůžeme tady organizovat soutěže o manželky.“

„Proč ne?“ zapojil se do diskuse Marcel. „Můžeme to rozdělit jako Tour de France na jednotlivé etapy.“

„To je naprosto směšné,“ prohlásil pan G. „Jsem si jist, že Reina by nikdy nepřistoupila na něco tak absurdního.“

„Možná mi to při rozhodnutí pomůže,“ řekla Reina. „Ale mám jisté podmínky.“

„Vyslov je,“ přikázala Madame Poco.

„Souboj bude probíhat čestně. Nemohou v něm být discipliny jako krasojízda na ponících nebo hraní na trumpetu. A každá z jeho částí by měla mít nějakou spojitost s manželským životem. Ale bez domácího násilí. Rvaček jsem už viděla až až. A také mám jisté podmínky pro každého z kandidátů.“

„Vyslov je,“ zněl opět strohej příkaz Madame Poco.

„Drahý Tarkane. Tvou rodinu mám velice ráda, ale cítím, že pokud bychom se vzali, měli bychom mít vlastní domácnost, alespoň prvních pár let.“

„Přesně to jsem ti chtěl navrhnout, moje milovaná,“ odpověděl oslovený.

Jeho osvícení rodiče souhlasně pokývali hlavou. To sou ale bezpáteřní pokrytci!

„Dobrá,“ řekla Reina a obrátila se na druhého uchazeče. „A co se týče tebe, můj milý Jiří, nemohu si vzít muže, který trvá na tom, že se co nejdřív přivede do hrobu kouřením.“

Jiří odhodil svůj další hřebík do rakve a šlápl na něj.

„OK, Reino. Moje poslední tady vidělas. Žádná cigareta už pro mě.“

Poněkud neuváženej slib, řekl bych.

„Máme tady ještě nějaké další soutěžící?“ zeptala se Madame Poco.

Čtyři lidé zvedli ruce: Donk, Marcel, kapitán Lapo a paní Fulkeová.

Shromážděným zástupem to překvapeně zašumělo. Všichni se s otázkou v očích obrátili na pana G, ale ten se do soutěže odmítl jakkoli zapojit.

„Nějaké námitky proti rozšíření soutěžního týmu, Reino?“ zjišťovala Madame Poco.

„Přestože se cítím hluboce, ale opravdu hluboce polichocena,“ odpověděla dotázaná, „musím ze soutěže vyřadit Marcela, Donka a kapitána Lapá, protože je nemiluji.“

Na tvářích odmítnutejch účastníků se zračilo trpký zklamání.

„A co ta další... přihlášená osoba?“ zeptala se Madame Poco.

„Myslím,“ řekla Reina, „že paní Fulkeová by to měla vysvětlit sama.“

Ze všech stran se na mě upíraly zvědavý pohledy. Odkašlal sem si, vstal a promluvil.

„Zastupuji zde jistou zainteresovanou stranu. Dále bych to nekomentovala. Děkuji za pochopení.“

Krátce a k věci, to je můj styl.

„Copak je dovoleno používat dubléry?“ namítal Tarkanův urostlej otec.

„Pravidla to nezakazují,“ řekla Madame Poco. „Reino, máš pro paní Fulkeovou také nějaké podmínky?“

„Ano. Musí dotáhnout do konce všechny nevyřízené povinnosti.“

„Zainteresovaná strana se zařídí přesně podle přání,“ odpověděl sem. „Mám ještě vyřídit ujištění o jeho hluboké lásce.“

„Děkuji, paní Fulkeová,“ odpověděla Reina. „Vaše vyjádření je dostačující.“

„OK, takže celá záležitost je vyřízená,“ oznámila Madame Poco. „Už tu nechci mít žádné problémy. Sabotáže a pěstní souboje musí přestat. Co se týče dohledu nad dodržováním pravidel, ustavuji tři odmítnuté nápadníky jako komisi. Soutěž začne zítra. Nechť zvítězí ten... ta nejlepší osoba.“

20:07 Spolusoutěžící mě u večeře obstoupili a dožadovali se informace, kohože to vlastně zastupuju. Řekla sem, že Stanleye

Fulkeho, svého syna, účetního v Glasgow. Omluvila sem se, že s sebou bohužel nemám jeho fotografii, ale že vypadá podobně jako zesnulá anglická filmová hvězda Archibald Leech. To je z nepochopitelnejch důvodů uspokojilo. Ti bláhoví ubožáci nepovažují paní Fulkeovou za vážnou konkurenci. Ale u Jiřího se to dá pochopit: je bez žvára úplně vyřízenej a neschopnej racionálního uvažování.

Madame Poco je z tvrdý principálský školy. Jiřímu řekla: „Žádný foukání, žádnej chleba.“ Vzhledem k tomu, že všechny jeho prachy i šeková knížka lehly popelem, nezbylo mu dneska nic jinýho než vzít trumpetu a jít hrát. Nemusím snad dvakrát zdůrazňovat, že s opuchlým rtem a zoufalou chutí na cigaretu hrál tak, že si ho nikdo ani náhodou nemohl splést s Milesem Davisem. Ten šmejd měl tu drzost navrhnout Reině, zda by nemoh, „když teď nekouří“, přespávat dočasně v její maringotce. Řekla, že ne, tak se musel nastěhovat do Paulova starýho doupěte v náklaďáku na transport cirkusáckýho nářadí. Chodí v hadrech, kterýma ho obdarovali laskaví spolupracovníci. Podle toho, jak se dnes při večeři kroutil, předpokládám, že spoďáry mu věnoval jeden z pidilidí.

Ať to zvažuju z kterýkoli strany, pořád mi vychází, že Reinin souhlas s účastí paní Fulkeový v soutěži je dobrým znamením. Kdyby nebyla vstoupila do mýho života, nevím, nevím, jak bych se vyrovnal s Sheeniným odchodem. Byl bych na tom asi podstatně hůř, než sem teď. Je mi jasný, že pokud se s Reinou zasnoubím a Sheeni se vrátí, budu v pěkný bryndě. Optimální řešení bych viděl v tom, že se ožením s oběma a přestěhujeme se někam k Salt Lake City. Pokud má chlap dostatečně široký srdce, aby mohl milovat dvě ženský, nechápu, proč by měl bejt uměle nucenej žít jen s jednou. Ani manželkám by to nemuselo tolik vadit: zmírnily by se tím manželský stresy, práce v domácnosti by se zredukovala o polovinu a obě by měly víc času na svý koníčky. Myslím, že upřímná bigamie má hodně do sebe, zvláště z feministickýho pohledu.

STŘEDA, 4. SRPNA

Probudil sem se značně nervózní. Dnes tedy musím začít neohroženě bojovat s děsivou konkurencí o ženu svýho srdce. Velmi mě znepokojuje, že soutěžní úkoly vymýšlí ďábelsky vynalézavej Marcel. Včera vypadal ještě žlučovitějc než normálně. Doufám, že po mně nebude chtít, abych ukousával hlavy živým kuřatům nebo chodil bosou nohou po rozžhavených uhlíkách.

Jiří u snídaně vypadal jako něco, co z nočního lovu přitáhla kočka. Měl černý kruhy pod očima a pevně svíral sáček kolínek, kterej vysomroval u Srbů v kuchyni. Žmoulá je jako cigaretu tak dlouho, dokud nezměknou, a pak je vyplivne. Určitě tím může zčásti obalamutit sací reflex, ale čím nahradí nikotin, to teda netuším. Evidentně mu z toho šibe. Kéž by vitálního a sebejistýho Tarkana šlo zlikvidovat nějakým podobným způsobem.

9:48 Madame Poco je neuvěřitelná tyranka. Vůbec nemá šajnu o základních pravidlech džentlmenskýho boje. Cirkus měl včera odjet, ale přesun je odloženej kvůli technickým problémům Baturovic klanu. Principálka se oprávněně obává, že sme už vyčerpali skrovný zásoby milovníků cirkusu v Brive-La-Gaillarde. Svévolně tudíž rozhodla, že první disciplína bude vyslat tři nápadníky do města s různobarevnýma vstupenkama na dnešní představení, a ten, kdo jich prodá nejvíc, se stane vítězem první etapy Tour de Manželka. Předposraná komis se nezmohla ani na formální protest. Donk to dokonce přivítal, řka, že to aspoň bude dobrá zkouška, zda je manžel schopnej se „prosadit ve světě podnikání“. Jako kdyby některej z nás měl tyto ambice! Paní Fulkeová obdržela štos růžovejch žetonů, který slušivě podtrhoval její stejnobarevný elasťáky. Laskavá Reina mi zapůjčila francouzskou konverzaci, ale bohužel větu „Nechcete si koupit zasranej lístek do cirkusu“ sem tam nenašel. Musím teď psaní nechat a valit do města, protože náš šílenej závod začíná přesně v deset.

18:45 Sem úplně vyřízenej. Nemůžu se skoro ani pohnout. Cejtím se jako žabáckej cyklista po obzvláště prudký a vyčerpávající horský časovce. Budu si muset co nejdřív nadopovat nějakej ten nepovolenej

steroid, pokud má paní Fulkeová zvládnout dojít na večeři. Další parnej a dusnej den. Nikdy sem netušil, že Francie a Mississippi trpí podobnýma letníma hicama. Reakce Frantíků na podivně oblečenou stařenu, která se potila, jako by právě prodělávala záchvat žlutý zimnice, a mávala jim neartikulovaně před nosem vstupenkama, byla nečekaně chladná. Mnozí se mylně domnívali, že jim vstupenky dává zdarma, a jen těžko chápali, proč po nich chce 15 euráčů. Pro nerodilýho mluvčího nebylo vůbec snadný tento drobnej omyl vysvětlit chamtivejm žabožroutím skrblíkům. Pár se jich smilovalo a prachy navalilo. Po herkulovským úsilí se mi podařilo prodat čtyři lístky, ale dohodil sem k nim dalších 405 euráčů ze svejch tenčících se fondů. Víc sem si dovolit nemoh. Vracel sem se s pocitem vítězství, protože ani Jana z Arku by jich v tomto skoupým městě tolik neprodala. Předseda komise Donk oznámí dnešní výsledky po večeři, pokud se jí ovšem dožiju.

21:12 Skončil sem druhej. Jiří prodal dva, já 31 a Tarkan 419. Existujou jen dvě možnosti: buďto je Brive-La-Gaillarde plný marnotratnejch Turků nebo si starej pan Batur koupil plnej náklaďák vstupenek. Tarkanovi bylo, podle pravidel komise, přiděleno pět bodů, já dostal tři a Jiří jeden. Tarkan taktéž obdržel od krásné české panny denní prémii ve formě polibku pro vítěze. Pokud se ve svejch výpočtech nepletu, utratil sem 405 eur za stejnej počet bodů, KTERÝ BYCH BYL ZÍSKAL TAK JAKO TAK! Budu potřebovat víc než šest tejdnů nonstop přehazování hoven, než ty prachy zase získám zpátky.

Život stojí za hovno. Neříkal sem to už teď někdy?

ČTVRTEK 5. SRPNA

Sme v Cahors. Nejenže má tohle město řeku (Lot), ale je jí takřka obklíčený. Záplav se zřejmě Frantíci nebojí. Je to malebný město, který vypadá, že už tady nějaký to století stojí. A další středověce klenutej most, kdybych se náhodou opět zabýval myšlenkou na

romantickou vodní smrt. A taky je tu v okolí spousta kopců, kde by se mohla skrývat moje nezvěstná žena.

Při snídani se Jiří snažil ukecat Reinu v tom smyslu, že by přestal kouřit až potom, co tu soutěž vyhraje. Řekla, že v žádným případě, a vlepila mu povzbudivej polibek na neoholenou tvář. Došly mu kolínka a na nový nemá love. Teď právě žmoulá něco, co z dálky vypadá jako aplikátor dámskýho tamponu. Moc sexy mi to nepřipadá. Zajímalo by mě, proč nečubne nejmladší Baturce dudlíka. Rty má samým žmoulánim a/nebo hraním na trubku ošklivě nateklý. To by byla taková škoda, kdyby mu je měli chirurgicky odstranit.

Další etapa závodu, tentokrát s podtitulem „Síla a statečnost“, vypukne opět v deset hodin. Cítím se při síle a ne tak úplně nestatečnej, pokud mi to okolnosti dovolují. Komise také oznámila, že jedna z etap závodu bude probíhat nepřetržitě po dobu několika týdnů. Soutěžící budou bedlivě sledováni členy komise a hodnoceni, zda projevují jednu konkrétní manželskou cnost. *Kterou*, to samozřejmě tají. Já se jen modlím, aby to nebyla péče o pleť. V tyto kategorii by paní Fulkeová neměla sebemenší šanci.

19:12 V dnešní části soutěže se mi, milý deníčku, docela dařilo. Ukazuje se, že černej kůň je mnohem nebezpečnější soupeř, než mnozí předpokládali. Celý osazenstvo našeho cirkusu se v určenou hodinu sešlo za hlavním stanem, kde asi šest metrů od sebe stály dvě ocelový klece. Pěkně sem se vyděsil, když sem si všiml, že v jedny z nich je stočenej Panter, ten větší a děsivější z obou našich hadů.

Manžel hodný Reiny, deklamoval Donk, musí mít prokazatelnou sílu a kuráž. Ke zjištění, který ze tří soutěžících je v této kategorii nejlepší, je určena tato jednoduchá zkouška: každý soutěžící má za úkol holýma rukama přemístit hada z jedné klece do druhé. Donk to bude měřit na stopkách a ten závodník, který bude nejrychlejší, bude prohlášen vítězem dnešní etapy.

„Teda, jako v případě, že to aspoň jeden z nich přežije,“ smál se sadisticky klaun.

Šapiťáci s pidilidma horečnatě uzavírali sázky, zatímco tři pobledlí soutěžící se shromáždili k losování, který mělo určit, kterej z nich půjde jako první.

„Tak moment," vykřikla Reina a zvedla svou rozkošnou paži. „Mám za to, že jsem si jasně kladla podmínku, že nedojde k žádnému násilí."

„Vy řekla žádný rvačky," chtěl se s ní přít kapitán Lapo.

„Při této zkoušce se ani žádné násilí uplatnit nemůže," pronesl posměšně Marcel. „Jen idiot by použil násilí na šestimetrového škrtíce."

„Žádný strach, Reino," řekl Donk povzbudivě. „Včera večer jsme mu dali králíka. Náš milý Panter dnes není zrovna v hladové formě."

„Nepřipustím to," trvala na svým Reina. „Je to příliš nebezpečné."

Z davu se ozývaly nesouhlasný výkřiky.

„Chceš si snad vzít za muže chcípáka?" snažil se ji přesvědčit Donk.

„Budete muset vymyslet nějakou jinou zkoušku," nedala se ukecat. „Had je ze soutěže vyloučen."

Další projevy nespokojenosti, vedený – jak sem si všiml – panem Granolou, ale můj drahoušek zůstal neoblomnej. V srdci se mi vzedmula nová vlna hluboký lásky k tomuto vzácnýmu stvoření.

„Mně by teda vůbec nevadilo, kdybych měl zápasit s hadem," využil vzniklé situace jako první Tarkan.

„Ani mně!" přispěchal Jiří se svou troškou do mlýna.

„Ani mně ne," pípla neochotně paní Fulkeová.

„Žádné hady," prohlásila Reina rezolutně.

Členové komise, očividně znechuceni, dali hlavy dohromady, aby našli způsob, jak tuto krizi vyřešit. Nakonec byly obě klece odneseny na svý místo a Donk se vrátil se třema lopatama v jedny ruce a se třema krumpáčema v druhý. Hodil nám je pod nohy.

Manžel hodný Reiny, deklamoval opět Donk, musí mít prokazatelnou sílu a vytrvalost. Ke zjištění, který ze tří soutěžících je v této kategorii nejlepší, je určena tato jednoduchá zkouška: soutěžící mají za úkol vykopat jámu. Ten závodník, který během jedné hodiny vykope nejhlubší jámu, bude prohlášen vítězem dnešní etapy.

„A odkud měřeno," zeptala se paní Fulkeová, pro kterou práce s lopatou není nic neznámýho.

„No, od země," řekl Donk.

„Ale kdo určí od kterýho bodu, jakmile začne lítat hlína vzduchem?“

Hazardní hráči v davu uznali, že paní Fulkeová má pravdu. Na prostranství byla v úrovni jednoho metru nad zemí napnutá šňůra a jámy, vzdálené od sebe asi na pět metrů, se měly kopat přímo pod ní. Výsledná hloubka se pak změří olovnicí. Bylo přísně zakázáno házet hlínu do jámy protivníka.

„Jste spokojená, paní Fulkeová?“ zeptal se Donk.

„Děkuji, jsem,“ zněla její odpověď.

„Á můžeme jim tam do díry hodit hada?“ zeptal se jeden ze šapiťáků.

„Žádné hady,“ opakovala Reina.

Dva mužní závodníci se svlíkli do půl těla, méně mužná paní Fulkeová si přepudrovala nos a navlékla pracovní rukavice. Potom už začal Donk odpočítávat, zmáčkl stopky a hvízdl na píšťalku. Závod byl odstartován. Hlína, spousty hlíny začaly lítat vzduchem.

Taková soutěž, to není jen nádeničina. Je k tomu zapotřebí vypracovat i určitou strategii. Jak široká má ta jáma být? Když bude úzká, člověk se sice dostane rychlejc do větší hloubky, ale pozdějc může zjistit, že je až příliš úzká, a člověku neskýtá dostatek prostoru k efektivnímu využití nástrojů. Rozhod sem se, že nejrozumnějším kompromisem bude jáma asi tak metr na metr. Samozřejmě se kolem nahrnuly spousty čumilů, kteří povzbuzovali, uzavírali sázky a kibicovali. Všeobecně se mělo za to, že díra paní Fulkeový je příliš široká – ale nikoho to nebolelo. Velký prachy se totiž točily kolem svalnatýho Turka. Kdo by si taky sázel na rachitickýho exkuřáka nebo senilní bábu?

Během dvou minut sem se prokopal lehkou ornicí a bušil do těžkýho, lepkavýho jílu. To vyžadovalo nejdřív narušit vrstvu krompáčem a pak ji teprve nabrat lopatou. Vlhkej jíl se mi lepil na nářadí, ztěžoval práci, ale ani moji soupeři na tom nebyli lip, což bylo jediný, čím sem se utěšoval. Vypotil sem ze sebe neuvěřitelný množství tekutin, ale laskavá Reina i další dobrosrdečné dámy nám nosily vodu, kterou sme do sebe lili v tom největším chvatu.

Donk každých deset minut hlásil, kolik času nám ještě zbývá. Netrénovanej Jiří na západ ode mě funěl a supěl jako parní lokomotiva. Připadlo mi, že ho musí každou chvilku sklátit infarkt. Nu což, aspoň ho můžou pohřbít do jeho vlastní jámy. Na východ se Tarkan soustředěně hrabal v zemi jako 400 hárajících kojotek.

Konečně sem se dostal pod jíl do vrstvy pískovitýho štěrku. Zpomalilo mě pár větších šutrů, ale jinak sem postupoval poměrně rychle. Na rozdíl od svejch soupeřů sem měl k dispozici víc místa k manévrování s lopatou. Kolem mý jámy se vršilo čím dál víc hlíny, zatímco já se prokopával směrem k Tahiti. Šum nade mnou se postupně měnil v povyk, ale Pýcha Skotska si ničeho nevšímala a dál v potu tváře odhazovala lopaty a lopaty hlíny. Pak sem z dálky zaslech Donka vykřiknout „Poslední minuta!“ a dav začal skandovaně odpočítávat vteřiny. Poslední záchvat zuřivýho kopání mě posunul nejmíň o třicet čísel hloubějc těsně předtím, než hvizd definitivně ukončil toto kolo. Odhodil sem lopatu, utřel si zpocený čelo a cítil, jak mě několik silných paží vytahuje na povrch.

Jak se dalo očekávat, všichni tři kopáči se vysílením zhroutili do trávy, zatímco ostatní přihlíželi měření. Jiří někde přišel o svůj aplikátor a ruce měl sedřený do krve. Tarkan vypadal pod nánosem potu a špíny jak černá huba odněkud z Afriky. Já sem ruce od ramen dolů necejtil. Byly jak dvě ustřižený šňůry visící ze zásuvky.

Jako první se měřila Jiřího díra: 3,68 m od šňůry do největší hloubky. Další přišla na řadu díra paní Fulkeový: 4,26. Nakonec byla olovnice spuštěna do Tarkanovy šachty, šňůra řádně označena, vytažena a změřena: 4,24 m.

Davem to nevěřícně zašumělo. Je možný, aby ta stará prďolka roznesla favorita na kopytech? Tarkanův otec trval na okamžitým přeměření. Popadl olovnici a skočil do jámy, přičemž „nešťastnou náhodou“ způsobil drobnej sesuv půdy, na což se z davu ozvaly výkřiky protestu. Pan Batur symbolicky vybral hrst hlíny a znovu olovnici umístil do nejhlubšího bodu. Výsledkem novýho měření bylo 4,21 m. Takže Tarkan vítězí?

Následoval výbuch divokých hádek, protože ve hře bylo příliš moc peněz. Křik, klení, nadávání a žduchání. Byl sem svědkem, jak

zlostní trpaslíci kopali do holeně brunátný šapiťáky. Jak rád bych se k nim byl přidal, kdybych nebyl částečně ochrnutej. Nakonec musela zasáhnout Madame Poco, která rozhodla, že rozdíl je natolik nezměřitelnej, že výsledek je nerozhodně. Tarkan i paní Fulkeová získali každej po čtyřech bodech, smolař Jiří si už tradičně připsal jeden, velkorysá Reina políbila oba vítěze (ačkoli na rty pouze Tarkana) a pak už Madame Poco všem pískla nástup do práce. Vzhledem k tomu, že Tarkan i Jiří se museli dát před představením do pucu, hádejte, kdo dostal nařízeno všechny tři jámy zase zaházet?

Sice sem myslel, že mi ruce upadnou, ale nakonec i ta poslední lopata hlíny byla opět na svém místě. Když to tak vezmu kolem a kolem, myslím, že bych býval dal přednost přenášení stokilovýho hada. Jo, podvedli mě.

Jo, sem nasranej.

Jo, nesmiřitelnej Francois je rozhodnutej jim to co nejdřív vrátit.

23:42 Stál sem zrovna opřenej o zadní nárazník svýho bonako, trénoval žonglování a poslouchal Franka, když tu se doslova odnikud vynořil Jiří Měšťan.

„To Frank Sinatra," prohlásil. No a? To se mám posrat? Snad nečekal, že budu ohromenej? „Jo," zavrčel sem. „To je ruka?"Jiří cucal něco, co sem při bližším ohledání diagnostikoval jako

amputovanou pravou ruku panenky z umělý hmoty. Podobný hračky se často najdou mezi smetím pod sedadly. Vypadal jako lidojed, který si právě pochutnává na dětský výživě.

Jiří vytáhl z pusy svůj orální stimulátor, odmítavě jím zamával, řekl: „To já vlastně ani nutně nepotřebím," a zase si ho strčil do pusy. „Vy ráda Franka Sinatra?"

„Jistě, proč ne?"

„Váš syn, on také muzikální?"

„Stanley? Ach ano. Velice."

„Já dnes hrál moc špatně. Vy slyšela?"

„Bohužel jsem neměla to potěšení," lhal sem.

„Moc zlý pro trumpetistu, když bolí rty a tuhý prsty z kopání. Tady moc puchýřů. Proč nutili nás kopat? Já muzikant, ne vykopáč."

„Byla to zkouška síly."

„Já víc než dost silný pro manžela Reiny. A váš syn? Taky silný?“

„Neuvěřitelně silný na to, že je účetní. Je v tom po matce.“

„Myslíte, že Reina vezme toho Turka?“

„Já doufám, že ne.“

„Moc já ji rád. Byla moje nejmilovanější ze všech holek vždycky. Máte vy manžela?“

„Pan Fulke? Ten už má, co si zaslouží. Je v pánu.“

„Mrzí mě. Jak umřil?“

„Rakovina plic. Byl těžký kuřák, víte. Byla to pomalá, bolestivá smrt. Posledních dvanáct let svýho života s sebou musel všude tahat kyslíkový přístroj.“

Jiří žmoulal ruku a vypadal zamyšleně.

„Uděláme party, paní Fulkeová? Máte vy skotskou whisky?“

„Bohužel nemám. Dal byste si pomeranč?“

„Ne, děkuju. Jdu hledat party. Doma v Česku party pořád, ale tady legrace není. Každý unavený z práce a do postele brzy. Váš syn, on zná Reinu dlouho?“

„Znají se už dlouhá léta. Jsou vždycky spolu, když je Stanley v Paříži na služební cestě.“

„Když tak bohat, proč jeho mami pracuje jako barevná pro cirkus?“

Rozhlíd sem se a ztišil hlas. „Stanley zvažuje, že tento cirkus koupí. Tak mě sem vyslal, abych si to tady pořádně prohlídla.“

„Jeho vlastní mami posílá bydlet s velbloudemi? Ale pani Fulkeová, váš syn je nechutná osoba. Neni ten pravý muž pro moji Reinu. To vám fikám!“

„Ach, to se velice mýlíte, pane Měšťane. Stanley je úžasný muž. Reina s ním bude nesmírně šťastná, o tom vás ujišťuji.“

„Pak řeknete mu, ať přijde, a spolu bojovat budeme. Není správné, že jeho mami za něho pracuje. Řeknete mu, že Jiří Měšťan chce ho vidět. OK?“

„Dobře. Vyřídím mu váš vzkaz.“

„Máte cigarety na půjčení, pani Fulkeová?

„Bohužel, nekouřím.“

„Nevadí. Dodržím já slib Reině. Ale ženská nemůže přikazovat muži, že ne?“

„Máte naprostou pravdu. Máte plné právo kouřit. A nikomu nesmíte dovolit, aby vám v tom bránil.“

Můj sok mi ještě zamával (ručičkou od panenky) a opět zmizel ve tmě. Ten teda dopadl. Kéž by se mi i Tarkana podařilo chytit na něco stejně návykového.

PÁTEK 6. SRPNA

Madame Poco si dnes dupla. Během včerejší etapy Tour de Manželka bylo ztraceno příliš mnoho cennejch člověkohodin. K minimalizaci rušivých vlivů na její armádu nádeníků se dnes v obvyklou hodinu (10:00) sešla v životem kypícím středověkým centru Cahorsu pouze komise a tři soutěžící. Nejdřív nás Donk přinutil, abychom vyprázdnili kapsy. Marcel sečetl a zapsal veškerou hotovost, která pak byla předána do úschovy kapitánu Lapovi. Chudák Jiří měl u svýho ména pouze 0,27 euro. Ve snaze vyhnout se možnýmu zatčení z důvodů veřejnýho pohoršení, ručičku opět vyměnil za vedlejší produkt dámský hygieny. Napuchlý rty mu už trochu splaskly, ale pořád ještě se podobal pobudům, který můžete potkat kolem odmašťoven.

Dnešní soutěž, vysvětloval Donk, má za úkol vyzkoušet základní manželský kvality, jako je upřímnost a přesvědčivost. Každej z nás má hoďku na to, aby přemluvil místní občany k drobnýmu finančnímu daru. Vyhrává ten, kdo přinese peněz nejvíc. Aby se předešlo možnýmu švindlování, každej z nás se má pohybovat v doprovodu jednoho člena komise. Já si vylosoval společnost obra Donka. Celá ta záležitost přišla paní Fulkeový hrozně nefér a tuto námitku neopomněla ventilovat.

„Ale já neumím francouzsky!“ kvílela. „Tarkan umí skoro dokonale!“

„Umím naprosto dokonale,“ odfrkl a změřil si mě přezíravým pohledem.

„My Češi zase ne moc na peníze," zaprotestoval Jiří. Vypadal jako po opici. Zřejmě včera večer na nějakou tu party přece jen narazil.

„Možná, že vy sám nejste," odsekl Marcel, „ale nevím jak Reina. Tuto část soutěže osobně schválila. A Tarkan sice francouzsky umí, ale zaseje to Turek."

Taky pravda. Francouzi nejsou vyhlášení svou velkou náklonností k snědejm cizincům.

Členové komise si seřídili hodinky, pak Donk hvízdl, spustil stopky a soutěž mohla začít. Protože byl srpen, Cahors byl plnej amerických turistů. Paní Fulkeová se rozhodla zaměřit svou pozornost právě na tuto demograficky jasně definovanou skupinu.

„Pomozte mi, prosím, koupit snídani pro mého obra!" vykřikoval sem. „Pomozte mi nakrmit jeho velký žaludek."

„Ale tohle přece nemůžete!" protestoval Donk.

„Co není zakázané, je povolené," argumentoval sem. „A buďte rád, že vás nenabízím jako prostituta."

Propracovávali sme se křivolakýma uličkama jako dva malební středověcí žebráci. Paní Fulkeová postupně zdokonalovala svůj špíl a brzy sme měli plný kapsy dolarů a eur. Shrábl sem taky spoustu pětieurovejch bankovek za možnost vyfocení se s „nejslavnějším obrem Evropy". Byli bysme získali ještě víc, kdybych neztratil cennejch deset minut pronásledováním bradatýho mladíka. Jak se ukázalo, moje žena to sice nebyla, ale když sme ho konečně v jedny úzký uličce dohnali, byl tak vyděšenej, že nám bez říkání odevzdal 16 eur. Kreditní karty a náramkový hodinky mu poctivá paní Fulkeová zase vrátila. K čemu by jí byly rolexky? Předstíral sem, že nevidím, jak Donk tomu zbabělci podstrčil dvacetieurovou bankovku, poplácal ho po zádech a propustil.

O hodinu pozdějc sme se s Donkem plni optimismu vraceli k místu našeho startu. Jako první sem spočítal úlovek: 73,17 euráčů plus 32,13 amerických peněz a hrst různých zahraničních mincí. Proč se dřu jak blázen u cirkusu, přemítal sem, když bych klidně mohl zbohatnout na turistech?

Jiří jen potvrdil svůj nezájem o prachy. Vyklopil 3,59 eur. Celkově byl ale v mínusu, protože od bdělýho cahorskýho strážníka dostal složenku na 10 eur jako pokutu za nezákonný žebrání na ulici.

Oba nás čekal šok, když Tarkan vytáhl svazek úplně novejch desetieurovejch bankovek ještě v přebalu přímo z banky. Bylo jich tam rovných 50. Ten arogantní šplhoun nám odmítl říct, jak k nim přišel, ale kapitán Lapo nám vysvětlil, že Tarkan šel přímo do masny, kde si upřímně a přesvědčivě pohovořil s tureckým majitelem.

„Kolik procent úroku ti na tu půjčku napařil?“ chtěla vědět paní Fulkeová.

„Po tom vám nic není,“ odsekl.

Další hořký zklamání. Znovu to byl Tarkan, kdo dostal od rozkošný Reiny polibek a nechutnejch pět bodů. Po dnešním dni je stav: Jiří – 3, paní Fulkeová – 10, Tarkan – 14. Někteří z nás si naštěstí mohli vyžebraný prachy nechat. Příjemná injekce pro ztenčující se fondy paní Fulkeový. Koupil sem si velký balení baterií pro svý rádio. Nadrženej Jiří si to namířil do prvního tabáku, na kterej sme narazili. Ne, neviděl sem, že by si zapaloval, ale silně pochybuju, že si tam šel koupit nikotinovou žvýkačku.

13:12 Je to skutečnost nebo jen moje představa, že celej Baturovic klan se začal k paní Fulkeový chovat chladně a přezíravě? Snad s výjimkou jejich poníků. Ti si produkují ostošest, takže pod nima smím dál kydat. Jako dítě sem si poníka moc přál. Vzhledem k tomu, že všechna přání se ti splní, nešťastníku, teď jich mám osm. Kdybyste se někdy rozhodovali, jestli si jako domácího mazlíčka pořídit poníka nebo velblouda, doporučoval bych vám koně. Sou přátelští a provádějí roztomilosti, jako že se k vám například lísají, aby dostali mrkvičku nebo kostku cukru. Velbloudi si vás jen pohrdavě měří, prdí vám do ksichtu nebo močí na boty. Ijád na ně furt ječí, ale nezdá se mi, že by to jejich postoj nějak výrazně změnilo.

Číslo Čtrnáct, opičí miminko, rychle roste a začíná být hravý. V kleci plný nepřístojností mládeži do 18 let nepřístupnejch představuje oázu roztomilosti. Reina ho chodí pravidelně navštěvovat, přestože

se přitom musí často vypořádat s nevyžádanou přítomností pana G. Ten hulvát ji bombarduje dvojnásobnou pozorností od tý doby, co se z pochopitelnejch důvodů nemoh přihlásit do Tour de Manželka. Reina je velice zdvořilá, ale já bych na jejím místě popadl ten jeho bejčák a švihal bych ho hlava nehlava. Myslím, že by se měl pověsit za ten jeho knír a propíchat ostrýma klackama. Pak by se teprve mohlo přistoupit k pořádnýmu mučení.

15:38 Rozhod sem se zavolat do Paříže, abych se dozvěděl, co novýho. Violet telefon nebrala, tak sem zavolal na Trentovo číslo. V telefonu se ozval hlas jeho rozmilý manželky. Poznala hlas Ricka S. Huntera a pozdravila mě s velbloudí odměřeností. Vysvětlil sem jí, že vypuzení jejího bratra do Indie můj nápad nebyl.

„Neumíš si představit, Nicku, jak rodiče trpěli."

Má pravdu. Neumím. Klidně si můžete myslet, že sem psychopat, ale já si opravdu neumím představit, jak by odloučení od Vijaye mohlo být pro kohokoli zdrojem utrpení. Možná mi chybí ždibec empatie.

„Mrzí mě to, Apurvo," lhal sem. „Sem přesvědčenej, že se to nedorozumění brzy vysvětlí. Jak se ti líbí v Paříži?"

„Paříž je kouzelná – alespoň z toho, co vidím z okna tohoto našeho strašného bytu."

„Znám ten pohled. Dřív sem tam bydlel taky, víš."

„Ano, vím. Bydlels tu s Sheeni. To je jeden z důvodů, proč se tady cítím tak depresivně."

Povzdychla si. Já taky.

„Je tam tvůj manžel, Apurvo?"

„Odešel s Violet natáčet do televize nějaké interview. Nebo to aspoň tvrdí." Povzdychla si. Já taky.

„Nevíš náhodou, zda má v plánu se zmínit o tom, že Sheenin otec už opustil Francii?"

„Mám za to, že ano. Trentovi moc záleží na tom, aby se vrátila. Nechápu proč. Vás Američany asi nikdy nepochopím."

„Apurvo, Trent tě miluje. Nesmíš se ho vzdát."

„Tak s tebou, Nicku, nemám v žádném případě v úmyslu probírat svůj soukromý život. Myslím, že už jsi do něho zasahoval až příliš. Stejně tak nevěřím, že se upřímně zajímáš o to, co je pro mě dobré."

„Apurvo! Jen sem se tě snažil učinit šťastnou! Copak sem ti nepomohl k sňatku s Trentem?"

„Sňatek s Trentem byl... Nechme toho. Chceš, abych mu něco vyřídila?"

„Apurvo, musíš ho přinutit, aby s tebou odjel. Zůstávat v Paříži je chyba."

„Ty si myslíš, že to nevím? Vůbec jsem nechtěla, aby sem jezdil. Ale musel, aby se mohl opět setkat s tou svou milovanou Sheeni. A teď je tu ta další ženská, Violet."

„To je jen momentální pobláznění, Apurvo. Trent ve skutečnosti miluje jen tebe."

„Takže přece jen mezi nimi něco je. Myslela jsem si to. Ale zapíral. Jak je vidět, nedá se mu věřit. Je stejný jako ty, Nicku Twispe. Na shledanou!"

Sakra. To sem zas do něčeho šlápl. Možná sem nebyl vůči Apurvě vždy tak stoprocentně otevřenej, ale nikdy sem jí nepřál nic zlého. Vždycky sem ji měl rád. A nezapomínejme, že nebýt toho nešťastnýho nachlazení, moh sem bejt jejím prvním milencem. Co se týče potenciálních manželek, Apurva bude navždy figurovat na jednom z předních míst mýho seznamu. Hned za Sheeni a Reinou. A to už něco znamená.

19:22 Při večeři byl Jiří přichycenej při činu. Reina z jeho dechu ucítila cigaretovej kouř. To se dalo čekat, ne? Vždyť ten blázen přišel do jídelního stanu bez viditelnýho dudlíku. Reina samozřejmě okamžitě pojala podezření a přinutila ho odevzdat poloprázdnou krabičku, kterou slavnostně roztrhala včetně obsahu na malý kousky, zatímco on se na to díval a fňukal. Už panence ukousal obě ruce a pomalu se propracovává k nohám. Ještě štěstí, že získal tak málo bodů. Byla by to ostuda, kdyby si Reina musela vzít chlapa, kterýmu trčí z huby zakrnělá třetí noha. Jeho knír je taky ostuda sama. Je řídkej a s ožužlávanou hračkou v puse vypadá z jistýho úhlu jako

stydký ochlupení připevněný k noze. Pro běžnýho pozorovatele je to pěknej nářez.

23:28 Od ségry k narozeninám pořád nic. Ani přání, ani dárek. Tak sem se rozhodl, že jí zavolám. Byla doma v L. A. a ládovala nesasytnýho Tylera střídavě z obou kýblů. Fuj, ten zas mlaskal. Zdálo se, zeje ráda, že mě slyší. Sdělila mi, že všichni její přátelé sou u vytržení, že ten pohlednej námořník z videoklipu *Heee, Lekker Ding* je její brácha-psanec.

„Teda Nicku, nikdy mě nenapadlo, že budeš tak slavný. I na mámu to udělalo dojem. Snaží se zjistit, jak by se mohla dostat k tvým autorským honorářům."

„Cože!"

„Přece aby ti je dobře schovala."

Jó vlastně, to je pravda.

„Copak není ve vězení?"

„Prokurátorka udělala velkou chybu, Nicku. Navrhla Laňce jako svědka. Vzali si ho do parády mámini právníci, a když byli s výslechem u konce, i soudce měl chuť toho dacana zavraždit. Mámě překvalifikovali trestný čin a odsoudili ji jen za ublížení na zdraví. Trest si už odseděla ve vazbě, takže vlastně dostala jen podmínku."

„Ona nedostala doživotí? Vždyť přece ustřelila chlapovi koule!"

„Spadl nám všem kámen ze srdce, Nicku. Ale musíš nám poslat nějaké peníze."

„Cože!"

„Ten strašný Laňce to nechce vzdát. Obrátil se na civilní soud o náhradu škody ve výši dvanácti milionů."

To je ale nenažranej bastard. Jeho koule v žádným případě nemůžou mít hodnotu šesti melounů za kus. Zasténal sem. Přepadla mě neblahá předtucha, že ten zlotřilej Laňce shrábne i mý autorský honoráře za videoklip. Informoval sem svou sestru, že sem prakticky bez vindry, a zavěsil.

Já sem asi naprosto nepoučitelnej. Přece už dávno vím, že poslední člověk, na kterýho bych se měl v případě nouze obrátit, je příslušník Twispovic rodiny.

SOBOTA, 7. SRPNA

V tyto výroční dny mi Sheeni strašně chybí. Už sem ztratil přehled, kolik týdnů vlastně uplynulo od tý doby, co sme se červenali novomanželským studem v Yahoo City. Zmizela beze slova a i moje léto ve Francii se pomalu blíží ke konci. Touto dobou bych v Kalifornii už škemral, aby mi tata-skrblík koupil pár slušnejch kousků oblečení do školy. Místo toho mám šatník pacientky s Alzheimerem a moje vzdělání možná definitivně dospělo ke svýmu potupnýmu konci. Pravda, školu sem nikdy nemiloval, ale předpokládám, že k něčemu přece jen byla. Člověk se aspoň mohl stýkat s pěknýma holkama, samozřejmě pokud neudělal něco tak šílenýho, aby se přihlásil do čistě chlapecký školy. A pak taky školní besídky, plesy, fotbal, diskusní kluby, hodiny šití, trajdání po večerech, atd. Mým uším to dnes zní mnohem přitažlivějc než to nekonečný přehazování lejn za plat námezdního dělníka v zemi třetího světa.

11:24 Smutný zprávy z Paříže. Madame Ruzicka dnes v slzách volala Reině, že jí umřel papoušek Henri. Veterinář zjistil, že byl podstatně starší než jeho majitelka. Dost možná, že byl i stoletej a vystřídal tři až čtyři předchozí majitele. Ponaučení? Pokud chcete společníka na celý život, pořiďte si papouška a ne manželku. Zamyslím se nad tím, ale nevím, nevím, jestli papagáj v negližé vypadá až tak přitažlivě. Trochu mě děsí, že pokud se s Reinou ožením, budou mě její ptáci ohlušovat vřískáním každý ráno až do konce mýho života.

Dnes ráno se v Tour de Manželka žádná soutěž nekonala. Komise ji však plánuje na večer po skončení představení. Jejím námětem bude „Udržování rovnováhy“. To mi nezní špatně. Mám v tomto směru spoustu zkušeností: pár let už nedělám nic jinýho, než se snažím udržet v rovnováze hladinu svejch hormonů.

15:29 Zjišťuju, že moje nádeničina je o něco snesitelnější, pokud si k ní pustím rádio. I zvířata sou o něco ovladatelnější, když poslouchají uklidňující hudbu. Medvěd Beez Franka zrovna nežere. Trvá na tom, abych mu pouštěl stanici, která po celej rok, dvacet

čtyři hodin denně hraje vánoční koledy. Možná mu to připadá slavnostní, ale pro mě poslouchání *Jingle Bells* v létě představuje neúnosnou dávku stresu. Prosinec byl u nás doma vždycky měsíc plnej úzkosti – a to ještě dávno předtím, než matka na Štědrej večer připravila tatovi překvapení ve formě žádosti o rozvod. Abych řekl pravdu, Sinatra mě už pomalu taky začíná lézt na nervy. To opravdu musel nahrávat *tolik* smutnejch valů o ztracený lásce? To opravdu musí nám, zbytku světa, znovu a znovu připomínat naše vlastní manželský trápení jenom proto, že mu nějaká Ava dala kopačky?

17:24 Dnes sem šel s Reinou do města nakoupit něco na zub pro její ptáky. Moc príma být se svou milovanou zase na pár minut sám, i když mě přitom sužovala bodavá bolest nenaplněný touhy. Pokoušel sem se z ní vymámit tajemství toho dlouhodobýho úkolu, ale nedala se. Ani mi nechtěla říct, jak si ve srovnání s ostatníma stojím. Svěřil sem se jí, že mě znervózňuje, jak mě Marcel, Donk a kapitán Lapo ustavičně sledujou, a já přitom nevím, co na mně vlastně hodnotí.

„To je přímá cesta do pakárny," upozorňoval sem ji. „Nemohlo by to být náhodou vytříbený chování u stolu?" „Ne, nemohlo. A není."

Škoda. Jiří i Tarkan žerou jak topiči na Titaniku. Reina se mi také svěřila, že členové komise sou na ni naštvaní, protože vetovala celou řadu soutěží, které jí připadaly příliš extrémní.

Také ji trápí, aby se mizemej výkon Jiřího negativně nepromítl na jeho sebevědomí.

„Slyšels, jak dnes odpoledne hrál, Ricku? Nedalo se to poslouchat. Bylo to strašné."

„Říkej mi Morag. I to moje přehazování lejn se v poslední době strašně zhoršilo. Někdy je skoro nemůžu ani dostat na trakař. Miluju tě a chci tě stejně jako on."

„Jak přesně mě chceš?" zeptala se.

„No a jak asi myslíš?"

„Nevím, Morag. Proto se taky ptám. Co vlastně muži chtějí?"

Že by holky byly v tomto bodě stejně nejistý jako kluci?

„Víš, milá Reino, chci být s tebou, objímat tě... a chránit tě."

„Před kým? Máš pocit, že mi hrozí nějaké nebezpečí?"

„Nevím. Tak to prostě muži cítí. Chtějí svý milovaný chránit."

„Chránit, nebo vlastnit?“

„Asi obojí. Muži sou halt od přírody tak naprogramováni. Musí mít aspoň pocit, že sou jedinýma sexuálníma partnerama svých žen.

To je snad logický: přece nemůžeme investovat svý drahocenný zdroje do péče o potěr někoho jinýho, ne?“

„To je ale dost primitivní uvažování, Morag.“

„Jo, to je výsledek milionů let vývoje, Reino. Já si ty zákony evoluce nevymyslel. Stručně řečeno, normální chlap chce svou ženu oplodnit a chránit ji před všema ostatníma narušitelama.“

„Hm. I Jiří?“

„I on, Reino. Jeho primitivní mozek dělá všechno pro to, aby si zajistil přísun nikotinu, mohl dout do trumpety a tebe naplnil dítětem. Tuto svou poslední potřebu už nějakou dobu signalizuje tím svým ustavičným ocucáváním panenek.“

„O tom jsem také přemýšlela, Morag. Myslíš, že noha od panenky je nějaký symbol plodnosti?“

„Určitě. Je to společensky přijatelná náhražka. Aspoň cucá nohu, když nemůže na veřejnosti mávat penisem.“

„Ale on dělá i to.“

„Cože?!“

„Poslední dobou, když se přijde osprchovat, se mu při utírání vždycky jakoby omylem otevřou dveře. Netušila jsem, že jde ve skutečnosti o tak velikou, pružnou věc. Vůbec se to nepodobá tomu, co v těch místech mají sochy v parku. Není to pro muže trochu nepraktické?“

Normálně není, ale možná že pro Jiřího bude, protože přesně tím při čtvrcení začnu.

NEDĚLE, 8. SRPNA

Hlavu mám, jako by mi na ni šlápl plně naloženej velbloud. Pokud nezabere těch šest acylpyrinů, který sem do sebe právě narval, budu si muset nechat co nejdřív udělat velkoprůměrovou trepanaci lebky k

uvolnění toho šíleného tlaku. A mám vůbec ještě nějaký játra nebo mi po tsunami intoxikantů už definitivně odumřely? Ledviny taky bědujou. Obávám se celkovýho selhání životních funkcí z akutní otravy alkoholem. A to člověk ještě ani nechlastal pro radost. Byla to ta včerejší prověrka „Udržování rovnováhy“, která sestávala z toho, že tři soutěžící byli postaveni na obrácený kýble a nuceni vypít co největší množství nejrůznějších jedovatejch alkoholickejch drinků. Jakmile jeden z nich buďto hodil šavlu nebo ztratil rovnováhu a nohou se dotkl země, šel z kola ven. Paní Fulkeová se dostala přes pivo, červený víno, koňak, pastiš, broskvovicu, vodku, rum a odpornou francouzskou whisky. Pád jí přivodil až anýzovej sajrajt, kterej jí do hrnku nalil nachmelenej řeckej šapiťák. Stačil jedinej hlt, před očima se jí zatmělo a šla zároveň k zemi a zároveň do mohutnýho oblouku. Přej to nebyl moc hezkej pohled, dozvěděl sem se dnes ráno při snídani. O zbytku večera mám pouze mlhavý povědomí, ale soutěž přej hned tak neskončila. Spousta veselí, vášnivýho sázení a všeobecnýho chlastání. Reina nikomu nechyběla

– lstivá komise jí zabránila vznést případný námitky tím, že ji vyslala do města na různý pochůzky. Největší výdrž projevil bezednej Čech. Pro něj to zřejmě byla jen další party. Bez ohledu na možný problémy se sebevědomím, pan Měšťan se s plnou slávou opět vrátil do hry. Stav k dnešnímu dni: Jiří – 8, paní Fulkeová – 11, Tarkan – 17.

Z hodin zdravovědy si pamatuju, že chlastání ničí mozkový buňky, který se neregenerujou, a tím pádem se nedaj nahradit. Musím říct, že to fakt cejtím – sem úplně zblblej. Ale co, vždycky sem si myslel, že inteligence se zbytečně přeceňuje. Když se tak kolem sebe podíváte, sou to právě blbci, co se v životě nejvíc baví. Jasně, blbci často umírají jako mladí, ale předpokládám, že to musí být děsná sranda hasit si to na motorce v šílený rychlosti. Alespoň až do momentu, než narazíte na strom. A taky nesmíme zapomínat, kolika nemocnejm lidem tito pitomci každoročně zachrání život darováním orgánů pro transplantaci.

11:26 Dnešní etapa byla posunutá, protože chlastem zmožení soutěžící byli schopni akorát zoufale sténat a ani komise nebyla

zrovna ve formě. Reina právě sprdla Donka za včerejší flám. Tvrdí, že komise by se měla zaměřit na testování vlastností, který sou pro ženy v manželství důležitý, jako je třeba upřímnost, otevřenost a ochota naslouchat. Skeptickej obr se jí s kalným zrakem snažil vysvětlit, že taková soutěž by byla „neuvěřitelně nudná“ a „pravděpodobně by nepřilákala valný zájem sázejících“. Kapitán Lapo dodal, že muži sami můžou nejlíp posoudit, co obnáší dobrej manžel, protože „s tím už přece máme své zkušenosti“. To zřejmě znamená, že kdysi kdesi nejspíš existovala nějaká paní Lapová. Docela rád bych si poslechl její příběh.

17:18 Někdo mi šňupal v chlívku! Když sem se vrátil z pasení velbloudů, přepadl mě pocit, že věci nejsou přesně v tom stavu, v jakým sem je opouštěl. Sice to vypadá, že mi nic nechybí, a i sejf pod podlahou vypadá netknuté, ale těžko říct. Dveře nenesou známky násilnýho vniknutí a Ijád zapírá, že by použil svůj klíč. Mohla by to klidně být kocovinová paranoia, ale mám z toho dost nepříjemnej pocit. Taky dnes furt vypadávám z role paní Fulkeový. Například chvílema zapomínám na její skotskej přízvuk. Musím se snažit být důslednější, abych nevzbudil ani stín podezření.

Hlava už mě pomalu přestává bolet, ale s játrama mám pořád ještě pocit, jako by mi je odpitvali, studentům na nich demonstrovali následky přemíry alkoholu a opět zašili zpátky do těla. Liju do sebe hektolitry vody, abych to všechno spláchl. Smůla, že doniker je tak daleko. Chvílemi na to kašlu a prostě to pouštím přímo na žoky sena. Omar ani Ajax proti doplňovanýmu ochucovadlu zatím neprotestujou.

21:37 Sportovním světem otřásá obrovskej skandál: Baturovci obviněni z podvodu. Marcel pojal podezření, když si u jednoho *z šapiťáků všiml bankovky, která byla nezvykle vysoká na šestej den po výplatě. Trochu si zahrál na detektiva a zjistil, že pan Batur podplatil rozlívače, aby do Tarkanova hrnku lili míň alkoholu. Důkazy sou nezvratný, protože pod hrozbou násilí (Donkova parketa) se doznalo příliš mnoho pachatelů. Změna pořadí! Paní Fulkeová získala druhý místo a tureckýmu zlotřilcovi se kromě pokárání od Reiny dostalo ještě nulovýho bodovýho zisku. Z

Baturovic tábora se ozývají naštvaný protesty: jejich závodník by byl porazil „obyčejnou ženskou“ i bez podvádění. Ale komise si stála za svým. Nově upravený výsledky: Jiří – 8, paní Fulkeová – 13, Tarkan – 14. Mezi vedoucíma závodníkama je už jen jedinej bod. Reina bude brzy mou!

PONDĚLÍ, 9. SRPNA

Další tejden, další město (Albi), další řeka (Tarn). Každý město ve Francii se zřejmě snaží mít aspoň jednu turistickou atrakci. V Albi je to obrovská budova z červených cihel, která vypadá, jako by začali stavět pevnost a v poslední chvíli se rozhodli, že z toho bude kostel. Nechápu, že se lidi lopotí tisíce kilometrů, aby omrkli ošklivý starý kostely. Musí to ale být hodně rozšířená zvrácenost, protože Frantíci si na ní postavili celý národní hospodářství. Albi je taky slavný tím, že se tu narodil malíř Henri de Toulouse-Lautrec. Byl malej, ale dotáhl to hodně vysoko, byť ne v cirkuse. Pokud se tu někde skrývá moje žena, určitě už má to jeho muzeum dávno prolezlý. Paní Fulkeová bude bohužel příliš zaneprázdněna, než aby mohla kulturně růst.

Silnej vítr komplikoval stavění stanu: šapiťáci při boji s pleskajícíma plachtama kleli a Omara s Ajaxem to při vztyčování těžkých stožárů málem odneslo. Kde sou sloni, když je člověk potřebuje? Od kapitána Lapá sem se dozvěděl zajímavou věc: náš cirkus míval vystoupení se slonama, ale Madame Poco je – s těžkým srdcem – musela dát pryč, protože sloni zbytečně přitahujou zvýšenou pozornost aktivistů bojujících za zvířecí práva. Doslova „jako muchy“, řekl. Ale taková práva velbloudů vůbec nikoho nezajímají. Mám pro to svý vysvětlení: na velbloudech není vůbec nic roztomilýho. Je to stejný jako u lidí: tam taky vůbec nikomu nevadí, když nepřitažlivý lidi musejí dělat otupující a mizerně placenou práci. Když nemáte ten správnej ksicht a postavu, pak se s váma prostě nepočítá – což paní Fulkeová zjistila na vlastní kůži.

15:16 Empiricky sem zjistil, že po každým přesunu je nutno vykydat mnohem větší objem hnoje. Zatím sem přesně nezjistil, čím to je, protože sem měl vždycky za to, že cestování způsobuje zácpu. O přestávce mezi vyvážením sraček sem zavolal do Paříže, abych se poptal, co novýho. Dobrá zpráva je, hlásí Violet, že Apurva odjela zpátky do Ukiahu. Špatná zpráva: T. P. je v ještě větší depce než předtím. Ne, teď už svou neschopnost podávat výkon nepředstírá.

„A jaké se u něj projeví symptomy?“ zajímalo mě.

„Jeho symptomy? Pláč, tupé zírání do blba, impotence, nespavost, nervózní přecházení sem a tam, impotence, nechutenství, nezájem o osobní hygienu, impotence, hrubost vůči televizním moderátorům.“

„To zní, jako by byl skutečně v pěkným průseru, Violet.“

„Nečekaně bystrý postřeh.“

„A pohádali se s Apurvou, než odjela?“

„Předpokládala bych, že ano. Když jsi jí o nás řekl!“

„Nebylo to schválně, Violet. Fakt. Z toho, jak se projevovala, sem usoudil, že to všechno ví. Je na mě Trent naštvanej?“

„Kupodivu ne, Ricku. Říká, že tě obdivuje, že máš sílu jednat podle svého přesvědčení – a na rozdíl od něj – se netajit pravdou.“

Ach bože. Je zřejmě ještě vyšinutější než obvykle.

„Prožívá teď velice těžký období, Violet. To chce svůj čas. Pokud ti můžu poradit, buď trpělivá a snaž se ho rozptýlit kulturníma zážitkama.“

„Jenže on nemůže z baráku ani na krok. Copak nečteš noviny? Kamkoli jdeme, sesype se na něj rozvášněnej dav fanynek.“

„Myslíš jako puberťačky?“

„Těch je jen pár. Většinou jde o ženské přes čtyřicet. Zdá se, že zahrál na strunu této věkové kategorie.“

Sličnej Trent je obsypanej roztouženýma matronama, no to mě podrž. Ta představa mi zvedla náladu.

„A kde je teď?“ zeptal sem se.

„Dole v parukárně, Ricku. Dámy se jedna po druhé střídají, objímají ho a hladí po čele. Prý ho to uklidňuje.“

Madame Lefèbvre je anděl strážnej. Taky bych si dal říct chvilku na jejím mohutným poprsí.

„To nezní špatně, Violet. Mohlo by mu to pomoct. Dám krk za to, že se z toho brzy vylíže.“

„To doufám, Ricku. Má se totiž učit roli.“

„Jakou roli?“

„Ty jsi ale opravdu mimo, Ricku. Bude přece hrát hlavní roli v tom remaku *Bez dechu*. Natáčení má začít příští týden.“

Tak tohle mě fakt vzalo. Pro tuto roli je tu přece Rick S. Hunter! Copak to není všem jasný? Zase to sakra dopadne tak, že hlavní roli v Sheenině oblíbeným filmu dostane ten zpropadenej Trent, kdežto já se dál než do Hnojníkova nedostanu.

22:45 Komise podlehla nátlaku, však víte koho, a dnešní část soutěže nazvala „Ochota poslouchat“. Sestávala z toho, že Donk přečetl seznam s jedním stem položek – většinou místní jména, historický osobnosti, postavy z literatury, zeměpisný názvy apod. Pak následovala fáze „matení pojmů“, během níž rozvášnění diváci vyřvávali tolik podobnejch jmen, na kolik si jich vzpomněli. Až byli tři bojovníci dostatečně zmateni, obdrželi tužku a papír a měli za úkol z Donkova seznamu napsat všechno, co si povzpomínali. Na složení tohoto intelektuálního rébusu bylo deset minut. Za každou správnou položku sme získali jeden bod, zatímco za každou chybnou šel bod dolů.

Nebylo to snadný, ale paní Fulkeová se snažila, seč mohla. Měl sem na svým seznamu 74 jmen, když Donk odpískal konec etapy. Posbíral papíry a předal je porotě k vyhodnocení. Bylo to mnohem napínavější než přijímací zkoušky. Vždyť taky u nich jde jen o pár let školy, kdežto výsledky tohoto testu se mohou podepsat na našem sexuálním životě na dalších iks let.

Jiří cucal nohu, paní Fulkeová roztržitě zápolila s pomeranči a navenek klidnej Tarkan si hladil pomalu už impozantní křoví pod nosem. Na mě tím ale žádnej dojem neudělal. To je toho, že si snědej Turek nechává růst kníra!

Konečně Donk vyšel z kuchyňskýho stanu a přečetl nám výsledky, po kterých se mi až zatočila hlava. Tarkan – 28, paní Fulkeová – 47 a Jiří – 82. Další velký zklamání mezi sázkaři. Tentokrát, věřte nevěřte, to nejvíc lidí tipovalo na tu starou prézlu. Z

Baturovic kontingentu se samozřejmě vznesla bouře protestů. Trvali na kontrole Tarkanova výsledku a pak se dokrvava hádali s porotou, že si mylně vyložila krasojezdcův dětskej škrabopis. Tak například pan Batur se pokoušel dokázat, že ten klikyhák – kterej pro každýho racionálně myslícího člověka vypadal jako „Prack“ – je ve skutečnosti „Freud“. Soráč, chlapečku. Davem zastrašená porota nakonec přidala Tarkanovi prémii šesti bodů za neoblomnou rodinu, ale krasojezdec stejně skončil na posledním místě.

Takže dnes to byl Jiří, kdo získal od krásný Reiny první polibek pro vítěze a plnejch pět bodů. Vysvětloval to tím, že hudebníci musí mít dobrou paměť, aby v ní udrželi všechny ty partitury. Zní to celkem rozumně. Ale já měl vždy za to, že oběti akutního nikotinovýho absťáku se dokážou soustředit asi jako leklá ryba. Jak je teda možný, že Jiří nahrabal tak skvělej počet bodů, kterej by byl překvapivej i u mý hluboce soustředěný manželky? Jedno možný vysvětlení tohoto paradoxu: Jiří ten seznam dostal k nahlédnutí ještě před jeho zveřejněním.

Že by snad někdo v komisi nebyl nestrannej?

Poslední výsledky Tour de Manželka Jiří – 13, Tarkan – 15, paní Fulkeová – 16.

Ano, jsem teď první. Ano, Francois je rozhodnutej prvním zůstat. Pokud má být tato soutěž vedena s poctivostí typickou pro ruský volby, bude určitě mezi prvními, kdo si to nenechá líbit.

ÚTERÝ, 10. SRPNA

Zdál se mi sen, kterej byl příliš divokej i na můj vkus. Zastřelil sem dva chlapy. Přímo do hlavy. Všude tryskalo plno skutečný krve. S určitostí nemůžu říct, jestli to byli Jiří s Tarkanem, ale vzpomínám si, že když sem mačkal spoušť, měl sem pocit, že toho budu do konce života litovat, ale na druhou stranu mě naplňoval hlubokej pocit uspokojení, zvláště ze zpětnýho rázu pistole. By mě zajímalo, jestli vrazi prožívají stejnou dvojakost pocitů, když ustřelují hlavu svým obětem. V každým případě sem se prudce probudil a s bušícím

srdcem chvíli zvažoval, proč nejsem ve svý čistý oaklandský posteli. Stačilo ale ohledat matraci a rychle mi došlo, co se zase stalo.

Všichni dostali včera zaplaceno, včetně Jiřího Měšťana, kterej teď už není úplně švorc. Na snídani přišel s dýmkou mezi zubama. Reina pěnovku očuchala a s uspokojením konstatovala, že se z ní nekouřilo. Jiřího image to náramně pomohlo. Může si cucat dýmku a vypadat přitom skoro elegantně, řekl bych až inteligentně. Svou vizáží se chvílema blíží vědci, což je oproti zpustlýmu kanibalovi orientovanýmu na malý děti značnej posun. Jeho novej look vyvolal jízlivý poznámky ze strany pana G. V humorný uštěpačnosti se Anglánům nikdo na světě nevyrovná. Sou tak roztomilí, když vám vrážejí slovní dýku do zad.

Jiří předstírá, že mu poznámky pana G. připadají vtipný, ale s paní Fulkeovou přestal mluvit úplně. V posledních dnech si totiž tato čistotná stará dáma dává záležet na tom, aby byla v Reinině sprše první a pak v maringotce okolkovala dostatečně dlouho, aby zarazila jakýkoli obscénnosti. Přesto však Jiří dnes ráno opět exhiboval. Paní Fulkeová se vůči těmto projevům staví navenek lhostejně, ale uvnitř je naprosto konsternována. Mohu jen doufat, že drahá Reina nebude vstupovat do našeho manželskýho lože s nerealistickýma představama založenýma na vizuálním zážitku s Jiřího visatcem.

13:48 Po obědě se paní Fulkeová zastavila u stolu klaunů na kus řeči s nerudným Marcelem. Pozdravil se se mnou, jako bych byla tyfem nakažená Marie po návratu z kolonie malomocnejch.

„Tak co říkáte tomu, jak se mi v soutěži nečekaně dobře vede?“ zeptal sem se ho.

„Neměl bych se tady s vámi vybavovat. Mohlo by to vypadat, že vám nadržuji.“

„Jako se vám to přihodilo, tuhle nedávno, když jste ten soutěžní seznam – který jste podle Donka vypracoval právě vy – dal jistému soutěžícímu k nahlédnutí?“

„Co vás vede k této domněnce?“

„Skutečnost, že tady nechci být nikomu pro smích. Jestli se ještě jednou něco podobného stane, řeknu to Reině.“

„Nemám pocit, že jste v pozici, abyste mi vyhrožovala, paní Fulkeová.“

„Co tím chcete říct?“

„Promiňte,“ řekl a měl se k odchodu. „Musím být včas na zasedání komise.“ Ten nevyzpytatelnej klaun má zřejmě ve svým obrovským saténovým rukávě nějaký eso.

16:26 Možná sem zahlíd Sheeni! Na odpoledním představení sem si všiml zženštilý, povědomý postavy vousatýho mladíka s nakrátko střiženýma hnědýma vlasama pod černou baretkou. Sledoval sem ho z druhý strany šapita: vstal a ostentativně odcházel v polovině Reinina vystoupení. Byl ve společnosti staršího snědýho chlapa. Oba měli na sobě poněkud obnošený hadry, alespoň podle toho, co sem na tu dálku mohl posoudit. Moc sem se jim ale věnovat nemoh, protože sem právě pomáhal kapitánu Lapovi s ošetřováním drobnýho zranění, který si navodil při plivání ohně (rána z praku, přiměj zásah, překvapený zalapání po dechu). Vyběhl sem před stan hned, jak sem se mi podařilo se urvat, ale už sem je viděl odjíždět v zaprášeným zeleným citroenu. Běžel sem za nimi, křičel a mával, ale nezastavili. Poznávací značky sem si bohužel nevšiml, ale stejně by mi k ničemu nebyla. Nejsem zrovna v situaci, že bych mohl jít k poldům cokoli zjišťovat.

Byla to moje dávno ztracená žena? Nejsem si jistej. Ale proč by ta osoba byla za teplýho počasí, jako je dnes, nabalená do tak mohutný bundy? Co skrývala? Vím určitě, že to nebyl prak, protože ochranka si to s tím mladistvým delikventem vyřídila hned na místě. Madame Poco neměla slitování. Vynesla svůj obvyklej rozsudek se souhrnným trestem: naplácání na zadek, zabavení všech cukrlat a vyhození z cirkusu.

23:45 Tak sem zase zpátky. Prochodil sem každou křivolakou uličku Albi aspoň třikrát. Moji milovanou sem sice nezahlíd, ale zato sem polepil nejednu budovu. Pokud to byla ona, snad si aspoň jedné z těch nálepek všimne. Jasně, není to pro ni snadný mi zatelefonovat, když už nemám svůj starej mobil. Ale snad jí dojde, že sem tady někde poblíž a že ji hledám. Tu bláznivou starou ženskou běžící za jejich autem přece dneska museli vidět ve zpětným zrcátku. Věřím v

Sheeninu nadprůměrnou inteligenci a v její schopnost dát si fakta dohromady. Mně to připadá poměrně jasný.

Aby si turisti přišli za svý prachy na svý, monstrózní kostel je v noci nasvícenej. Vypadá trochu jako vězení po velký vzpouře trestanců. Člověk čeká, že někde zahlídne, jak Jimmy Cagney slaňuje po okapu. Nepřipadá mi to tady jako město, v kterým by si Sheeni libovala, aleje na útěku a ten většinou neprobíhá po vyšlapanejch stezkách.

Dozvěděl sem se, že paní Fulkeová zmeškala dnešní etapu v Tour de Manželka. Komise rozhodla, že se bude konat i bez ní. Tématem, jak sem se dozvěděl, byla „Otevřenost a komunikace“. Každej soutěžící dostal 30 minut k přípravě a pět minut k přednesení příspěvku na téma „Nejsmutnější den mého života“. Členové cirkusácký komunity pak měli rozhodnout, čí vystoupení bylo nejupřímnější, nejsmutnější a nejzajímavější. Tarkan povyprávěl o tom, jak mu bylo, když mu chcíp jeho první poník. Ani jedno oko nezůstalo suchý. Pak Jiří popsal, jak v pražských ulicích přepadli jeho učitele. Nejenže mu ukradli nástroj, ale ještě mu vyrazili dva přední zuby, takže nejvýznamnější český trumpetista už nikdy nevyloudí slušnej tón. Panu učiteli nezbylo než předat štafetu velkýho umění Jiřímu. Z obecenstva se ozýval hlasitej pláč. Jiří tuto kategorii vyhrál a zklamanej, poníka oplakávající Tarkan se musel spokojit s druhým místem. Aktualizovanej stav soutěže: paní Fulkeová – 16, Jiří – 18, Tarkan – 18.

Dočasná ztráta vedení, ale furt je to o fous. A zatím tady někde, možná docela blízko, si moje milovaná dělá zápisky do deníku nebo si čistí svý dokonalý zuby nití. Jen doufám, že se právě nechystá jít spát s tím šmejdem, se kterým sem ji dnes viděl.

STŘEDA, 11. SRPNA

Stres na stres. Sračky, kam se člověk podívá, protože paní Fulkeová zanedbává svý povinnosti a místo kydání hnoje pročesává město při pátrání po vousatých mladících a/nebo zaprášených

zelených citroenech. Po žádným z nich ani památky. Velmi deprimující. Já si samozřejmě nejsem jistej, zda to byla Sheeni nebo ne, ale na druhou stranu, kdo jinej by takhle ostentativně odkráčel v polovině Reinina roztomilýho vystoupení? Je blbý, že se cirkus dneska večer opět vydává na cestu. Mám šílený dilema. Neměl bych nechat cirkus plavat a zůstat tady? Pokud to udělám, ztratím Reinu. A co když ztracenou Sheeni nenajdu? Anebo co když ji najdu a ona mi řekne, ať se vrátím do hrobu? Sakra.

18:12 Právě sem mluvil s Connií. Neměla na mě moc času, protože jdou s manželem do realitní kanceláře. Hledají dům v nějaký nóblovější části Bel Air nebo Pacific Palisades. Sou už zpátky ze svatební cesty a momentálně táboří u její matky. Paul a můj otec pod jednou střechou je ale dlouhodoběji neudržitelný řešení, protože se věčně štěkají. Měl sem s tatou ten samej problém. Connie veřejně oznámila, že je v požehnaným stavu, přestože mně se soukromě svěřila, že tomu zatím tak úplně není.

„A bylo to moudrý?“ zeptal sem se.

„Paulo je nadšený, Ricku. A my přece chceme, aby Paulo byl šťastný, ať to stojí, co to stojí. Myslím, zeje to povinnost každé inteligentní manželky. Kromě toho každým okamžikem očekávám, že do toho vlítnu.“

„Ale co když ne? Co když Paul i nadále střílí slepý patrony?“

„Jsem si jista, že ne, Ricku. Jsem velice intuitivní, jak jistě víš. A tuhle jsem si tajně nechala udělat analýzu jeho životodárnýho moku: pohyblivost velmi nadějná. Ale pokud bych přece jen do jinače nepřišla, skočím si do spermabanky a vyberu si něco, co se bude Paulovi maximálně podobat. Dnes už mají docela slušný výběr.“

„Ale vždyť to pak nebude skutečnej Saunders!“

„To je fakt, Ricku, ale jak jistě víš, možná by to nakonec mohlo být štěstí v neštěstí.“

Ne že by neměla v tomto bodě pravdu. Stručně sem jí shrnul svý současný dilema.

„Samozřejmě, že musíš zůstat v Albi, Ricku. Zní to jako příliš horká stopa, než abys ji nechal lehkomyslně plavat.“

„Ale účastním se soutěže o Reininu ruku. Je to mnohaetapová záležitost, něco jako Tour de France.“

„Právě jsi potvrdil mé nejhorší obavy. Vím to už dávno, že cirkusy jsou semeništěm neřesti a morálního úpadku. Děkuji pánubohu, že se mi z tohoto prostředí podařilo Paula dostat.“

Neřekl sem Connii, že začíná mluvit přesně jako naše tchyně. Jen sem jí poděkoval za radu a zavěsil.

21:42 Laskavá Reina se přimluvila u komise a další etapa soutěže se přesouvá na zítřek. To je ale vnímavý a ohleduplný děvče! Vycítila, že paní Fulkeová má problémy, a tak se dnes večer zastavila u nás v chlívku, aby zjistila, co se děje. Zeptal sem se jí, zda si všimla těch dvou, co odešli v polovině jejího odpoledního vystoupení.

„Samozřejmě, že jsem si jich všimla, Morag. Člověka zamrzí, pokud jeho vystoupení odhání diváky. Říkala jsem si, že se třeba přejedli sladkostí a teď spěchají na záchod. Madame Poco to s tím vnucováním občerstvení trochu přehání. Ale bohužel jde o její hlavní zdroj zisku.“

„Myslím, že jedním z nich mohla být Sheeni – ten kluk s tou bradkou.“

„To snad ne, Ricku! Víš to jistě?“

„To je právě to, že nevím. Nedostal sem se k nim dostatečně blízko. A pak sem procházel Albi křížem krážem a hledal je, ale nikde nenašel.“

„Co budeš dělat? Vždyť my dnes odjíždíme.“

Podívala se na mě zkroušeným pohledem.

„Nevím, drahá. Co bys mi doporučovala?“

„Měl bys tady zůstat a najít svou ženu. Myslím, že byste to měli mezi sebou nějak vyřešit.“

Asi má pravdu. Ale přišel sem na to, že mám problém myslet na Sheeni, když je Reina poblíž.

„Připrav se, Reino, miláčku. Nacházím se v situaci, že bych tě rád políbil.“

Nepraštila mě. Ani neječela. Objali sme se a naše rty se spojily. Existoval snad v historii lidstva pár lidskejch rtů, který by se k sobě

hodily víc než ty naše? S takovou intenzitou kontaktu? Tak jedinečnej příklad překonání osamění jedince v kosmickým splynutí s druhou osobou?

ČTVRTEK, 12. SRPNA

Sme v Mende. Je to sice úplně nová štace, ale s místní řekou (Lot) sme se už kdesi setkali. Jo, všem dobrým radám navzdory sem se rozhod pokračovat s cirkusem dál. Kdykoli sem si představil, že zůstávám v Albi, naštval sem se. Mý negativní pocity tak či onak souvisely s tou mou bezohlednou a nesnesitelnou manželkou. Proč bych se měl plahočit v zapadlý díře, kde ani nevládnu místním jazykem, v bláhový a veleneprávděpodobný naději, že tam třeba někde narazím na svou ženu? Pročesává ona francouzskej venkov a hledá mě? Myslím, že ne.

Nejsem si jistej, co se to děje s mýma citama. Možná že jen holkám je dáno dešifrovat svý skutečný pocity. Že bysme my chlapi byli vybavený k rozpoznání jen těch nejhrubších pocitů, jako je třeba nesnesitelnost sexuální touhy? Zdá se, že sem překonal fázi smutku a teď mám chuť Sheeni uškrtit. Je to zdravý? Asi ne, ale co naplat. Zřejmě tu jde b genetický zatížení. Pokud si vzpomínám, dominantním pocitem mýho taty u rozvodu byla vražedná zuřivost.

Mende je ospalý maloměsto v horách. Je sice hodně izolovaný, ale zase na druhou stranu, jak zdůrazňuje Madame Poco, tu není žádná velká konkurence. Nejvíc se jí líbí, když naše společnost představuje jedinou zábavu široko daleko. Proto se taky vyhýbáme větším městům. Demografickej vzorek, na kterej se Madame Poco orientuje, je lonťák. Je zajímavý, že na rozdíl od našich venkovských křupanů vypadají žaboužroutí vesničani docela obstojně, což jen potvrzuje mý podezření, že Evropa exportovala většinu svýho podřadnýho genetickýho materiálu do Ameriky – aby se tam navzájem křížil, ztrapňoval buranskýma účesama, kupoval mobilní telefony na splátky a honil si triko po silnicích v nadupanejch bourácích.

Obávám se, že pár těchto zmetků přispělo i do mýho vlastního genetickýho fondu.

Kapitán Lapo se při opožděný snídani ládoval ostošest bez ohledu na to, že má hubu plnou puchejřů. Jó, to kdybych já tak uměl překonat svou bolest! Vím, že by se tím můj milostnej život stal mnohem snesitelnější. A teď něco z veselejšího soudku: nikotinovej pokrytec Jiří byl opět přistižen při činu. Ukázalo se, že si koupil dvě identický dýmky – jednu pro cucání na veřejnosti a druhou pro podloudný kouření. Ta první měla zůstat nedotčená, aby Reinu uchlácholila. Ale nenapadlo ho, že tabák, kterej si koupil, je natolik aromatickej, že z něj potáhne na sto honů a zasmradí celej náš plac. Jiří se z toho snažil vykroutit tvrzením, že slíbil nekouřit cigarety, a o dýmce se ani slovem nezmiňoval. Ale Reina řekla, že obě formy kouření sou stejně smrtelně nebezpečný a zabavila mu obě dýmky i s krabičkou tabáku. Taky mu řekla, že cucat nohu panenky je ostuda, a dala mu k tomuto účelu sépiovou kost. Vypadá to divně, ale třeba mu ten vápník prospěje.

14:26 Dnes toho zas bylo! Mám pocit, že sem na konci mamutí pásový linky, z níž neustále skládám nekonečný hroudy, však víte čeho. Stačí se jen na chvíli zastavit, aby se člověk poškrábal na zadnici, a už hrozí nebezpečí z prodlení. Aspoň že mám to rádio, který mi pomáhá udržovat morálku. Když si potřebuju odpočinout od Franka, přepnu na stanici s diskohudbou sedmdesátých let. Je poměrně nanicovatá, ale v jejím rytmu se hovna skvěle přehazujou. Ano, konečně sem našel uplatnění i pro Bee Gees.

22:17 Téma dnešní soutěže bylo „Smysl pro humor“. Donk vysvětlil, že humor je jednou z nejdůležitějších kvalit dobrýho manžela. Tentokrát sem musel souhlasit. Každej chlap, kterej chce žít s ženskou, by měl mít humoru na rozdávání. Může to fungovat jako manželskej tlumič otřesů – nekonečnou projížďku plnou výmolů a jam rozkouskuje na menší úseky, kdy se člověku navaluje jen někdy.

Modlil sem se, aby od nás komise nechtěla slyšet anekdoty. Věděl sem, že Tarkan je nekonečná studnice oplzlých fórů a Jiří má zase nevyčerpatelnou zásobu příběhů o tom, jaká to byla sranda vyrůstat

za komunismu. Netušil sem, že drsnej útlak od Rusů a jejich přisluhovačů byla až taková zábava.

Donk nám nastínil podrobnosti dnešní soutěže: závodníci dostanou 20 minut k přípravě pětiminutovýho skeče. K překonání jazykový bariéry a k doložení toho, že náš smysl pro humor je univerzálně použitelnej, sme mohli dělat cokoli kromě mluvení. Nebylo povolený jediný slovo. Měli sme, stejně jako ďábelskej Marcel, jen němě klaunovat. Když sem se nad zadáním zamyslel, zjistil sem, že mozek odmítá spolupracovat a myšlenky vytlačila panika. Co když vůbec nemám smysl pro humor?

Naštěstí byl Tarkan vylosovanej jako první. Sehrál scénku opilýho brankáře. Cirkusáci se za břicho popadali, když sledovali vrávorajícího Tarkana, jak plete nohama, málem padá, ale vždycky to ještě nějak stačí vybrat a míč chytit a legračním způsobem vykopnout, ztratit někde v košili nebo s ním točit na nose. Soucitný kritik by možná řekl, že Tarkan zkombinoval mrštnost a fyzickou zdatnost Bustera Keatona s komickým elementem Charlie Chaplina. Nepřipadlo mi to tak úplně bez jiskry, ale přece jen sem doufal, že ani porotě, ani obecenstvu neunikne, že srdečnej smích je především vyprovokovanej hysterickýma záchvatama Baturovic klanu. Celá rodina to jako obvykle značně přeháněla.

Jako další nastoupil vychrtlej Jiří v trenclích a předváděl striptýz naruby. Koketně se prohazoval, lascivně pošilhával a napínal svý nedomrlý svaly, přičemž sem tam na sebe něco svůdně navlík, místo aby se svlíkal. Celkem chytrej nápad. Jednotlivý kusy oděvu si zřejmě vypůjčil od nějakýho trpaslíka, protože mu byly malý. Uznalý obecenstvo se svíjelo smíchy, zatímco Jiří na sebe soukal miniaturní košile a cpal svý tvarohově bílý nohy do gatí tak o deset čísel menších, než byla jeho velikost. Všichni se královsky bavili kromě paní Fulkeový a Baturovců, kteří vystoupení sledovali s kamennou tváří. Dost mě znepokojilo, že Reina se mohla smíchy potrhat. Snažil sem se najít útěchu aspoň v tom, že třeba tleská Jiřímu za postupný skrývání toho jeho nechutnýho těla. Určitě by v časopise Playmate velkou kariéru nenadělal.

Pak přišla řada na paní Fulkeovou. Snad nikdy sem nebyl tak nervózní. Ani loni na Štědrej den, kdy se Sheeni rozhodla dát mi ten extra dárek. Paní Fulkeová hleděla do tváří plnejch očekávání. Vteřiny se vlekly. Mozek se mi roztočil na plný obrátky a snažil se rozpohybovat ztuhlý svaly zbytku těla, ale to jako by od krku dolů neexistovalo. Najednou s překvapením koukám, jak se moje pravá ruka, chvějící se strachem, zvedá do výšky. Pak nějaká vnitřní hydraulika uvedla do chodu i mou levou ruku. Potom mi kdosi v mozku zapnul pásku s Bee Gees a paní Fulkeová jen u vytržení sledovala, jak se její stařecký tělo začíná zmítat v něčem, co by se dalo nazvat break-dancing. Ji i mě to značně překvapilo, protože nic podobnýho sem předtím nezkoušel a ani by mě to v životě nenapadlo. Prostě sem to dělal, aniž bych vlastně chtěl. Je to důkaz, k jakým heroickým výšinám se lidský tělo může vzepnout ve stresový situaci, kdy už fakt jde do tuhýho. Klouzal sem, padal, roztáčel se na zádech, vířil, točil se jako káča na olezlý šedý paruce. Diváci začali šílet a roztleskali se do rytmu. Ale do rytmu čeho? Zřejmě do rytmu, který vydávalo rotující tělo paní Fulkeový.

Čtyřiasedmdesátiletá dáma breakovala na neslyšnou hudbu, což vyvolalo takový veselí, že dokonce ani Baturovci nebyli chvílema schopni potlačit úsměv.

Když se všechny body sečetly, Donk vyhlásil, že výsledky sou značně vyrovnaný. Tarkan dostal o dva body míň než oba zbývající bojovníci, kteří skončili nerozhodně. Komise se tedy rozhodla udělit čtyři body Jiřímu a mně, kdežto tři body útěchy získal talentovanej Turek. Aktualizovanej stav: paní Fulkeová – 20, Tarkan – 21, Jiří – 22.

Díkybohu, jak se ukázalo, přece jen nějakej ten smysl pro humor mám. Už sem se začal obávat nejhoršího.

PÁTEK 13. SRPNA

Další Conniin telefonát v brzkých ranních hodinách. Je zoufalá, protože se jim zatím nedaří sehnat dům v jejich cenovém pásmu.

„Hm, a jaký je vaše cenový pásmo?“ zíval sem.

„Víc než pět bych do toho vrazit nechtěla, Ricku.“

„Pět čeho?“

„Pět milionů, samozřejmě.“

Telefon mi málem vypadl z ruky.

„To chceš říct, že nemůžete sehnat slušný bydlení za pět zasranejch melounů?“

„Ne ve čtvrti, kde bych chtěla žít. Je to samá levota nebo zbořeniště. Nebo nevkusně přestavěná ohavnost. A nedej bože, pokud dům někdy v minulosti vlastnila nějaká filmová hvězda. Pak je cena dvojnásobná. Přece bys za dům nezaplatil o tři miliony víc jen proto, že tam kdysi bydlel Broderick Crawford?“

„Connie, mluvíš s člověkem, kterej žije s velbloudama v náklaďáku. Mám hroznej problém s tebou tyto trampoty opravdu prožívat.“

Connie to uznala. Pak mě dalších dvacet minut kárala za to, že sem nezůstal v Albi a nehledal svou nepolapitelnou manželku.

„Ricku, copak jsem to vzdala, když Paulo zmizel? Rozloučila jsem se se svými plány?“

„To ne,“ musel sem uznat, „tys to nevzdala ani na vteřinu.“

„Nechápu, že můžeš vůbec uvažovat o tom, že bys vyměnil Paulovu hezkou sestru za nějakou bulharskou ptáčnici.“

„Reina je Češka. Je moc hodná. Mám ji fakt rád.“

„Když je tak hodná, proč ale přijímá telefonáty od ženatých mužů?“

„Paul jí volal?“

„Třikrát, Ricku. Samozřejmě, že mám o těchto věcech dokonalý přehled. Tak například vím, že jí volal včera.“

„Možná jí jen chtěl říct, že bude otcem.“

„A tuhle zprávu jí musel říkat celých čtyřicet pět minut?“

„Pak bys ale měla být ráda, že si ji chci vzít. Paul se jí bude muset vzdát.“

„Tak to přece nefunguje,“ povzdychla si Connie. „Nezapomeň, že člověk chce vždycky to, co mít nemůže.“

Ach jo. Už je to tu zas. Teď ještě abych našel způsob, jak odposlouchávat Reininý telefonáty. Mám pocit, že to nevěští nic dobrýho, že se mi ani náznakem nezmínila o tom, že je s Paulem v kontaktu. Ať se podívám kamkoli, vždycky se někde najde nějakej Saunders, kterej se mi sere do života.

10:18 Už sem neusnul. Taky dobře. Možná by se mi zase zdál jeden z těch snů, kdy mě Sheeni představuje bandě svejch urostlejch nohsledů. S prvníma paprskama vycházejícího slunce sem popad ručník a zaklepal na Reininu maringotku. Byla už vzhůru, oblečená a k uzoufání krásná. Doufám, že jednoho dne budu pozorovat východ slunka oknem její maringotky v jiné roli než jako návštěvník.

Když se paní Fulkeová osprchovala a oholila, usadili sme se v Reinině kuchyňce ke kávě a croissants. Už to ohlušující papoušci skřehotání skoro nevnímám.

„Dnes ti ta paruka sluší, Morag," poznamenala Reina.

„Díky. Samotnou mě překvapilo, jaký je to univerzální kus ženský výbavy. Můžeš se na ní točit celým tělem a neztratí svou formu. Je to mnohem lepší než skutečný vlasy. Skoro na ní není vidět špína. Když ti ji pofluše velbloud, necháš to jen zaschnout a pak vykartáčuješ. A co moje vrásky?"

„Pravidelné a velmi autentické. Úplně babičkovské."

„To ráda slyším."

Popíjel sem kávu a jen tak mimochodem utrousil, že sem mluvil s paní Saundersovou.

„Hm," odpověděla Reina se stejnou nenuceností. „A jak se jí daří?" „Je trochu vystresovaná sháněním domu a těhotenstvím." „Paul se o tom zmínil." „Tys s ním mluvila?"

„Párkrát. Vždycky mi zavolá. Pro vás Američany je to asi normální volat lidem na druhém konci světa."

„A copak po tobě chce, že volá, smím-li se zeptat?" „Myslí si, že bych se neměla vdávat. Říká, že ta soutěž je pěkná blbost."

„Opravdu? A pročpak?"

„Říká, že kdybych potkala toho pravého, hned bych to poznala. Pak bych se nemusela trápit těmito nejistotami." „A co říká o svým vlastním manželství?"

„Řekl, že kdyby si ji nevzal, byla by prosadila, aby mu zrušili podmínečné propuštění. Máš opravdu zajímavé přátele, Ricku.“

„K tomuhle se mi Connie nikdy nepřiznala. Možná že to není pravda.“

„Nemám důvod Paulovi nevěřit.“ „A co říká o mně?“ „Že tě čeká moc a moc těžké období.“ „Kvůli tý nejmenší z opic?“

„Tak o tom se nezmiňoval. Co by s tou opicí mělo být?“ Naše konverzace byla přerušena příchodem dalšího parazitního loudila, který se neúspěšně pokusil políbit Reinu na rty a po paní Fulkeový hodil pohledem, kterej by moh smetanu srážet. Když se pozdějc dveře od sprchy opět s klapnutím pootevřely, oba s Reinou sme se ostentativně otočili a koukali z okna. Jednoho dne toho exhibicionistu připíchnu na klec a jeho obrovskýmu visatci se dostane pořádnýho klovnutí.

17:12 Opice se vzbouřily. Při dnešním odpoledním představení pan Granley písknul na svou píšťalku, ale opice se na něj podívaly, jako by byl učitelem tělákuz Marsu. Jediná z nich nehnula ani brvou. Nakonec se Číslo Tři uvolil párkrát si zaskotačit na trampolíně, ale to bylo všechno. A bylo po opičím vystoupení. Vzhledem k tomu, že kapitán Lapo není ve stavu, že může plivat oheň, musel naběhnout a zatlouct do sebe pár hřebíků. S Donkovým opičákem Dinkem problém nebyl: uděloval laskominy a sebevědomě se klaněl jako obvykle. Pan G měl pak tu drzost svádět opičí vzpouru na paní Fulkeovou. Ten řiťolezec vykázal diskohudbu obecně a konkrétně pak mý rádio z opičí ubikace. Paní Fulkeová cítí hluboký uspokojení. Už týdny pana G pomlouvá a teď se konečně zdá, že si to opice vzaly k srdci. Kdyby mě tak ještě poslouchali Tarkanovi poníci!

23:42 Dnes si už pan G v manéži moc nevystoupil. Je z ní na pár dnů vykázán, aby se mohl intenzivně věnovat pilování svýho čísla. Přesto se však dostavil do jídelního stanu k další etapě závodu Tour de Manželka. Dnešní téma neslo název: „Vidění lásky“. Škoda, že to nebyl test skutečnýho vidění. Mám totiž oči jak ostříž. V tom sem byl vždycky nejlepší: na padesát metrů rozpoznám bradavici na zadnici komára. Bohužel, dnešním úkolem bylo namalovat portrét Reiny, která nám laskavě seděla modelem ve vší svý plně oděný

nádheře. Při rozdávání papíru a pastelek se Donk nechal slyšet, že dobrý manžel by měl být umělec – což pro mě byla naprostá novinka. Když už se Reina musela namáhat a sedět bez hnutí, mnoho dalších osob se hlasitě dožadovalo, že budou také kreslit. Kolem Reiny se shromáždilo asi deset rádoby Picassů, aby zvěčnilo její půvab v osobním uměleckým vyznání.

Jistě, mám svý narcisistický momenty, ale nikdy sem o sobě netvrdil, že sem malíř. Do smrti si budu pamatovat ten trapnej pocit v šestý třídě, kdy o mně učitelka kreslení řekla, že neumím namalovat „nic jiného než mouchy“. Její hodnocení bylo naprosto přesný. Moje malířský dovednosti sou zkrátka nulový. Dvouletý batole vládne pastelkou s větší zručností než kterejkoli Twisp. My zkrátka malíři nejsme. Pozoroval sem perfektní Reininy křivky a zoufale se snažil vytvořit propojení mezi svýma dychtivýma očima a ztuhlou rukou. Někde sem slyšel, že je to otázka tý správný hemisféry. Ať sem se snažil sebevíc, obě moje hemisféry se ukázaly stejně nemožný. Reinin portrét připomínal vetřelce z vesmíru v podání ztraumatizovaný oběti mezigalaktickýho únosu.

Konečně mý trápení ukončil Donkův hvizd. Všichni si na zadní straně svý výtvory podepsali a Donk je připíchl na plachtu stanu a vybídl zúčastněný k hodnocení.

Všichni se shodli na tom, že dvě práce se naprosto vymykají zbytku. Jedna nebyla horší než vyzrálej Jan Vermeer van Delft.

Druhá podobizna znázorňovala Reinu s přesností fotografie. Všechny ostatní byly srovnatelně žalostný pokusy, nicméně jeden z nich svou neumělostí přece jen vyčníval. A opět to byl Twisp, kdo dosáhl absolutního dna uměleckých schopností.

S překvapením sme zjistili, že autorem dokonale přesnýho obrazu je Donk, mistrovskýho veledíla pak umělecká ruka Marcela Fazyho. Kdo by to do toho trudomyslnýho klauna řek? Velkoryse obraz podepsal na přední straně a věnoval ho Reině. Srdečně mu poděkovala a slíbila, že si ho nechá zarámovat. I Donk za svůj úspěch získal polibek. „A co moje kresba?“ fňukal Tarkan a ukazoval na portrét dívky s kobylím ksichtem. „Copak není výrazně lepší, než co předvedli ostatní?“

Panovala jednomyslná shoda, že není. Všichni tři soutěžící byli zhodnoceni jako stejnou měrou netalentovaní a každej dostal po jednom bodu. Průběžný hodnocení tedy vypadá takto: paní Fulkeová – 21, Tarkan – 22, Jiří – 23. Ze strany Baturovic klanu se jako vždy ozývaly zuřivý protesty, tentokrát proti tomu, aby byl Tarkan zařazen do stejný kategorie jako paní Fulkeová. Komise zůstala neoblomná. Jiří jen pokrčil rameny a roztrhal svý dílo, který se spíš než Reině podobalo Omarovi.

Když vezmeme v úvahu ten dlouhej zástup ochlastů, cizoložníků a násilníků, kteří to ve světě umění někam dotáhli, nejsem si vůbec tak jistej, zda umělecký sklony sou kvalita, kterou by měla žena pří hledání manžela příliš zdůrazňovat. Ať si Trent Preston maluje jako Cézanne, ale kdo by si vzal takovýho pitomce? To mi připomíná, že se musím opět informovat, jak to vypadá s jeho manželskýma přísahama.

SOBOTA, 14. SRPNA

Věřili byste tomu, že dneska je to přesně tři měsíce, co sme byli s Sheeni oddáni v daleký Mississippi? A z toho skoro půlku trávím sám v marný naději, že svou manželku opět najdu. Oslavil sem naše výročí zádumčivou onanií, během níž sem v duchu pro změnu svlíkal Sheeni a nikoli Reinu. Po vyvrcholení okamžitě následovala černočerná deprese. Kdykoli přemejšlím o svý ztracený ženě, zvýšená hladina serotoninů mi nikdy dlouho v mozku nevydrží.

Škoda, že nemám americký pravítko. Má pocit, že moje OLE nabyla v poslední době impozantních rozměrů. Kdoví. Třeba budu jednoho dne taky „nechtěně“ otevírat dveře Reininy koupelny, abych se prohodil s ukázkovým exemplářem.

Téma dnešní dopolední soutěže bylo „Rozumná šetrnost“. Soupeři i komise se přemístili do Mende, kde se pravidelně každou sobotu dopoledne koná bleší trh. Davy místňáků tam prodávají zboží přímo z dodávek nebo malých přívěsných vozíků. Každej soutěžící dostal 10 euráčů a podle Donkových instrukcí sme měli blešák projít a

nakoupit předměty, jež by co nejlíp dokládaly „rozumnou šetrnost“. Vítězem bude ten, kdo se vrátí s nákupem, kterej Reina vyhodnotí jako nejlepší poměr mezi kvalitou a cenou (to samozřejmě předpokládá, že Reina je ochotná provdat se za lakomce lakomýho). Veškerý předměty se měly zaplatit hned na místě a bylo zakázáno používat jakejkoli splátkovej kalendář či získat zboží jiným pokoutným způsobem. Aby se zabránilo podvodům, každýho soutěžícího doprovázel jeden člen komise. Tentokrát si paní Fulkeová vylosovala Marcela, kterej si zhluboka povzdechl a podíval se na mě pohledem, kterej by klidně mohl vyčinit kůži. Donk pískl a šlo se.

Marcel není ideálním společníkem pro nákupy, i když zrovna nemá na sobě klaunovskej hábit. Cokoli si vyberete, komentuje pohrdavým obrácením očí v sloup. Ale já sem fakt neměl v úmyslu zakoupit rezatej nástroj na vyklešťování býků. Jen sem se chtěl podívat, jak to funguje. By mě zajímalo, jestli použili podobnej nástroj na toho nešťastnýho Abelarda.

Stejně tak se nedá blešák v Mende charakterizovat jako ideální ráj pro milovníky výhodnejch nákupů. Celou jednu třetinu představovaly zemědělský produkty. Jistě, mohli ste si zakoupit trakař plnej sýra, ale ne za deset eur. Další třetina byly hadry. Zaujaly mě svatební šaty, který by mohly Reině padnout, ale jejich cena se pohybovala na nedosažitelnejch 45 eurech. No a poslední třetina byla optimistická všehochuť: člověk se mohl probírat nekonečnýma haldama narezlýho nářadí, různejch autosoučástek, zatuchlejch knih (většinou ve francouzštině), zažloutlejch časáků, rukodělnejch výrobků, elektronickejch přístrojů pochybnýho původu, zastaralejch komponentů do počítače, zasmrádlejch bot, omlácenejch hraček a podezřelejch šperků. Zeptal sem se Marcela, zda si myslí, že tyhle pěkný náušnice sou z pravých perel, ale on jen vzdychl a zakoulel očima. Tak sem je tam nechal. Potom sem našel rámeček, kterej mi připadal akorát na ten Marcelův portrét. Chlap za něj chtěl pět euráčů, ale nahodil sem přízvuk paní Fulkeový a usmlouval to na pouhý dvě. Celá Evropa ví, že když se narazí na Skota, nic jinýho

než tvrdý smlouvání se čekat nedá. Takže mi zůstalo osm eur a necelejch patnáct minut.

Přišlo mi, že ručně vyřezávaná dubová kolíbka je přesně to, co by mohlo rozehrát Reininu mateřskou strunu, ale tvrdohlavej obchodník nemínil jít pod dvanáct. A byl by to taky možná příliš objemnej krám pro poměrně stísněný prostory maringotky. Ze stejnýho důvodu sem musel odmítnout další zajímávej předmět v mým cenovým pásmu: rezatý, ale přej opravitelný kolo značky Peugeot. Pak sem zahlíd zlatavej záblesk: starý kapesní hodinky, který – světe div se – tikaly! Poněkud bezvýraznej ciferník, ale možná ručně malovanej. Otevřel sem zadní plášť a pod ním se skvěl dokonalej stroj s rudě zářícíma kamínkama. Že by rubíny? Nebo možná safíry? Na malinkatým punců mý ostříží oči rozeznaly „18k“. S hodinkama v ruce sem se tázavě podíval na prodavačku. Marcel neochotně překládal.

„Říká, že to má odložené pro jakéhosi bláznivého cizince v doprovodu obra.“

To nemoh bejt nikdo jinej než Jiří. Zamával sem svýma osmi euráčema a usmál se do jejích kalně zelenejch očí. Nenech se zmást parukou, vysílal sem telepaticky, tohle je tvář, kterou si od dětství pamatuješ. Ruka plná hnědejch jaterních skvrn se natáhla po penězích. Obchod byl uzavřen.

O chvilku později sem zahlíd, jak naším směrem spěchá Jiří. Obrátili sme se a splynuli s davem. Chvíli na to zazněla Donkova píšťalka a nákupní šílenství mohlo skončit.

14:28 Po obědě byl před Reinu vyložen výsledek našeho snažení. Paní Fulkeová šla jako první.

„Zde je rám na portrét od Marcela. Odhaduji to na dřevo z broskvoně nebo lípy. O tom, že jde o starožitnost, svědčí trochu zvlněné sklo.“

„Velmi hezké,“ řekla Reina.

„A zde jsou starožitné kapesní hodinky, pravděpodobně švýcarské nebo francouzské výroby, s osmnáctikarátovým pláštěm a strojkem osázeným drahokamy. Pochází minimálně ze začátku 19. století. A jak vidíš, jdou skvěle.“

Od tý doby, co sem je seřídil, se zpozdily o deset minut, ale od něčeho tak starýho člověk přece větší přesnost snad ani nemůže očekávat.

„Překrásné hodinky!“ vykřikla Reina. „Moc ti děkuji, Morag.“

Dalším na řadě byl Jiří, kterej začal tím, že mě švihl pohledem, kterej si nezadal s ránou bičem. Rozmařile cucal peprmintovej špalek, kterej si dozajista pořídil na blešáku za prachy zpronevěřený ze soutěžních fondů.

„Tady stará citera, Reino,“ řekl a vytáhl ošuntělej nástroj s řadou strun. „Ne tak dobrý, ale já ti zahrám.“

Hrábl do strun a vyprodukoval mračna plísňovýho prachu a cosi starobyle znějícího. Šíleně rozladěný, ale pro adresátku zřejmě libozvučný. Reina mu srdečně poděkovala.

„Ukaž, co ještě pro ni máš?“ pobízel ho Donk.

Jiří neochotně vytáhl cosi 2 kapsy. Byly to nepříjemně povědomý zlatý hodinky.

Marcel se usmál a nabídl pár slov na vysvětlenou. „Tyhle padělky zaplavují trh z Ruska. Tenká vrstva bronzu na obyčejným plechu, strojek z Hongkongu, obvyklá cena dvě až tři eura.“

Tak ti dík moc, kreténe, říkal pohled, kterým se teď pro změnu snažila vraždit paní Fulkeová.

„Ale jsou to velmi hezké kousky,“ snažila se zmírnit naše rozpaky Reina. „Jsem si jista, že se budou hodit.“

K čemu, přemýšlel sem. K házení na cíl? Nebo ke štěpování fusaklí? Nebo snad k trefování se do zamilovanýho trumpetisty?

Jako poslední předvedl svůj úlovek Tarkan.

„Nejdražší Reino,“ začal. „Sehnal jsem ti pár těchto rozkošných perlových náušnic.“

Paní Fulkeová zrudla.

„Ale vždyť ty perly nejsou pravý!“ vykřikla.

Tomu hulvátovi sem nestál ani za reakci. Usmál se na Reinu a předal jí jakýsi potvrzení se štemplem.

„Podobné námitky jsme očekávali, a proto jsme si náušnice nechali ocenit v největším místním zlatnictví. Jak vidíte, jsou pravé a

jejich hodnota je 480 eur. Perla je zasazená ve čtrnáctikarátovém zlatě.“

„Jsou překrásné, Tarkane,“ řekla Reina, „ale takový dar já nemohu přijmout.“

„Ale proč, milovaná?“ zeptal se.

„Nemohu přijmout perlové náušnice tvé matky.“

Její slova spustila obrovskej kravál. Oba zbývající soutěžící ze sebe vydávali pobouřený výkřiky, dav Baturovců uraženě odmítal nařčení z podvodu. Ke zdi přitlačenej kapitán Lapo nevyloučil, že k záměně mohlo dojít. Rozhořčení vystupňováno poté, co paní Baturová není schopna předložit svý perlový náušnice. Pak si „vzpomněla“, že je nechala v Istanbulu, ale řada svědků odpřísáhla, že je na ní viděla i během tohoto turné. Donk rozhodl rázně: prohlásil, že vítězem je Jiří, paní Fulkeová druhá a Tarkan podvodník. Turek nedostal ani jeden bod a náušnice byly vráceny jeho matce. Znovu tvrdila, že nejsou její, ale skočila po nich v momentě, kdy se paní Fulkeová chtěla obětovat a vzít si je. Pořadí po dnešní etapě: Tarkan – 22, paní Fulkeová – 24, Jiří – 28.

Hlubokej pocit upokojení, že Tarkan dostal, co mu patřilo, ale pořád ještě sem rozladěnej z toho, jak sem se nechal napálit od tý starý žabožroutský čarodějnice. Jak může Evropa doufat v nějaký dlouhodobější spojení, pokud budou nevinní návštěvníci z Velký Británie vystavováni podobně podvodnýmu jednání? A proč tu evidentně nemocnou osobu nezavřou do nějakýho luxusního sanatoria? Já měl za to, že tady vládnou socialisti!

23:09 Další pobouření! Zahlíd sem Reinu, jak popíjí víno – v Marcelově maringotce! A co je ještě horší: on tam byl s ní. Oba se vesele smáli!

Další výčitky! Měl sem se vybodnout na hodinky, a přece jen koupit ten zrezivělej kastrační nástroj.

NEDĚLE, 15. SRPNA

Včerejší etapa měla ještě zajímavou dohru: když si Reina chtěla v Marcelově maringotce zarámovat svůj portrét (což zní docela pravděpodobně), pod dřevěnou zadní deskou našla starou, ručně kolorovanou rytinu, která pod názvem „Ciconia, Cigogne“ zobrazovala pět dlouhonohejch ptáků, s největší pravděpodobností čápů. Byla podepsaná jakýmsi Nicolasem Robertem a evidentně několik set let stará. Madame Poco se domnívá* že by mohla být velmi cenná. V každým případě byla vyhodnocena jako hodnotnější dar než plesnivá citera Jiřího, takže konečný pořadí po včerejší etapě: Tarkan – 22, paní Fulkeová – 26, Jiří – 26. Paní Fulkeová dostala opožděnej lesbickej polibek a na zdi Reininy maringotky se skvějí čápi místo Marcelova portrétu. Velmi příhodný dar pro milovnici ptáků, přestože se v poslední době nějak příliš bratříčkuje s nenáviděnýma klaunama.

Po několika dnech zahálky sem se opět pustil do žonglování. Překvapilo mě, o kolik sem se od minula zlepšil. Je to tak asi vždycky. Jen si představte, jak bych se zlepšoval v sexu, kdybych dostal jednou za čas příležitost si tuto činnost zopakovat.

13:45 Po obědě sem brnkl svý hadí přítelkyni Violet do Paříže. V jejím mobilu se ozval nenáviděnej mužskej hlas.

„Ahoj Trente,“ řek sem. „Kde je Violet?“

„Venku. Domlouvá se s asistentkou režiséra. Bydlíme teď při natáčení ve společném karavanu. Chci ti poděkovat, Nicku, za to, žes informoval mou ženu o mé odporné licoměrnosti.“

Ač sem se snažil sebevíc, v jeho hlasem se nepostřehl ani stín sarkasmu.

„Doufám, že se to mezi vámi nějak vyřešilo, Trente.“

„Zkazil jsem život sobě i všem ostatním.“

Je to k nevíře, jak může bejt takovej. krasavec depresivní. Snažil sem se o optimistickej tón.

„Tak co, jak vám to natáčení jde?“

„Už točíme třetí den. Zatím je to docela zajímavé. Violet je vynikající herečka.“ „Ona tam hraje taky?“

„Ano, rozhodli se připsat do scénáře postavu hadí ženy. Nejsem si jist, zda ten scénář vůbec dává smysl, ale zdá se, že Francouzi na takových detailech tolik nelpí.“

To teda ne.

„A jak se vede, Nicku?“

„Docela to ujde. A dík, žes mě neudal poldům.“

„Nemáš zač. Měl jsem dost času na přemýšlení, zatímco mě utěšovaly tvé přítelkyně v parukárně. Mimochodem, všechny tě pozdravují. Přišel jsem na to, proč ses tak horlivě snažil, abychom se s Apurvou vzali.“

„Takže tys na to přišel?“

„Ano. Uvědomil jsem si, žes nám tím chtěl ukázat, že skutečná láska vyžaduje věrnost, oddanost, přijetí závazku. To byla tvoje největší síla. Byls Sheeni neuvěřitelným způsobem oddán, zatímco já jsem zákonitě musel dopadnout s Apurvou tak, jak jsem dopadl.“

„Dostaneš se z toho, Trente, uvidíš. Seš silnější, než si myslíš.“

„Jsem ti hluboce vděčný za podporu, Nicku. Moc to pro mě znamená, že přichází právě od tebe. No nic, musím jít zase na plac zastřelit pár dalších lidí. Moje postava je dost bezohledná a násilnická. Abych se dostal do role, musím si vždycky představovat, jak jsi postřelil Sheenina otce kvůli tomu pasu.“

Sakra. Existuje vůbec nějakej z mých zločinů, který Sheeni světu nevyžvanila?

„Ona ti řekla, že sem to byl já?“

„Jistě, Nicku. Bylo to další úžasné gesto lásky. Měj se hezky, kamaráde.“

„Tak jo, Trente. Drž se.“

Fíha, ten kluk se musel zbláznit. Je to další důkaz, co sláva, prachy a pravidelnej sex s hadí ženou s člověkem udělají. Já chci taky! Kde se mám přihlásit? No, ale abych řek pravdu, víc se mi líbilo to naše předchozí uspořádání, kdy sme se navzájem šíleně nenáviděli.

18:28 Rozkošná Reina si na večeři přinesla jedny z mnoha svých zlatých hodinek. Musel sem bejt včera stiženej slepotou. Nedotaženej design, rubíny jen ťupky domalovaný červenou barvou, prostě šmejd

na první pohled. I ten nejledabylejší švýcarskej hodinář by se musel stydět. Ale je to zajímávej důkaz, jak mozek, úzce zaměřenej na super kauf, natolik zblbne, zeje schopnej podvádět sám sebe.

Vzhledem k tomu, že pan G bez ustání bičuje svý opice k předchozím výkonům, paní Fulkeová si dnes mohla při obědě přisednout k mý rozkošný lásce. Moc rád pozoruju Reinu, jak jí, protože žvýká s takovou smyslností, že na ní můžu oči nechat. Zajímalo by mě, co to asi tak znamená, když člověka uspokojuje pozorovat, jak jeho přítelkyně drtí maso mezi zuby? A proč je člověk tak vzrušený sledováním obyčejnýho polykání? Že by Jiří nebyl tím jediným, kdo má nevyřešený orální problémy?

Ano, i Jiří s Marcelem Reinu při obědě obšťastňovali svou přítomností. Umíte si představit ten boj o její pozornost. Zdá se, že ji bavíme všichni, ale nejvíc se směje Marcelovým fórům. Ten chlap je dokonalej společník, když chce. Samozřejmě že má nefér výhodu v tom, že je profesionální bavič. Chci tím říct, že nechápu, proč by měl kdokoli z nás být na větvi z toho, že s klaunem může být i legrace?

22:46 Dnes se žádná etapa v Tour de Manželka nekoná. Marcel měl za úkol vymyslet téma, ale byl příliš zaměstnanej hučením do Reiny. Někdo by mu měl rázně připomenout, že byl přece diskvalifikovanej z boje o Reininu náklonnost.

Dostal sem další splátku svýho dickensovskýho platu. Neuvěřitelně tenoučkej štůsek bankovek. Něco takovýho se dává děckám, aby vám posekaly trávu před barákem. A já se na to dřu sedům dnů. By mě zajímalo, na kolik si tak přijde Marcel. Nemám ani šajnu. Musí to ale být dost, protože jak jinak přinutit chlapa, aby si namaloval ksicht a dělal ze sebe na veřejnosti šaška. Za co asi ty prachy utrácí? Nevšiml sem si žádnejch viditelnejch neřestí. Hrát si na utrápenýho nestojí ani floka.

A znovu na cestě. Auta za náma se můžou zbřídit. Troubí jak šílený, ale Ijád si to hasí neuvěřitelnou třicítkou a na víc to asi nevytáhne.

Škoda, že cestujeme jen v noci. Určitě přicházím o zážitek z překrásné krajiny. Přesto ale musím uznat, že cirkusáckej život je značně vydatnej zdroj smyslovejch požitků. Zvuky, zrakový vjemy,

vůně, to všechno je mnohem intenzivnější než všechny moje předchozí zkušenosti. Sem tu jen pár tejdnů, ale připadá mi, že už si vůbec nepamatuju, co sem dělal dřív, než sem se vydal s cirkusem na cesty. Nebyl by to tak špatnej život, kdybych dostal nějakou lepší práci a sem tam si přece jen švihl. Šapiťáci, například, to mají pěkně na háku. Nepřehazujou žádný sračky a vydělávají dost na to, aby si každej večer opatřili ve městě profesionální společnici. Škoda jen, že si z toho neušetří ani na pravidelnou péči o chrup.

PONDĚLÍ, 16. SRPNA

Sme v Béziers, v dalším z francouzských historických měst. Z nejvyššího kopce shlíží jako pevnost obligátní gotickej kostel. No a samozřejmě tu najdete taky dva vodní toky: řeku Orb a stromy zastíněný Canal du Midi. Přej ho ručně vykopali před mnoha staletími proto, aby spojil Atlantickej oceán se Středozemním mořem, a tím pádem se nemuselo jezdit kolem toho otravnýho Španělska. Vůbec nepochybuju, že někdo se tu pěkně nabalil léčením kýl. Sme hodně na jihu, přej skoro až u Středozemního moře. Příjemný počasí: zářivě modrá obloha, ale není moc horko. Dozrávající víno všude, kam jen oko dohlídne. \ Kouzelnej výhled do všech stran. Člověk má skoro pocit radosti, že je na světě, přestože nespočitatelný tuny čekají na dotek mý lopaty. V poslední době se mi nakupilo nějak moc špinavýho prádla. Paní Fulkeová je asi tou nejsmradlavější pipkou Francie.

14:12 Další výlet s Reinou do prádelny a kadeřnickýho salonu. Hlídal sem převalující se intimní prádýlko, zatímco moje sladká milovaná se vydala všanc kadeřnickejm vrtochům nedalekýho salonu krásy. Docela jí to seklo, kdybyste se mě zeptali, což Reina taky udělala. Poskládali sme vypraný prádlo a paní Fulkeová se pokusila zjistit, proč jé její společnice tak zasmušilá a nesoustředěná. Reina nakonec kápla božskou. Dnes ráno zahlídla jistýho trumpetistu, jak opouští maringotku Madame Poco.

„Ale vždyť je tak stará, že by mohla být jeho matkou!“ vykřikla Reina. „Svatá pravda.“

Jo, ale takovejch je, napadlo mě. A kdo sem já, abych vylučoval ze svých masturbačních fantazií naši sexy zaměstnavatelku.

„Já to nechápu,“ stěžovala si Reina. „Opravdu muži tak zoufale potřebují sex?“

„Moje zkušenost je taková, Reino, že sex je jako voda. Je důležitej jen tehdy, když se ti ho nedostává.“

„Fakt?“

„Je to testosteronem, víš. Ten je hnací silou v reprodukčních impulzech jak mužů, tak žen. Akorát že my chlapi ho máme ke žhaveni našich bojlerů asi tak dvacetkrát víc než vy ženský.“

„Probůh, Morag, to je ale hrozné. A jak to všechno víš?“

„Zdravověda. Náhodou sem ten den dával ve škole pozor.“

„Ty by ses taky vyspal s Madame Poco, kdyby tě o to požádala? Ale buď upřímný!“

„Mno, určitě ne, kdybych byl ženatej s tebou.“

„Takže by ses s ní vyspal. To vysvětluje spoustu věcí.“

„Máš v plánu Jiřího ze soutěže diskvalifikovat?“ zeptal sem se s nadějí.

„Kdybych to udělala, musela bych diskvalifikovat všechny. Tarkan neustále flirtuje s místníma holkama a vím, že někdy večer chodí se šapiťákama. A co ty dvě holky, se kterými jsi byl v Poitiers?“

Ztuhl sem.

„A jak ses to dozvěděla?“

„Marcel mi to řekl. Viděl je odcházet z tvého náklaďáku. Ptal se mě, jestli je možné, že bys byla překupnicí drog.“

„My... Jen sme si povídali.“

„Já už poznám, kdy lžeš, Morag. Nejsi v tom až tak dokonalá, jak si myslíš. Ale s kým spíš nebo nespíš, po tom mi opravdu nic není.“

„Svedly mě, Reino. Z jejich strany to byl promyšlenej, chladnokrevně naplánovanej krok. Cítil sem se tak sám a opuštěnej. To se prostě tak někdy stane. Ale miluju jen tebe!“

Dvě turistky středního věku, nejspíš Angláky, překvapeně vzhlídly od ruksaků, který plnily čistýma fusaklema a dalšíma praktickýma kusama oděvů.

„Lesbičky," zaslechl sem, jak jedna zašeptala druhý.

„Ale vždyť by té hezčí z nich mohla být babičkou!" pohoršovala se ta druhá.

Posbírali sme s Reinou svý prádlo a šli.

Po cestě zpátky sem se Reiny zeptal, jak se jí zamlouvá Marcel.

„Prosím tě, Morag, neblázni. Vždyť je skoro tak starý jako pan Granley."

„On tě ale miluje, to přece víš. Proto taky chtěl bejt v tý komisi. Aby mohl soupeře co nejvíc mučit."

„Opravdu si myslíš, že mě miluje?"

„Je to tak jasný jako jeho červenej klaunovskej nos."

Reina se usmála. Ale nebyl to úsměv, kterej mě potěšil.

23:32 Otázka, kterou nám při dnešním vyhlašování další etapy Tour de Manželka položil Donk, zněla: Jaká manželská ctnost je taktéž v názvu operety od Gilberta a Sullivana.

Snažil sem se přemýšlet. Nesložili něco o pirátech? Že by tématem dnešní soutěže bylo drancování, plenění a znásilňování? Bohužel ne.

„Trpělivost," vysvětlil Donk třem úplně vyoraným ksichtům. „Dobrý manžel musí být obdařen velmi vysokou mírou trpělivosti."

No to sem zvědav, honilo se mi hlavou, co ten sadistickej Marcel zase vymyslel.

Byl to scénář vskutku ďábelskej. Tři soutěžící byli usazeni do kruhu tak, že se koleny navzájem dotýkali. Každý dostal skleničku, ovšem jen jeden ji měl plnou vody. Jeho úkolem bylo přelít ji do sousedovy sklenice, pohladit souseda/sousedku po tváři a říct: „Miluji tě, drahoušku." Přelívání vody a vyznávání lásky mělo pokračovat po celou hodinu. Vítězem etapy se stane ten, kdo se bude podle komise projevovat nejupřímněji. Diskvalifikován bude každej, komu by sklenička spadla nebo kdo by ta slova neřekl přesně. Jakýkoli smích, zdůrazňoval Donk, bude pokládánej za projev neupřímnosti.

To se mu snadno řekne.

Jen zkuste pohladit Tarkanovu koženou držku, říkat mu drahoušku a že ho milujete. To by s vážným obličejem nezvládla ani Reina. A proč se dnes ráno paní Fulkeová zapomněla oholit? Když mi Jiří přejel rukou po tváři, myslel sem, že si sedře kůži. Pěkně ho to poprvé vyděsilo, což se zcela jistě negativně podepsalo na jeho upřímnosti. Bylo to fakt těžký zvládnout vážnej ksicht, zatímco se celá banda kolem nás za břicho popadá, zvláště pak Reina. Kdo by se nadál, že ženy sou až takový sadistky, dokonce i ty zdánlivě dobrosrdečný. Abych řekl pravdu, ta její předchozí zasmušilost mi byla sympatičtější.

Voda šla dokolečka dokola. Strašná nuda, pokud to neznáte. Po chvíli je těžký dělat jednotlivý činnosti v přesně určeným pořadí a říkat ty správný slova. Zákeřnej Jiří cejbral vodu tak ledabyle, že mi ji několikrát nalil do klína. I pro paní Fulkeovou bylo v ten moment obtížný udržet na tváři upřímnej výraz. Bylo mi jasný, že jedinej způsob, jak vypadat přesvědčivě, je upřeně hledět Tarkanovi přímo do jeho jiskřivýho zraku. Strašně těžký dělat to rundu za rundou. Psychologicky děsně deptající. Rozum si neví rady, jak naložit s množstvím zneklidňujících informací. Tělo se bouří. Svaly na tváři tuhnou. Hlas se láme. Ruka držící sklenici se začíná chvět. Copak tohle mučení nikdy neskončí?

Donk oznámil zbývající čas: padesát minut.

To máme za sebou opravdu jen deset minut? Zdálo se to jako věčnost.

V třicátýsedmý minutě to Tarkan poplet a řekl: „Miluji tě, drahá.“ Marcel si tý trapný chyby všiml a Tarkana ze hry vyloučil. Ze strany Baturovců se ozývaly obvyklý protesty. Tentokrát tvrdili, že Tarkan byl v nevýhodě, protože musel vyznávat lásku muži, což se v Turecku považuje za neodpustitelnou věc. Že by tam neměli žádný homosexuály? Donk protesty neuznal a Tarkan s hlasitýma poznámkama odkráčel z ringu. Teď se musela paní Fulkeová vyznávat ze svých citů Jiřímu, kterej cucal korkovou zátku od vína. Celá moje bytost chtěla řvát „Nenávidím tě, debile,“ ale nějak se mi

podařilo ze sebe vytlačit ty správný slova. Teď mu aspoň můžu vrátit to nalívání vody do klína.

Ve čtyřicátý devátý minutě hodil Jiří sklínku za hlavu a zaječel: „Vy velmi nechutná osoba, pani Fulkeová." Padl na zem a kňučel jak pes. Jeho zhroucení přišlo o 12 vteřin dřív než moje. Zhroutil sem se na židli a skoro si ani nevšiml polibku, však víte od koho.

Úžasnej výsledek. Nick Twisp, kterej pochází z dlouhý řady vznětlivejch, netrpělivejch a ambiciózních infarktářů, se projevil jako mistr trpělivosti. Hm, ne nadarmo se říká, že žonglování může být meditativní. Poslední hodnocení: Tarkan – 23, Jiří – 29, paní Fulkeová – 31. Je to skvělej pocit, až na jednu věc. Možná už nikdy nikomu nebudu schopnej říct, že ho miluju.

ÚTERÝ, 17. SRPNA

Dnes ráno sem si přivstal extra brzy, abych moh šmírovat. Nejenže sem viděl, jak Jiří opouští maringotku Madame Poco, ale dokonce sem zahlíd, jak naši zaměstnavatelku – oděnou jen v negližé – na rozloučenou políbil a jemně jí stiskl bradavku. Evidentně nestrávil noc ve vší počestnosti na divaně. To možná vysvětluje, proč ještě nedostal padáka za totální neschopnost. Škoda, že moje předchozí bytná neměla volnej pas po nějakým nájemníkovi. Kdybych byl *pan* Fulke, mohl sem po Madame Poco vyjet sám a už bych se byl od hnoje dávno propracoval někam vejš. Teď už sem moh bejt jejím hýčkaným slouhou a starat se jí o občerstvení a spodní prádlo. Reině by se možná toto důvěrný poddanství nelíbilo, ale aspoň bych – stejně jako Jiří – moh bejt někým, koho chce, ale nemůže mít.

Už mi u cirkusu zbývá jen měsíc. Ano, i v tom nejdelším tunelu je na konci světýlko, ale co jen budu dělat, až pověsím lopatu na hřeb? Možná bych moh rozbít stan naproti tý škole v Paříži a doufat, že se tam třeba Sheeni ukáže. Nebo – pokud by mi to vyšlo s Reinou – mohli bysme se třeba upsat na nějaký další cirkusácký turné na podzim. Moh bych jí pomáhat s ptákama a ukázat jí, co všechno za

těch 17 a půl roku propásla. Když už sme u toho, vlezl sem dnes ráno do Reininy maringotky dřív, než byla oblečená. Stáhla se do ložnice, aby se dooblíkla, ale díky příznivýmu nastavení zrcadel se mi naskytla pastva pro oči. Přesně jak sem předpokládal. Nejen krásný, ale přímo rozkošný tělo k nakousnutí. Škoda, že neexistuje nějakej výstižnější výraz než jen „dívka v rozpuku“, kterej by popsal její ladný křivky. Zajímalo by mě, jestli Vilda Shakespeare při psaní milostnejch sonetů narazil na stejný lingvisticky hluchý místo.

10:45 Paní Fulkeová se musela při snídani omluvit a jít si ven převzít hovor. Volala Connie s novinkama z Bel Air. Dodo Dimondo, jednoruká pravá ruka její matky, tajně natočil na video celou řadu případů, kdy můj otec použil násilí vůči Anně a Vronskýmu, nadmíru milovaným čivavám paní Krusinowský. Včera večer předložil tyto šokující důkazy svý zaměstnavatelce, která zareagovala rázně a nemilosrdně. Otec byl vykopnut i se svým skrovným majetkem a rozepsaným rukopisem velkýho americkýho románu o čivavách.

„Praštit maličkého psíka botou!“ vykřikovala Connie. „Věřil bys tomu?“

„Mě to nepřekvapuje,“ odpověděl sem. „Moc dobře si pamatuju, jak po mně furt něčím házel.“

„Paolo je štěstím bez sebe. Sedět s tím chcípákem u jednoho stolu bylo dost namáhavé. Neustále si navzájem připomínali Lacey, což je přesně ta osoba, kterou bych chtěla z hlavy svého manžela vypudit. Ona a ta tvoje ptáčnice.“

„Jak se Lacey vede?“

„Bohužel, velmi dobře. Moji právníci i nadále tvrdí, že neexistuje způsob, jak obejít závěť mého otce. Tak se ji snažím aspoň přesvědčit, aby odjela do Brazílie a starala se tam o chudobné děti z chatrčí.“

„A zajímají to?“

„Bohužel, zatím ne. Zdá se, že ta mrcha nemá vůbec žádné sociální cítění. Abych nezapomněla, mám ještě pár dobrých zpráv. Našli jsme si dům.“

„Hm, to je skvělý. Něco cenově přijatelného?“

„No, trochu jsme to museli zvednout. Všechno není úplně podle našich představ, ale realiťák si myslí, že to kdysi měl pronajatý Orson Welles.“

„V tom případě byste si měli nechat prověřit podlahový trámy.“ „To se mi líbí, jak kašleš na politickou korektnost, Ricku. Nikdo v tomhle městě by si podobný fór nedovolil.“

14:18 Odpoledne sem se pěkně vyděsil. Madame Poco si mě po cestě na oběd zavolala do svý maringotky. Její dům na kolečkách hýří přepychem výrazně ženských pachů. Jako obvykle šla přímo k věci.

„Jiří Měšťan si myslí, že nejste žena.“

Paní Fulkeová zrudla a uhnula pohledem na svý zasviněný boty.

„Co tím chcete říct?“ zhluboka sem se nadechl. „V pasu sice stojí, že jste žena, ale váš vzhled to zpochybňuje. Jako vaše zaměstnavatelka se samozřejmě musím zajímat, zda třeba nejste někým jiným, než za koho se vydáváte.“

„Je pravda, že můj hlas už dávno není tak zpěvný, jak býval,“ připustil sem. „Kouřívala jsem totiž kamelky bez filtru.“

„Není to jen ten hlas, paní Fulkeová. Upřímně řečeno, i vaše způsoby jsou značně maskulinní.“

„To není zrovna lichotivá poznámka,“ řek sem uraženě. „Co po mně chcete? Abych se svlékla?“

„Přesně to, pokud by vám to nevadilo.“

Dohajzlu. Chce, abych vyložil karty. Mozek mi šrotoval a uchýlil se k plánu B.

„Totiž takhle, Madame Poco. Musím se přiznat, že když jsem se narodila, nebylo to tak úplně jednoznačné. Rodiče však toto obtížné rozhodnutí vzali do svých rukou a vychovali mě jako děvče.“ „Aha. A přesto máte syna?“

„Totiž, Stanley je můj synovec. Moje nebožka sestra byla v tomto bodě mnohem, jak bych to řekla, jednoznačnější.“ „A pan Fulke?“

„Byl to velmi ohleduplný gentleman. Jemu to zas tolik nevadilo, pokud chápete, co tím myslím.“

Teď byla řada na Madame Poco, aby zrudla. „Ach tak, Morag, chápu. My, lidé od cirkusu, jsme velmi vstřícní k těm, co zcela

neodpovídají normám. Řeknu Jiřímu, aby nestrkal nos do cizích záležitostí.“

„Děkuji, Madame Poco. Jsem vám velmi zavázaná. Máte moc pěknou maringotku. A tak prostornou!“ „Děkuji, Morag.“ „Kdybyste kdykoli potřebovala služebnou, velmi rád bych se té funkce ujala.“ „Jakže? Ach tak. Budu o tom přemýšlet.“

„Samozřejmě bych pak tolik nezapáchala, víte – kdybych se nemusela pořád stýkat jen se zvířaty.“

„Rozumím, Morag. Vím, jak namáhavou práci děláte.“

Usmála se na mě a potřásli jsme si pravicí. Na ženskou má hodně silnej stisk. A rty k zulíbání. Trochu vrásek, ale ještě nejsou odpudivý. Ano, o tom nemůže být pochyb: klidně bych si to s ní rozdal a ani by mi to nemusela dávat befelem.

18:12 Téma další etapy vyhlášený na dnešní večer je „Vynalézavost“. Po večerním představení se máme sejít v jídelním stanu. Jako bývalej skaut se na tuto kategorii cítím obzvlášť dobře připravenej. Kromě tý dnešní mě ještě čekají dvě takový a pak bude nejdražší Reina mou. Přestože to pak možná ještě chvíli potrvá, než se budem moct vzít, ale předpokládám, že naše důvěrnosti by z fleku mohly přejít na kvalitativně vyšší úroveň (nebo – jak byste se vy, nekompromisní moralisté, mohli obávat – na úroveň poněkud horizontálnější).

23:53 Mám za sebou velmi únavnej večer. Zápěstí mám odřený málem do masa. Dnešní etapa byla ještě sadističtější než ty různý hrátky, který si na nás vymejšlel vedoucí skautskýho oddílu. Museli sme si lehnout na zem, kotníky a kolena nám spoutali stejně jako ruce za zádama – a to všechno umělohmotnejma vázacíma řemínkama. Pak nás tam nechali jako krocany a všichni se s chichotáním zdejchli. Ten, kdo se jako první dostane ze zajetí a vyjde před stan, bude prohlášen vítězem dnešní soutěže.

Jedna věc je vykroutit se ze špagátů, něco úplně jinýho sou plochý umělohmotný pásky. S kámošem Levákem sme si občas hráli tak, že sme se navzájem svazovali prádelní šňůrou jeho mámy. Ani ty nejpevnější uzly nikdy dlouho nevydržely, protože se špagátem můžete casnovat sem a tam a uzly se nakonec uvolní. Ale najlonový

pásky drží a nehnou se, ať se snažíte sebevíc. Navíc jejich hrany se bolestivě zadírají do masa. Tak sme se jak housenky plazili po zemi a hledali něco ostrýho, oč bychom je mohli rozedřít. Skládací stoly a židle byly buďto z umělý hmoty nebo z hliníku, v každým případě příliš měkký na prořízntutí umělý hmoty. A všechno ostrý kuchyňský náčiní bylo pod zámkem v kantýnský maringotce, která blokovala otevřenou stranu třístěnovýho stanu;

Tarkan byl první, koho osvítil dobrej nápad. Pod jedním ze stolů našel nepoužitou zápalku. Jiří si všiml, jak ji Tarkan uchopil mezi zuby a chtěl škrtnout.

„Tarkane, ne!“ zakřičel na něj.

Tarkanovo zamumlání sem si přeložil jako „Neser. To je moje sirka. Já ji našel první.“

„Jasně, ale co s ní ty uděláš? Sirka ta nehoří dost dlouho, aby pomohla ti. Já ti řeknu co. Já vezmu vajgla z popelníku. Ty zapálíš mi cigaretu.“

„Jiří, copak nemůžeš ani na chvíli přestat myslet na kouření?“ napomínal sem ho.

„Vy držte hubu, pani Fulkeová,“ odbyl mě. „Tarkane, ty zapálíš mi cigaretu, já přepálím tvůj pásek na zápěstí. Pak ty uvolníš mě. My spolupracujeme a vyjdeme ven společně. My se dělíme o první místo.“ Tarkan si to chvíli rozmýšlel.

„Tak jo, Jiří,“ zamumlal. „Sežeň nedopalek. Ten nejdelší, který najdeš.“

„Skvělý, Tarkane. My dva partneři. Ale ty slibuješ mě taky osvobodíš. Ano?“

„Jasně, slibuju.“ „Hej, a co já?“ ozval sem se.

„Pani Fulkeová, vy jděte se vycpat,“ řekl Jiří, kterej se mezitím vypracoval do vzpřímený polohy a čenichal v popelníku na stole. „Proč ti žgrdi kouřejí až do filtru?“

Přískoky se dostal k dalšímu stolu, kde našel gauloisku dokouřenou jen do půlky. Pak se ti spiklenci váleli po zemi nos vedle nosu a Tarkan se snažil škrtnout sirkou o nohu židle. Když se mu to napotřetí konečně podařil, málem si zapálil knír. Jiří dychtivě zabafal.

„Hej ty, pomalu," okřikl ho Tarkan. Vyplivl zápalku a snažil se natočit tak, aby dostal zápěstí co nejblíž k Jiřího tváři. Brzy sem ucítil štiplavej smrad pálený umělý hmoty. „Hele, nespal mě!" ječel Tarkan. „Ty mě promiň. Já zblízka nevidím," mumlal Jiří. Netrvalo ani minutu a Tarkan měl ruce volný. Chvíli si třel zápěstí, pak si vzal od Jiřího cigaretu a přepálil si pásky na kolenou a u kotníků.

„To jo, Tarkane," řek Jiří. „Teď mě uděláš ty." „Ach, já málem zapomněl."

Tarkan se sehnul, přiložil rozžhavenou cigaretu Jiřímu na šíji, pak ji hodil na zem a zašlápl.

Za hlasitýho jekotu svýho parťáka Tarkan vítězoslavně opustil stan.

„Ty sis fakt myslel, že tomu hajzlovi můžeš důvěřovat?" zeptal sem se a dál třel pásku na zápěstí o tupou ocelovou hranu nárazníku kantýnský maringotky. Pokud budu mít štěstí, zítra ráno budu volnej.

„Držte hubu, pani Fulkeová," zařval hulvát jeden a ryl nosem v hlíně.

Nějakým zázrakem se mu podařilo znovu oživit zašlápnutou cigaretu a brzy opět inhaloval posilující tabákový jedy. Pak se sehnul a přepálil si pásky kolem kolenou. Aspoň něco, předpokládám, ale jen Violet by se mohla dostatečně zkroutit, aby dosáhla až ke kotníkům, případně k zápěstí za zády. Jiří vyplivl zbytek cigarety (vždyť už taky hořel filtr) a překulil se kousek ode mě ke kovovým schůdkům, který vedly do kantýnský maringotky. S chodidly mezi schůdkama a rámem se koleny opřel o nejvyšší schod a takto vzniklou pákou se mu podařilo s lupnutím uvolnit pásku kolem kotníků. Pak dostal do stejný polohy svý ruce a s využitím téhož mechanismu povolily i pásky na zápěstí. Podle intenzity jeho výkřiku sem usoudil, že kromě pásky se mu zřejmě podařilo uříznout si i kus kůže. Nicméně, vynalézavej chlapík byl volnej jak pták. S krvácejícím zápěstím přišel až ke mně.

„Chudák pani Fulkeová poslední," posmíval se mi. „A teď já se podívám, jestli skutečná lejdy."

Pak mi ten sprosťák prohrábl rozkrok růžových spoďárů a našel, co hledal. Prudce sem se po něm ohnal, že ho kousnu, ale byl rychlejší.

„Pani Fulkeová žádná lejdy," řek s ohrnutým pyskem a zkrvavený ruce si otřel o mou blůzu.

Jestli někomu řekneš, že sem hermafrodit," zasyčel sem, „pak s tebou Madame Poco už nikdy nebude spát."

„Vy velice nechutná osoba, pani Fulkeová. Já nikdy nedopustím, aby se někdo z Fulkeů dotýkal mojí Reiny. Nikdy! Já teď zabiju toho prolhaného Turka nejdřív."

Další bitka hned před stanem. Slyšel sem jen funění, dupání, nadávání, klení, tupý rány, plácání, hekání. To trvalo pěkně dlouho, zatímco všemi opuštěná a zapomenutá paní Fulkeová ležela na zemi a snažila se vzpamatovat z traumatickýho zážitku sexuálního obtěžování. Nakonec bitka přece jen ustala a někdo si vzpomněl, že chybí ještě jeden člen soutěžního tria.

Coby vynalézavec sem zklamal na celý čáře. Nepodařilo se mi zbavit jedinýho pouta. Ale kde je psáno, že dobrej manžel by měl bejt jako Harry Houdini? Mám za to, že smyslem manželství je nechat se dokonale spoutat a ne se osvobozovat prostřednictvím bezcharakterních věrolomností. Když sem to vysvětloval Reině, dozvěděl sem se, že původní plán komise byl mnohem drsnější: chtěli nás svázat, odvézt dvacet kiláků do divočiny a vyhodit nás někde v poli. Velmi nechutné, jak by řekl Jiří. Nejnovější stav: Tarkan – 28, Jiří – 32, paní Fulkeová – 32.

Pěstní souboj dopadl podobně jako ten předchozí: Tarkan utrpěl pár modřin, výtržník Jiří je na sračku. Dobře mu tak, kreténovi jednomu. Nic jinýho si nezasloužil.

STŘEDA, 18. SRPNA

Zoufalej Jiří musel dnes při snídani pít brčkem. Jeho rty sou příliš oteklý, než aby je mohl normálně používat. Moncl pod levým okem se do rána pěkně vybarvil a oteklý klouby pravý ruky svědčí o tom,

že možná Tarkanovi taky nějakou uštědřil, přestože na tom tureckým hrubiánovi není skoro nic vidět. Věhlasná kapela Cirque Coco-Poco na tom dnes bude zřejmě ještě hůř než normálně. Jiří má jediný štěstí, že je jedna ruka se šéfovou. Teda aspoň za předpokladu, že ostatní části jeho těla nedopadly podobně jako jeho ksicht.

Další špatný zprávy pro Jiřího: dnes ráno komise ohlásila výsledky jejich průběžnýho špiclování. Tématem tajný části soutěže byla „Ochota pomáhat“. Když to Donk oznámil, ze všech stran se ozývalo nesouhlasný mručení a projevy nespokojenosti. Jo, taky to tak vidím. To je ale nuda, chodit a podbízet se. To já teda čekal něco zajímavějšího, třeba „Vytříbenost hudebního vkusu“ nebo „Schopnost žít s velkými přežvýkavci“.

Věřte nevěřte, za vítěze byl v této kategorii vyhlášen Tarkan. Komise si všimla, že pomáhal Reině s maringotkou, tahal klece s ptáky a další rekvizity, vyřizoval jí různý pochůzky ve městě. Byl také viděn, jak jí nese domácí turecký laskominy a nabízí pomocnou ruku, když procházeli hrbolatým terénem. Pokud by vás zajímal můj názor, pak to všechno sou jen projevy typický pro balení holky.

Paní Fulkeová skončila na druhým místě a byla pochválena za to, že Reině pomáhala s prádlem, nákupy a čištěním koupelny. Sebestřednej hrubián Jiří dostal pochvalu za to, že „u stolu na požádání podal sůl“. Součet hodnocení: Tarkan – 33, Jiří – 33, paní Fulkeová – 35.

Samozřejmě: to se to někomu podává pomocná ruka, když má za sebou slepě milující tureckou maminu, která ty laskominy napeče. Anebo když člověk nemusí strávit dvanáct hodin denně čištěním klecí. Jasně, poškodili mě, ale pořád ještě vedu, a i kdybych v zítřejší poslední etapě skončil druhej, budu se dělit s jedním z těch dvou vylízanců o první místo. Ano, zítra půjde o všechno.

14:47 Obávám se, že Jiří všem vykecal tajemství hermafroditismu paní Fulkeový. Spousta lidí mě pozoruje úkosem, což mě celý dopoledne nutilo navštěvovat doniker, abych se přesvědčil, zda se něco neděje s mým mejkapem. Po tý stránce bylo všechno v pořádku, akorát že když na hajzlu potkám další členky naší cirkusácký kumpanie, měří si mě dost nepřátelským pohledem. I kapitán Lapo

mě začal ignorovat. Nechápu, co je mu do toho, že cirkus má o jednoho ptáka víc, než se původně počítalo. Stejně by se mi pod sukně nebyl dostal.

16:27 V kleci u opic došlo k ošklivýmu incidentu. Paní Fulkeová se zrovna oháněla lopatou, když tu se na scéně objevila Madame Poco ve společnosti několika postarších Žabožroutek a dvou strážníků. Můj první dojem byl, že místní ochránkyně práv zvířat nemají nic lepšího na práci než kontrolovat životní podmínky v cirkusu. Nikde žádný lejna v dohledu, ale dámy nikam nespěchaly, protože se musely rozplývat nad rozkošným opičátkem. Číslo Čtrnáct bylo jejich pozorností polichoceno a zřejmě ve snaze předvést, co všechno už umí, skočilo paní Fulkeový na prsa. Než sem se zmohl na jakoukoli reakci, ten malej uchyl mi vlezl do výstřihu a chlupatou prackou mi z podprsenky vytáhl mohutnou vycpávku. Odnesl si ji k mámě, která ho pochválila přidušeným smíchem a vycpávce věnovala průzkumný očmuchání. Mezitím na mě přítomní lidi zůstali čumět s otevřenou pusou. Upravil sem si výstřih a trapnost situace se snažil zachránit nesmělým úsměvem. Sakra, jak je možný, že mám najednou tolik chlupů na prsou? Madame Poco řekla něco francouzsky, dámy se zahihňaly, poldové mě sjeli nedůvěřivým pohledem a všichni společně se vydali směrem ke klecím medvědů.

Paul měl pravdu. Opět to byla ta nejmenší opice, co mi vrazila nůž do zad.

19:12 Celou večeři provázelo náš stařeckej stůl trapný ticho. Zdá se, že nikdo se necítí dobře v přítomnosti kontroverzní paní Fulkeový. Je to těžký být outsiderem dokonce i v cirkusáckým prostředí. Madame Poco po mně taky šlehá blesky. Upřeně sem koukal do talířku a zhltl dlabanec v rekordním čase, jen abych už byl co nejdřív vodsaď.

A znovu sem vyloučenej ze společnosti, a to zrovna v době, kdy sem se tady začal pomalu cejtit jako doma.

23:09 Byl sem potmě zašitej ve svý díře u velbloudů, když tli někdo zaklepal.

„Kdo je to?“ zeptal sem se opatrně obávaje se nejhoršího.

„To jsem já, Reina.“

Odložil sem pomeranče a pustil ji dovnitř.

„Co děláš, Morag?“ chtěla vědět.

„Žongluju ve tmě. Marcel říkal, zeje to dobrej trénink.“

„Mluvila jsem s madame Poco.“

„Hm?“

„Říkala, že ses jí svěřila s tím, že jsi hermafrodit, ale teď neví, čemu má věřit.“ Povzdechl sem si, Reina si povzdechla. Nevěděl sem, co říct, tak sem ji raději políbil. Zdálo se, že jí to nevadí. „Musíme přežít ještě jeden měsíc u cirkusu, Reino. Něco si pro Madame Poco vymyslím.“

„Jako třeba co?“

„Ještě nevím, ale sem přece vynalézavej, ne?“

„Myslíš? Ve vynalézavosti jsi příliš neuspěla. Bylas třetí.“

„Neboj. A taky si plánuju být mnohem ochotnější, užitečnější a nápomocnější než Tarkan.“

„Ani tam ses zatím moc nepředvedl, Ricku.“

„Reino, ty si fakt chceš vzít někoho, kdo pálí lidi cigaretou?“

„Tarkan říkal, že šlo o nešťastnou náhodu.“

„Žádná náhoda. Udělal to schválně. Viděl sem to moc dobře.“

„Nikdy jsem tuto soutěž neměla připustit. Odhalila vaše nejhorší stránky.“

„Ano, z tohoto hlediska to bylo velmi poučný. A nezapomeň, miláčku, že vedu.“

Neodtáhla se, když sem ji pohladil po prsou.

„Tohle bylo to nejzvláštnější léto, které jsem zažila.“

Hladově sem ji začal líbat, zatímco se ke mně přimkla celým tělem, a v opojným omámení sme setrvali tak dlouho, dokud nám dech stačil. Položila mi hlavu na rameno a objala mě. „Co to děláš, Ricku?“

„Mazlím se s tvýma bradavkama přes halenku. Jaký to je?“

„Trochu nebezpečné. Radím ti, abys přestal.“

Málokdy se řídím nevyžádanýma radama.

„Proč je to něco úplně jiného, když si to dělám sama?“

„Nevím. Je to zřejmě nějak propojený s mozkem.“

„Velmi zajímavé, Ricku. Zdá se, že je také přímý propojení mezi mými bradavkami a... a ještě jednou částí mého těla.“

Provedl sem kvalifikovanej odhad a pohladil to inkriminovaný místo. Zasténala a jemně mě kousla do ucha.

„Ještě jednou mi řekni, Ricku,“ vydechla, „kolik ti bude, až mně bude čtyřicet?“

„Stejně stařeckejch osmatřicet,“ odpověděl sem a dál se jemně laskal s vyznačeným místem jejího těla.

Začala vzdychat čím dál víc. Pak jsem náhle ucítil, jak celá tuhne, a vzápětí se jejím tělem rozvlnily návaly energie. Pevně se ke mně tiskla a dlouho nic neříkala.

„Ach bože, Ricku,“ promluvila konečně. „Tos mi udělal ty?“ „No, ti velbloudi to asi nebyli.“

„A jsi taky tak vzrušený jako já?“

„Tak nějak.“

„Můžu to vidět?“

„Jasně.“

Stáhl sem spoďáry a předvedl absurdně předrážděnej orgán. Reina ho se zájmem studovala v šeru světla dopadajícího malým oknem.

„Nechápu, jak se tam může vejít.“

„Vejde se, to mi věř.“

„Můžu si na něj sáhnout?“

„Jasně.“

„Je teplý a tvrdý.“

Párkrát ho váhavě pohladila.

„Jestli budeš takhle pokračovat, za chvíli tu máme poněkud nevzhledný překvapení.“

„Nevadí, Ricku. Chtěla bych vědět, jak to funguje.“

O pár sekund později sem jí se vší názorností předvedl celý proces. Očividně ji to fascinovalo.

„A to celé bys někdy chtěl dělat uvnitř mě?“ chtěla vědět.

Políbil sem ji a natáhl si kalhoty. „Ano, drahá. Přesně to je můj největší sen.“

ČTVRTEK, 19. SRPNA

Tohle píšu v malý kavárničce v Béziers, kde se těším z typicky francouzský bezbílkovinný snídaně. Rozhod sem se, že se teď na chvíli vyhnu společným jídlům, protože mě nenapadá, co bych asi tak měl říct Madame Poco. Doufám, že se o celou tu záležitost přestane zajímat. Vždyť je to koneckonců velmi zaneprázdněná principálka, ktežto paní Fulkeová je jen její poslední peon. Sem přesvědčenej, že má k řešení spoustu důležitějších problémů.

Pozoruju bézierský podnikatele v nažehlenejch tmavejch kvádrech, jak přicházejí, u pultu si objednají svý *café au lait* a přečtou si noviny. Jak já jim ten jejich spořádanej, zajištěnej život závidím. Zajímalo by mě, co by si mysleli o starý dámě, která sedí v rohu a buší do laptopu. Překvapilo by je, kdyby zjistili, že jde o slavnou videohvězdu na útěku? Chodí do práce rádi a těší se na ni nebo se tam k smrti nudí? Myslí si, že by v Paříži vedli zajímavější život, nebo sou spokojeni s usedlým životem na maloměstě? Těžko říct, co se jim honí v hlavě. Francouzi nemají ve zvyku příliš se usmívat. Měnil bych s nimi? Někdy si říkám, že možná i jo.

Blíží se další významný výročí. Zítra to bude přesně rok, co sem se seznámil s Sheeni Saundersovou v autokempu u jezera Clear Lake. Přesně rok, co se na mě sličná cizinka usmála a jemně zašeptala: „Něco ti leze," když sem ji míjel u pánskejch sprch. Stačily tři provokativní slova a můj život nabral úplně jiný obrátky. A že to byly obrátky! Přesto bych si tak přál, aby tu seděla u stolu se mnou. Popíjela by kafe, četla noviny a sem tam zvedla hlavu, aby mě pobouřeně informovala o tom, co se to zas pitomýho ve světě udalo. Já bych se usmál a obdivoval zanícení, s jakým mluví, a zase bych pocítil pýchu, že si tato úžasná osoba zvolila zrovna mě jako svýho partnera. Pokud se ale u tohoto tématu budu ještě chvíli zdržovat, opět propadnu černočerný depresi.

Je čas jít. Poslední etapa Tour de Manželka začíná za necelou hodinu. Držte mi palce.

11:46 V deset hodin ráno se tři soutěžící a tři členové komise sešli za účelem rozhodujícího střetnutí v parku Plateau des Poètes. Ale

nepřišli sme tam, abychom obdivovali krásný stromy a zčeřenou hladinu rybníčků.

Donk nás na zahájení všechny překvapil prohlášením: Vzhledem k tomu, že výsledky soutěže jsou tak vyrovnané a tohle je poslední etapa, dnes body získá pouze vítěz. Koneckonců, zdůraznil Donk, k maní je jen jedna dívka a nerozhodný výsledek by neměl smysl. Ne, ve hře lásky neexistují ceny útěchy.

Když soutěžící neměli ke změně pravidel námitek, Donk nás vyzval, abychom veškerou hotovost předali do úschovy kapitánu Lapovi. To nikdy nevěští nic dobrýho, napadlo mě, ale poslušně sme udělali, oč nás Donk požádal. Předchozí disciplíny, vysvětlil nám, vás prověřovaly z hlediska praktických, každodenních kvalit, které by měl mít dobrý manžel. Teď bylo načase zaměřit se na ty obtížněji postižitelný záležitosti srdce.

Skvělý, napadlo mě. Co takhle básnická soutěž? Alespoň ve mně se hárající vášně dožadují zvěčnění na papír.

Tématem dnešní etapy, prohlásil Donk, bude přitažlivost. My soutěžící máme hodinu na to, abychom přemluvili co nejvíc lidí k příslibu, že by se s námi vyspali. Přízeň si nelze kupovat úplatky či jakýmikoli jinými stimuly.

Tarkan vypadal zmateně. „A kde s nimi máme rozdat?“

Je vidět, že jde o gentlemana z hodně starý školy.

„K tomu jsem se chtěl hned dostat,“ zareagoval Donk. „To se rozumí samo sebou, že se od vás neočekává, že akt dovršíte. Bude vás doprovázet člen komise, který dosvědčí, že se opravdu našel někdo, kdo by se s vámi o své vůli vyspal.“

Skeptickej Jiří vznesl námitku. „Reina. Ona řekla ano?“

Chápu jeho znepokojení. Pokud by chtěl mít nějakou šanci, musí co nejdřív najít ženský slepecký ústav, nejlépe kombinovanej i pro choromyslný.

Marcel Jiřího otázku zodpověděl poněkud vyhýbavě: „Celkový všeobecný rámec byl s Reinou předem konzultován.“

„A ještě jedna věc,“ kladl nám na srdce Donk. „Oslovení lidé musí být dospělí. Žádná děcka nebo puberťáci. A taky žádné prostitutky.“

Zkušená paní Fulkeová zvedla ruku. „A co když svedená osoba nehovoří jazykem člena komise? Co kdyby třeba mluvila jen turecky?“

V ten moment sem byl mrtvej, kdyby Tarkanův pohled mohl zabíjet.

„Správná připomínka, paní Fulkeová,“ pronesl Donk. „Všichni zúčastnění musí hovořit francouzsky nebo anglicky.“

Byl sem rád, že Tarkan si vylosoval Marcela a ne toho naivku kapitána Lapá. Proč sem ale zrovna já musel dostat Donka? Umíte si představit, jak se svěřujete všetečnýmu obrovi se svou slabostí pro praštěnou gerontku? Můj hendikep je v tyto soutěži víc než očividnej. A ještě sem ráno nestihl sprchu. Naštěstí – veden neviditelnou rukou osudu – sem měl na sobě pařížskej model od Madame Ruzicka. Čerstvě vypraný šaty se záplavou stolistejch růží nesmrděly, akorát že bylo na první pohled jasný, že žehličku už dlouho neviděly. Připadal sem si jak neustlaná postel.

Pak si členové komise nastavili přesnej čas a Donk odpískal zahájení operace „Svádění“.

Někde sem slyšel o experimentu, že vzali průměrně vyhlížející borce a ti měli za úkol na ulici náhodně oslovovat ženy a zdvořile se jich ptát, zda by s nima nešly do postele. Devadesát procent ženskejch ječelo, mazalo pryč nebo se shánělo po poldovi, ale deset procent se zeptalo: „Jasně, půjdeme k vám, nebo ke mně?“ Můj kámoš Levák tvrdil, že to četl v časopisu. Takže zřejmě existuje jistá část populace, která je schopná jít do improvizovanýho sexu s úplně cizím člověkem. Pokud je jich mezi ženskýma deset procent, pak u chlapů jich musí být mnohem víc, natož mezi chlípnýma Žabožroutama. Paní Fulkeová se teď musí na tyhle zpustlíky zaměřit a doufat, že uspěje.

Naštěstí skoro ve všech francouzských parcích najdete poklimbávající starochy, kteří se opírají o hůlku a v duchu svlíkají předškolačky. Sedl sem si vedle jednoho takovýho kandidáta, zatímco Donk diskrétně lelkoval opodál.

„Bonjour,“ usmál sem se.

„Bonjour,“ zakrákal a vycenil na mě oslnivě bílý zubní protézy. Muselo mu bejt přes osmdesát.

Sakra, a jak se to vlastně francouzsky řekne? Nedal sem dohromady nic rozumnýho. Paní Fulkeová se musela omezit na pantomimu. Mezi palcem a ukazováčkem levý ruky sem vytvořil kruh a ukazováčkem druhý ruky rytmicky píchal do takto vytvořenýho prostoru. Pak sem ukázal na svý prsa a tázavě pohlíd na svou oběť. Pohled plnej úžasu vystřídala nevěřícnost, pak zhnusení, který se nakonec změnilo na pochybovačný přehodnocení.

Něco zašeptal, což sem si přeložil jako: „Za kolik?“

Předvedl sem otevírání peněženky a rukou naznačil, že ne. Pak sem ve vzduchu namaloval velký srdce, koketně se usmál a ukázal na dědka.

Zpočátku vypadal pochybovačně, za chvíli už jen nejistě, tak sem si řek, že nastal čas činu. Laškovně sem ho pohladil po kostnatým koleně, popadl za ruku a vlekl k Donkovi. Když se obr s přátelským úsměvem začal starocha vyptávat na podrobnosti, moje oběť začala divoce gestikulovat, vyškubla se mi a – co jí jen chromý nohy stačily 7 – odbelhala se do bezpečí. Stejně katastrofálně dopadly i další dva pokusy. Čas dozrál na Plán B.

Turisti. Potřebuju turisty. Katedrála! Přesně jak sem očekávala, středověká čtvrť kolem kostela byla plná Amíků s foťákama. Vyhlíd sem si tři kluky kolem dvacítky.

„Hi, boys.“

„Sorry, bábi,“ odpověděl jeden z nich. „Jsme stejně ztraceni jako vy.“

„Hele, kluci. Vidíte támhletoho obra?“

„Pane bože!“ vykřikl druhej. „Není to André?“

„Pššt, ne tak hlasitě,“ upozornil sem je. „Nesnáší, když se ho na tohle lidi ptají. Ne, je to můj syn Donk. Vsadili sme se spolu.“

„Nějaká bouda?“ chtěl vědět třetí.

Panebože, Američani sou v dnešní době tak nedůvěřiví! Za to určitě můžou ty emajlový podfuky z Nigérie.

„Vůbec ne,“ ujistil sem ho. „Donk si jen myslí, že ho nikdo nechce. Má z toho strašné deprese.“

„Moje sestra by si možná dala říct," poznamenal první kluk, „ale už se vrátila do Clevelandu."

„O to nejde," pokračoval sem. „Jen se ho snažím přesvědčit, že nezáleží na tom, jak člověk vypadá. Tvrdím mu, že dokonce i *já* bych mohla někoho sehnat."

Moje prohlášení vyvolalo skeptický mručení.

„Ale kluci," prosil sem. „Vždyť po vás nechci nic jiného, než abyste ujistili mého syna, že byste se se mnou klidně vyspali."

„Ste se zbláznila, paní?" zeptal se ten třetí. „Nebo jste nějaká pošahaná stará..."

„Šlapka?" doplnil ho kamarád.

„Tak dobře, kluci," připustil sem svým normálním hlasem. „Je to taková studentská legrácka. Jsem ve skutečnosti taky kluk." Ukázal sem jim svý mužně zarostlý prsa. „Ale dostanu body, pokud tomu obrovi řeknete, že mě žerete. Ale museli byste to předstírat věrohodně."

Věřte nevěřte, souhlasili a paní Fulkeová získala první tři body.

Během zbytku hodiny sem variace na podobný téma sehrál ještě několikrát, a to s třema kočkama z Wayne State University, postarším irským párem (ano, oba manželé, jak muž, tak jeho křehká bělovlasá žena ujistili Donka, že by se se mnou klidně vyspali), se třema pojišťovákama z Colorada, kteří vyhráli výletní plavbu do Frankrajchu ve firemní soutěži, a s anglicky mluvícím bézierským taxikářem a jeho dvěma zákazníkama (homosexuálním párem z West Hollywoodu, kterej tu byl na svatební cestě). Právě sem zpracovával tři kněze z Fall River, když Donk odpískal konec soutěže. Čtrnáct bodů během 60 minut není tak špatnej výsledek pro dámu, která má svý nejlepší léta dávno za sebou.

12:36 Přehled zpráv: Myslím, že paní Fulkeová zvítězila!

Tarkan, Jiří, Marcel a kapitán Lapo se na obědě neukázali. Prý je v Béziers zatkli. Madame Poco je vzteky bez sebe. Právě nastartovala náklaďák a vystřelila směrem k městu.

Reina vzala věci do svých rukou a za jídelním stanem mi jako zálohu na slasti budoucí věnovala polibek (a vášnivý objetí jako prémii).

Řek bych, že sme zasnoubeni!

13:06 Ti dva poldové ze včerejška sou tu zas. Zdá se, že mě zatýkají. Ten omyl se určitě brzy vysvětlí. Paní Fulkeová přece nikoho nesváděla. S podrobnostmi se ohlásím za chvíli.

O TŘINÁCT LET POZDĚJI

Dnes jsem ve své hotelové poštovní přihrádce našel tento dopis:

Milý Nicku,

nedávno jsem se dočetla o Tvém neuvěřitelném úspěchu v Las Vegas. Alespoň myslím, že jde o Tebe. Přepokládám totiž, že na téhle planetě přece nemohou být dva Nickové Twispové. Přesto mě překvapuje, že Nick Twisp, kterého jsem kdysi znala, se proslavil jako komediální žonglér.

Někdy si říkám, že by Tě třeba zajímalo, co se se mnou stalo. Promiň mi mou troufalost, pokud tomu tak není. Jsem vdaná a žiji v Lyonu. Není to sice Paříž ale Lyon je poměrně kosmopolitní město, druhé největší ve Francii. Manžel tu má firmu a zprostředkovává prodej vína. Máme dvě děti: Emmě je šest a Francoisovi skoro čtyři. Snažím se na ně mluvit anglicky, aby byli bilingvní, dle tvrdošíjně mi odpovídají francouzsky. Je s nimi dost práce, ale máme skvělou italskou chůvu, která na svých bedrech nese značnou část břemene. Už mi toho k získání diplomu, (v moderní francouzské literatuře) mnoho nechybí. V poslední době musím vstávat nelidsky brzy, abych mohla studovat. Naštěstí zbožňuji pohled z naší terasy na vycházející slunce nad kopcem Fourviere.

Promiň, že jsem tenkrát před těmi lety tak náhle zmizela. Stejně jako můj bratr předtím, i já jsem, se musela zachránit před vlastní rodinou.

Jak si možná pamatuješ, s mými rodiči se nedalo vydržet. Žila jsem nějakou dobu s bratrem Alfreda Nuneze, který vlastní farmu v jižní Francii. Nevím, zda si na Alfreda vzpomínáš. Byl to slavný klaun, který bydlel na stejném patře jako my. Jeden čas jsem do něj

byla hodně zamilovaná. Moc mi pomohl. Mám za to, že momentálně žije v Buenos Aires.

Máš přehled o kariéře Trenta Prestona? Kdo to mohl tušit, že moje dětská láska se stane takovou hvězdou a ožení se s tou divnou anglickou hadí ženou? Někdy si říkám, jestli to náhodou nebyl tvůj plán od samého začátku. Jsi pořád tak prohnaný?

Napiš mi, pokud budeš mít chuť. Ráda bych věděla, jak se Ti vede. Máš v plánu se oženit? Článek, který jsem o Tobě četla, tvrdil, že jsi svobodný.

Vzpomínám na Tebe s láskou.

Sheeni

Takže žádná třináctiletá dcera. No, alespoň tato záhada se vysvětlila. Zajímalo by mě, jestli brácha Señora Nuneze nemá náhodou farmu někde kousek od Albi, je normálního vzrůstu a řídí zelený auto. Škoda, že to Sheeni trochu víc neupřesnila. Stejně jsem ale trochu rozladěný, že na mě ten malý skrček hrál takovou habaďůru. Přece jen ho milovala. Connie měla pravdu.

Překvapilo mě, že Sheeni nakonec skončila s podnikatelem. Myslel jsem, že touží po francouzském intelektuálovi. Ze by se malý Francois jmenoval po tatínkovi? Pak by se vyplnila aspoň jedna z Sheeniných předtuch. Ať je to jakkoli, rodinné uspořádání mé bývalé přítelkyně je poněkud konvenčnější, než bych byl předpokládal. Život je plný překvapení.

Někdy lituju, že jsem v psaní deníku nepokračoval. Ale neutěšená ponurost kalifornského nápravného systému pro nezletilé delikventy mě vedla spíše k žonglování než k dennímu zaznamenávání toho, jak jsem nešťastný.

Ironií je, že Sheeni svému otci unikla, což se mně nepodařilo. Po mém zatčení se na mě snažil hodit obvinění ze zabití. Jediný člověk ze Saundersovic rodiny, kterého bych rád viděl mrtvého, určitě nebyla jeho dcera. Asi si myslel, že pokud budu obviněný z Sheenina zabití, jeho dcera mi přispěchá na pomoc. Tento předpoklad mu nevyšel. Naštěstí měl francouzský soudce plné zuby arogantního amerického právníka. Nepřítomnost mrtvoly a mediální věhlas Ricka S. Huntera odvrátily justiční omyl. Ale pan Saunders mi to stejně

spočítal: postaral se o to, abych se v Kalifornii zpovídal ze svých mnoha porušení zákona.

Stojí za povšimnutí, že Sheeni se ani slovem nezmiňuje o financích, o které se mi „stará“ celé ty roky. Ne že bych je teď potřeboval, ale byly by se mi bývaly hodily, když jsem sháněl právníky, aby mě zbavili toho jejího zdivočelého otce. Mario a Kimberly přišli na buben při realizaci mého nápadu s ozdobou dutiny ústní, takže ani od nich jsem s žádnou pomocí počítat nemohl.

Máma trochu pomohla, ale její soudní pře s Lancem se protáhla na léta. Nakonec zvítězil on. Za všechna utrpěná příkoří mu soud v San Francisku přiznal jeden dolar. Možná to bylo tím, že jeho barevné fotografie byly příliš názorné a jeho chování u soudu nesnesitelné. Když jsem o něm naposled slyšel, dělal šéfa ochranky v indiánském kasinu kdesi mezi sekvojemi.

Matka je zase zpátky na dopravním inspektorátě a pořád ještě bydlí v Oaklandu. Plachý řidič náklaďáku Wally Rumpkin je opět ve hře coby její nastávající onuce. Nepodařilo se jí získat do péče mého mladšího bratra. Sociálka má zřejmě nos na mizerné rodičovské schopnosti. Noel Lance Wescott i nadále žije u své matky ve městě Winnemucca a údajně jde o velmi sečtělého mladíka se zájmem o tvůrčí psaní. Možná mu někdy zaplatím cestu sem do Vegas, aby se mohl podívat, jak jeho bratr umí. Ale jestli je nefalšovaným Twispem, pak by to s ním ve městě plném revuálních tanečnic mohlo pěkně zacvičit. Na poslední fotce, kterou jsem viděl, se mi bohužel značně podobal. Nijak se na něm neprojevilo, že ho jeho neopatrný bratr upustil na zem. Dnes bych s přehledem mohl žonglovat s pěti nebo šesti takovými miminy. Možná bych mohl zkusit přebalit pár dětí ve vzduchu.

Otec se rozhodl věnovat veškerý svůj čas a energii alkoholu. Bydlí v hotelu kousek od centra L. A. Každý měsíc mu posílám tučný šek, jen abych ho udržel v bezpečné vzdálenosti. Sestra se provdala za spolehlivého elektrikáře Billa a žije s ním u Palmdale. Její syn Tyler už měří 190 centimetrů, čímž se stává nejvyšším Twispem v historii. Hraje košíkovou za školní tým.

Mrzelo mě, že první manželství Trentovi nevyšlo. A přitom to tenkrát vypadalo tak nadějně. Kulturní rozdíly byly zřejmě příliš hluboké a nepřekonatelné. Apurva porodila zdravého chlapce a provdala se za jednoho ze svých profesorů z vysoké. Žijí v Madisonu. Todda Amitabha Prestona sem tam vídám v létě, když ho má otec na prázdniny. Je to inteligentní a všestranně nadané dítě přesně jako rodiče. Jeho strýce Vijaye pustili zpátky do Spojených států a dostal se na Stanford. Snažím se nevědět, co dělá.

O svých starých přátelích Levákovi a Hárošovi toho moc nevím. Slyšel jsem, že Levák se oženil, ale mám pocit, že už je zase rozvedený. Hároš nastoupil do rodinné firmy zabývající se výrobou betonu v Ukiahu. Jeho strýc Sal mě před pár lety přišel do zákulisí pozdravit. Poděkoval jsem mu, že mě tenkrát neoddělal. Řekl, že mě má „furt v merku“, tak ať si „dám bacha“. Myslím, že přeháněl.

Soňa Klummplatzová si nechala zpevnit břicho, zhubla aspoň o padesát kilo a dělá teď modelku pod uměleckým jménem Esqué. Možná ji znáte z reklam na kosmetiku. Měla tu nejkrásnější pleť široko daleko a pod nánosem špeku zřejmě i dokonalou postavu. Prý vydělává tisíc dolarů za hodinu a umí být občas pěkně náročná. Její milostný život je oblíbeným tématem bulvárního tisku. Nějaký čas se pohybovala ve společnosti nejhezčího ze všech Prestonů (Trentova bratrance Bruna), ale pak mu dala kopačky. V jednom opileckém momentě jsem se svěřil přátelům, že jsem ji kdysi přeříz. Nemusím ani zdůrazňovat, že mě nazvali lhářem prolhaným.

Connie a Paul jsou pořád spolu a přivedli na svět tři přemoudřelé potomky, údajně naprosto nefalšované Saundersy. Paul vlastní malé nahrávací studio, které už vydalo úctyhodný seznam jazzových hudebníků. Pořádá také koncerty po celém západním pobřeží. Sem tam ty dva potkávám, když jsem zrovna v L. A. Vypadají šťastně. Jsou důkazem toho, že se někdy podaří koně nejen k vodě přivést, ale dokonce ho i přinutit se napít. Zajímalo by mě, zda se současný choť Sheeni Saundersové musel uchýlit k podobně zoufalým krokům, než ji dotáhl k oltáři.

Paulova tchyně Rita žije na hromádce s Dogem a spoustou malých psíků kousek od Phoenixu. Lacey se provdala za svého právního

zástupce a provozuje řetězec úspěšných kadeřnictví v oblasti San Femando Valley. Každoročně věnuje část svého zisku sirotčinci v Brazílii.

Co se týče Reiny, uplynula spousta let, než se mi ozvala. Zjistil jsem, že mi častokrát psala, ale pan Saunders zařídil, aby všechny dopisy odesílané na mé jméno z Francie, byly zasílané jemu pro případ, že by obsahovaly zakódovanou zprávu od Sheeni. Měl mi je předávat, ale na to se samozřejmě vybodl. Ne, Reina se nespokojila ani s Jiřím, ani s Tarkanem. Rozhodla se, že to, po čem opravdu touží, je další papoušek. Pojmenovala ho Rick. Je to už pár let, co jsem si s ní telefonoval naposledy. Žije v Praze a stále ještě jezdí s cirkusy. Provdala se za klauna (nikoli však Marcela) a má s ním dvě dcery. Zdá se, že je se svým životem spokojená. Popřál jsem jí mnoho štěstí a řekl jsem jí, že na naše večery u velbloudů nikdy nezapomenu. Zasmála se tím svým zvonivým smíchem. Vůbec se nezměnila. Takže teď je jí 30 a mně 28 a stejně je nám to na houby. Zdá se, že jsme se jeden druhému navždy ztratili.

Nikdy jsem nezjistil bližší okolnosti svého zatčení v Béziers. Nevím, zda mě jeden z těch strážníků poznal nebo zda mě někdo zradil. Dlouho jsem si myslel, že to byl Marcel, který se mi hrabal ve věcech a pak mě předhodil policii, když ho s Tarkanem zatkli v Béziers při obtěžování žen. Teď už si tak jistý nejsem. Klidně to mohl být Jiří nebo Madame Poco nebo jeden z Baturových. Policisté si odměnu pana Saunderse rozdělili, ale nikdy nezveřejnili, kdo jim dal tip. Zvažoval jsem, že bych zajel do Francie a zjistil podrobnosti, ale k čemu by mi to bylo? Člověk nemůže vzít minulost zpět. Marcel byl možná bastard, ale jsem mu vděčný za svou profesi, přestože pochybuji, že by se mi z něho podařilo vyrazit sebevlažnější pochvalu za své žonglování.

Je to divné, ale ze všech lidí svého mládí se nejvíc stýkám s Trentem a Violet. Nikdy nevynechají jedinou příležitost a chodí se dívat na moje představení, kdykoli jsou v Las Vegas. Popíjíme u bazénu přesně tak, jak se od celebrit čeká. Z Trenta se vyklubal docela příjemný člověk. Že by můj nejlepší přítel? Možná.

Ne, ženatý nejsem, ale mám přítelkyni, se kterou se vídám dost často. Nejsme do sebe bezmezně zamilovaní, ale je nám spolu dobře. Las Vegas je bláznivé město, ale člověk tu může vést i poměrně normální život. Manželství a děti? Dříve nebo později se budu muset rozhodnout, zda je to vůbec pro mě. Spousta zodpovědnosti a práce, co tak vidím. Nevím, zda na kteroukoli z těchto činností mám dost kvalifikace. Ale něco přece jen vím: člověk má dětství jen jedno a průšvihy svým rodičům nikdy neodpustí.

Nepředpokládám, že bych Sheeni na ten dopis odpověděl. Jediné, co nás spojuje, je minulost a Sheeni podle mého názoru není člověk, který se chce minulostí příliš zabývat. Možná mi napsala jen tak impulzivně a teď toho třeba lituje.

Tak a to je všechno. S psaním končím, nějak jsem vyšel ze cviku. Člověk může dělat pořádně jen jednu věc, a pokud si ji najde, měl by se jí držet. A já jsem bavičem moc rád: miluji smích a potlesk.

Ano, na Sheeni myslím skoro každý den. Kdysi jsem jí řekl, že až budu umírat, její jméno bude tím posledním, co na tomto světě vyslovím. Zatím nemám důvod se domnívat, že se v tomto bodě cokoli změní.

KNIHKUPECTVÍ NAKLADATELSTVÍ JOTA
EXLIBRIS
PALÁC FLORA, PRAHA - VINOHRADSKÁ TŘ.

C. D. Payne
Mládí v hajzlu

Z anglického rukopisu přeložila Tamara Váňová
Odpovědná redaktorka Martina Sendlerová
Ilustrace na obálce a grafická úprava obálky Jiří Mičkal
Grafická úprava textové části Boris Mysliveček
Počítačové zpracování Vladimír Ludva
Tisk a knihařské zpracování
Těšínské papírny, s. r. o., Český Těšín
Jako svou 622. publikaci vydalo
Nakladatelství JOTA, s. r. o.

Křenová 19, 602 00 Brno
Redakce: 537 014 208
Expedice: 537 014 214
Obchodní oddělení / fax: 537 014 203
e-mail; jota@jota.cz
www.jota.cz
V Brně roku 2005
Počet stran 296
Vydání první

ISBN 80-7217-382-0

Malý C.D. Payne se Santa Clausem

„Čtivá, chytrá a supervtipná četba!“
– ROCK A POP

„Nemilosrdný humor!“ – TÝDEN

„To je síla!!!“ – CINEMA

„Potěší čtenáře postavou potřeštěného sexuchtivého teenagera a jeho apetitem!“ – BOOKLIST

Hlasy z lidu:

„Všechny čtyři díly jsem dočetla docela nedávno. Zhltla jsem každou knížku a konec mě popravdě docela překvapil. Už se těším na 5. díl:-) Nick je prostě rebel a takový já můžu:-) Každopádně: Ať žije C.D. Payne!“

„Já sem to četl aspoň 3x!!!“

„Ahojky, já přečet druhej a třetí díl během šesti dnů, čet sem ráno, večer, před spaním, na hajzlu, ve škole, no prostě super, fakt mě to chytlo, líbí se mi humor C.D. Payna a vůbec celej ten děj, nemám k tomu žádný výtky, mně to připadá jako suprová čtyrlogie, neznáte ještě nějakou takovou knihu?“

„...ten Nick vůbec nebyl až zas tak moc inteligentní. On se jen dokázal ze všeho vymrskat. Vždyť v druhým díle se to jen potvrdilo, že všechno dokáže posrat, a nebýt třetího dílu, tak je v pěkný bryndě.“

„Hádat se s rodičema jako Nick, je jako slaňovat v odpadový rouře. Je tam temno, kluzko a nakonec ti stejně na hlavu spadne halda sraček.“

Dobrodružství Nicka Twispa zdaleka nekončí.
Připravujeme Mládí v hajzlu 6!!!

9 788072 173822